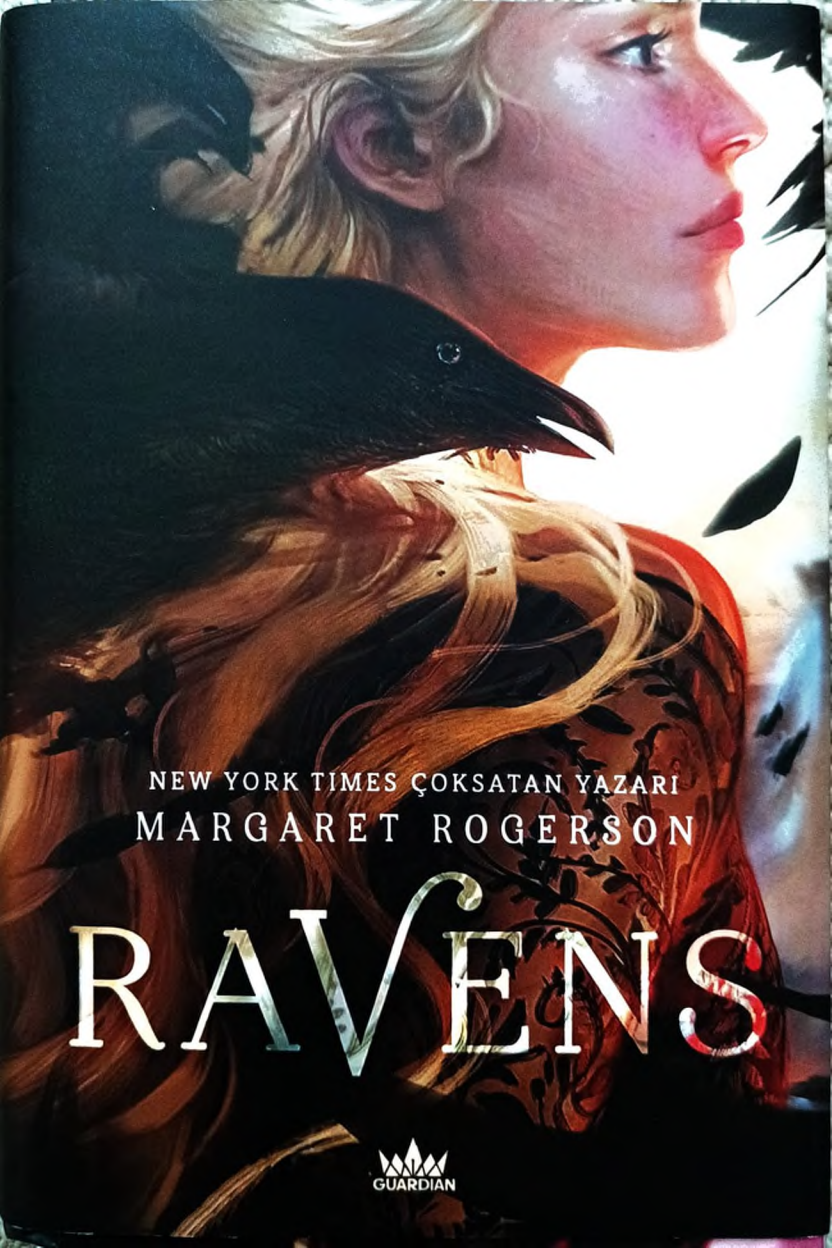

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI
MARGARET ROGERSON
RAVENS
GUARDIAN

HER BÜYÜNÜN BİR BEDELİ VARDIR.

Isobel, uğursuz peri halkıyla çalışan bir sanat dehasıdır. Periler bu yüzden insan zanaatına korkunç bir açlık duyuyor ve Isobel'in tabloları fazlaca beğeniliyordur. Fakat Isobel, kraliyet ailesinden ilk müşterisi **Güz Prensi Rook**'i resmederken korkunç bir hata yapar.

Öfkelenen Rook, Isobel'i suçlarından dolayı mahkemeye çıkarmak için krallığına götürmek ister. Bu sırada periler dünyasında sinsi bir tehlike kendini gösterir ve saldırılar ardı ardına gerçekleşmeye başlar. Hayatta kalmak için birbirlerine ihtiyaç duyan Isobel ve Rook'un işbirliği önce güvene, sonra da peri halkının acımasız yasalarını çiğneyen bir aşka dönüşür. Artık ikisinin hayatı da risk altındadır ve kurtulmalarının tek yolu Isobel'in eşsiz resim yeteneğidir.

Peki Isobel, yeteneklerini kullanarak periler ülkesindeki karanlık güçlerle savaşabilecek midir? En önemlisi de bu dünyada hayatta kalmak, ölümden daha mı korkutucu olacaktır?

"Eğlenceli, sürükleyici ve romantik bir hikâye."
–School Library Journal
(starred review)

"Olağanüstü bir kurgu."
–RT Book Reviews

GUARDIAN
9 786259 458458

Anneme ve babama, sevgilerimle…

RAVENS

MARGARET ROGERSON

ÇEVİRİ:
RUMEYSA NUR ERCAN

ZM

GUARDIAN

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ninova

Bir

Ninova

Salonum bezir yağı ve lavanta kokuyor, tuvalimin üzerinde kurşun-kalay sarısı boya parlıyordu. Gadfly'ın[1] ipek ceketinin rengini neredeyse kusursuz hale getirmiştim.

Söz konusu Gadfly olduğunda, onu her seansta aynı kıyafetleri giymeye ikna etmek bir meseleydi. Yağlı boyanın her katının kuruması için günlerce beklemek gerekiyordu ve Gadfly neden bir sonraki gelişinde daha çok sevdiği başka bir kıyafetini giyemeyeceğini anlamakta güçlük çekiyordu. Gadfly peri halkının standartlarına göre bile şaşılacak kadar gösterişçiydi ki bunu söylemek, bir gölün sıradışı oranda ıslak veya bir ayının şaşırtıcı derecede tüylü olduğunu söylemekten farksızdı. Neticede bu özelliği beni, çay vaktini geçirmeden öldürebilecek olan bu yaratık karşısında uzlaşmaya itiyordu.

"Bileklerimin etrafına biraz gümüş işleme yaptırabilirim belki," dedi Gadfly. "Sence nasıl olur? Böyle bir ekleme yapabilirsin, değil mi?"

"Elbette."

"Peki, farklı bir kravat seçersem..."

İç dünyamda gözlerimi devirdim. Dış dünyada ise son iki buçuk saattir takındığım kibar gülümsemeden dolayı yüz kaslarım ağrıyordu. Kabalık etmek, bedeli ağır bir hataydı. "Hemen hemen aynı boyutlarda olduğu sürece kravatınızı değiştirebilirim ama bitirmem için bir seans daha gerekir."

"Gerçekten harikasın. Önceki portre ressamından çok daha iyisin. Hani şu geçen seferki arkadaş var ya, ondan bahsediyo-

[1] "At sineği" anlamına gelir. (ç. n.)

Ninova

rum. Adı neydi sahi? Sebastian Manywarts[2] mı? Ah, ondan hiç hazzetmedim, hep bir tuhaf kokuyordu."

Gadfly'ın aslında üç yüzyıl önce hayatını kaybeden Zanaat ustası Silas Merryweather'dan[3] bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı. "Teşekkür ederim," dedim. "Ne kadar düşünceli bir iltifatta bulundunuz."

"Zanaatın zamanla değişimine şahitlik etmek çok hoş." Bana pek fazla kulak asmadan kanepenin yanına konmuş tepsideki keklerden birini seçti. Hemen yemedi, daha ziyade kafası arkaya dönük bir böcek keşfetmiş bir böcek bilimci gibi keki uzun uzun inceledi. "İnsanların sunabileceği en iyi şeyleri gördüğünü zannederken birden porselenleri parlatmanın yeni bir yöntemi ya da limon kreması dolgulu bu şahane küçük kekler karşına çıkıveriyor."

Perilerin o kendilerine özgü hareket ve ifade tarzlarına çoktan alışmıştım. Bakışlarımı Gadfly'ın kıyafetinin sol kolundan ayırmadım ve ipeğe altın sarısı bir parlaklık kazandıran fırça darbelerime devam ettim. Ancak peri halkının davranışlarının beni huzursuz ettiği zamanlar geldi aklıma. İnsanlardan farklı olarak hareketleri daha yumuşak ve dikkatliydi, kazık yutmuş gibi duruyorlardı ve parmaklarının duruşunda bile bir düzensizlik yoktu. Saatler boyunca gözlerini bile kırpmadan sabit durabilir ya da siz şaşkınlıktan gözlerinizi kırpıştıramadan ürkütücü bir hızla üzerinize atılabilirlerdi.

Elimde fırçamla arkama yaslandım ve portreyi bir bütün olarak değerlendirdim. Bitmek üzereydi. Gadfly'ın taş kesilmiş gibi duran görüntüsünün aynısı önümdeki tuvale yansımıştı. Peri halkının neden portrelere bu kadar büyük bir arzu duyduğunu anlayamıyordum. Sanırım mesele gösteriş yapmak ve etraflarını insanların Zanaat eserleriyle doldurmak için duydukları doyumsuz açlıktı. Gençlikleri üzerinde hiç düşünmü-

[2] "Bol sığilli" gibi bir anlama gelir. (ç. n.)

[3] "Yüzünde güller açan, güleç yüzlü kimse" gibi bir anlama gelir. (ç. n.)

Ninova

yorlardı çünkü başka türlüsünü bilmiyorlardı, ölene kadar da (ölebiliyorlarsa tabii) portreleri çoktan çürüyüp yok oluyordu.

Gadfly otuzlu yaşlarının ortalarında bir adam gibi görünüyordu. Türünün her örneği gibi zayıf, uzun boylu ve güzeldi. Gözleri, yağmur yaz sıcağını yıkayıp giderdikten sonra açan gökyüzünün berrak mavi tonundaydı, cildi porselen kadar beyaz ve pürüzsüzdü, saçları ise gün doğumuyla şebnemlerin büründüğü gümüşi altın rengindeydi. Kulağa gülünç geldiğini biliyorum ama peri halkını tarif etmek için böyle benzetmeler yapmak gerekiyor. Başka türlü tarif edilmeleri mümkün değil. Bir keresinde Hevesli bir şair, bir perinin güzelliğine uygun bir teşbih bulma görevi için yetersiz olduğunu görünce kederinden ölmüştü. Gerçi bana göre arsenik zehirlenmesinden ölmüş olma ihtimali daha yüksek ama işte, hikâye böyle.

Tabii ki bunun yalnızca sahte bir cazibe olduğunu, aslında takındıkları maskenin ardında böyle görünmediklerini unutmamanız gerek.

Peri halkı duygularını gizleme konusunda çok yetenekli ama doğrudan yalan söyleyemiyorlar. Sahte cazibelerinin hep kusurlu bir yanı oluyor. Gadfly'ın kusuru parmaklarındaydı; bir insana ait olamayacak kadar uzundu parmakları ve bazen boğumları tuhaf görünüyordu. Birisi onun ellerine uzunca bir süre bakacak olursa ellerini birbirine kenetler ya da gözden kaybetmek için bir çift örümcek gibi bir peçetenin altına sokuverirdi. Gadfly benim tanıdığım en candan periydi, hal ve hareketleri konusunda diğerlerine göre daha rahattı ama ona dik dik bakmak asla iyi bir fikir değildi; tabii bunu yapmak için benim gibi iyi bir sebebiniz yoksa.

Gadfly nihayet keki yedi. Yutmadan önce çiğnediğini görmedim.

Ninova

"Bugünlük işimiz bitmek üzere," dedim ona. Fırçamı eski bir beze sildim ve şövalemin yanındaki bezir yağı dolu kavanoza batırdım. "Bir göz atmak ister misiniz?"

"Soruyor musun bir de? Isobel, Zanaatına hayran kalma fırsatını asla es geçmem, biliyorsun."

Ben daha ne olduğunu anlamadan Gadfly omzumun üzerinden eğilmiş portreye bakıyordu. Aramızda seviyeli bir mesafe bırakmış olsa da insan dışı kokusu etrafımı sarmıştı; baharda yaprakların eğrelti otu yeşilini hatırlatan ve yabani çiçeklerin insanın içini hoş eden kokusuna benziyordu. Bunun altında ise bin yıldır ormanda kol gezen vahşi bir şey vardı ve yüzündeki candan tebessüme rağmen birer örümceği andıran ellerinin uzun parmaklarıyla bir insanın boğazını parçalayabilirdi.

Kalbim duracaktı sanki. *Bu evde güvendeyim,* diye hatırlattım kendime.

"Sanırım en çok bu kravatı beğendim," dedi. "Her zamanki gibi şahane bir iş çıkarmışsın. Ah, peki ödeme nasıl olacaktı?"

Zarif yüz hatlarına yandan bir bakış attım. Ensesindeki mavi kurdeleden bir tutam saç yanlışlıkla sıyrılıp çıkmış gibi görünüyordu. Saçını neden böyle yaptığını merak ettim. "Tavuklarımız için bir efsun üzerinde karar kılmıştık," diye hatırlattım ona. "Her biri hayatımız boyunca her hafta altı güzel yumurta verecek ve herhangi bir sebep yüzünden erkenden ölmemeliler."

"Ne kadar faydacısın." Bu trajedi üzerine iç çekti. "Bu çağın en çok beğenilen Zanaatçısısın. Sana verebileceğim her şeyi bir düşünsene! Gözlerinden gözyaşları yerine incilerin dökülmesini sağlayabilirim. Sana erkeklerin gönlünü kulun kölen edecek bir tebessüm bahşedebilir ya da bir kez görüldü mü bir daha unutulmayacak bir elbise verebilirim. Sense benden yumurta istiyorsun."

Ninova

"Yumurtayı çok severim," diye yanıt verdim net bir şekilde çünkü Gadfly'ın bahsettiği efsunların nihayetinde tuhaf, üzücü ve hatta ölümcül sonuçlar doğurabileceğinin son derece farkındaydım. Ayrıca erkeklerin gönlünü fethedip ne yapacaktım sanki? Kırıp omlet yapacak değildim ya.

"Ah, pekâlâ, madem bu kadar ısrar ediyorsun. Yarından itibaren efsunun devreye girdiğini göreceksin. Bunu da hallettiğimize göre artık gitmeliyim... Daha sonra kıyafetime işleme isteyeceğim."

Sandalyemi gıcırdatarak ayağa kalktım ve Gadfly kapının eşiğinde duraksadığında ona reverans yaptım. Karşılık olarak bana zarif bir şekilde eğilip selam verdi. Peri halkının çoğu gibi tam bir rol yapma ustası olduğundan nezaketime karşılık verirken hiç zorlanmadı, hatta onun için nefes alıp vermek kadar gerekli bir şeydi bu.

"Ah," diye ekledi doğrulurken, "neredeyse unutacaktım. Bahar sarayında, güz prensinin seni ziyaret edeceğine dair dedikodular dolaşıyor. Bir hayal etsene! Seans bitene kadar kıpırdamadan oturup oturamayacağını ya da buraya varır varmaz Yaban Avı'na kaçıp kaçmayacağını duymak için sabırsızlanıyorum."

Aldığım haber karşısında yüz ifademi kontrol edemedim. Yüzüne kafa karışıklığını belli eden bir tebessüm yayılana kadar ona ağzım açık bakakaldım. Sonra solgun elini bana doğru uzattı, belki de ayakta dururken ölüp ölmediğimi anlamaya çalışıyordu, onun açısından bakınca çok da mantıksız bir kaygı sayılmazdı bu, şüphesiz ki ona göre insanlar en ufak bir tahrik karşısında son nefesini verebilirdi.

"Güz..." Sesim boğuk çıkmıştı. Ağzımı kapatıp boğazımı temizledim. "Emin misiniz? Güz prensinin Heves'e uğramadığı izlenimine kapılmıştım oysa. Yüzlerce yıldır kimse onu gö..." Söyleyeceklerimin sonunu getiremedim.

Ninova

"Seni temin ederim, kendisi hayatta ve gayet iyi. Onu daha dün bir baloda gördüm. Ah, yoksa geçen ay mıydı? Her hâlükârda yarın burada olacak. Selamlarımı iletirsin."

Hiç de huyum olmamasına rağmen soğukkanlılığımı kaybettiğim için zihnen yerin dibine girerek, "O-Onur duyarım," diye kekeledim. Birden temiz havaya ihtiyaç duyarak kapıyı açmak için odanın karşı tarafına geçtim. Gadfly'ı uğurladım ve kendisi yolun yukarısına doğru uzaklaşırken yazın buğday tarlalarını seyre dalarak orada öylece durdum.

Güneşin altından bir bulut geçerken evimin üzerine bir gölge düştü. Heves'te mevsim hiç değişmezdi ama ağaçtan patikaya önce bir, ardından bir başka yaprak dökülünce ufukta bir değişim olduğunu hissetmeden edemedim. Bunun hoşuma gidip gitmeyeceğini zaman gösterecekti.

Ninova

İki

"Yarın! Gadfly yarın dedi. Ölümlülerin zamanı konusunda nasıl olduklarını biliyorsun. Ya gece yarısını geçince geliverip üzerimde geceliğimle çalışmamı isterse? En güzel elbisemin de bir yerinde yırtık var, o zamana kadar tamir ettirmem de mümkün değil... Mecbur mavi olanla idare edeceğim." Konuşurken bir yandan da ellerimi bezir yağıyla ovdum, bir temizlik bezine sildim ve parmaklarımı kuru kuru ovuşturdum. Genelde üzerime bulaşan boyaları temizlemekle uğraşmazdım ama sık sık peri kraliyeti için iş yaptığım da söylenemezdi, haliyle ne gibi ufak tefek bir şeyin prensi gücendirebileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Kurşun-kalay sarısı da çok azalmış, yani bu akşam kasabaya gitmem gerek... Kahretsin. Ah, kahretsin! Üzgünüm, Emma."

Yere yayılan suyla ıslanmasın diye eteklerimi kaldırdım ve düşürdüğüm kovanın sapına uzandım.

"Tanrı aşkına, Isobel, her şey yolunda gidecek. March," teyzem gözlüklerini indirip gözlerini kısarak baktı, "hayır, May, ablan için şurayı temizler misin, lütfen? Ablan zor bir gün geçiriyor."

Bir bez parçası alıp asabi bir tavırla ayaklarımın dibine çömelirken, "*Kahretsin* ne demek?" diye sordu May kurnazca.

"Kazara bir kova dolusu suyu yere döktüğünde söylenir," dedim çünkü kelimenin gerçek anlamını tehlikeli derecede ilham verici bulabileceğinin farkındaydım. "March nerede?"

May bana aralıklı dişleriyle sırıttı. "Mutfak dolaplarının üstünde."

"March! Dolapların üstünden in!"

Ninova

"Orada *keyif* çatıyor, *Isobel*," dedi May, ayakkabılarıma suları döküp saçarken.

"Öldüğü zaman keyif çatamayacak," diye yanıt verdim.

March mızırdanarak dolapların üstünden aşağıya atladı, bir sandalyeyi tekmeleyip devirdi ve seke seke odanın karşı tarafına geçmeye koyuldu. Bize doğru geliyordu, ona karşı kendimi korumak için ellerimi kaldırdım ama hedefindeki ben değildim; onunla kafa tokuşturmak için tam zamanında ayağa kalkan May'di. Onlar sarsıntının verdiği sersemlikle tökezlerken kısa süreliğine de olsa soluklanabilmiştim. İç çektim. Emma ve ben bu alışkanlıklarını kırmaya çalışıyorduk.

İkiz kız kardeşlerim tam olarak insan değildi. Bu dünyaya bir çift yavru keçi olarak gelmişlerdi ama sonra bir peri, şarabı fazla kaçırmış ve onları sırf eğlence olsun diye efsunlamıştı. Bu alışkanlığı kırma işi yavaş ilerliyordu ama *en azından* ilerliyor diye hatırlattım kendime. Geçen yıl bu zamanlar tuvalet terbiyesi bile almamışlardı. Maruz kaldıkları dönüştürücü efsunun onları şu veya bu şekilde dayanıklı kılması işlerine yaramıştı: March'ın kırık bir kabı, zehirli bir sarmaşığı, güzelavrat otunu ve birkaç talihsiz semenderi yiyip herhangi bir yan etki göstermeden hayatta kaldığına şahit oldum. Bildiğim ve anladığım kadarıyla March'ın dolapların üstünden atlayıp inmesi mutfak mobilyaları için daha fazla tehlike arz ediyordu.

"Isobel, biraz buraya gel." Teyzemin sesi düşüncelerimi böldü. Söylediğini yapana kadar beni gözlüklerinin üzerinden izledi ve elimi alıp üzerinde kalan, gözümden kaçmış bir lekeyi sildi.

"Yarın iyi bir iş çıkaracaksın," dedi sertçe. "Eminim ki güz prensi de diğer perilerden farksızdır, hem öyle olmasa bile bu evin içindeyken güvende olduğunu unutma." Ellerimi ellerine alıp sıktı. "Bizim için ne kazandığını unutma."

Ninova

Ben de onun ellerini sıktım. Belki de o anda benimle küçük bir kızmışım gibi konuşmasını hak etmiştim. Cevap verirken sesimin mızmızlanıyormuşum gibi çıkmamasına gayret ettim: "Sadece ne beklemem gerektiğini bilmemek hoşuma gitmiyor."

"Olabilir ama sen böyle bir şeye Heves'teki herkesten daha çok hazırsın. Bunu biz de biliyoruz peri halkı da biliyor. Dün çarşıdayken, insanların bu gidişle senin Yeşil Kuyu'ya kadar gideceğini konuştuklarını duydum..."

Şaşkınlık içinde elimi geri çektim.

"Tabii ki gitmeyeceksin. Böyle bir seçim yapmayacağını biliyorum. Söylemeye çalıştığım şey şu ki peri halkının vazgeçilmez bulduğu bir insan varsa o da sensin ve bunun değeri çok büyük. Yarın *iyi* bir gün olacak."

Derin bir nefes alıp verdim ve eteklerimi düzelttim. İkna olmadığımı belli etmeden, "Sanırım haklısın," dedim. "Karanlık çökmeden geri dönmek istiyorsam artık yola çıkmalıyım. March, May, ben yokken Emma'yı delirtmeyin. Eve döndüğümde bu mutfağın mükemmel görünmesini istiyorum."

Odadan çıkarken devrilmiş sandalyeye anlamlı bir bakış attım.

"En azından yerleri batırmadık!" diye bağırdı May arkamdan.

***

Ben küçük bir kızken kasabaya gezmeye gitmek bir macera kadar büyük bir şeydi. Oysa artık işimi bir an önce bitirip kasabadan ayrılmak istiyordum. Pencerenin önünden birisi her geçtiğinde midemde daha da sıkı bir düğüm oluşuyordu.

Tebeşir çubuğunu nazikçe kese kâğıdına sararken, "Sadece kurşun-kalay sarısı mı?" diye sordu tezgâhtar delikanlı. Phineas burada yalnızca birkaç haftadır çalışıyordu fakat öyle gözü açık ve zeki biriydi ki alışkanlıklarımı çoktan çözmüştü.

Ninova

"Bir daha düşündüm de bir çubuk yeşil toprak, iki de vermilyon[4] alayım. Ah! Elindeki bütün kömürleri de alayım lütfen." Siparişimi hazırlamasını izlerken o gece beni bekleyen ne çok iş olduğunu düşünüp ümitsizliğe kapıldım. Boya maddelerini toz haline getirip karıştırmam, paletimi seçmem ve yeni tuvalimi germem gerekiyordu. Ertesi günkü seansta muhtemelen sadece prensin portresinin taslağını bitirebilirdim ama her olasılığa hazır olmazsam içim rahat etmezdi.

Phineas eğilip gözden kaybolurken pencereden dışarıya baktım. Camı bir toz tabakası kaplamıştı ve daha büyük iki bina arasındaki köşede bulunması da dükkâna kasvetli, dökük ve ıssız bir görünüm veriyordu. Lambalarını parlatan, kapı açılınca öten veya kuytu köşelerinin toz tutmasını engelleyen tek bir basit efsun bile yoktu. Peri halkının bu dükkâna dönüp ikinci kez bakmadığını herkes anlayabilirdi. Zanaat eserlerinin yapımında kullanılan malzemeler onların işine yaramazdı, tek ilgilendikleri tamamlanmış ürünlerdi.

Sokağın karşısındaki işletmeler ise bambaşka bir hikâyeydi. Bir kadının etekleri Firth & Maester's mağazasının içinde gözden kayboldu ve onu gördüğüm o kısacık anda bile bir peri olduğunu anladım. Orada satılan dantelli elbiseleri almaya hiçbir ölümlünün gücü yetmezdi. Hemen yanında bulunan, tabelasında Öte Dünya'dan büyük tehlikelere rağmen büyük bedeller karşılığında ithal edilen bademlerle yapılmış tatlılar olan marzipan çiçeklerinin tanıtıldığı Şekerlemeci'den de hiçbir insan alışveriş yapmazdı. Bu denli üstün Zanaat eserlerinin değerini sadece ve sadece efsunlar karşılayabilirdi.

Phineas doğrulduğunda gözlerinde çok iyi bildiğim bir parıltı vardı. Hayır... "bildiğim" doğru kelime değildi. "Korktuğum" demeliydim. Yüreğim ezildikçe ezilirken Phineas çekinerek alnına düşen bir tutam saçı kenara itti. *Lütfen*, diye düşündüm, *tekrar aynı şey olmasın.*

[4]Zincifre adlı mineralden üretilen parlak kırmızı renk. (ç. n.)

Ninova

"Bayan Isobel, Zanaat eserime bakmanız mümkün mü acaba? Sizin gibi olmadığımı biliyorum," diye ekledi alelacele, sakin kalabilmek için çırpınıyordu, "ama Usta Hartford beni teşvik etti... Beni işe almasının sebebi de buydu... Ben de bunca yıldır pratik yapıyorum." Bir tabloyu kaldırıp göğsünde tuttu, tablonun ön tarafını bir tuval değil de açık etmekten korktuğu ruhuymuş gibi bilinçli olarak gizliyordu. O duyguyu çok iyi biliyordum ve bu, daha sonra olacakları kolaylaştırmıyordu.

"Tabii, memnuniyetle bakarım," dedim. En azından rol icabı gülümsemekte oldukça deneyimliydim.

Tabloyu bana verdi, kendime doğru çevirdiğimde dükkânın loş ışığı bir manzara resmini aydınlattı. İçim rahatladı. Çok şükür bir portre değildi. Bunu söylerken kulağa korkunç derecede küstah ve kibirli biri gibi gelebilirim ama Zanaatıma öyle çok hürmet ediliyordu ki peri halkı ben ölüp gidene, hatta periler benim ölüp gittiğimi anlayana kadar (ki bunun olması için de fazladan yirmi otuz yıl daha geçmesi gerekebilirdi) başka birine sipariş vermezdi. Ben nam saldıktan sonra piyasaya çıkan her yeni portre ressamı için umutsuzluğa düşüyordum. Ama belki Phineas'ın bir şansı olabilirdi.

Resmini geri verirken, "Gerçekten çok başarılı," dedim ona dürüst davranarak. "Renk ve kompozisyona son derece hâkimsin. Pratik yapmaya devam et ama bunu yaparken bile..." bir an tereddütte kaldım, "Zanaat eserlerini satabilirsin."

Yanakları kızardı ve duruşunu dikleştirirken gözümün önünde adeta boyu uzadı. İçimde hissettiğim rahatlamanın yerini buz gibi bir soğukluk aldı. Genelde bundan sonra gelen kısım daha kötü olurdu. O bana korktuğum soruyu yöneltirken kendimi olabileceklere hazırladım. "Acaba siz... müdavimlerinizden birini bana yönlendirebilir misiniz, hanımefendi?"

Ninova

Bakışlarımı yeniden pencereye çevirdim; Bayan Firth, Firth & Maester's mağazasının vitrinine yeni bir elbise yerleştiriyordu. Küçükken onun bir peri olduğuna inanıyordum. Pürüzsüz bir cildi, kuşların şarkısından daha güzel bir sesi ve doğal olamayacak kadar göz alıcı kestane rengi bukleleri vardı. Elli yaşına merdiven dayamış olmalıydı ama yirmiden büyük göstermiyordu. Ancak sahte cazibeleri okumayı öğrendiğimde yaptığım hatanın farkına vardım. Yıllar geçtikçe efsunlara karşı inancımı yitirdim çünkü bir yalandan başka bir şey değillerdi. Ne kadar zekice yazılmış olurlarsa olsunlar, en dünyevi ve pratik büyüler dışında tüm efsunlar zamanla bozuluyordu. Zekice yazılmamış olanlar ölümlülerin hayatını mahvediyordu. Bayan Firth elli beş santimetrelik belinin bedeli olarak sesli harfle başlayan hiçbir kelimeyi söyleyemiyordu. Geçen ekim ayında Şekerlemeci'nin usta fırıncısı mavi gözlerin karşılığında hayatının otuz yılını vermişti ve bu pazarlık, karısının dul kalmasıyla sonuçlanmıştı. Yine de zenginliğin ve güzelliğin cazibesi, sonunda cennet vaadi gibi görünen Yeşil Kuyu hayaliyle Heves'i peşine katıp sürüklüyordu.

Gönülsüzlüğümü sezen Phineas alelacele söz aldı: "Önemli biri olmasına gerek yok, merak etmeyin. Swallowtail[5] doğru türden bir peri olabilir. Onu bazen kasabada görüyorum, sokakta Zanaat eserleri alıyor. Hem insanlar bahar sarayındaki peri halkının, alışveriş ederken daha nazik olduğunu söylüyorlar."

İşin aslı, hiçbir peri nazik değildi, hangi hanedanlıktan geldikleri fark etmezdi. Sadece nazikmiş gibi davranırlardı. Swallowtail'in, Phineas'ın on metre yakınına geldiğini düşünmek bile yüreğimi ağzıma getiriyordu. Neresinden bakarsanız bakın, tanıştığım en kötü peri değildi ama kelimeleri öyle bir eğip bükerdi ki bu zavallı delikanlıyı daha az sivilce karşılığında ilk doğan çocuğunu vermeye ikna edebilirdi.

[5]"Kırlangıçkuyruk" anlamına gelir. (ç. n.)

Ninova

"Phineas... Zanaatım dolayısıyla peri halkıyla Heves'teki herkesten daha fazla zaman geçirdiğimin farkındasındır." Tezgâhın karşı tarafındaki delikanlının bakışlarına karşılık verdim. Yüzü düştü; şüphesiz ki onu reddetmek üzere olduğumu düşünüyordu ama onun mutsuzluğu pahasına sözlerime devam ettim. "Bu yüzden onlarla iş yaparken dikkatli olman gerektiğini söylediğimde bir bildiğim olduğuna inanmalısın. Yalan söyleyememeleri dürüst oldukları anlamına gelmez. Seni her defasında kandırmaya çalışacaklardır. Eğer sana sundukları bir şey kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyorsa muhtemelen gerçek olmayacaktır. Efsunun yazımında hileye *hiç* yer kalmamalı. Hem de hiç."

Yüzü öyle bir aydınlandı ki tüm çabamın boşa gittiğinden korktum. "Yani bu, onlara beni tavsiye edeceğiniz anlamına mı geliyor?"

"Olabilir ama Swallowtail'e değil. Peri halkının huyuna suyuna alışana kadar Swallowtail'le ticaret yapmamalısın." Avurdumu ısırırken Firth & Maester's mağazasından çıkan bir adama göz ucuyla baktım. Bu adam Gadfly'ydı. Tabii ki kıyafetlerindeki işlemeler için bu mağazaya gitmiş olmalıydı. Yolun karşısındaki bu karanlık denecek kadar loş dükkânda neredeyse görünmez olmalıydım ancak huzursuz edici bir şekilde bana doğru baktı, gülümsedi ve elini kaldırıp selam verdi. Dışarıda onu bekleyen kalabalık genç kadın grubu dahil sokaktaki herkes, onun dikkatini çekecek kadar önemli olan kişinin kim olduğunu görmek için merakla kafasını çevirdi.

"O olabilir işte," dedim. Ödeme için paramı tezgâha bıraktım, Phineas'ın yüzüne yayılan yeni ve coşkun mutluluk ifadesini görmezden gelerek çantamı omuzladım. "Gadfly benim en saygın müdavimim ve yeni bir Zanaatı ilk keşfeden kişi olmaya bayılır. Şansın onunla daha yüksek olur."

Bunu birçok açıdan doğru buluyordum. Phineas'ın, yanında en çok güvende olacağı peri Gadfly olurdu. Henüz on iki

Ninova

yaşında ve savunmasızken ilk Gadfly'la muhatap olmasaydım muhtemelen Emma'nın yardımıyla bile on yedinci yaş günümü göremezdim. Buna rağmen Phineas'a iki ucu keskin bir iyilik yaptığım, nihayetinde onu mahvedecek ya da hayal kırıklığına uğratacak büyük bir dileğini gerçekleştirdiğim hissine kapılmadan edemedim. Suçluluk hissi peşimi bırakmaya niyeti yokmuş gibi bana kapıya kadar eşlik etti. Ama elim kapının tokmağındayken birden donakaldım.

Giriş kapısının yanındaki duvarda bir tablo asılıydı. Yılların etkisiyle solmuş olan bu tabloda tuhaf renklerle boyanmış ağaçların çevrelediği bir tepeciğin üstünde duran bir adam tasvir edilmişti. Yüzü belirsizdi ama elinde, gri ışık altında bile pırıl pırıl parlayan bir kılıç vardı. Soluk renkli av köpekleri dört bir yandan bu tepeyi tırmanırken, bazıları da sıçrayışlarının tam ortasındayken resmedilmişti. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Bu şahsı biliyordum. Üç yüzyıl önce yapılan tabloların popüler bir figürüydü, ta ki hiçbir açıklama yapmadan Heves'e gelmeyi bırakana kadar. O günden kalan bütün eserlerde bu şahıs uzakta duruyor ve daima Yaban Avı'nda savaş veriyordu.

Ertesi gün de benim salonumda oturuyor olacaktı.

Kapıyı sertçe itip açtım, Gadfly'ı reverans yaparak selamladım ve başımı önüme eğip meraklı seyirci kalabalığı arasından aceleyle geçtim. Arkamdan gelen bağrış çağırışları duyabiliyordum. Birisi adımı haykırdı, belki de benden Phineas'ınkine benzer bir iyilik istemeyi umuyordu. Emma'nın bana daha yeni söylediği gerçeği artık herkesin yüzünden okuyabiliyordum. Beni izliyor ve yarım dakika düşünüp değerlendirmektense ölmeyi tercih edeceğim bir daveti kabul etmemi bekliyorlardı. Yeşil Kuyu ödülünün benim için cennet değil, cehennem olduğunu onların hiçbirine asla açıklayamazdım.

***

Ninova

Ben eve doğru yürürken gökyüzünde güneş iyiden iyiye alçalmıştı. Ayakkabılarım çekirgelerin ritmik sesleri eşliğinde bir buğday tarlasının ortasından geçen patikayı dövüyordu ve ışığın keskin açısı yaz sıcağını şiddetlendiriyordu, öyle ki terden yapış yapış olan ensem saçlarımı yana savuran her esintiyle serinliyordu. Kasabanın parlak renklere boyanmış eğri büğrü çatıları geride kalmış ve yürüdüğüm dar patikanın, tıpkı bir kadının saçlarının ayrım noktası gibi ikiye ayırdığı inişli çıkışlı tepelerin ardında gözden kaybolmuştu. Eğer hızlı yürürsem tam olarak otuz iki dakikada geri dönebilirdim.

Heves'te mevsim daima yazdı. Burada mevsimler Öte Dünya'da olduğu gibi akıp giden zamanla birlikte değişmezdi ve bu tam olarak idrak edemediğim bir kavramdı. Hiçbir zaman değişmeyen yolumda yürürken, o tablodaki tuhaf renklere boyanmış ağaçlar yakın zamanda gördüğüm bir rüya gibi aklıma gelip duruyordu. Tüm anlatılanlara bakılırsa güz, kuşlar ortadan kaybolurken dünyanın sararıp solduğu, yaprakların renk değiştirdiği ve ölüyormuş gibi dallarından döküldüğü kasvetli, hüzünlü bir mevsim olmalıydı. Tabii ki ona göre bizim yaşadığımız mevsim daha iyi, daha güvenliydi. *Sonsuz mavi gökyüzü ve her daim altın sarısı buğdaylar sıkıcı olabilir ama başka bir şeyin özlemini çekmek aptalca olur,* dedim kendi kendime ve bunu kendime ilk söyleyişim değildi. Bir insanın başına can sıkıntısından çok daha kötü şeyler gelebilirdi... ki zaten Öte Dünya'da tam olarak öyle oluyordu.

Çürüme kokusu beni sarsıp karmaşık düşüncelerimden uzaklaştırdı. Patikanın bu kısmı ormanın kıyısından geçiyordu, ormanın gölgeliklerine temkinli bir bakış attım. Yoğun hanımelleri ve dikenli çalılar ağaçların dallarının altını bir bariyer gibi sarmıştı. Uzak geçmişte, demir yasaklanmadan önce ilişkilerin pek de dostça olmadığı dönemde çiftçiler hayatlarını riske atıp peri kötülüğünü defetmek için en dıştaki ağaçlara demir çiviler çakmışlardı. Eski, eğik büküк, paslanmış, hatta tanınmaz hale gelmiş çivileri görünce içime bir huzursuzluk çöktü.

Ninova

Orman altı bitkilerine tekrar göz gezdirdiğimde de herhangi bir terslik görmedim. Muhtemelen yakınlarda bir yerlerde ölmüş olan, çürüyen bir sincap yüzünden paranoya yapıyordum. İçime sinmese de kendimi buna ikna ettim ve dükkânda herhangi bir şey unutup unutmadığımı dördüncü ya da beşinci kez kontrol etmek için çantama baktım. Hiçbir zaman böyle hatalar yapmasam da bu, benim tuhaf bir alışkanlığımdı. Başımı kaldırdığımda bir terslik oldu. Yandaki tepenin yokuşunda, eve giden yolun yarısını katettiğimi gösteren yalnız meşenin yanında bir yaratık vardı.

İlk önce onun bir erkek geyik olduğunu düşündüm. Olağanüstü derecede iriydi ama en azından dört bacağı, iki boynuzuyla şekil olarak geyiğe üç aşağı beş yukarı uyuyordu. Sonra benim bulunduğum yöne bakmak için dönünce onun geyik olmadığını hemen anladım.

O anda terslikler artmaya başladı. Esinti kesildi, hava durgunlaştı ve boğucu derecede sıcaklaştı. Kuşlar şakımayı, çekirgeler ötmeyi kesti, hatta o durgun havada buğdaylar bile boynunu büktü. Çürüme kokusu boğucu bir hal aldı. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ama artık çok geçti.

Bir geyik olmayan o şey öylece durmuş beni izliyordu.

Havanın sıcaklığına rağmen ateşim çıktığı için titriyormuşum gibi ürperdim ve midem buz kesti. Geyik olmayan o şeyin aslında ne olduğunu biliyordum. Ölmek üzere olduğumun da farkındaydım. Kimse bir peri yaratığından kaçamaz ya da saklanamazdı. Bu yaratık bir tümülüs tepesinden* çıkmıştı, peri sihri ile kadim insan kalıntılarının acayip bir birleşimiydi. Bazıları efendilerinin hizmetkârları ya da muhafızları gibi davranırdı. Diğerleriyse topraktan davetsizce sürünüp çıkıverirdi. Böyle bir canavar, ben küçük bir kızken annemi ve babamı öyle korkunç bir şekilde öldürmüştü ki Emma onların cesetlerini

*Bir mezar ya da mezarlık içeren, toprak yığılarak oluşturulmuş tepecik. (ç. n.)

Ninova

görmeme izin vermemişti, şimdiyse onlarla aynı şekilde ölümü tadacaktım. Zihnimin bunu tam olarak kavrayabildiğini sanmıyorum çünkü bir sonraki düşüncem boya maddeleri alarak paramı boşa harcamamam gerektiğiydi; artık onları kullanamayacaktım.

Peri yaratığı başını eğdi ve tarlanın karşı tarafından kükredi. Birisi bir zamanlar çok zarif bulunan ama artık çürümüş yosunlarla dolu eski bir av borusunu üflüyormuş gibi derinden gelen, insanı galeyana getiren, bozuk bir sesti bu. Yaratık ağır bedenini boynuzlarından başlayarak çevirdi ve tepeden aşağıya hızla inmeye başladı.

Çöktüğüm yerden fırlayıp sekiz yüz metre uzaklıktaki güvenli evime doğru değil, tarlanın tam tersi yönüne doğru koşmaya başladım. Nefes aldığım son anlarda yapabileceğim değerli bir şey varsa, o da bu şeyi ailemden olabildiğince uzaklaştırmaya çalışmaktı.

Yukarı kaldırdığım eteklerimle buğdayları yararak koşuyordum. Botlarımın altında buğdayların sapları çıtırdıyor, yanlarından hızla geçip giderken dikenli tohum başları çıplak kollarımı şerit şerit çiziyordu. Çantam kalçalarıma vura vura hopluyor ve ağırlığıyla beni yavaşlatıyordu. Tarladaki çekirgeler görünmez bir el tarafından dürtülmüş gibi zıplayıp yolumdan çekiliyordu. Önce kendi hırıltılı nefesimden başka bir şey duymadım. Olanların hiçbiri gerçek gibi gelmiyordu. Masmavi berrak göğün altında, çok güzel bir günde, sırf eğlenmek için tarlada koşturuyor da olabilirdim.

Bir gölgenin soğukluğu terli sırtıma dokundu ve karanlık etrafımı sardı. Buğdaylar, fırtınanın vurduğu okyanus gibi dalgalanıyordu. Hemen yanımda bir toynak yere çarpıp toprağın derinliklerine gömüldü. Kendimi geriye attım, tökezleyip düştüm ve buğday sapları arasında çırpındım. Peri yaratığı tepemde dikiliyordu.

Ninova

Gururlu bir erkek geyiğin silüeti bu yaratığın üzerinde güneşin suya yansıması gibi hafifçe dalgalanıyordu. İllüzyonun karanlık noktalarında tendon misali hareket eden damarlarla bir arada tutulan, çürümeye yüz tutmuş ağaç kabuklarından oluşan iskelete benzer bir form vardı. Kafatası gibi çukurlu bir yüzü ve aslında boynuz değil de dikenli çalılarla sıkıca sarılıp yaralanmış bir çift eğri büğrü dal olan, her biri yetişkin bir adamın boyu kadar uzun boynuzları vardı. Üzerine bir maraz çökmüştü; titreyen bir bacağını homurdanarak kaldırdığında ağaç kabuğu pul pul dökülüp yere düştü. Bu parçalardan akın akın çıkan parlak kabuk böcekleri dört bir yana uçuştu, bazıları da çoraplarıma kondu. Ağzımın içini kaplayan çürük tadı yüzünden öğürdüm.

Peri yaratığı şaha kalkıp güneş ışığını engelledi. Bir an için şu dünyada son gördüğüm şeyin bu yaratığın karnına girip çıkan kurtçuklar olacağını sandım. O yüzden canavar önümde pat diye düşüp kurtçukların kemirdiği yumuşamış bir odun yığınına dönüştüğünde nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Elimden daha uzun çıyanlar çimenlere yayıldı. İki büyük benekli güve kanatlandı. Çekirgeler hiçbir şey olmamış gibi yeniden ötmeye başladı, bense hâlâ terden yapış yapış olmuş halde yerde titreyerek, nabzım kulağımda zonklayarak uzanıyordum. Birden iğrenip bağırarak bu yığına tekme attım. Etrafa ağaç kabuklarıyla birlikte kemik parçaları da saçıldı. Bu canavara hayat veren insan cesedi yok edilmişti.

"İki gündür bu yaratığın izini sürüyordum, eğer sen onun dikkatini çekmemiş olsaydın ona yetişemeyebilirdim," dedi sıcak, canlı bir ses. "Eğer merak ediyorsan, bu canavara baron deniyor."

Bakışlarımı peri yaratığından geriye kalanlardan yukarıya kaldırdım. Önümde bir adam duruyordu, güneş onu gölgede bıraktığı için yüzünü seçemiyordum, sadece kılıcını kınına

Ninova

sokmak üzere olan uzun boylu ve zayıf biri olduğunu anlayabiliyordum.

"Dikkatini çe..." Duraksadım, afallamıştım ve biraz da gücenmiştim. Bundan bir tür spormuş gibi bahsediyordu, hayatımın bir anlamı yoktu sanki, tabii bu bana ihtiyacım olan her şeyi öğretmişti. Bu kişi bir adam gibi görünüyor olabilirdi ama aslında değildi.

Sıralamak üzere olduğum itirazları yutup baştan başlayarak, "Teşekkür ederim," dedim. "Hayatımı kurtardınız."

"Öyle mi? Barondan mı? Sanırım kurtardım, evet. O halde rica ederim. Ah, adın neydi senin?"

Hissettiğim huzursuzluk, beni gecenin köründe duyduğum bir gök gürültüsü gibi ürpertti. Beni tanımamıştı, demek ki Heves'e ya ilk kez ya da nadiren geliyordu. Bu kişi her kimse normalde baş ettiğim perilerden daha tehlikeli biri olmalıydı. Bir an için durup zihnimin ve duyularımın durumunu değerlendirdim ve beni kötü bir tılsımın etkisi altına sokmadığına kanaat getirince rahatladım. Böyle bir tılsım beni daha özgürce konuşmaya ya da gizlemem gereken sırları açıklamaya zorlayabilirdi. Çünkü Heves'te kimse doğum adını kullanmazdı. Bunu yapmak, kişiyi büyülenmeye yatkın hale getirirdi, bir peri gizli kalması gereken bu tek kelimenin gücüyle o ölümlünün bedenini ve ruhunu, kendisi farkında bile olmadan sonsuza kadar kontrol edebilirdi. İşte bu en çok korkulan, en kötücül peri sihri türüydü.

Güçlükle ayağa kalkarken, "Isobel," diye yanıtladım ve ona reverans yaptım.

Ona takma adımı söylediğimi fark ettiyse bile belli etmedi. Uzun bir adım atarak yığının üzerine bastı, iyice öne eğilip elimi eline aldı. Elimi kaldırıp öptü. Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. İlla bana dokunacaktıysa ayağa kalkmama yardım etmesini tercih ederdim.

Ninova

"Rica ederim, Isobel," dedi.

Elimin eklem yerlerine değen dudakları soğuktu. Önümde eğilirken tek görebildiğim şey olan, yalnızca güneşin vurduğu yerlerde hafif bir kızıllık kazanan koyu renkli saçları tam olarak bukle sayılmayacak dalgalarıyla başa çıkılması güç olduğu izlenimini veriyordu. Saçlarının dağınıklığı bana bir atmacanın ya da kuzgunun güçlü bir rüzgârda ters yöne dönmüş tüylerini anımsattı. Gadfly'da olduğu gibi onun da kokusunu alabiliyordum: Bir tutam kurumuş ölü yaprak, ayın apaçık göründüğü soğuk geceler, yabanilik ve hasret gibiydi. Hem peri yaratığının hem de bir tarlanın ortasında tek başınayken bir periyle karşılaşmanın verdiği dehşet yüzünden kalbim küt küt atıyordu. Bu yüzden birdenbire o kokuyu daha önce hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar istediğimi söylediğimde şapşallığımın kusuruna bakmayın lütfen. Ürkütücü derecede büyük bir arzu duydum ona. Aslında bu arzumun muhatabı o adam değil, daha ziyade temsil ettiği o büyük, gizemli değişimdi; bir yerlerde dünyanın *farklı* olduğu vaadi...

Eh, böyle bir şey olmayacaktı tabii ki. Rahatsızlığımın kaynağını bir direğe bayrak çeker gibi yukarı çektim. "Bir elin bu kadar uzun süre öpülebileceğini bilmiyordum, efendim."

Adam doğruldu. "Bir peri için hiçbir şey uzun sürmez," diye yanıt verdi yarım yamalak bir gülümsemeyle.

Tahminlerime göre benden bir iki yaş büyük gösteriyordu ama tabii ki gerçek yaşı bundan yüz kat daha büyük olabilirdi. Dağınık saçlarına tezat düşen zarif, asalet timsali hatları ve hemen resmini çizmek istediğim etkileyici dudakları vardı. Dudaklarının kenarlarında oluşan gölgeler, bir kenarında oluşan belli belirsiz çizgi, gülüşünün çarpıklaştığı yerdeki...

"Dedim ki," diye çıkıştı, "bir peri için hiçbir şey uzun sürmez."

Ninova

Bakışlarımı kaldırdığımda bana hâlâ yüzünde donup kalmış olan gülümsemeyle ve anlaşılmaz bir merakla bakıyordu. İşte onun kusuru buydu: Gözlerinin o olağandışı ametist tonundaki rengi, bana akşamüzeri güneş ışıklarının vurduğu kuru yaprakları hatırlatan esmer teniyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Gözleri bir anda beni sıradışı renginden başka bir sebeple rahatsız etti ama ne kadar uğraşsam da ne olduğunu bulamadım.

"Kusuruma bakmayın. Ben bir portre ressamıyım ve insanlara gözümü dikip bakma ve bunu yaparken de diğer her şeyi unutma huyum var. Söylediğiniz şeyi duydum. Sadece buna verebilecek bir cevabım yok."

Perinin bakışları çantama kaydı. Tekrar dikkatini bana verdiğinde yüzündeki tebessüm solmuştu. "Elbette. Sanırım bizim hayatımız çoğunlukla insanların anlayabileceğinin ötesinde."

"Baronun neden ormandan çıkıp Heves'e geldiğini biliyor musunuz, efendim?" diye sordum çünkü onun gizemliliğinin bir şekilde onaylanmasını beklediğini hissettim ve konuşmayı mümkün mertebe kısa ve gerçekçi tutmaya çalıştım. Peri yaratıkları burada nadiren görülürdü ve varlıkları da sıkıntı vermekten daha fazlasına sebep olurdu.

"İşte bunu söyleyemem. Belki Yaban Avı onu buraya itmiştir, belki de biraz dolaşmak istemiştir. Son zamanlarda bu civarda onları daha fazla görüyoruz ve can sıkıcı bir karmaşaya yol açıyorlar."

"Son zamanlarda" ifadesi bir peri için geniş bir zaman aralığını kapsayabilirdi, ebeveynlerimin öldüğü gün dahil. "Evet, insanların ölümü genelde can sıkıcı olur."

Kaşları dikkatle hareket edip ortada bir kırışıklık yarattı ve bakışları keskinleşti. Beni bir şekilde üzdüğünü biliyordu ama peri halkı için tipik olduğu üzere bunun nedenini anlayamıyordu. Bir tilki bir farenin ölümünün yasını ne kadar tutabi-

Ninova

lirse, o da bir insanın ölümü için duyulan üzüntüyü o kadar anlayabiliyordu.

Kesin olarak bildiğim tek bir şey vardı: Yaşadığı kafa karışıklığının gücenmesine sebep olduğuna ve bu sebebin de kötü bir efsunla intikam almasını gerektirdiğine karar vermesine yetecek kadar uzun süre beklemek istemiyordum.

Başımı eğip yeniden reverans yaptım. "Hevesli insanlar sağladığınız koruma için müteşekkir. Bugün benim için yaptığınız şeyi asla unutmayacağım. İyi günler, efendim."

Patikaya doğru dönmeden önce onun tekrar eğilerek selam vermesini bekledim.

"Bekle," dedi.

Donakaldım.

Arkamdan hareket eden buğdayların sesi geldi. "Yanlış bir şey söyledim. Özür dilerim."

Başımı yavaşça çevirip omzumun üzerinden baktığımda beni izlediğini gördüm; tuhaf bir şekilde kararsız görünüyordu. Bundan nasıl bir anlam çıkaracağımı bilemedim. Peri halkının zaman zaman özür dilediği biliniyordu, sonuçta terbiyeye çok değer veriyorlardı ama çoğu kez kendi hatalı davranışlarını kabullenmekten kaçınmak için ellerinden gelen her şeyi yaparken insanlardan kibar olmalarını bekleyerek çifte standart uyguluyorlardı. Afallamıştım.

Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi söyledim: "Özrünüzü kabul ediyorum."

"Ah, güzel." Yeniden yarım yamalak gülümsedi ve bir anda kararsız bakışlarının yerini kendinden son derece memnun olduğunu belli eden bir ışıltı aldı. "Yarın görüşürüz o zaman, Isobel."

Ninova

Söylediği şeyin ne anlama geldiğini anladığım sırada çoktan yürümeye başlamıştım. Hemen hızlıca arkama döndüm ama güz prensinden bir başkası olmayan o peri çoktan gitmişti: Boş patikada buğdaylar salınıyordu ve tüm tarladaki tek yaşam belirtisi ormana doğru kanat çırpan, sönmeye yüz tutmuş gün ışığının tüylerinde kızıl yansımalar yarattığı yalnız bir kuzgundu.

Ninova

üç

Ninova

Prensin ne zaman geleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve teyzem kasabaya ev ziyaretine çağrıldığından, mutfağımızdan keçi çocukları çıkarma görevi bana düşmüştü. Söylemesi kolaydı tabii.

March fırının yanında sessizce ağlarken, "İsimlerimizin garip olduğunu söyledi!" diye haykırdı May. Fırıncının oğluna hiç bu kadar sinir olmamıştım ama aslında oldukça iyi biriydi ve bir açıdan haklıydı.

Yere çömeldim ve ikisini de omuzlarından tuttum. "Ah, ikinizin adını Emma Teyze ve ben koyduk," dedim mantıklı bir şekilde açıklama yaparak. "Siz önceden keçiydiniz. Çoktan March ve May[7] isimlerine alışmıştınız ve efsunun kalıcı olup olmadığından emin değildik, bu yüzden isimlerinizi değiştirmemeye karar verdik."

March boğuk bir ses çıkararak ağladı. Farklı bir taktik kullanmalıydım. "Dinleyin, size önemli bir sorum var. En sevdiğiniz şeyler neler?"

May bir an düşündükten sonra, "İnsanları korkutmak," dedi.

March ağzını açtı ve parmağıyla ağzının içini işaret etti.

Ah, Tanrım. "Bunlar garip şeyler, değil mi?"

May bana ihtiyatlı bir bakış attı. "Belki de..."

"Evet, kesinlikle garip şeyler," dedim sert bir tonla. "O zaman garip olmaları kötü oldukları anlamına gelmiyor, değil mi? İyi şeyler aslında, yani insanları korkutmak ya da semender yemek. Harold size iltifat etmiş."

[7]Sırasıyla "Mart" ve "Mayıs" anlamına gelir. (ç. n.)

Ninova

"Hımm," dedi May. Pek de ikna olmuşa benzemiyordu. Ama en azından March ağlamayı kesmişti, bu yüzden akıl sağlığımı koruyabilmek için bu raundun kısmen zaferle sonuçlandığına karar verdim.

"Ah, hadi ama. Misafirimiz gidene kadar birlikte dışarıda oynamalısınız. Unutmayın, buğday tarlası sınırını aşmak yok." Onları kapıdan dışarıya iterken midem huzursuzlukla çalkalandı. Eğer ormandan bir peri yaratığı daha çıkarsa...

Bu tarz olaylar aşırı derecede nadiren olurdu ama dün prensin o canavarın işini nasıl kolayca bitirdiğini unutamıyordum. Muhakkak o ziyaretimize geldiğinde güvende olacaktık. Ancak içimdeki huzursuzluk dinmek bilmiyordu, bu yüzden şunu da eklemeden edemedim: "Çekirgelerin sessizleştiğini fark ederseniz hemen eve dönün."

May kaşlarını şüpheyle kaldırarak yüzüme baktı. "Niye ki?"

"Çünkü ben öyle söylüyorum."

"Neden evde oynayamıyoruz?"

Onları verandadan aşağıya indirirken mutfağımızın köhne kapısı arkamızdan sertçe kapandı. Dışarıda her şey mükemmel derecede normal göründüğü için rahatladım. Tavuklar bahçede dolaşırken kendi kendilerine söyleniyorlardı, ağaçlar ferahlatıcı bir esintiyle sallanıyordu ve inişli çıkışlı tepelerin üzerinden gölgeler geçiyordu. Ancak May bana bakmaya devam etti. Midemin hâlâ bir yumruk gibi kaskatı olduğunu fark ettim ve bu, yüzümden de anlaşılıyor olmalıydı.

Hissettiğim suçluluk duygusunu bastırarak, "Bunun nedenini zaten biliyorsunuz," dedim çabucak.

Doğrusu, bunun birkaç nedeni vardı. May birden çok kez şövalelerimi devirmişti. March ise Prusya mavisi boyaya karşı doyumsuz bir iştah duyuyordu. Ama en önemlisi de periler, onların etrafta dolaşmasından hoşlanmıyordu. Benim teorime

Ninova

göre ikizler, hatalarından birinin, hiç istemeseler de göz ardı edemeyecekleri kadar güçlü ve gözle görülür bir kanıtı olarak onları mahcup ediyordu. Büyülenemeyeceklerini de biliyordum çünkü March ve May onların gerçek adıydı. Peri halkı bu bilgiyi onlara karşı kullanabiliyor olsaydı, şimdiye kadar çoktan yaparlardı.

March keyifle mırıldandı ve odun yığınının üzerinde hoplayıp zıplamaya gitti ama May bakışlarını çevirmedi. Sonunda ağlamaklı bir şekilde, "Endişe etme, başımıza bir şey gelmeyecek," dedi ve dizime hafifçe vurdu. Sonra da çabucak kız kardeşinin peşinden gitti.

Gözlerim yanıyordu. Gayretle eteklerimi düzelttim ve serbest kalan birkaç saç telimi kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Bundan etkilendiğimi görmelerini de bunu kendime itiraf etmeyi de istemiyordum. Her şeyin yolunda gitmesine odaklandığımda ebeveynlerimin başına gelenleri veya olayın üzerinden on iki sene geçmesine ve ben olay esnasında orada bulunmamama, olayın herhangi bir kısmını görmememe ya da duymamama rağmen onların ölümüyle sonuçlanan olayın neden hâlâ beni paniklettiğini düşünmem gerekmiyordu. Yine de hissettiğim korkuyu yeterince iyi saklayamadığım ortadaydı. May bile bunu görebiliyordu.

Bahçeye gölgesi vuran ağaçtan bir kuzgunun gaklama sesi geldi.

"Kışt!" dedim pek de yukarı bakmadan. Kuzgunlar, çalılarımıza yuva kuran ötücü kuşları korkutup kaçırıyordu, bu yüzden Emma da ben de şarkılarına karşılık olarak onlara iyilik etmek için elimizden geleni yapıyorduk.

Sıcak güneşin ve March ile May'in kütüklerin üstünde kapışmalarını görmenin etkisiyle huzursuzluğum yok oldu. Uzaktan onları birbirinden ayırmanın tek yolu aksi halde pembe olan tenlerinin üzerindeki beyaz leke örüntülerine bakmaktı;

Ninova

May'in sol yanağında ve burnunun yarısında bu beyaz lekelerden vardı. Kıvırcık siyah saçları, ön dişleri arasındaki boşluk ve ürkütücü derecede dağınık kaşları tamamen aynıydı. İnsanları gerçek oklarla vurmayı daha çok sevdiklerine karar veren bir çift aşk tanrısı gibi görünüyorlardı. Korkunçlardı ve onları çok seviyordum.

Fakat prensin geleceğini aklımdan çıkaramazdım ve hissettiğim kaygı, bilinçaltımın karanlık kıyılarına huzursuzluk saçarak vurmuştu.

Kuzgun yeniden gakladı.

Bu kez başımı kaldırıp baktım. Kaşlarımı çattığımı görünce kuzgun başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Tüylerini kabarttı ve dal boyunca akıllıca zıpladı. Işığa çıktığında nefesim boğazımda düğümlendi. Sırtında kızıl bir parıltı, anladığım kadarıyla gözlerinin de sıradışı bir rengi vardı.

Çabucak reverans yapıp içeriye daldım, bir tarafım o kuzgunun prens olmadığını umuyordu, diğer tarafım da eğer o gerçekten prens değilse az önce bir kuşa reverans yaptığımın ve ondan hızlıca kaçtığımın farkındaydı. Hemen arkamdaki, sıkıca kapanmayan mutfak kapısı üç kez çarptı.

Dördüncü kez ses geldi ama bu defa kapı çarpmamış, kapıya vurulmuştu.

"İçeri gelin!" diye seslendim. Arkama döndüm ve dönmemiş olmayı diledim.

Rasgele bir kap alıp lavaboya attım, kirli olup olmadığından bile emin değildim ama kapı tekrar savrulup açılana kadar yapmaya vakit bulabildiğim tek şey buydu. Derken güz prensi içeriye girdi. Kapı çerçevesi ortalama bir insanın boyuna göre yapılmıştı ve prensin, üst pervaza çarpmamak için başını eğmesi gerekmişti.

Ninova

"İyi günler, Isobel," dedi ve bana nazikçe eğilerek selam verdi.

Daha önce hiçbir peri mutfağıma girmemişti. Kaba taşlardan duvarları olan küçük bir odaydı burası, döşeme tahtaları yıllar içinde o kadar yıpranmıştı ki ortalarından bel vermişlerdi. Tek bir yüksek pencereden içeriye biraz gün ışığı giriyordu ama bu kadar yetersiz bir ışık bile mutfak dolabının yanındaki bulaşık yığınına ve bir sandık yüksekliğindeki küçük ocağımızda hâlâ üzgün üzgün tüten bataklık kömürü öbeğine dikkat çekmeye yetiyordu.

O esnada prens, bir düzine beyaz aygırın çektiği şatafatlı bir at arabasından az önce inmiş gibi görünüyordu. Önceki gün ne giydiğini çok iyi hatırlayamıyordum ama eğer böyle görünüyor olsaydı mutlaka hatırlardım. Üstüne oturan koyu renkli, bakır rengi kadife şeritli ipek kabanı botlarının topuğuna kadar iniyor, hatta tıpkı bir pelerin gibi neredeyse yere sürünüyordu. Uyumlu olarak, başına oturduğunda kaşlarının üzerine kadar gelen bakır bir taç takıyordu. Asi saçları kendine ait bir hayatı varmış ve tacın çoğu yerini yutmuş gibi görünse de tacın birbirine dolanmış yapraklar gibi şekillendirildiğini ve yer yer bakır pası tonunda yeşillendirildiğini seçebiliyordum. Yakasına kuzgun şeklinde bir broş iğnelenmişti ve bir önceki çağdan kalma özel bir parça olduğuna şüphe yoktu. Önceki gün gördüğüm kılıç hâlâ belinde asılıydı.

Evet, işte prens orada, o sabah atmadığım küflenmiş bir soğan kabuğundan birkaç santimetre uzaktaydı.

Görgü kuralları standartlarını çoktan ihlal etmiştim. Söyleyeceğim bir sonraki cümleyi iyice düşünmeli ve temkinli yaklaşmalıydım. Ama onun yerine pat diye, "Eğilerek karşılık vermezseniz ne olur?" diye soruverdim.

Ben kendimi toplamaya çalışırken oyalanan prens, bir kepçeye dikkatle bakmak için dönmüştü. Sorum üzerine bakışla-

Ninova

rını bana çevirdi. Ametist rengi gizemli gözleri şöyle diyordu sanki: *Nesin sen?* "Sanırım anlamadım."

Bel vermiş döşeme tahtaları eninde sonunda pes edip çökecekti. Belki de bana bir iyilik yapıp o anda çökerlerdi.

"Eğer biri sizi eğilerek selamlarsa ya da size reverans yaparsa ve siz hemen karşılık veremezseniz demek istiyorum," diye kendimi açıkladım.

Beni anlayınca yüzü aydınlanan prens yeniden o yarım yamalak tebessümünü takındı. Bana doğru eğildi ve büyük bir sır vermek üzereymiş gibi gözlerimin içine baktı. Belki de gerçekten bir sır verecekti. "Sahiden çok rahatsızlık verici," dedi sessizce. "Biri verene kadar selam veren olacak mı diye dikkat kesilmek zorundayız ve o sırada başka hiçbir şey düşünemiyoruz."

Ah. "Sanırım az önce ben de öyle yaptım. Özür dilerim."

Prens doğruldu, bir an için beni unutmuş gibiydi. Samimi tonuna rağmen mesafeli bir şekilde, "Seni bulduğum için memnunum," dedi ve bir çöp şiş çubuğunu eline aldı. "Bu bir tür silah mı?"

Çubuğu elinden dikkatlice alıp yerine koydum. "Hayır, silah olarak tasarlanmamış."

"Anladım," dedi ve ben onu durduramadan üç büyük adımda mutfağı aşıp duvardaki bir çiviye asılmış bir tavayı incelemeye koyuldu. "Bu bir silah olmalı, bundan neredeyse eminim."

"Değil ama..." Bir perinin huzurunda ilk defa bu kadar nutkum tutuluyordu. "Ah, tabii ki bir silah olarak kullanılabilir ama aslında pişirmek için yapılmış bir şey." Dönüp bana baktı. "Yani yemek yapma Zanaatı," diye açıkladım çünkü kaşları neredeyse paniğe varan bir hayretle kalkmıştı.

"Evet, yemek pişirmenin ne anlama geldiğini biliyorum," dedi. "Sadece Zanaat için kullandığınız bu kadar çok aletin

Ninova

aynı zamanda silah olarak kullanılabilmesi beni şaşırttı. Siz insanların birbirini öldürmek için kullanmayacağı bir şey var mı?"

"Muhtemelen yoktur," diye itiraf ettim.

"Ne garip." Duraksayıp tavana baktı. Yorum yapacağı bir sonraki şey için endişe ederken boğazımı temizleyip prense reverans yaptım.

Prens hafifçe kaşlarını çatıp bana döndü ve selamıma karşılık verdi.

"Normalde müşterilerimi salonda ağırlarım, şu tarafta. Başlamak ister misiniz? Çok vaktinizi almak istemem."

"Evet, elbette," diye yanıt verdi ama koridorda yürürken yukarı bakmaya devam etti ve çok geçmeden tamamen durup elini beyaz sıvalı duvara koydu. Ben de durdum ve yüzümde çileden çıkıp bağırmamak için kendimi zor tutmamı sağlayan zoraki bir gülümsemeyle incelemesini bitirmesini bekledim.

"Bu evde çok güçlü, hatta tuhaf bir efsun var," diye tespitte bulundu nihayet.

"Evet." Tekrar yürümeye başladım ve kabanının hışırtısını duyduğuma memnun oldum. "Bu portreleri yapmaya başladığımda elde etmek için çalıştığım ilk şey buydu... Bunu kazanmak bir yılımı aldı. Hiçbir peri..."

"...sen yaşadığın sürece bu evde ikamet eden birine zarar veremez," diye mırıldanarak sözümü tamamladı. "Etkileyici bir çalışma. Gadfly mı yaptı?"

Başımı sallayarak onayladım ve omzumun üzerinden bakma dürtüme direndim. Salonun kendine özgü kokusu burnuma çalındığında alışkanlık gereği daha kibar bir üslup takındım. "Yıllardır kendisinin müdavimliğinden memnunum. Neden bunu tuhaf bulduğunuzu sorabilir miyim?"

Ninova

"Daha önce hiç böyle bir efsun görmemiştim. Gadfly'dan da böyle bir çalışma beklemezdim doğrusu."

Ölü gibi donup kalma sırası bana gelmişti. Fiziksel olarak ilerlemeye çabalayıp salona girdim ve mekanik olarak o günün taslağı için ihtiyacım olan kömürü hazırlamaya koyuldum. Efsunda bozulma mı vardı? Yıllar önce Gadfly'a yanlış bir şey söyleyip anlaşmamızda yanlışlıkla kötüye kullanılabilecek bir boşluk mu bırakmıştım? Bu olasılık öyle ürkütücüydü ki ellerim ve ayaklarım uyuşmaya başlamıştı.

"Bir prens olarak, istesem efsunların çoğunu yok edebilirim," diye konuşmaya devam etti, hâlâ benim göremediğim bir şeye bakıyordu. "Ama bunun güçlü bir efsun olduğunu söylerken ciddiydim. Benim gücümü bile aşıyor. Gadfly böyle bir çalışmaya imza atabilmek için çok büyük bir enerji harcamış olmalı ve bu oldukça sıradışı bir durum çünkü onu tanıdım tanıyalı mecbur kalmadıkça bir sandalyeden kalktığını bile görmedim. Senin Zanaatından derinden etkilenmiş olmalı. Sana bir kez olsun portremi yaptırmam için bana neden bu kadar çok ısrar ettiğini anlamaya başladım."

Rahat bir nefes aldım.

Sadece prensin söylediği tek bir şey bana garip gelmişti. Gadfly bana bu randevuyla hiçbir alakası olmadığı izlenimini vermişti. Ama o anda o kadar rahatlamıştım ki bu garip durumu hemen unutuverdim.

"Bundan haberim yoktu," dedim. "Bana bunu ilk kez siz söylediniz. Daha önce kimse bahsetmemişti."

Prens, kabanının kolunu bana değdirerek yanımdan geçti. Salon epey ilgisini çekmişe benziyordu. Evimin en büyük ve derli toplu tutmaya ne kadar özen göstersek de en karmaşık odasıydı. O sırada odanın kullanılmayan tek eşyası pencerenin yanındaki kanepeydi. Benim solumdaki köşede, içinde iki tavus kuşu tüyü olan kristal bir vazonun, bir ithal porselen se-

Ninova

tinin, bir yığın deri ciltli kitabın ve boş bir kuş kafesinin bulunduğu vernikli bir yan sehpa vardı. Yanındaki brokar kumaş kaplı koltukların üzerinde hayal edilebilecek her renk ve desende, birbiriyle uyumsuz kilimler ve farklı boylarda perdelerden oluşan kocaman bir yığın duruyordu. Odanın geri kalanı da benzer durumdaydı, her kuytu köşede ilgi çekici başka başka koleksiyonlar yer alıyordu. Bu salon, insan Zanaatının seçili eserlerinin sergilendiği minyatür bir müze gibiydi. Sandalyem ve şövalem ise salonun tam ortasında mütevazı bir şekilde duruyordu.

Prensin dikkati bana cevap veremeyeceği kadar dağınıktı, bu yüzden konuşmaya devam ettim: "Portre ressamları, insan müşterileriyle çalışırken genellikle onların evlerine gider ve resimlerini orada yaparlar. Elbette ki ben bunu peri halkıyla yapamam, bu yüzden seçtiğiniz eşyaları ve dekorasyonları bu odada sizin zevkinize göre yerleştiriyoruz."

Parmak uçlarıyla kuş kafesine nazikçe dokunurken, "Bu bizi kısıtlar," diye mırıldandı prens. Parmaklarını ince metal parmaklıklardan aşağıya doğru kaydırdı. Dışarıda oturan kuzgunu hatırladım ve prensin tam olarak neden bahsettiğinden emin olmamakla birlikte, *kafesi başka bir odaya götürmeyi akıl edebilecek kadar soğukkanlılığımı koruyabilseydim keşke,* diye düşündüm. Gerçi daha önce salondaki şatafatlı sahne malzemelerinden memnun kalmayan bir periye rastlamamıştım.

Prens parmaklarını çekip arkasına döndü. Dalgınlığı, gün doğumuyla dağılan sabah sisi gibi yok olup yerini tebessüme bırakmıştı. "Gadfly'ın efsunundan bahsediyorum. Neden hiçbirimizin sana daha önce bundan bahsetmediğinden. Bu, bileklerimizin etrafına örümcek ağı kadar hafif ve demir kadar güçlü bir çift kelepçe takılmış gibi hissettiriyor. Ayrıca hiçbir peri, kendi zayıflığıyla ilgili yorum yapmak istemez."

"O halde siz bir istisnasınız, öyle mi efendim?"

Ninova

"Ah, hiç de öyle değil. Bundan ben de hiç hoşlanmam." Gülüşü derinleşti ve yanağında yeniden o kıvrımlı gamzesi belirdi. "Ketumluğu pek önemsemem, sen de bunu fark etmişsindir."

Gerçekten de fark etmiştim. Bu prens daha önce tanıştığım hiçbir periye benzemiyordu.

"Size bir prens olarak en uygun şekilde nasıl hitap edebilirim?" diyerek kendisine hürmetimi gösterdim ve kıyafetlerini tamamlayacak bir fon perdesi seçmek için kumaşlara bakmak üzere odanın karşısına geçtim.

"Bu tarz formalitelerimiz yok," dedi ve bana baktı. "Bunu zaten bildiğini sanıyordum." *Neden acaba,* diye merak ettim. Daha önce peri kraliyetini akşam yemeğinde ağırlamışım gibi. "Her neyse, adım Rook."[8]

Gülümsemeden edemedim. "Size uygun bir isim, efendim."

Gözlerini hareket ettirdi, yüzümü inceledi ve gülüşü bana daha da tanıdık gelmeye başladı, bir perinin gülüşünün bu kadar güven verici olabileceğini bilmezdim. Yanında dururken, boyumun onun ancak göğsüne geldiğinin farkına vardım. Yüzüme ateş bastı.

Tanrım! İşimi yapmalıydım.

Bakır işlemeli, pas renginde kalın bir ipeği kaldırıp, "Bence bu brokar size uyar," dedim.

Durup neredeyse sabırsızlanarak baktı. Her zaman bu kısım bana ilginç gelirdi. İnsan böyle anlarda peri halkıyla ilgili küçük değerli bilgiler edinebilirdi, zaman zaman estetik tercihleri ruhlarını görebileceğiniz pencereler açardı (tabii ruhları varsa; bu, kilisede tartışılan bir meseleydi). Mesela Gadfly tablolarını pahalı görünen bir sürü ıvır zıvırla olabildiğince doldurmaktan hoşlanırdı. Bir başka müdavimim olan Swallowtail ise yalnızca daha önceden kullanılmış fonksiyonel nesneleri tercih ederdi;

[8] "Ekin kargası" anlamına gelir. (ç. n.)

Ninova

yarısı yanmış mumlar, sırtı çatlamış ve köşeleri yıpranmış kitaplar gibi.

Rook brokarı görünce başını iki yana salladı ve bir dizi üfleme cam vazonun bulunduğu rafı incelemek için eğildi. Küçük heykelleri ve aynaları, bal mumu meyvelerle dolu sepetleri, deney tüplerini ve tüy kalemleri tuhaf bir sessizlik ve inanılmaz bir dikkatle inceledi. Aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyordum. Sonunda kuş kafesinin yanına döndü ve başını kaldırdığında benim onu izlemekte olduğumu fark etti. O değişken gülüşü geri geldi.

"Portremde hiçbir şey istemediğime karar verdim," diye kararını bildirdi ve kanepeye doğru ilerledi. Bir kolunu kanepenin sırtına doğru uzatıp yüzünde neden onu izlediğimi çok iyi anladığını belli eden bir ifadeyle oturdu. "Eğer bir şeye saatlerce gözlerini dikip bakman gerekiyorsa, o sadece ben olayım isterim."

Yüz ifademin ciddiyetini korumaya çalıştım. "Ne kadar incesiniz, efendim. Bu durumda tek figürü siz olan portrenizi bitirmem çok daha kısa sürecektir."

Prens duruşunu dikleştirdi ve kaşlarını çattı, yüzüne zarif hatlarına gölge düşüren bir alınganlık yayıldı.

Ne yapıyordum ben böyle? Bir perinin alınganlığı kolayca ve birdenbire tehlikeli bir öfkeye dönüşebilirdi. Kendime gelmeliydim. Yıllarca temkinli davranmışken dakikalar içinde ayağım kaymaya başlamıştı. Kelimelerimi yutup sandalyeme geçtim, eteklerimi düzelttim ve bir kömür çubuğunu seçip aldım. Diğer bütün düşüncelerimi bir kenara bıraktım.

Bir kömür çubuğunu ya da boya fırçasını elime aldığımda olanları açıklamak güç. Size şunu söyleyebilirim ki o anda dünya değişiyor. Çalışırken dünyayı çalışmadığımda olduğundan çok daha farklı bir şekilde görüyorum. Suretler suret olmaktan çıkıp ışık ve gölgeden, ayrıca şekiller, açılar ve dokulardan

Ninova

oluşan yapılar haline geliyor. Bir irisin pencereden gelen ışığın vurduğu yerinde oluşan derin, berrak parıltısı aşırı derecede büyüleyici geliyor. Figürümün yakasına çaprazlama düşen bir gölgeyi, saçlarını altın ipliklermiş gibi parlak gösteren, ince lamba tellerini andıran ışıltıları arzuluyorum. Zihnim ve ellerim ele geçiriliyor. İstediğim ya da bunda başarılı olduğum için resim yapmıyorum; bunu yapmam gerektiği, bununla yaşadığım, bunu soluduğum ve bunun için yaratıldığım için resim yapıyorum.

Kömür çubuğunu kâğıda sürttüğümde kaygım diniverdi. Dökülüp kucağımı toz gibi kaplayan yumuşak siyah parçacıkları fark etmedim bile. Önce serbestçe ve enerjik hareketlerle Rook'un yüz şeklini yakalayan bir daire çizdim. Ardından dağınık saçlarını kapana kıstıran tacı için daha güçlü ve daha geniş çizgiler attım.

Hayır.

Şövalemdeki kâğıdı yırtıp yere attım ve yeni bir taslağa başladım. Yüzü, saçları ve tacı... Koyu renkli ve kavisli kaşları... Yarım yamalak, çarpık gülüşü... Sağlam yapılı omuzları... Önce iyi, sonra daha da iyi çizdim tüm bunları. Artık odada iki Rook vardı, ikisi de bana bakıyordu. Hiçbiri diğerinden daha gerçek değildi.

Şövalemin karşısındaki canlı Rook başını yana eğdi. Oturduğu yeri değiştirdi. Beni gözlemlediğini hissettim ve bunu umursamadım, Zanaatımın ateşinde kendimi kaybetmiştim. Ancak aklımın küçük bir yanı da başka düşüncelere kaymıştı, prensin huzursuzca kıpırdandığını fark etmiştim ve Gadfly'ın geçen gün Rook'un sabit oturmakta zorlandığıyla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlamıştım.

Rook, "Bekle," deyince kömür çubuğum hareket etmeyi kesti. Ona uzun uzun baktım, görsel bir illüzyona fazlasıyla odaklanarak bakmışım gibi gözlerim gerçek dünyaya alışmaya

Ninova

çalışıyordu sanki. Rook bir açıdan rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Bir an için seansı iptal etmek üzere olduğunu düşünüp kaygılandım.

"Acaba..." kaşlarını çattı, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor gibiydi, "kalıcı mı oluyor? Portre yani? Üzerinde değişiklik yapabiliyor musun?"

Tuttuğumu fark ettiğim nefesimi bıraktım. Demek mesele buydu. "Bu aşamada istediğiniz herhangi bir değişikliği yapabilirim. Boyamaya başladığımda daha zor olur ama yine de sonuna gelene dek değişiklik yapabilirim."

Rook bir süre hiçbir şey söylemedi. Bir bana bir başka yere baktı, ardından kuzgun şeklindeki broşunu çıkarıp cebine soktu. "Harika," dedi. "Hepsi buydu."

Bunun merakımı uyandırmadığını söylesem yalan olurdu. Bu broş elbette ki giydiği diğer her şey gibi insan yapımı bir Zanaat eseriydi. Rook uzun zaman önce Heves'te iyi tanınıyordu. Söylenenlere göre nedense bir gün gelmeyi kesmişti. Peri halkı Zanaata her şeyden daha düşkündü. Nasıl bir musibet böyle bir alışkanlığı kırabilirdi ki? Bunun az önce çıkardığı süs eşyasıyla bir ilgisi olabilir miydi?

Belki de (büyük olasılıkla, hatta kesinlikle) broşu moda gereği takıyordu, takmaktan bıkmıştı ya da sadece düğmelerinin rengiyle uyumsuz olduğuna ve portresinde bulunmaması gerektiğine karar vermişti. Sonuçta o bir periydi, ölümlü bir delikanlı değildi. Onunla empati kurma tuzağına düşemezdim. Bu onun türünün en sevdiği, en eski ve en tehlikeli numaraydı.

Tekrar işime odaklandım. Tasvirini güzelce detaylandırıyordum fakat taslak üzerinde rötuş yaptıkça bir kusur canımı sıkmaya başladı. Nedense gözlerinde bir yanlışlık vardı. Kâğıttaki kömürü yan sehpamın üzerinde bulundurduğum nemli ekmek parçasıyla hafif hafif vurarak sildim ve çizmeye baştan başladım ama gözlerini ne kadar yeni baştan çizsem de bir türlü mükem-

Ninova

melliğe yaklaşmıyordu. Göz kapaklarının katlanma çizgisinden kirpiklerinin kıvrımına kadar her detayı gerçek görüntüsüyle aynıydı ama bütün detayların toplamına baktığımda... ah, ruhunu yakalamayı başaramıyordu. Daha önce bir perinin portresini yaparken böyle bir sorunla karşılaşmamıştım. Bugün benim sorunum neydi böyle?

Kömür çubuğum kırıldı. Bir yarısı döşeme tahtalarına yuvarlandı ve kanepenin altında gözden kayboldu. Ayağa kalkacak oldum ama Rook eğilip onu benim için aldı. Tekrar kanepeye geri dönmeden önce durup çalışmama baktı. Belli belirsiz olsa da nefesinin kesildiğini duyduğumu sandım.

Daha yakından bakmak için öne eğildi. "Bana baktığında gördüğün bu mu?" diye sordu hayret dolu kısık bir sesle.

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Bana göre bu tarifi imkânsız kusur çizimin ruhunu bozuyor, onu çirkinleştiriyordu. "Siz böyle görünüyorsunuz, efendim," diye kendisini temin ettim. "Ama elbette ki çok daha fazla rötuş yapılması gerekiyor. Bugünkü işimiz bitmeden önce biraz daha üzerinde çalışmak isterim."

Rook tekrar yerine otururken neredeyse bilinçli bir şekilde tacına dokundu. Tereddütte kaldı, ardından kolunu daha önce uzattığı yere koydu. Bir an duraksadıktan sonra tam olarak aynı şekilde dursun diye kolunu biraz oynattı.

Seansın geri kalanı sessizlik içinde geçti. Fakat bu, genellikle Rook'un türünün huzurunda hissettiğim gergin bir sessizlik değildi. Daha sıcak ve insanı çekimserliğe sürükleyen bir sessizlikti. Bana gölgede kitap okumak için kasabadaki en sevdiğim ağacın altına oturmaya gittiğim ve bir başka kızın orada oturup aynı şeyi yapmakta olduğunu gördüğüm zamanı hatırlatmıştı. Kısaca selamlaştıktan sonra hiç konuşmadan birlikte saatler geçirmiştik. Eve dönene kadar çekinerek birbirimize sadece tek bir kelime söylemiş olsak da arkadaş olmuşuz gibi hissetmiş-

Ninova

tim. Sonradan o kızın ebeveynleriyle beraber Öte Dünya'ya gittiğini öğrenmiştim.

Pencerede kıvırcık saçlı iki kafa belirene dek vaktin ne kadar geç olduğunu fark etmemiştim. May yüzünü vantuz gibi cama yapıştırıp yanaklarını şişirene dek Rook içeriye bakan ikizlerin farkına varmamıştı. Ama pencereye doğru başını çevirene kadar ikizler çoktan yere çöküp saklanmış, pencerede sadece gitgide küçülen bir buğu kalmıştı. Güneş batmak üzereydi. Rook'un gözlerinde nasıl bir sorun olduğunu hâlâ çözememiştim.

İşimizin bittiğini söylediğimde hayal kırıklığına benzer bir ifadeyle kaşları kalktı.

"Yarın yine gelebilir miyim?" diye sordu.

Önlüğümü çözerken bakışlarımı kaldırdım. "Bay Gadfly'ın seans randevusu var. Sonraki gün uygun mu?"

"Olur," dedi, rahatsız olmuş gibiydi ama sezdiğim kadarıyla rahatsızlığının sebebi ben değildim.

Daha sonra başıma geleceklerden habersizdim. Prens kapıyı açtığında hemen dışarı çıkmadı, onun yerine söylemek istediği başka bir şey varmış da ne olduğunu hatırlayamıyormuş gibi oyalandı. Ben de o anda aynı hisse kapıldım. Göz göze geldik, odanın iki ucundan aramızda bir bağ kuruluyordu sanki. Derin bir nefes aldım, bir yandan kendime çok kızsam da cesaretimi toplayıp, "Geriye bir kuzgun olarak mı döneceksiniz?" diye sordum.

"Büyük ihtimalle, yani sanırım."

"Gitmeden önce dönüşümünüzü izleyebilir miyim?"

Böyle bir soru sormamı beklemiyordu. Yüzünden aynı anda birkaç duygu gelip geçti: umut, ihtiyat ve memnuniyet. Hiçbiri tam olarak insani duygular sayılmazdı ama yine de bunların, diğer perilerin şapka takıp çıkarır gibi denediği duygu ifadesi kopyalarından, sahte cazibelerinden daha gerçek olmayan sö-

Ninova

nük duygu imitasyonlarından daha gerçek olduğunu hissetmekten kendimi alıkoyamadım.

"Seni korkutmaz mıyım?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. İkimiz de bakışlarımızı kaçırmadık. "Kolay kolay korkmam ben."

Rook'un gözleri parladı. Evin içini uzaklarda bir rüzgârın kuru yaprakları sürükleyip savurmasına benzeyen bir ses, bir hışırtı doldurdu. Etrafımı serin rüzgârın sarıp sarmaladığını, kıyafetlerimi çekiştirdiğini hissedene dek bu ses yükseldikçe yükseldi. Beraberinde gece vakti ormandan yayılan türden vahşi ve büyüleyici bir koku geldi ve beni yeniden o tarifi imkânsız değişim arzusuyla sarstı. Buruşturup yere attığım taslaklar durdukları yerde titreştiler, sonra odanın karşısına uçtular. Güneş batmaya yüz tuttuğunda salonuma gölgeler çöreklenmeden hemen önce altın sarısı kuş kafesi göz alıcı bir şekilde parladı.

Rook daha uzun, daha karanlık ve daha vahşi görünüyordu. Mor gözlerinde anlık parıltılar oluşuyor, belli belirsiz çarpık tebessümü yerli yerinde duruyordu. Yerden yükselen siyah kuş tüylerinden oluşan bir hortum etrafını sardı.

Göz kırpmış olmalıydım çünkü ansızın kâğıtlar duvarın yanında hareketsiz duruyor ve bir kuzgun kuş kafesinin tepesinde kanatlarını yarı açmış halde beni izliyordu. Son ışık huzmeleri de kuzgunun parlak tüylerini ve gözlerini aydınlattı.

Rüzgâr nefesimi kesmiş, bana ciğerlerimin varlığını unutturmuştu adeta. Az önce gördüklerimi hangi kelimelerle tarif edebilirdim ki? "Bu muazzamdı," diye fısıldadım nihayet ve kuzguna reverans yaptım.

Kuş da uçup kapıdan çıkmadan önce biraz nüktedan bir şekilde başını öne eğdi.

Ninova

Dört

Eylül ayı öyle çabuk geçiyordu ki her şey rüyamda olup bitiyormuş gibi hissettiriyordu. Gadfly'ın portresini bitirdim ve çok geçmeden bir başka müdavim daha kazandım: yaz hanedanlığından Vervain.[9] Oysa günlerim sadece ve sadece Rook'la birlikte geçiyormuş gibi geliyordu bana.

Ayın yarısı geride kaldığında ödeme meselesini gündeme getirmeyi olabildiğince ertelemiştim. Beni en çetrefilli ve cezbedici teklifleriyle ağlarına düşürmek için ilk hamleyi genellikle hevesle müşterilerim yapar ancak ben prensin çok uzun zamandır ölümlülerle muhatap olmadığı için paslandığından şüpheleniyordum. Konuya girmek durumunda kalmak beni anlatılmaz bir şekilde gerdi. Bu kaygıya yol açan şey, normal rutinimden sapmammış gibi davrandım. Oysa gerçek sebep, Rook'un bana kokusu çocukluk anılarımı unutturacak güller, bundan sonra mücevherlerden başka bir şeyi umursamamamı sağlayacak elmaslar ya da hayallerimi çalacak bir kaz tüyü teklif etmesini dinlemek istememedi. Onun böyle bir yanı olduğunu biliyordum ama bunu görmek istemiyordum ve bu duygu, bana önerebileceği bütün efsunların toplamından daha tehlikeliydi.

Üç kez fırçamı yere bırakıp ağzımı açtım, nihayet dördüncü denemede kendimde konuşacak cesareti buldum. Rook başını analiz etmekte olduğu çay bardağından kaldırdı ve söylediklerimi dinlerken bakışlarının şüpheci olduğunu düşündüm.

"Evet, elbette," dedi konuşmam bittiğinde. Sonra şu soruyu yönelterek beni şaşırttı: "Ne tür bir efsun istersin?"

[9] "Mine çiçeği" anlamına gelir. (ç. n.)

Ninova

Talebimi yeniden değerlendirmek için duraksadım. Belki de ölümlülerin kendi felaketlerini hazırlamalarını izlemeyi tercih ediyordu. Eğer durum buysa çok daha dikkatli olmalıydım. Ağzımdan dökülecek her kelimeyi öncesinde iyice tartmalıydım. "Eğer ben ya da aile fertlerim tehlikedeyse beni uyaracak bir şey." Bir dakikalığına talebimin zayıflıklarını değerlendirip sözlerime devam ettim: "Bu efsunun kapsamını belirlemek için söylüyorum; aile fertlerim, teyzem Emma ve evlatlık kız kardeşlerim March ve May'den oluşuyor. İşaret, istenmeyen dikkatleri üzerine çekmemesi için hemen göze çarpmayan ama aynı zamanda geldiğinde gözden kaçırmayacağım kadar net bir şey olmalı."

Rook çay fincanını yan sehpaya koyup kollarını kavuşturdu ve bana bakarken çarpık gülümsemesini takındı. Kendimi bana vereceği cevaba hazırladım. Yine beni yatıştırarak, "Kuzgunlar," diye öneride bulundu.

Kuzgunlar mı? Bu fikrin boş, yaratıcılıktan üzücü derecede yoksun ya da her ikisi birden olup olmadığına karar verememiştim.

"Dobralığımı mazur görün," diye yanıtladım, "ama kuzgunlar oldukça gürültücü olabilir. Birinden kaçıyor olsam..." biraz duraksayıp yön değiştirdim, "mesela bir hayduttan, saklandığım yerin üzerinde daire çizen bir kuş sürüsü avantajıma olmaz bence."

"Ah, anlıyorum. O halde efendi kuzgunlar işini görür. Uslu duracaklardır."

"Garip bir şekilde ısrarcısınız, efendim. Bu kuzgunların beni pişman edecek bir özelliği var mı?" Hayal kırıklığından sesim sertleşmişti. Rook'u bir türlü çözemiyordum. Bu fikrin *ters tepecek* bir yanı olmalıydı. Tanrı biliyor ya, bu adamın gerçekte ne olduğunu bana hatırlatması için fikrinin böyle bir yanı olmasına *ihtiyacım* vardı. "Bana öleceğimi önceden bildi-

Ninova

rerek işkence etmek, beni gece uykusuz bırakmak ya da ayak parmağımı bir yere çarpıp incitecekken sürü halinde tepeme üşüşmek gibi?"

"Hayır!" diye çıkıştı Rook, yerinden kısmen kalkmışken kendini tuttu, kılıcını kınına sokup huzursuz görünerek tekrar yerine oturdu. Ona dik dik baktım. "Hile yapmaya kalkışacak değilim," diye devam etti, artık o da benimle aynı oranda hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Zaten bunu yapmayı denesem bile sen bana izin verecek gibi görünmüyorsun."

Çıkmaza düşen kelimelerim boğazımda koca bir düğüm haline geldi. Bir peri asla yalan söylemezdi. Bakışlarımı ondan, tuvale bir türlü yansıtamadığım bakışlarından zorla alıp uzaklaştırdım.

"Evet, izin vermem. Kuzgunların... makul olacağına dair bana güvence verin." Sesimin bu kadar sert çıkmasından utanırken parmaklarım avuçlarıma batana kadar yumruklarımı sıktım. "Kalan şartları yarın konuşabiliriz."

"Yarın" kelimesini duyunca yüzü aydınlandı ve başını sallayarak kabul etti. "İple çekiyor olacağım," diye yanıtladı hevesle, işte o anda her şeyi affediverdim. İçimden gelen gülme isteğini bastırmaya çalışarak fırçamı ararken onun yerine yanlışlıkla bir palet bıçağı aldım.

Rook gittikten sonra kuzgunları önermesinin altında bir sebep olduğu düşüncesini üzerimden atamadım. Temizlik işini neredeyse bitirmiştim ki aklıma bir açıklama geldi. Yanaklarıma ateş bastı ve burnumun direğinin sızladığını, yüreğimin cız ettiğini hissettim. Çok basit bir açıklamaydı bu aslında. Gittikten sonra onu unutmamı istemiyordu.

***

Ayın kalan yarısında günler birbirine karıştı. Mevsim değişmedi. Dışarıda görünen tarlalar yaz güneşinin altında pişerken salonumda, kendi içimde hayati bir değişim rüzgârı esiyordu.

Ninova

Rook yokken onu düşünüyordum. Seanslarımız sırasında kalbim az önce bir buçuk kilometre koşmuşum gibi küt küt atıyordu. Gecenin yarısını bir o yana bir bu yana dönüp durarak, resmedilmez gözlerinin sırrının verdiği ıstırapla kıvranarak geçiriyordum. Penceremden içeriye süzülen, daha öncekilerden çok daha parlak olduğuna yemin edebileceğim ayışığıyla huzursuzlaşıyor ve kısmen yabanileşiyordum. *Baharın uyanışı böyle bir şey olmalı,* diye düşündüm. Artık sıkıcı hissettirmeyen, aksine nefes kesen vaatlerle dolup taşan bir dünyada, yaşadığımı her zamankinden daha fazla hissediyordum.

Ah, Rook'a karşı hissettiğim duyguların tehlikeli olduğunun farkındaydım. İnanılmaz bir şekilde bu tehlike duygularımı *daha iyi* kılıyordu. Belki de yüzüme yapışıp kalmış o kibar gülümsemeyle yalnız başına geçen onca yıl beni biraz dengesizleştirmişti ve yeni bir şeyin tadını alana dek aklım başımdan gitmemişti. Birbirimize her reverans yaptığımızda ya da selam verdiğimizde adeta bıçak sırtında yürümek ve yanlış bir adım attığım an ölümlü dünyaya veda edebileceğimi bilmek damarlarımda akan kanı gürültetiyordu. Parlak zekâmın tadını çıkarıyordum. Heves'teki tüm Zanaatkârlar arasında peri halkını en iyi tanıyan bendim. Günler parmaklarımdan su gibi akar ve ben onları ne kadar sıkı tutmaya çalışsam da geçip giderken, beraberlerinde beni de sonsuza dek sürmesini istediğim bir anın kaçınılmaz sonuna sürüklerken Rook'la baş edebileceğime dair özgüvenim de demir gibi sertleşmişti.

Gözleriyle ilgili sorunun ne olduğunu son seansımızda da çözemeseydim buna inanmaya devam edebilirdim.

"Gadfly, ilk kez resmini yaptığında daha ayaklarının yere değmediğini söyledi," dedi Rook, gerçekten de portre yapmaya öyle başlamıştım. "Bundan öyle bir bahsetti ki sanki sadece... Isobel, sahi sen kaç yaşındasın? Bunu sormak daha önce aklıma gelmemişti."

Ninova

Vereceği tepkiyi görebilmek için resim yapmaya ara verip, "On yedi," dedim.

İlk birkaç seansımızda Rook, azıcık bile hareket etse işimi yapmama engel olacağını zannettiği için taş gibi kaskatı oturuyordu. Oturma biçiminin işimi etkileyeceği seviyeyi çoktan geçtiğimi ona açıkladıktan sonra ben onu resmederken geçen tek bir bulutu ya da kuşu gözden kaçırmak istemiyormuş gibi sık sık pencereden dışarıya bakabilmek için koltuğa yanlamasına yayılmıştı. Yine de vaktin çoğunu bana bakarak geçiriyordu. Aramızdaki ilişki tehlikeli derecede rahat bir hal almıştı.

Tepkisi tam olarak beklediğim gibi değildi. Uzunca bir süre sadece bana bakakaldı, yüzünde şoke olmuş yahut mağlup olmuş gibi bir ifade vardı. "On yedi mi?" diye tekrarladı. "Kesinlikle bir Zanaat ustası olmak için çok küçük bir yaş. Sen yetişkinsin, değil mi?"

Başımı sallayarak onayladım. Yüzündeki ifade böyle olmasaydı gülümseyebilirdim. "Gencim, evet. Benim yaşımdaki çoğu insan bu seviyede değil. Ben fırça tutabildiğim gün resim yapmaya başladım."

Başını sağa sola salladı. Bakışlarını yere eğdi. Dalgın bir şekilde cebini yokladı.

"Siz kaç yaşındasınız?" diye sordum, girdiği melankolik ruh hali kafamı karıştırmıştı.

"Bilmem. Ben..." Pencereden dışarıya baktı. Çenesinde bir kas seğirdi. "Peri halkı gelip geçen yıllara pek aldırış etmez, öyle hızlı akıp gidiyor ki zaman. Bunu sana anlayabileceğin şekilde tarif edebileceğimi sanmıyorum."

Bu nasıl bir şeydi acaba? Bir kızla tanışmak, onunla aranda bir bağ kurmak, tüm bunları öğle ile akşam arasındaki kısacık hissettiren o altın ışıltılı vakitte yapmak... ve bu sürecin her bir dakikasının o kız için bir yıl, her saniyesinin de bir saat gibi geçtiğini öğrenmek nasıl bir şeydi? O kız ertesi gün güneş

Ninova

doğmadan ölmüş olurdu. Keskin ve sessiz bir acıyla yüreğim burkuldu.

İşte o zaman gözlerinin derinliklerinde saklı olan sırrı gördüm. İmkânsız gibi gelse de bu sır, kederdi. Bir perinin kısa ömürlü yası değildi; kişinin ruhunda derin yaralar açan, iç karartıcı ve sonsuz, *insani* bir kederdi. Bakışlarındaki kusuru bunca zaman çözemememe şaşmamak gerekirdi. Bu, onun türüne ait olmayan bir duyguydu. Olamazdı da.

Zaman durdu sanki. Havada uçuşan toz zerrecikleri bile durgunlaşmış gibiydi.

Gördüğüm şeyden emin olmak zorundaydım. Transa geçmiş bir halde odanın karşısına ilerledim ve bir elimi onun yanağına öyle hafifçe koydum ki ona neredeyse dokunmadım bile. Dikkati benim üzerimde değildi ve bana bakmadan önce neredeyse irkilme gibi küçücük bir harekette bulundu. Evet, gerçekten de bakışlarında keder vardı. Aynı zamanda acı ve kafa karışıklığı... Hatta bu duygular öyle yoğundu ki kendisinin ne hissettiğini anlayıp anlayamadığını merak ettim. Yoksa bu duygular ona peri halkının birçok yönünün bize hissettirdiği şekilde yabancı mı geliyordu?

"Seni gücendirdim mi?" diye sordu. "Özür dilerim. Öyle bir imada bulunmak isteme..."

"Hayır, gücendirmediniz." Nasıl olduysa sesim normal çıkmıştı. "Sadece portrenizi bitirmeden önce üzerinde çalışmam gereken bir şey olduğunu fark ettim. Birkaç dakikalığına başınızı şu şekilde tutabilir misiniz?"

Sınırlarımı zorlayacak ciddi bir adım atmak üzere olduğumun farkında olarak diğer elimi kaldırıp yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve nazikçe şövaleme doğru çevirdim, böylece ışık doğru açıyla gözlerine vurabilecekti. Hiçbir şey söylemeden duruşunu düzeltmeme müsaade etti, ben bunu yaparken de beni sessizce izledi ve nefesi bileklerimi ısıttı.

Ninova

Birlikte geçirdiğimiz son gündü bu. Ona ilk ve son kez dokunmuştum. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede oluverdi her şey. Göz göze geldiğimizde bir başka gerçek daha gün yüzüne çıktı. O anda aramızda tokalaşmak ya da birinin omzuma dokunması gibi somut bir bağ hissettim. Bunu onun da hissettiğini biliyordum.

Sersemlemiş bir şekilde geriye doğru bir adım attım ve bu his bir form kazanmadan önce üzerine kapıyı kapattım. Görüş alanımın sınırlarında koyu renkli benekler oluşmaya, bir panik hissi ciğerlerimdeki havayı çalmaya başladı. Bu her neydiyse sona ermek zorundaydı. Hem de hemen.

Bıçak sırtında yürümek eğlenceliydi, ta ki bıçak bir metafor olmaktan çıkana dek.

Ölümlüler İyi Kanun'un anlaşılması güç bildirgelerini pek umursamazdı ama yasalarından biri hepimizi bağlıyordu ve çok açıktı: Peri halkı ile insanların birbirine âşık olması yasaktı. Açıkçası bu bir şakadan farksızdı. Zanaatkârların şarkılarında anlattığı ya da duvar halılarına dokuduğu bir konuydu bu. Hiç böyle bir şey olmamıştı, olamazdı da çünkü periler ne kadar baştan çıkarıcı ya da dikkat çekici olsalar da aşk gibi gerçek bir şeyi hissedemezdi. En azından ben öyle sanıyordum. Şimdi ise Rook'un türüyle ilgili bana söylenmiş, hatta bizzat gözlemlediğim her şeyden, tüm hayatım boyunca doğru olduğuna inandığım tüm akla yatkın kurallardan şüphe ediyordum. Yasaların bir sebebi... ya da dayandığı örnek bir vaka olmalıydı.

Bu yasağı delmenin cezası ne mi? Ah, böyle hikâyelerde işler nasıl yürür bilirsiniz. Tabii ki cezası ölüm, bunun da yalnızca tek bir istisnası var. Kızın hayatını kurtarmak (aslında çiftin hayatını kurtarmak), yani ölümlü olan kişi Yeşil Kuyu'nun suyundan içmeli. Tabii peri halkı onları bunu yapmadan önce yakalamazsa.

Ninova

"Mümkünse işimi yapabilmem için kıpırdamadan durabilir misiniz?" dedim. Öyle mesafeli bir şekilde rica etmiştim ki sandalyemin gıcırtısı kilometrelerce öteden gelmiş gibiydi. Boya fırçamı kaldırdığımda Rook'a bakıp tavrımdaki değişikliğe verdiği tepkiyle yüzleşmeye cesaret edemedim.

Dünya beni hayal kırıklığına uğrattığında her zaman işime dalıp kendimi kaybedebilirdim. Bu sığınağa kaçtığımda, Zanaatımın talepkâr baskısının yanında diğer tüm kaygılarım sönük kalırdı. Odağımı Rook'un gözleriyle sınırlandırdım; yağlı boyanın doygun ve yumuşak kokusundan, fırçamın tuvalin dokusunda bıraktığı tensel, parlak izlerden başka bir şey kalmadı. Benim Zanaatım da gayem de buydu. Sadece Zanaat için buradaydık. Esrarengiz ifadesi yalnızca bir ustanın elde edebileceği bir şeydi, ben de bunu tüm çıplaklığıyla tuvale yansıtmaya kararlıydım. İşin tekniği, irislerinin gölgelerinde yatıyordu; derin, gizemli ve gölgeli, tıpkı bir teknenin berrak bir gölün dibine vuran gölgesi gibiydi. Mesele onun kendisi değil, ardında bıraktığı hayaletin şekliydi.

Çalışırken vücudum cayır cayır yanmaya, içim yeteneğimin heyecanıyla ve daha önce eşi benzeri yapılmamış bir portreyi tamamlamak üzere olduğumun farkındalığıyla dolmaya başladı. Beni içten ve dıştan ele geçiriyor gibi görünen bu itici güce kapılıp gittim ve kim olduğumu unuttum.

Işık soldu ama tuvalimdeki renkleri seçilmez duruma getirene kadar odanın ne kadar loş bir hale geldiğini fark etmedim. Emma evdeydi; mutfakta dolanırken hafif sesler çıkarıyor, ikizleri gizlice üst kata kaçırırken varlığının olabildiğince dikkat çekmemesi için çaba sarf ediyordu. Bileğim ağrıyordu. Başıboş kalmış saç tellerim terli şakaklarıma yapışmıştı. Fırçamı şekillendirmek için duraksadığımda birdenbire tabloyu aslında bitirmiş olduğumu fark ettim. Rook da bakışlarıma karşılık verdi; ruhu artık iki boyuta taşınmıştı.

Uzaklardan bir boru sesi geldi.

Ninova

Rook gölgelerin sarıp sarmaladığı odanın karşısına geçerken vücudunun her hattının gergin olduğunu görebiliyordum. Eli kılıcına gitti. Bulanık zihnimde oluşan ilk düşünce bunun bir başka peri yaratığı olduğuydu ancak gelen ses, gelmesi gereken ses değildi: Keskin bir rezonansı yoktu, yüksek ve net bir tondaydı. Boru ikinci kez çalındığında ve sesi kulaklarıma dalga dalga çalınıp kesildiğinde bundan iyice emin oldum.

Sırtımdan bir ürperti geçti. Bu ses Heves'te nadiren duyulsa da Yaban Avı çağrısı bir kez duyuldu mu bir daha unutulmazdı.

Rook, "Isobel, gitmem gerek," deyip kılıcını kuşandı. "Av, güz topraklarına taşmış olmalı."

Öyle hızlı doğruldum ki sandalyem devrildi. Döşeme tahtalarına bir tüfek mermisi gibi çarpıp çatırdadı ama irkilmedim bile. "Bir dakika. Portrenizi bitirdim."

Eli yarı açık kapının üzerinde olduğu halde duraksadı. Ne yazık ki dönüp bana bakmadı. Hayır... bakamadı. İşte o anda bütün şüphelerim dağıldı ve insanların dünyasını bir kez daha tamamen ve kendi fani dünyama göre sonsuza dek terk etmeyi planladığını anladım. Ne o ne de ben kadere baş kaldırabilirdik. Rook o kapıdan çıktıktan sonra bir daha birbirimizi görmeyecektik.

"Güz sarayına gönderilmek üzere gerekli hazırlıkları yaparsın," dedi boğuk bir sesle. "Fern[10] adlı bir peri iki hafta içinde gelip senden teslim alır." Duraksadı. Ama sonra boru sesi yeniden duyulduğunda tek söylediği şu oldu: "Belirsiz bir risk için bir kuzgun. Gelmesi kesin olan bir tehlike için altı kuzgun. Kaçınılmazsa ölümle sonuçlanabilecek bir tehdit için bir düzine kuzgun. Efsun mühürlendi."

Kapının üst pervazının altından eğilerek geçip dışarı çıktı. İşte öylece gidivermişti, hem de sonsuza dek.

[10]"Eğrelti otu" anlamına gelir. (ç. n.)

Ninova

Şimdi size ne kadar aptal olduğumu anlatmalıyım. Rook'un gidişinden sonraki gri, cansız günlerden önce hikâyelerde ortadan kaybolan taliplerinin, daha bir hafta önce tanıştıkları ve bu kadar kendilerini kaptıracakları bir şey yaşamadıkları delikanlıların hasretini çeken bekâr kızlarla alay ederdim. Hayatlarının şapşal bir genç adama karşı karmaşık duygular hissetmekten daha değerli olduğunun ya da sadece kendi kalp kırıklarının etrafında dönmeyen bu dünyada yapabilecekleri başka şeyler olduğunun farkında değiller miydi?

Sonra aynısı başınıza gelince, neticede o kızlardan hiç de farklı olmadığınızı anlıyorsunuz. Ah, tutumları hâlâ aynı oranda absürt geliyor; sadece daha az abartılı bir tutumla onların arasına katılmış oluyorsunuz. Fakat bu absürtlük insan olmanın bir parçası değil mi? Yüzyılların geçişini uzaktan izleyen, asla yaşlanmayan yaratıklar değiliz ki. Dünyalarımız küçük, hayatlarımız kısa ve son kez yere düşmeden önce azıcık kanımız aksa yeter.

İki gün sonra zihnimde Rook'un olumsuz niteliklerinin listesini çıkarıp onu çok fena eleştirmeye hazırlandım. Kibirliydi, benmerkezciydi ve kalın kafalıydı, yani nereden bakarsam bakayım beni hak etmiyordu. Yine de ilk görüştüğümüz anı burnumdan soluyarak düşünürken, ne için özür dilediği hakkında hiçbir fikri olmasa bile benden nasıl da çabucak özür dilediğini hatırlamaktan kendimi alıkoyamadım. Yüzündeki ifadeyi dün gibi hatırlıyordum. Bu alıştırma bana kendimi daha da zavallı hissettirmekten başka bir işe yaramadı.

Aradan üç gün daha geçtikten sonra hazırlık aşamasında onu resmettiğim, mumlu kâğıtlar arasına yerleştirdiğim yarım düzine kara kömür taslağını rulo yapıp dolabımın en arkasına tıkıştırdım, vücudumun yeni morarmış bir yerini dürter gibi onun yüzünü görmek istemeyi kesene kadar bir daha bu taslaklara bakmamaya kararlıydım. Öğleden akşama akan altın

Ninova

ışıltılı saatler geride kalmıştı. Rook beni hatırlayana kadar, olur da hatırlarsa tabii, çoktan ölmüş olacaktım.

Yemek yedim. Uyudum. Sabah yataktan kalktım. Resim yaptım, bulaşık yıkadım, ikizlerle ilgilendim. Her gün tan tüm ışıltısıyla ağardı ve göğü maviye boyadı. Sıcak öğleden sonraları çekirgelerin ötüşü, monoton kalp atışlarıma karıştı. *Böylesi daha iyi,* dedim kendime ve bu mantrayı sert bir lokma ekmekmiş gibi güçlükle yuttum.

Böylesi daha iyiydi.

İki hafta sonra Fern söz verildiği gibi geldi ve kumaşlara sarıp samanlarla doldurduğum bir sandığa yerleştirdiğim tabloyu alıp götürdü. Üçüncü haftadan sonra biraz daha eskisi gibi hissetmeye başladım, eski benliğime dönüyordum sanki ama şimdiki hayatımda eksik bir şey vardı ve bir daha asla tam olarak aynı insan olamayacağımı düşündüm. Belki de bu, büyümenin bir parçasıydı.

Bir gece, karanlık çöktükten sonra mutfağa gittiğimde Emma'nın masada uyuyakaldığını gördüm, bir eliyle tentür[11] şişesini güç bela tutuyordu ve şişe her an düşebilirdi, masanın üzerindeki havanda tokmakla kısmen dövdüğü keskin kokulu otlar vardı. Sıradışı bir görüntü değildi.

"Emma," diye fısıldadım omzuna dokunarak.

Cevaben anlaşılmaz sözler mırıldandı.

"Vakit geç oldu. Yatağına yatmalısın."

Başını dayadığı kolları arasından boğuk bir sesle, "Tamam, tamam, gidiyorum," dedi ama hareket etmedi. Elinden tentür şişesini alıp kokladım, ardından tıpasını bulup ağzını kapattım

[11]Kuru ya da taze çiçeklerin, ağaç kabuklarının, meyvelerin, bitki köklerinin ve yapraklarının alkol ya da sirke içinde dinlendirilmesiyle çoğunlukla şifa için hazırlanan bitkisel bir karışım. Ancak alkolle yapıldığında, eklenen malzemelere ve doza bağlı olarak alkolün sarhoş edici etkisini artırdığı söylenir. (ç. n.)

Ninova

ve bir kenara kaldırdım. Emma'nın ağız kokusunun nasıl olduğunu biliyordum artık.

"Hadi gel." Gevşek kolunu omzuma attım ve asılıp onu ayağa kaldırdım. Ayağı yere sağlam basmadan önce bilekleri döndü. Onu merdivenlerden yukarıya çıkarmak da beklediğim kadar ilginç bir deneyimdi.

İnsanlar hep Emma'nın benim annem olduğunu zannederdi. Özellikle de çocuklar ve kasabanın yabancıları... Ebeveynlerimin başına gelenleri ya da Heves'in doktoru Emma'nın babamın hayatını kurtarmaya çalışıp başarısız olduğunu bilmeyen insanlardı bunlar. Annemin aksine babam hemen can vermemişti. Anlatılanlara göre hemen ölseydi daha iyi olurdu.

Sanırım bu yüzden Emma'ya edindiği kötü alışkanlığından dolayı kızamıyordum, o bana bakacağına ara sıra benim onunla ilgilenmem gerekse bile. Gün içinde bir hastası ölmüş olmalıydı, gerçi uzun zaman önce aradaki bağlantıyı kurduğumda ona soru sormayı kesmiştim. Hâlâ Heves'te kalma sebebinin, her şeyden çok ben olduğumu asla unutamazdım. Ben olmasaydım, kız kardeşinin kızını, kollarında son nefesini veren adamın çocuğunu büyütme sorumluluğu ona düşmeseydi en kısa sürede Öte Dünya'ya giderdi. Efsunların en iyi varlık olduğu ve efsunlarla ticaret yapan yaratıkların beşeri ilaçlara ihtiyaç duymadığı bir yerdi orası... Eh, böyle bakınca buranın Emma için ideal bir dünya olmadığı belliydi.

Emma'nın da içinde bir şeyler kayıptı ve bunu unutmazsam iyi ederdim.

Onu yatağın kenarına indirirken, "Ayakkabılarını çıkarabilir misin?" diye sordum.

"Y-yaparım ben," dedi gözleri kapalı halde, bu yüzden onun yerine ben çıkardım ve gece uyanırsa takılıp tökezlemesin diye ayakkabılarını yatağının altına ittim. Ardından eğilip alnına bir öpücük kondurdum.

Ninova

Gözlerini hafifçe araladı. Gözleri siyaha yakın koyu kahverengiydi, tıpkı benimkiler gibi iri ve etkileyiciydi. Onun da açık tenine aynı çiller dağılmıştı ve aynı derecede gür buğday sarısı saçları vardı. Her şey olup bitmeden önce, annem ile teyzemin ailemizdeki kadınların baskın çıktıkları ve erkeklerin özelliklerini göz ardı edip kendi bakışlarını yeni nesillere geçirdikleri konusunda şakalaştıklarını hatırlıyorum.

"Rook konusunda üzgünüm," dedi ve uzanıp tıpkı kendisininkine benzeyen bir tutam saçımı şefkatle okşadı.

Donakaldım. Zihnim fırıl fırıl dönüyor, adeta bir uçurumun kenarında yalpalıyordu. "Neden bahsediyorsun, bilmi..."

"Isobel, kör değilim ben. Neler döndüğünü biliyorum."

Midem ağzıma geldi. Sesim cılız, gergin ve gıcırtılı bir tonla savunmaya kalktı. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

Eli yorganın üstüne düştü. "Çünkü sana halihazırda bilmediğin bir şey söyleyemezdim. Doğru olanı seçeceğine güvenim tamdı." Emma'nın anlayışlı tavrı karşısında savunma hattım çöktü. Nedense ardında bıraktığı boşluk çok daha kötü hissettiriyordu. "Ayrıca senin için endişeleniyorum. Zanaatın seni öyle çok meşgul ediyor ve yalnızlaştırıyor ki hiç deneyim kazanma şansın olmadı... yani birçok konuda. Efsunlar olmadan geçinmemiz çok zor olurdu. Ama keşke..."

Tavan bir gümbürtüyle sarsıldı, ardından çılgın kıkırtılar duyuldu. Sözlerinin bölünmesi bana iyi gelmişti. Emma konuştukça gözlerimde biriken yaşları zapt etmekte daha çok zorlanıyordum.

"Ah, hay aksi. İkizler." Sesi zımpara sürtünmesi gibi gıcırtılıydı. Çatı kirişlerine bıkkın bir ifadeyle baktı.

Hemen ayağa kalktım. "Merak etme. Ben onları kontrol ederim."

Ninova

Çatı katına çıkan eski merdivenler ağırlığım altında gıcırdadı. İki yatağın ve bir şifonyerin ancak sığdığı tavanı eğimli küçük yatak odalarına girdiğimde ikizler çoktan uykuya dalmışlar gibi rol kesiyorlardı, oysa kıkırtılarını güçlükle bastırıyor olmasalardı bile beni bu numaralarla kandıramazlardı.

"Bir şeylerin peşinde olduğunuzu biliyorum. Dökülün bakalım." May'in yanına gidip onu gıdıkladım. Ona işkence etmeden ağzından nadiren laf alabilirdim.

Yorganın altında kıvranırken, "March!" diye haykırdı May. "March sana bir şey göstermek istiyor!"

İnsafa geldim ve ellerimi belime koyup sabrım sınanıyormuş gibi görünmeye çalışarak March'a gözlerimi diktim. Yanaklarını şişirmesine bakılırsa yüzüme su püskürtmek ya da daha nahoş bir şey yapmak üzereydi. En ufak bir zayıflık belirtisi gösteremezdim. Öne doğru bir adım attım ve tek kaşımı kaldırdım.

"Bleeehhhh," deyip ağzından yorganının üzerine canlı bir kurbağa çıkarıverdi.

May'in çılgın kahkahaları karşısında başımı iki yana salladım. "Eh, en azından onu yutmamışsın," diyerek pozitif açıdan bakmaya çalışırken travma geçirmiş ıslak yaratığa elimi uzattım. Merdivenlerden aşağıya özgürlüğüne doğru atılmadan önce onu yakalamayı başardım. "Artık uslu durun, tamam mı? Emma yine malum gecelerinden birini geçiriyor." Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorlardı, sadece ciddi bir durum olduğunun farkındaydılar, ben de bunu bir şekilde uslu durmalarını sağlayan bir çözüm olarak kullanıyordum.

"Peki," diyerek iç çekti May ve yatağına yuvarlandı. Tek gözüyle bana bakarken, "Onunla ne yapacaksın?" diye sordu.

"March'ın ağzından uzak bir yere koyacağım." *Umarım bu kurbağa bugünden sonra göreceği kâbuslardan çabuk kurtulur,* diye düşünüp kapıyı arkamdan kapattım.

Ninova

Evin içinde gayesizce dolandım, ayışığı dağınık salonda tuhaf şekiller yaratıyordu. Yarısı bitmiş Vervain portresi bana şövalenin üzerinden soğuk soğuk gülümsüyordu, yüzünde perukçuların kullandığı mankenlere oyulabilecek bir ifade vardı. Bunun benim için normalleşme sürecinin bir parçası olduğunu bilsem de Rook'tan sonra Vervain'le çalışmak bende şok etkisi yaratmıştı. Gerçi benim durumumda normalleşmenin ne anlama geldiğinden emin değildim.

Mutfaktan usulca geçip dışarıya çıktım, nemli çimenlerin üzerinde kurbağayı özgür bıraktım. Çalılara, oradan da ormana doğru gitti. Bulunduğum yerden, ayın gümüşi ışıklarıyla aydınlattığı tarlanın karşısından ufka doğru uzanan ağaçlar bir bulut kümesi gibi görünüyordu.

Bir esinti buğdayları titretti ve çimenleri okşayarak ilerleyip çiyleri ayak parmaklarıma sıçrattı. Orman yönünden bir rüzgâr esti ve bir anda o gevrek, yabani, arzu uyandıran, kalbimi ele geçiren ve bırakmak bilmeyen o kokuyu, Rook'un kokusunu aldığımı hayal ettim. Bunun ne olduğunu biliyordum. *Güz.*

Ansızın yüreğim tarifi imkânsız bir hasretle doldu, boğazımın altında bir yumru gibi biriken hıçkırıklarım canımı acıtıyordu. Dışarıda, aşina olduğum evimin ve kısıtlı rutinimin güvenliğinden uzakta beni bekleyen hayatlar vardı. Tüm dünya beni bekliyordu. Özlemden yüreğim dağlanıyormuş gibi hissettim. Ah, keşke çığlık atacak türden biri olsaydım.

Kurbağa yüzünden ıslanan ellerimi çimenlere sildim ve geriye doğru bir adım attım.

Yaşlı meşeden kanat sesleri geldi.

Başımı çevirdiğimde bir esinti saçlarımı savurdu ve ağacın üzerinde bir kuzgun gördüm. Acaba bu hangisiydi; belirsiz bir risk için gelen kuzgun mu, yoksa benim sevdiğim kuzgun mu?

Ben kılımı bile kıpırdatamadan Rook karşıma dikildi. Sadece şu cevabı bulacak kadar vaktim oldu: İkisi de. Çünkü

Ninova

Bes

Ninova

Rook'un bu şaşırtıcı sorusu karşısında içim buz kesti. Hiçbir şey söyleyemeden başımı iki yana salladım. İçeriye girmeliydim.

Yapacağım hamleyi tahmin eden Rook, üzerime yürüyüp beni evin duvarına mıhladı. Bana elini bile sürmemişti ama omuzlarımın iki yanından geçen kolları ve yüzümün yanında evin ahşap duvarlarına dayadığı elleri tehditkâr hissettiriyordu. Kaçmak bir seçenek olmaktan çıktığında gözlerimi onun üzerinden alamadığımı fark ettim. Normalde son derece etkileyici hatlara sahip olan dudakları benden cevap bekleyen, kanı çekilmiş, gergin ve ince bir çizgi halini almıştı. Yüzündeki buz gibi soğuk ifadenin yerine herhangi bir şeyin, daha kötüsünün bile gelmesine razıydım, sadece aklından neler geçtiğine dair en ufak bir ipucuna ihtiyacım vardı.

"Rook, neden bahsediyorsun bilmiyorum," dedim, sesim hissettiğim korkuyu ele verdi. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Tüm endamıyla tepemde dikiliyordu. Boyunun ne kadar uzun olduğunu unutmuştum; başımı ancak onu görmeme yetecek kadar kaldırabiliyordum. "Aptalı oynamayı kes. Portreyi sabote ettiğini biliyorum. Neden yaptın bunu? Başka bir peri için mi çalışıyorsun? Bana ihanet etmen için sana ne vaat ettiler?"

"Vaat etmek mi? Sen *neden* bahsediyorsun böyle?"

Gözlerinden bir parıltı geçti. Ama ona ulaşmayı başarabildiysem bile şüphelerine rağmen hemen kendisini en kötüsüne hazırladı. "Son seans ile bana gönderilmesi arasında geçen sürede ona bir şey yaptın. Artık bir kusuru var. Ona bakan herkes bunu görebilir."

Ninova

"Ben seni resmettim. Hepsi bu. Benim Zanaatım sadece bundan ibaret, nasıl bir kusuru ola..." *Ah.* Ah, hayır.

"Gerçekten bir şey yapmışsın," dedi öfkeyle, duvara dayadığı elleri birer yumruk halini aldı.

"Hayır! Yani yaptım ama bu bir tür entrika... ya da sabotaj falan değildi. Yemin ederim. Seni tam olarak nasılsan öyle resmettim. Onu gördüm, Rook. Sen ne kadar gizli tutmaya çalışsan da ben her şeyi gördüm."

Pekâlâ. Ben bir sanat dehası olabilirdim ama asla bir dahi olduğumu iddia etmedim. Rook'un gizli kederinin bir sır olmasının geçerli bir sebebi olabileceği o anda kafama dank etti. Bunu kendisinden bile saklıyor olabilirdi.

"Her şeyi mi gördün?" Sesi tehlikeli bir şekilde kısıldı. Üzerime doğru eğilerek beni her açıdan vücuduyla kapana kıstırdı. "Sen o ölümlü gözlerinle ne gördüğünü sanıyorsun, Isobel? Sen ihtişamlı yaz sarayını gördün mü hiç ya da kış topraklarının buzlu dağlarında yeryüzü kadar kadim perilerin katledilmesine şahit oldun mu? Tek bir nefesinden daha kısa bir sürede koskoca bir neslin büyümesini, olgunlaşmasını ve ölmesini izledin mi? Sen benim gerçekte ne olduğumu hatırlıyor musun?"

Yaslandığım tahta duvara, kendi içime doğru küçüldükçe küçüldüm. "Senin için portreni değiştirebilirim," dedim ve ona yalan söyleyip söylemediğimi merak ettim. Hayatım buna bağlı olsa dahi mükemmel eserimi mahvetme düşüncesine katlanamazdım. Çünkü o, koskoca dünyada eşi benzeri olmayan bir eserdi.

Rook acı acı güldü. "Portre güz sarayında, halkın önünde sergilendi. Hanedanlığımdaki herkes gördü."

Zihnim boşalmıştı. Bir an duraksadıktan sonra, "Kahretsin," diyerek son derece ikna edici bir biçimde ona hak verdiğimi belli ettim.

Ninova

"Saygınlığımı kurtarmamın tek bir yolu var. İşlediğin suç için yargılanmak üzere benimle güz topraklarına geleceksin. Hem de bu gece."

"Dur..."

Rook geri çekildi. Doğrudan yüzüme vuran ayışığı gözlerimi kamaştırırken kendimi bahçede, omzuma kadar uzanan buğdaylara doğru Rook'un peşinden giderken buldum. Ayaklarım, tıpkı bir kuklacı tarafından kontrol ediliyormuş gibi ağır aksak hareket ediyordu. Öyle bir paniğe kapıldım ki az kalsın bilincimi yitirecektim. Vücudumun ihaneti karşısında ne kadar şiddetle direnmeye çalışsam da yürümeyi kesemiyordum.

"Rook, bunu yapamazsın. Gerçek adımı bilmiyorsun."

Konuşurken yüzüme bakmaya tenezzül etmedi. Tek görebildiğim kabanının yürürken dalgalanmasıydı. "Büyülenmiş olsaydın bunun farkında olmazdın; bu kararı kendi kendine aldığına inanır ve gönül rızanla peşimden gelirdin. Bu minik bir tılsımdan başka bir şey değil. Özümde ne olduğumu unutmuşsun belli ki. Tüm dünyada benden güçlü tek bir peri var, iki tanesi de dengim sayılır."

"Alder[12] Kralı," diye mırıldandım. Uzaktaki ağaçlar sallandı.

Rook yürümeyi kesti. Başını yana çevirince yüzünü profilden görebildim ama benim dışımda her şeyi görmeyi yeğlermiş gibi tam olarak yüzüme bakmadı. "Ormana girdiğimizde," dedi, "bu kelimeleri söyleme. Hatta aklından bile geçirme."

Baştan ayağa ürperdim. Alder Kralı'yla ilgili bildiğim tek şey yaz sarayının lordu olduğu ve ilk günden beri peri ırkına hükmettiğiydi. Nüfuz alanı oldukça genişti, Heves'i sonsuza dek yaz mevsimine hapsetmişti. O anda ağaçlar eğilmiş, birbirlerine bir şeyler fısıldıyor gibi görünüyordu. Pas rengi, yamuk

[12]"Gürgen" anlamına gelir. (ç. n.)

Ninova

yumuk tırnaklarının yanından ve dallarının altından geçmemi bekliyorlardı, böylece beni izleyebilecek ve dinleyebileceklerdi. Neredeyse bahçemin sınırına gelmiştim ki fener ışığının aydınlığından dehşet verici şeylerle dolu sonu gelmez bir karanlığa adım atmak üzere olduğumu hissettim. Hayır, sadece ben öyle hissetmedim... gerçekten olan buydu.

Çığlık atamazdım. Emma dışarı fırlarsa başına neler gelebileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ve ikizlerin bunu gördüğünü düşünmek bile midemi bulandırıyordu. Ama öyle iradesiz bir kuklaymışım gibi Rook'un peşinden ilerideki karanlık ormana doğru gitmeye de devam edemezdim.

Kendimi kontrol etmek için çaba sarf ederek ellerimle eteğimi kavradım ve Rook'a, sırtına doğru sadece belimden eğilerek tuhaf bir şekilde selam verdim.

Rook da topukları üzerinde döndü ve selamıma karşılık verirken bana beni olduğum yerde öldürebilecekmiş gibi dik dik baktı. Yeniden yola devam etmek için dönüp bir adım atmıştı ki yeniden selamladım onu. Bu garip ritüeli dört kez tekrarladık, yüzünde ifade bulan öfkesi gitgide arttı ve sonunda bacaklarımı kontrol eden tılsımın etkisinin vücudumun yukarısına doğru ilerlediğini, belimi bir porselen bebeğe aitmiş gibi taşlaştırdığını hissettim. *Planım buraya kadarmış.*

Tarlaya daldık. Buğdaylar her yanımı kırbaçlıyor, çiziyor ve gıdıklıyor, kıyafetlerime takılıyordu. Omzumun üzerinden baktığımda evde hiç ışık yanmadığını gördüm. Bu, evimi ve ailemi son görüşüm mü olacaktı? Çatısının gümüş grisi ahşap kiremitleri ve saçakları, mutfak kapısının yakınındaki büyük yaşlı meşe ağacı birden bana öyle değerli geldi ki o anda gözlerim doldu. Rook hissettiğim üzüntüyü fark etmedi. Beni ağlarken görseydi o zaman umurunda olur muydu acaba? Belki olurdu, belki de olmazdı. Her hâlükârda cevabı öğrenmekten zarar gelmezdi.

Ninova

Parmaklarımı büküp açtım. *Güzel,* kollarım hâlâ özgürdü. Eteklerimin pilileri arasına gizlenmiş cebi buldum ve tırnaklarımla bir dikiş yerini aşındırmaya başladım.

"Rook, bekle," dedim. Yanağımdan bir başka sıcak gözyaşı damlası süzülüp yakamın içine damladı. "Beni biraz olsun umursuyorsan ya da daha önce umursadıysan, biraz dur ve kendimi toparlamama müsaade et."

Adımları yavaşlayıp nihayet durdu. Onun yakınına gelene dek benim yürüyüşüm son bulmadı ama zaten ben de öyle olmasını umuyordum.

"Ben..." diye lafa girdi Rook fakat söyleyeceklerini dinleme fırsatım olmadı.

Elini tutup sıktım ve ağzı dikişli cebimden aldığım yüzüğün onun çıplak tenine değmesini sağladım. Bu sıradan bir yüzük değildi. Soğuk, saf demirden yapılmıştı.

Rook, zemin ayaklarının altından kayıp gidiyormuşçasına olduğu yerde sarsıldı. Ardından elini benimkinden koparıp geriye doğru gitmeye başladı, dişlerini vahşi bir hırıltıyla göstererek bana döndü. Yüreğim burkuldu. Yıllar içinde her bir perinin sahte cazibesindeki bireysel kusurları gözlemlemiştim ve bu cazibenin altındaki gerçek görüntülerine dair bir teori yaratmıştım. Ancak anlaşılan, bu görüntüyle karşı karşıya gelmeye hâlâ hazır değildim.

Rook gerçek formundayken ormanın kalbinden doğmuş bir cehennem yaratığına benziyordu; iğrenç olduğu söylenemezdi ama ürkütücü derecede insanlıktan uzaktı. O sahte esmer teninden sıyrılıp çıkan hayatı, hastalıklı derecede solgun tenini, çöküк yanaklarını ve yüzüne gölgeler düşüren, bir dikenli çalılık kadar karmaşık saçlarını açığa çıkarmıştı. Işıltılı gözleri bana bir şahininkileri anımsatıyordu; insanın ruhunu deliyordu, merhametten ya da herhangi bir duygudan yoksundu. Parmakları uzunluğu ve birleştirilmiş hali bir acayip görünüyordu

Ninova

ve kıyafetlerinin üzerine bol gelmesinden anladığım kadarıyla bir iskelet kadar zayıf ve kuruydu. En kötüsü de dişleriydi; üst dudağının altından çıkan her bir dişi iğne kadar keskindi.

Neredeyse anında geri dönen sahte cazibesi yanaklarını şişirdi, saçlarını düzeltti ve soluk benizli yüzüne renk getirdi ancak o korkutucu görüntüsü sonsuza dek hafızama kazınmıştı.

Her bir hecesinde çektiği ıstırabı hissettirerek, "Ne cüretle bana karşı demir kullanırsın," dedi kulak tırmalayıcı bir sesle. "Bunun Heves'te yasaklandığını biliyorsun. Seni şuracıkta öldürmeliyim."

Kalbim kaburgalarımı döverken sesimin titrememesi için çaba sarf ettim. "Senin türünün verdiği sözlere bağlı olduğunu biliyorum. Adalete de çok değer veriyorsunuz. Demir taşıdığım için canıma kıyarsan, aynı suçu işleyen herkese aynı cezayı vermen adaletli ve gerekli olmaz mı?"

Tereddüt etti. Bana dik dik bakmaya devam ederken başını sallayarak onayladı.

"O halde ben öldürülecek olursam Heves'teki herkesin, son çocuğa kadar katledilmesi gerekir. Çünkü hepimiz doğumumuzdan ölümümüze kadar her gün gizlice demir taşıyoruz."

"Seni rezil..." Başka şartlarda olsaydı o anda yaşadığı dehşet komik olabilirdi. "Önce bana ihanet ettin, şimdi de kalkmış diyorsun ki..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Kendi oyununda mağlup edilmeye alışkın olmadığı aşikârdı. Nihayetinde peri halkı Heves'teki herkesi öldürmeye kalkışacak değildi; Zanaata bunu akıllarından bile geçiremeyecekleri kadar çok değer veriyorlardı.

Derin bir nefes alıp gücümü topladım. "Senden kaçamayacağımı biliyorum. Yürümem için beni bir tılsımın etkisi altına sokman bunu değiştirmez, sadece başka bir şeye harcayabileceğin enerjini boş yere kullanmış olursun." İtiraf etmeliyim ki bu sözlerimle tam bir kumar oynuyordum fakat Rook'un du-

Ninova

daklarını germesinden anladığım kadarıyla hedefi tam on ikiden vurmama az kalmıştı. "Yani bırak da özgürce yürüyeyim, demirim bende kalsın, ben de ruhen olmasa da bedenen kendi rızamla peşinden geleyim."

Rook benden buğdaylara doğru üç adım geriye çekildi, sonra dönüp ağaçlara doğru sinirli sinirli yürümeye başladı. Ben de sendeleyerek onu takip ettim, bana cevaben tılsımın etkisini kaldırmakla yetinmişti.

Zihnim kaçmam için feryat ediyordu. Ancak şimdi kaçarsam elime geçebilecek daha iyi fırsatları engelleyebileceğimi, hatta tamamen kaybedebileceğimi biliyordum. Onu tarlanın ve yabani otların arasından ileride bekleyen ormana doğru takip etmekten başka çarem yoktu ki bu ormana daha önce sadece bir avuç insan ayak basmış, hiçbiri de geri dönmemişti.

Vücudumdaki her bir kas daha fazla peri şeytaniliği beklentisiyle gerilse de karşılaştığım ilk engeller şaşırtıcı ve nahoş derecede sıradandı. Orman altı bitkileri arasında güçlükle yürürken yetersiz kalan nefesim kulaklarımı şiddetle zonklatıyor, eteklerim terli bacaklarıma yapışıyordu. Dikenli tohumlar bir şekilde çoraplarımdan içeriye giriyordu, ayrıca neredeyse her adımımda köklere ve taşlara takılıp tökezliyordum. Bu esnada Rook ortamda yok desem yeriydi, bu bitki örtüsünde öyle akıcı ilerliyordu ki. Sadece ara sıra bir dal omzuna çarpıyor, sonra da omzunu sıyırıp serbest kalınca benim yüzüme çarpıyordu ama ben bunu Rook'un kasıtlı olarak yaptığını düşünüyordum.

"Rook."

Bir şey söylemedi.

"Çok karanlık oluyor... Ayışığı da kayboldu. Hiçbir şey göremiyorum."

Yukarı kaldırdığı elinde bir peri ışığı belirdi. Gözleri gibi mor renkte, bir yumruk büyüklüğünde, buğulu ve titrek bir ışıktı. Havada kayarak ilerleyip yaprakları doğaüstü bir pa-

Ninova

rıltıyla aydınlatmak için süzülerek yere indi. Annem en eski anılarımda asla böyle ışıkların peşinden gitmememe gerektiğini söylemişti.

Yorucu yürüyüşümüze devam ettik.

"Ah." Bu konuyu gündeme getirmeden yeterince uzun bir süre yürümüştüm. "Ben, ah, ihtiyacımı gidermeliyim." Rook söylediğim şeyi duyduğunu belli eden herhangi bir harekette bulunmayınca, "Hem de hemen," diye ekledim.

Hafifçe başını çevirdi, peri ışığı yüz hatlarını profilden aydınlattı. "Acele et."

Bir prensin yanında, karanlık bir ormanda, iç çamaşırımı indirmiş halde oyalanacak değildim. Olduğum yere çömelip idrarımı yapmamı bekliyordu sanırım, gerçi bunu yapmam da pek bir fark yaratmazdı; sonuçta herhangi bir yol üzerinde değildik. Yine de asil görünüşümden daha fazla ödün vermek istemiyordum, bu yüzden bir grup hanımelinin arasından geçip arka tarafına çömeldim. Işık da itaatkâr bir şekilde topuklarımın yakınında durdu.

Omzumun üzerinden bakıp Rook'un arkamda dikildiğini gördüğümde neredeyse çığlık atacaktım. "*Arkanı* dönsene!" diye bağırdım.

Yine ilk kez mutfakta gördüğüm o şaşkın bakışlarını üzerime dikmişti ama bu ifade öyle çabuk silindi ki bir an gördüğüm şeyden emin olamadım. "Neden dönmek zorundaymışım?" diye sordu mesafeli ve prensvari bir tavırla.

"Çünkü bu mahrem bir şey! Yol boyunca bana arkanı döndün, eminim birkaç saniye daha bana bakmadan durabilirsin. Hem zaten sen izlerken işimi göremem."

En azından bu onu ikna etmeye yetmişti. Fakat ben çalılıkların arasında kuluçkaya yatmış bir tavuk gibi eteklerim etrafıma yığılmış halde çömelmişken ve her kımıldadığında Rook'un

Ninova

kaliteli kabanı saçlarıma sürtünürken mesanem iş birliğine yanaşmıyordu. Dikkatimi dağıtacak bir şey bulma umuduyla ormana göz gezdirdiğimde bir grup mantar gözüme çarptı. Her bir zehirli mantarın şapkası bir ana yemek tabağı kadar genişti, aralarındaki yosunların üzerinde de yer yer minik beyaz çiçekler açmıştı. Efsaneye göre peri halkı periler âleminin yollarında seyahat edebilmek için bu geçitleri kullanıyordu. Birden karşımda bir perinin daha belirdiğini düşünmek vücudumun iyice gerilmesine sebep oldu.

Bir boru sesi yankılandı. Bu yüksek sesli, titrek melodiyi duyar duymaz tüylerim diken diken oldu ve bunu söylediğim için hiç gurur duymasam da tam o anda, oracıkta hanımellerini sulayıverdim.

Ben çamaşırımı düzgünce çekmeye çalışırken Rook kolumdan tuttuğu gibi beni ayağa kaldırdı.

"Yaban Avı," dedi. Gözümün önünde bir eliyle kılıcını kınından çekip çıkardı ve beni rehinesiymişim gibi göğsümün önünden uzatıp kavradığı diğer koluyla çalıların arasında sürüklemeye başladı. "Bizi burada bulamamalı, en azından biraz zaman almalı. Yolunda olmayan bir şeyler var."

Şikâyet etmek için hiç uygun bir zaman değildi, bu yüzden çenemi kapalı tuttum ama karşı çıkmak için koluna tırnaklarımı geçirmekten de kendimi alıkoyamadım. Yine kuzgun broşunu takmıştı ve öyle bir yere denk geliyordu ki her an enseme batabilirdi.

"Kes şunu. Tazılar bizi görür görmez doğrudan sana koşacaktır. Tekken onları öldürmek çocuk oyuncağı ama aynı zamanda bir ölümlüyü korumak... Hiç tereddüt etmeden, dediğim her şeyi harfiyen yapmalısın."

Boğazım kurumuştu, başımı sallayarak onayladım.

Doğaüstü bir figür orman altı bitkileri arasından bize doğru geliyor, vücudundan hafif bir ışık yayılıyordu. Bu yaşayan bir

Ninova

tazı değil, bir peri yaratığıydı. Uzun bacakları ve dalgalı tüyleri olan beyaz bir tazı kılığına bürünmüştü ancak ben yüzeyin altındakini görmem gerektiğini biliyordum, zaten çok geçmeden sahte cazibesi sarsıldı ve kısacık bir an için yarattığı illüzyonun ardındaki kadim şeyin izlenimiyle baş başa kaldım: Karanlık, damarlarla ve kuru yapraklarla sarmalanmış ölü bir şeydi bu. Sessizce hanımellerinin üzerine atıldı ve açık renkli, adeta saydam gözlerini üzerime dikti. Tam kereste çürüklüğüne benzer bir koku almıştım ki Rook'un kılıcı savrulup onu çatırdatarak insan kemikleriyle karışık bir dal yağmuruna dönüştürdü. Ölürken bu yaratıktan bir kadının iç çekişini andıran hafif, ahenkli bir ses çıktı.

Ormana koro halinde uğultular yayıldı. Rook'un kolları arasında ürperdim. Bu iç karartıcı ağıt öyle kasvetli ve rahatsız edici derecede hüzünlüydü ki bu seslerin beni öldürmek isteyen yaratıklara ait olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

Bu ağıtı dinlerken Rook aşağılayıcı bir ses çıkardı; sesinin titreşimini göğsünde hissettim. Kılıcını kınına sokup beni arkama döndürdü.

"Bu yaratıklardan bir düzineden fazla var ve hepsi aynı anda üzerimize çullanacak. Savaşamayız. Kaçmak zorundayız." Kaçma fikrinin içine dert olduğu belliydi.

"Ama ben..."

Bana anlaşılmaz bir bakış atıp, "Evet, biliyorum," dedi. "Geride dur."

Rüzgâr ağaçları yararak ilerliyor, yaprakları ormanda baş döndürücü bir biçimde savurup süpürüyor ve Rook'un üzerine bir dalga gibi çarpıyordu. Sonra Rook yok oldu ve onun yerine tepinip homurdanan, huzursuz edici derecede soluk renkli gözlerini üzerime diken kocaman bir at belirdi. Şüphesiz bu at da tıpkı kuzgun gibi Rook'un ta kendisiydi. O sırada omzumun üzerine yükselen peri ışığı, atın aksi halde siyahmış gibi

Ninova

görünen tüylerinin gerçek kestane rengini açığa çıkardı. Yelesi ve kuyruğu gür, karmaşık ve dağınıktı. Yanımda diz çöktü ve başını sabırsızlıkla salladı.

Heves'teki bir başka hayat kuralını daha ihlal etmek üzereydim.

Gece vakti yabancı bir köpek peşinize takılırsa ona dönüp bakmak için durmazsınız. Uykunuzdan uyanıp avlunuzda oturmuş evinizi izleyen, tanımadığınız bir kedi görürseniz ona kapıyı açmazsınız. En önemlisi de bir gölün yakınında ya da bir ormanın kıyısında güzel bir at görürseniz, asla ama asla ona binmeye kalkışmazsınız.

Emma'nın da söyleyeceği gibi; *hay aksi şeytan.*

Çabucak yüzüğümü çıkarıp cebime geri koydum. Rook'tan intikamımı almaya can atsam da onu tazılar beni yiyip bitirmek üzereyken normal formuna dönmeye zorlamak ters tepebilirdi. Gücümü toplamak için derin bir nefes almama yetecek kadar duraksadım ve bacaklarımı ayırıp geniş sırtına çıktım, etekleriim uyluklarıma kadar sıyrılmış halde otururken parmaklarımı yelesine gömdüm.

Rook doğrulurken güçlü kasları postunun altında kütleler halinde hareket etti ve her adımında toynaklarını toprağa gömerek eşkin gitmeye başladı. Ona hayatım buna bağlıymış gibi tutunsam da, ki gerçekten de hayatım buna bağlıydı, üzerinde kalmakta ciddi anlamda zorlanıyordum: Toynakları yeri her dövdüğünde havaya sıçrıyor ve sonra sırtına, kuyruk sokumu kemiğimin üzerine öyle acı verici bir şiddetle iniş yapıyordum ki çok geçmeden kalçam uyuştu. Ne zaman bir ağaçtan kaçınmak için yan dönecek olsa ben de tehlikeli derecede yan yatıyordum. Bacaklarımın arasında bir demirci körüğü gibi nefes alıp veriyordu ve güçlü adaleleri her hareketinde bana kendimden on kat daha büyük bir canlının üzerinde oturduğumu hatırlatıyordu. Yerden öyle yüksekteydim ki.

Ninova

At binmekten hoşlanmadığıma karar verdim.

Uğultular peşimizden geliyor ve bize gitgide yaklaşıyordu. Çok geçmeden her iki yanımızdaki ağaçların arasından fırlayan beyaz, ince figürler görmeye başladım. Bize en yakın iki tazı hızlarını artırdı ve önümüzü kesecek şekilde içe doğru eğimli bir kavis çizdi. Orman tepe örtüsündeki bir açıklıktan ayışığı süzülüyordu ve bu aydınlık alana doğru sıçradıklarında doğaüstü postları sıyrılıp altındaki sıska mı sıska, ağaç kabuğu derili kemiklerini açığa çıkıyordu. Ağızlarını açtıklarında diken gibi sivri dişleri ortaya çıktı, gözlerinin olması gereken yerdeyse boş çukurlar vardı.

Rook coşkuyla homurdanıp öne atıldı ve tazılarla aramızdaki mesafeyi kapattı. Tazılar ışığın altında parlayan dişlerini göstererek döndüler ama çok geç kalmışlardı; Rook onları toynaklarıyla ezip çıraya çevirmişti.

Sıçrayışında biraz kendini beğenmişlik sezdim, artık geride kalmış olan diğer tazılara bakışlarıyla ve kulaklarını geriye yatırışıyla yaklaşmaları için meydan okuyor gibiydi. *Fazla özgüven başarısızlık getirir,* derler. Bir açıklığa girdik ve Rook tam ortada, yolumuzun üstünde duran figürle çarpışmadan hemen önce aniden durdu.

Kış sarayından bir periyle ilk defa karşılaşıyordum. Onlar Heves'e uğramazdı. Bazen insan Zanaatının dokunuşları, hatta kıyafetleri olmadan nasıl göründüklerini merak ederdim. Artık merakımı gidermiştim.

Bu varlık sıradışı derecede, hatta Rook'tan bile daha uzun boyluydu ve sahte cazibesini takınmamıştı. Zayıf yüzünü keskin hatları boyunca saran kemik beyazı tenini aynı oranda beyaz, ince telli saçları bir taç gibi çevreliyordu. Hatlarına dair bu belli belirsiz izlenimi edinebilmiştim sadece çünkü gözleri dikkatimi çekmiş ve üzerinde tutmuştu. Tıpkı cilalanmış taşlar gibi yeşim yeşili rengindeydi. Esrarlı olduğu kadar çekici

Ninova

bakışları, yaralı bir farenin ölümünü izleyen bir ev kedisinin insafsız bir ilgiyle parlayan gözlerini anımsatıyordu. O anda insani herhangi bir şeye o kadar uzak bir yaratığa bakıyordum ki istese bile bizi taklit edemeyeceğini hemen anladım.

Öylece vücudundan çıkıp genişleyerek dört bir yanını sarmış ve geçen yıllar içinde çatlakları derinleşmiş gibi görünen siyah ağaç kabuğundan zırhı yakasından ayak parmaklarına kadar uzanıyordu ve açıkta kalan tek yer kafasıydı. Yapmacık bir nezaketle bir elini göğsünün üzerine çevirip jest yaparken sararmış uzun tırnakları dikkatimi çekti. Rook, aksi bir selamlama olduğunu tahmin ettiğim bir biçimde başını savurup burnunu yere eğdi.

Tazıların doğaüstü ulumasıyla benzer yüksek bir sesle, "Ah, Rook!" diye haykırdı bu varlık. "Sana eşlik eden biri olduğunu bilmiyordum! Bu çok ilginç, değil mi? Sence bu durumda ne yapmalıyız?"

O korkunç gözler üzerime dikildi ve peri gülümsedi fakat ağzı hareket etmiş olsa da yüzünün geri kalanı değişmemişti.

Rook yeri eşeledi, sonra yarıya kadar şaha kalkıp beni şaşırttı. Başını geriye attığında yere düşmemek için kollarımı boynuna doladım. Nabzı kollarımda atıyordu, ipeksi postu terden nemlenmişti.

"Merak etme, şimdi bir şey yapacak değilim." Durma noktasına gelen beynim bu varlığın bir dişi ya da kadın olduğunu, en azından sesinin kulağa öyle geldiğini bir kenara not etti. "Oyun değişti sonuçta. Yeni kurallar koymalıyız. Yanında sana sarılmış bir ölümlü varken, bu açıklıkta ölesiye savaşmamız pek sportmence olmaz. Ah, merhaba," diye ekledi kadın, beni daha iyi görebilmek için hafifçe yana eğilmişti. Yüzüne takındığı sözde cana yakın gülümseme, palto askısına atılıp orada unutulmuş bir şapka gibi hâlâ yerli yerinde duruyordu.

Ninova

"İyi akşamlar," diye yanıt verdim, Rook'un dışında bana koruma sağlayabilecek tek şeyin terbiye olduğunun farkındaydım.

"Ben kış hanedanlığından Hemlock."[13] Tazılar bir baykuşun kanat çırpışından daha az ses çıkararak açıklığın dört bir yanından geldiler. Kadının etrafında amaçsızca dolanıp dar başlarını ellerine bastırdılar. "Bu ormandaki en yaşlı ağaç ilk köklerini toprağa salmadan önceki zamanlardan beri Yaban Avı'nın efendisiyim ben."

Gerçekten tazıların kapalı kapılar ardında gizlice, endişeli bir tonda konuşan kadınların mırıltısını andıran bir ses çıkararak birbirlerine fısıldadıklarını mı duymuştum yoksa bana mı öyle gelmişti?

İçlerinde ne olduğunu düşünmemeye çalışarak güçlükle yutkundum. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Isobel. Ben, ah, portre ressamıyım."

"Bunun ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikrim yok," dedi Hemlock, gülümseyerek. "Bak şimdi, Rook..."

Rook yan yan sıçradı ve kadına tüyler ürpertici bir kişnemeyle cevap verdi.

"Ah, kabalaşma! Birbirimizle savaş halindeyiz diye bunu sürdürmek zorunda değiliz. Sen lafımı bölmeden önce söyleyeceğim üzere, bence sana önde başlama avantajı vererek durumu eşitlemeliyiz. Tazılarım sana yine yetişemezse benim devreye girip seni parçalara ayırmam daha uygun olur. Sen ne dersin?"

Rook başını eğip aniden kaldırdı ve tehditkâr bir biçimde ısırma hareketi yaptı. Geri adım atmak istemediğini anlayınca dehşete kapıldım. Hemlock, Rook'la konuştuğumu görmesin diye yüzümü yelesine gömdüm.

[13] "Katran ağacı" anlamına gelir. (ç. n.)

Ninova

"Lütfen git," diye fısıldadım. "Sen bundan sağ çıkabilirsin ama ben çıkamam ve ben olmadan saygınlığını asla kurtaramazsın."

Bir sineği savmaya çalışır gibi omuzları seğirdi.

"Haneden savaşınız gerçekten buna değer mi?"

Başını çevirdi. Gözlerinden biri üzerime dikilmişti ve içindeki zekâyı, postuna büründüğü hayvana ait olamayacak o zekâ parıltısını görmek korkunçtu.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Rook ona kırbacı vurmuşum gibi irkildi ve Hemlock ile tazılarının etrafından dönüp bekleyen karanlığa doğru dörtnala koşmaya başladı.

"Acele et, Rook!" diye bağırdı Hemlock arkamızdan, neredeyse çaresizce atılmış acı bir naraydı bu. "Birazdan peşine düşeceğim! Elinden geldiğince hızlı koş!"

Rook'un uzun yelesini bileklerime doladım ve omzumun üzerinden bakmaya cesaret ettim. Hemlock'un zırhı ormanda öyle güzel kamufle olmuştu ki sadece onun soluk benizli yüzünü seçebildim, çok geçmeden dallar ve yapraklar onu da görmemi engelledi. Yaban Avı borusunun sesi yeniden duyuldu. Bana göre Hemlock'u gayet iyi görebilmiştim ve elinde boru falan yoktu.

Rook arkasından şeytan kovalıyormuş gibi koşuyordu. Bense hızla geride kalan görüntülerden görüşüm bulanıklaşırken sadece düşmemeye odaklandım. Bir süreliğine farkına varabildiğim tek şey yeri döven toynaklarının ritmik sesi ve sırtından yükselen yoğun sıcaklıktı, yerden kopup fırlayan sert öbekler de bacaklarıma çarpıp canımı acıtıyordu. Sonra yüzümün kenarından parlak bir şekil geçip yakama takıldı. Önce bu titreyen sarı parçacığın bir yaprak olduğunu anlamadım. Anladığımdaysa her şey değişti.

Ninova

Başımı kaldırınca nefesim kesildi. Ufuktan süzülen gün ışığından daha parlak, bir kadeh köpüklü şampanyadan daha çarpıcı bir merak doldu içime.

Güz topraklarındaydık.

Işık loş olsa da orman parıl parıl parlıyordu. Altın sarısı yapraklar, harlanan bir ateşten sıçrayan kıvılcımlar gibi ışıldıyordu. Önümüze bir kadife gibi pahalı ve kusursuz görünen kırmızı bir halı serilmişti. Orman zemininden çıkan birbirine dolanmış kara köklerden yükselen mavimsi sis, en uzaktaki ağaçların gövdelerini hayalet benzeri silüetler gibi gösterse de ağaçlar yapraklarının renkli ışıltılarından bir şey kaybetmemişti. Ağaç dallarını yer yer saran parlak yosunlar, ağaçlara lekeli bakır görüntüsü veriyordu. Çam ağaçlarının reçineli kabuğundan çıkan öz suyun keskin kokusu, serin havada kuru yaprakların küf kokusuna karışmıştı. Boğazım düğümlendi. Bakışlarımı kaçıramadım. Çok kısa zamanda çok fazla şeyle karşılaşmıştım. Bir anda hepsini sindirmem mümkün değildi; her bir yaprağı, her bir ağaç kabuğu parçasını, her bir yosun tabakasını özümsemeliydim. Şövalemin ve resim fırçamın hasretini çekerken parmaklarımı Rook'un yelesine gömdüm. Daha dik oturup rüzgârın hızla üzerime esmesine ve ciğerlerimi patlama noktasına gelene kadar doldurmasına izin verdim. Hâlâ yeterli değildi. Asla değişmeyen bir dünyada on yedi yıl yaşadıktan sonra boğucu bir yün kazağı daha yeni üzerimden çıkarıp atmış ve meltem ilk kez tenimi okşamış gibi hissediyordum. Artık hiçbir şey yeterli gelmeyecekti.

Rook'un adımları yavaşladığında kıyafetlerime saldıran rüzgârın ve Rook'un dörtnala gitme hareketinin yokluğu içimde tuhaf bir boşluk yarattı. Düşüncelerim birbiriyle yarışıyor, kanım damarlarımda zonkluyordu. Çılgın koşudan sonra tüm sesler boğuk geliyordu; toynakları yumuşak orman zeminini güçbela rahatsız ediyor, burun deliklerinden mükemmel bir sessizlikle buhar çıkıyordu. Nihayet ormandaki bir açıklıkta

Ninova

dizlerinin üzerine çöktü. Sırtından kayarak zayıflamaktan titreyecek hale gelmiş bacaklarımın üzerine iniş yaptım ve dengesiz bir biçimde yavaş yavaş etrafımda döndüm.

Uzaklardan gelen bir boru sesi yoktu, intikam peşinde koşan tazılar da puslu havayı bölmüyordu. Burada monoton sesler çıkaran çekirgeler de yoktu; yalnızca cırcır böceklerinin şarkısı, kurbağaların akıcı vıraklaması, ağaçlardan düşen meşe palamutlarının hafif patırtısı duyuluyordu. Tepemde uçuşan tek bir kuzgun bile yoktu. Tehlike geçmişti.

Kendi etrafımda dönmem bitince Rook'un normal formuna dönmüş ve kılıcını çekmiş olduğunu görüp donakaldım.

Kılıcı kendine doğrulttuğundaysa hiçbir şey düşünemez haldeydim.

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ninova

Altı

Karşı çıkmadım. Çığlık da atmadım. Her ne yapıyorsa onu durdurmaya niyetim yoktu, zaten buna gücüm de yetmezdi.

Sağ kolunu dirseğine kadar sıvamış, kılıcını eline koymuş halde diz çöktüğünde yorgun ya da üstü başı dağılmış görünmüyordu. Gözü kara kaçışımızdan kalan tek işaret daha önce boynunu ve omuzlarını ıslatmış olan terden alnına yapışmış bir tutam saçtı. Gayet sakin bir şekilde başka bir yere baktı ve tek bir kılıç hamlesiyle avucunu kesti. Yerdeki yosunların üzerine kan sıçradı. Bu, insan kanından daha açık renkli ve daha yoğundu, adeta ağaçların öz suyuyla karışık bir kan gibiydi.

Şaşkınlığım geçtiğinde Rook'un bir tür peri sihri yapmaya çalıştığını anladım. Yaptığı sihir her neydiyse, canının yandığını umdum. Belki bu onu bir şekilde zayıflatır ve bana avantaj sağlardı.

Dikkatini çekebilmek için reverans yapıp, "Senin kadar güçlü olan sadece iki peri olduğunu söylemiştin," dedim. "Bahar ve kış saraylarının hükümdarlarını kastettiğini düşünmüştüm ama onlardan biri Hemlock mu?"

Elini yosunlara sildi, dizine doğru eğilerek kusursuz bir selam verip ayağa kalktı. Elindeki kesik yok olmuştu ama gerçekten iyileşmiş miydi yoksa kesiği sahte cazibesiyle gizlenmiş miydi, bunu bilmemin imkânı yoktu. Gurur yapıp gizlemiş olabileceğini düşündüm.

"Hepimizin farklı yetenekleri var, bazılarının yeteneği diğerlerinden daha fazla. Ben formumu değiştirebiliyorum ve bir prens olarak mevsimimin gücüne hükmedebiliyorum. Hemlock savaş maharetleriyle tanınıyor ama bir kış lordu değil. Belki... tüm sihirli güçlerim tükenirse ya da gücümü kullan-

Ninova

mamayı seçersem, Hemlock'la onun dengi olarak fiziksel bir savaşa girebilirim." Dudak büktü. Acaba kaç kez yalan söyleyebilmeyi dilemiştir diye merak ettim.

Onun zayıf yönleriyle ilgili daha fazla şey öğrenme fırsatı yakaladığımı sezince, "O halde onun peri yaratıkları da senin için tehlike arz ediyor olmalı," demeye cüret ettim. "Tek seferde bir iki tanesi değil de tüm sürü aynı anda onun yanında savaşırsa mesela."

Hiddetli bir tavırla kılıcını kınına soktu ve hızlı adımlarla üzerime yürüdü, vücutlarımız neredeyse birbirine değmek üzereyken durdu ve başını eğip yüzüme dik dik baktı. Nefesini yukarıya kaldırdığım yüzümde hissettim. Kalbim duracaktı sanki. O da biraz olsun soluksuz kalmıştı.

"Onlar *senin* için tehlikeli, ölümlü, benim için değil. Baronun üstesinden nasıl geldiğimi gördün. Sana daha kaç kez hatırlatmam gerekiyor? *Prensim* ben."

"Evet, biliyorum!" Kılımı bile kıpırdatmadım. "Unutmama fırsat tanıyorsun da sanki."

Ona tokat atmışım gibi omuzlarını kaldırdı ve dişlerini gösterdi.

Kendime kızdım ve yüzüğüme uzanma dürtüme direndim. "Bunların hiçbirini anlamıyorum. Peri yaratıklarını da hanedanlıklarınız arasındaki anlaşmazlıkları da. Madem Hemlock kazanamayacağını biliyor, neden Yaban Avı yüzyıllardır seni hedef alıyor ki? Sanırım tüm bunlar aptal ölümlü beynimin alamayacağı kadar fazla."

Rook biraz olsun rahatlamıştı. Laf soktuğumu anlamaması ayrıca sinir bozucuydu.

"Hemlock'a Avcı derler," dedi. "Kış sarayının emirlerine itaat eder, kış sarayı da buzlarını güz topraklarına yaymak için hep fırsat kollar."

Ninova

"Boru," diye mırıldandım. "O ses Hemlock'a hükmediyor. Hemlock'un seçme şansı yok."

Rook başını sallayarak onayladı. "Hemlock için Av her şey demek. Onun tek gayesi bu. Ölene ve bir daha avlanması gerekmeyene kadar ava devam edecek."

Rüzgâr tepe taçlarını hışırdattı ve yapraklar açıklığa yağmur gibi yağdı. Hemlock'un karanlıkta gitgide gözden kaybolan soluk benizli yüzünü, bize koşmamız için bağırışını düşündüm. Baştan ayağa ürperdim. Güz havasının serinliği nihayet içimde yanan ateşi söndürüp beni üşütmeye başlamıştı.

Öyle miydi gerçekten? Çünkü o anda gerçekten ürperip ürpermediğimi sorguluyordum, bunun sebebi de titrememin hâlâ devam ediyor ve yerin ayaklarımın altından kayıp gidecek gibi hissettiriyor olmasıydı. Geriye doğru tökezledim ama peşinden gelen hareketlilikten kaçış yoktu. Rook'un kanını akıttığı noktadan başlayarak serçe parmağımın ucundan daha büyük olmayan açık mavi minik çiçekler serpiştirilmiş bir yosun dalgası harekete geçti, açıklığın karşı tarafına doğru ilerleyip ağaç gövdelerinin ve kendi bacaklarımın yarısına kadar köpürdü. Ciyakladım ve botlarımı çekip kurtardım, eteklerimi şiddetle silkelediğimde yosun öbekleri etrafa saçıldı.

Beni göz ucuyla izleyen Rook, "Arkanı dön," dedi ilgisiz bir şekilde. Bir an için yine salonumda iki arkadaş olarak vakit geçirdiğimiz o eski zamanlardaki ses tonunu geri kazanmıştı, gerçi muhtemelen birazdan düzelirdi.

Ama kendime engel olamadan arkama döndüm. Ormandaki ağaçlar büyüyor, gitgide boy atıyor, dallarını birbirlerinin üzerine uzatıyorlardı. Buluştukları orta noktada, gece göğünün altında birbirlerine bağlandılar. Küçük fidanlar, büyük ağaçların arasındaki boşlukları doldurmak için yosun katmanını delip yüzeye çıkıyor, titreye titreye çoktan güz renklerine bezenmiş yeni yapraklar çıkarıyordu. Tüm bunlar neredeyse hiç

Ninova

gürültü yapmadan, yalnızca değişime işaret eden hafif gıcırtılar, uğultular ve genişleyen ağaçların çatırtıları eşliğinde gerçekleşiyordu.

Saniyeler içinde ormanın yüzyıl yaşlandığına şahit olmuştum sanki. Oysa hiçbir orman doğal yollarla bu şekilde yaşlanamazdı; ağaçların etrafa yayılıp üstümüzü bir katedral gibi sardığı açık bir alandaydım. Ağaçların dalları birbirlerine öyle sık örülüyordu ki kemerli payandalara benziyorlardı; hiçbir zanaatla ya da ince işçilikle bu yaşayan antrenin görkemine veya muazzamlığına ulaşılamazdı. Yukarıya bakmak başımı döndürüyordu. Sessiz yüksek noktalardan kızıl yapraklar süzülüyor, iniş yolculuklarında ayışığı huzmelerinden geçiyorlardı.

Etrafımda dönüp durdum. "Tüm bunları senin kanın yaptı."

Rook öylece durmuş beni izliyordu, gözlerinde karmaşık duygu ifadeleri vardı; insani tepkimi büyülenmiş gibi gözlemliyordu. Yarattığı şeyi güzel bulmamı umuyordu sanki. Bunların altında da açık bir yara kadar bariz bir keder yatıyordu.

Yüz hatlarından anlık bir çaresizlik emaresi gelip geçti. Kendini toplamaya çalıştıysa da başaramadı. Sonunda kabanının eteklerini dramatik bir şekilde savurup topukları üzerinde döndü ve kılıcını birkaç santimetre çekip inceliyormuş gibi davrandı.

"Bu gece burada güvende olacaksın," dedi amirane bir tavırla. "Av bir üvez ormanındayken kokumuzu alamaz, Hemlock burayı şans eseri bulsa bile yaşayan hiçbir peri ve peri yaratığı az önce yaptığım sihri aşamaz."

Gerçeği tüm çıplaklığıyla söylediğini bilmek nefesimi kesti. Neredeyse çekilmez derecede kibirliydi ama Tanrım... sahip olduğu güç neydi öyle! Oysa kendi duyguları yüzünden kafası karışmış bir çocuk gibi beni bir tablo yüzünden yargıya sürükleyen de yine oydu. Tam da o sabah ona âşık olduğumu

Ninova

düşündüğümc inanamıyordum. Başımı iki yana salladım. İnanılır gibi değildi.

Ayakkabımla yerin sağlamlığını test ederken, "Ancak beş yaşına basmaya yeten on bin yıl," diye mırıldandım kendi kendime.

"Ne dedin sen?" diye sordu Rook, soğuk bir tavırla.

Tabii ki peri halkının işitme duyusu kusursuzdu. "Hiç."

"Bir şey söyledin ama her ne söylediysen bana yakışmadığına eminim." Şak diye kılıcını tekrar kınına soktu. "Şimdi uzan da biraz dinlen. Gün doğumuyla beraber yeniden yola koyuluruz."

Onun emirlerine itaat etmeyi hiç istemesem de sırf inadımdan uyanık kalmamın bana bir faydası olmazdı. Orman açıklığında şöyle bir dolanıp yosunların bir yerde, altında kalan bir ağaç kökü yüzünden olduğunu tahmin ettiğim, arkamı yaslayabileceğim bir yükselti haline geldiğini görünce oraya, ayakta durmuş başka yöne bakan Rook'a yüzüm dönük olacak şekilde yan yattım. Yüzüğümü tekrar parmağıma taktım, ne kadar küçük olursa olsun en azından bir korunma yöntemim olduğu için şükrettim. Fakat artık başka bir sorunla karşı karşıyaydım. Bu şartlarda nasıl uykuya dalabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Emma ve ikizler muhtemelen henüz yokluğumun farkına varmamıştı. Sabah kalkıp yatağımı boş bulunca durumu anlayacaklardı. Emma ne yapacaktı peki? Beni büyütmek için her şeyden vazgeçmişti. Babama ölüm döşeğindeyken bana bakacağına dair söz vermişti. Şimdiyse tek kelime etmeden gece vakti ortadan kaybolmuştum. Şansım öyle böyle yaver gitmezse ve çok zekice davranmazsam (ihtimaller konusunda dürüst olmalıydım) başıma neler geldiğini hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Sonsuza kadar yolumu gözleyecekti. Bu bana dayanılmaz derecede acımasızca geldi.

Ninova

Haftada altı yumurta vereceği garanti edilen efsunlu tavukları olduğunu hatırlattım kendime. Ayrıca iki ayda bir evin dışında, üç buçuk metreküp yakmalık odun sihirli bir şekilde beliriyordu. Bir başka peri iki haftada bir şişman bir kaz getiriyordu ve tuhaf bir şekilde ne zaman meşe ağacımızın üzerinde bir ardıç kuşu ötse, son derece garip bir biçimde yapılmış bir anlaşmaya göre tam olarak elli yedi ceviz içeren bir çıkın kapımızın önünde belirliveriyordu. İkizler arada başına bela açsa da teyzem iyi olacaktı. Değil mi?

Birkaç adım ötemde duran Rook nihayet bir elini zarif bir şekilde dizine dayanarak oturdu. Belki de onu izlediğimin farkında olduğu için olabilecek en çekici pozu vererek oturuyordu. Hayır... uyuduğumu sanıyordu. Nedense bunun böyle olduğunu biliyordum çünkü kuzgun şeklindeki broşunu çıkarmış ellerinde evirip çeviriyordu. Onun ilerisinde kızıl yapraklar ayışığı altında süzülerek yere düşerken gümüşi vitray camın ardından süzülen ışıkla aydınlatılan gül yaprakları gibi görünüyordu.

Kederli bir şekilde, Emma'nın bile isteye onunla kaçtığımı düşünüp düşünmeyeceğini merak ettim. Daha saatler önce teyzem beni ne kadar iyi tanıdığını kanıtlamıştı. O halde peri halkına ne kadar temkinli yaklaşsam da Rook'u yeniden görmeyi dünyadaki her şeyden daha çok istediğimin farkına varmış olmalıydı. Belki de beni kaçmaya teşvik ettiğini düşünerek söylediklerinden pişman olup sonsuza kadar kendini suçlardı. Ailemin bakımını üstlenmemin bir yükten başka bir şey olmadığına karar verdiğimi ve vedalaşmaya tenezzül etmeden onu da ikizleri de terk ettiğimi düşünebilirdi.

O sırada hayal gücümün gitgide daha gerçekdışı ve hazin senaryolar yazdığını fark ettim fakat gırtlağıma kadar çaresizliğe batmış durumda olduğumdan buna engel olamayacak kadar güçsüzdüm. Emma'nın, hazırladığı tentürden çok fazla kullandığını ve bayılıp kaldığını düşündüm. İkizlerin odama

Ninova

girdiğini, nereye gitmiş olabileceğime dair herhangi bir ipucu aradıklarını ve dolabımda sakladığım Rook'un çizimlerini bulduklarını hayal ettim. Yanağıma sıcak bir damla gözyaşı süzüldü. Rook tıkalı burnumu çektiğimi duymasın diye ağzımdan nefes alıyordum. Sonunda ağlamaktan tükendim. Gözlerim kapanmaya ve görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Ne zaman uykuya daldığımı hatırlamıyordum bile.

Uyandığımda her şey altın sarısıydı. Yüzümü okşayan ışık da sıcaklık da aynı şekilde. Bir bal küpünün ya da bir kehribar taşının içine hapsolmuşum gibi hissettim. Sonbaharın o güzel kokuları çevremi sarmış, beni içine çekiyordu. Alt tonda da erkeksi olmakla birlikte çok da insani olmayan, hem beni rahatlatan hem de vücudumun derinliklerini altın gibi eritip kalıba döken vahşi bir koku vardı.

Aynı zamanda biri parmaklarıyla saçlarımı tarıyordu.

"Kes şunu!" diye bağırıp panik içinde doğruldum. Rook'un kabanı omuzlarımdan düştü ve etrafa bakındığımda Rook'un arkamda olduğunu, kendinden son derece memnun bir şekilde gülümsediğini gördüm. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Saçlarında birkaç küçük dal parçası kalmış da," dedi ve yeniden bana uzandı.

Elini, yüzüğü takmış olduğum elimle engelledim, en azından engellemeye çalıştım çünkü ben daha bunu yapamadan ayağa fırlayıp bana dik dik bakmaya başladı.

Sesimin titrememesi için çaba sarf ederek, "Rook," dedim, "ben ayağa kalkmadan önce bana bir daha benden izin almadan dokunmamaya söz vermelisin."

"Canım kime isterse dokunurum ben."

"Bir şeyi *yapabiliyor* olmanın, onu yapmanın iyi bir şey olduğu anlamına gelmeyebileceğini düşündün mü hiç?"

Ninova

Gözleri kısıldı. "Hayır," dedi.

"Eh, bu da onlardan biri." Anlamadığını fark edince, "İnsanlar arasında benim bahsettiğim izni almak nezaket kabul edilir," diye ekledim sertçe.

Yanağında bir kas seğirdi ve yüzündeki tebessüm silindi. "İyi de bu hiç mantıklı değil ki. Ya sen saldırı altında olsaydın ve hayatını kurtarmak için sana dokunmam gerekseydi ama önce senin iznini almam gerektiği için bunu yapamasaydım ne olacaktı? Ölmene izin vermek nezaket sayılmazdı."

"Peki. Öyle bir durumda bana dokunabilirsin ama diğer durumlarda iznimi alman gerek."

"Senin ölümlülere has absürt taleplerini yerine getireceğimi nereden çıkardın peki?" Hırçın bir şekilde kabanını üzerimden çekip aldı ve kollarını geçirmeye tenezzül etmeden savurup kendi omuzlarına attı.

"Çünkü güz sarayına gidene kadar hayatını cehenneme çevirebilirim ve sen bunu çok iyi biliyorsun," diye yanıt verdim.

Açıklığın karşı tarafına doğru sinirli sinirli yürüdü. Pes etmeden önce kıyameti koparmaya ihtiyacı olduğunu hissettim. Çok geçmeden tam da beklediğim gibi yüzünde isyankâr bir ifadeyle arkasına döndüğünde etrafındaki topraklar değişti. Yosunlar ölüp kahverengine dönerken ayaklarının etrafında dikenli çalılar göğe uzanan eller gibi toprağı yarıp çıktı ve belime gelene kadar boy atıp korkunç bir arapsaçına döndü. Bu kadar dramatik bir şey beklememiştim: Her bir diken parmağım kadar uzundu ve öyle keskindi ki ayışığında parlıyordu. Bütün içgüdülerim bu dikenler bana ulaşmadan önce ayağa fırlayıp kaçmamı söylüyordu. Ama Rook'un görmek istediği tepki buydu, bu yüzden oturduğum yerde kaldım.

Dikenli çalılar, yamuk yumuk filizlerini kıyafetlerime doğru hareket ettirerek vücudumun etrafını sardı. Dikenleri aynı anda tehditkâr bir biçimde titreşti. Hepsine sert bir bakış at-

Ninova

tım. Blöf iyi bildiğim bir davranıştı ve onlar kesinlikle blöf yapıyordu. Sonuç olarak dikenli çalılar adeta surat asarak toprağa çöküp donakaldılar. Rook dikenli çalı yığınlarının ortasında, öfkeden yüzünün rengi atmış halde duruyordu ki bu, benim kazandığımı gösteren nihai kanıttı.

"Bir şey mi diyeceksin?" diye sordum.

"Seni tehlikelerden korumam gerektiği durumlar dışında sana iznin olmadan asla dokunmayacağıma yemin ederim," diye yemin verdi. Doğruyu söylemek gerekirse, beklediğim huysuzluğu bir kenara bırakıp bu sözleri tam bir kral gibi söylemiş olması takdire şayandı.

Rahatlayarak iç çektim. "Teşekkür ederim, Rook."

"Rica ederim," dedi otomatik olarak ve sonra kaşlarını çattı. Bu, onun için selam vermek gibi bir şeydi; hoşuna gitse de gitmese de nezaket kurallarına uygun davranmalıydı. Teatral bir tavırla kolunu sallayıp yaşadığı gurur kırıcı deneyimi atlattı. Ağaçların iki tanesi, Rook'un az önce bir bilardo topuğunu üzerine savurduğu şaşkın bir kadının uzuvlarıymış gibi köklerini son derece telaşlı ve kaygılı bir şekilde yukarı çekip kenara sürükledi. Eğilip bükülmüş gövdeleri ilerideki ormana doğru yeni bir kemerli geçit yarattı.

"Acele et o zaman." Kemerli geçide doğru gururla ilerledi. Geride kalmış bir kök endişeli bir şekilde hızlıca yolundan çekildi. "Senin küçük ölümlü bacaklarının moral bozucu derecede uzun bir mesafe katedip arayı kapatmasını beklemiyorum ama şimdiden bir saat geç kaldık."

Bu kimin suçu acaba, diye düşündüm.

Yine de dokununca parçalara ayrılıp dökülen dikenli çalıların arasından her adım atışımda çatırtılar çıkararak peşinden gittim, saçlarımdan çıkarıp özenle yere dizdiği küçük dal parçalarından ve yapraklardan oluşan yığına gözüm ilişti. Gülümsemekten kendimi alıkoyamadım.

Ninova

Gövdeleri ince ve beyaz kabuklu huş ağaçlarının yanından geçtik, sarı yaprakları parıldıyor ve esintiyle altın paralar gibi sesler çıkarıyordu. Küçük yosun tepecikleri arasında akan, suyu erimiş karlarla dolu gibi süt beyazı renginde ve etrafı taşlarla çevrili olan nehirleri geçtik. Yapraklarının yarısını bir anda döküveren ve bir genç kızın kombinezonunu çıkardığında olduğu gibi yaprakları köklerinin üzerine yığılan dişbudak ağaçlarını geçtik. Bir erkek ve bir dişi geyik bir an için durup gidişimizi izledi, ardından yer yer ışığın aydınlattığı sis bulutunun içine girip uzaklaştılar, gölgeleri bir kâğıt ekranın arkasında duruyorlarmış gibi havada görünüyordu.

Karşımıza çıkan ilk nahoş işaret ortadan ikiye yarılmış bir meşe ağacıydı. Bir süre önce üzerine yıldırım düşmüş olmalıydı zira gövdesinin parçaları kömür siyahıydı, kabukları kalkmıştı ve üzerindeki sertleşmiş öz su damlacıkları parlıyordu. Birkaç kahverengi yaprak hâlâ alt dallarına tutunmaya devam ediyordu. Rook durup ağacı inceledi. Temkinli, kötücül huş ağaçlarının arasında yakışıksız görünüyordu. Bir huzursuzluk hissi beni uzak durmam için uyardı.

"Bu bir peri yolunun girişi mi?" diye sordum onun yanında yürüyüp çatırtılar çıkarırken.

Rook bana şöyle bir bakıp yürümeye devam etti. "Evet. Ama biz o yoldan gitmeyeceğiz."

"O yollara insanları götüremez misiniz?"

"Ah, kesinlikle götürebiliriz. Sadece bunu akıllıca bulmuyorum."

Bununla pek çok şeyi kastediyor olabilirdi. Belki de bunu yaparken harcayacağı efor gücünü tüketirdi ya da yanlış perileri varlığımızdan haberdar ederdi. Daha fazla soru sormamı istemiyor gibiydi, ben de daha fazla şey öğrenmenin derdime çare olacağını sanmıyordum, bu yüzden sormaya zahmet etmedim.

Ninova

Öğle vakti gelip geçti. Güneş yaprakların arasından ışıldıyor, yerde, gitgide artan rahatsızlığım kafamı daha az meşgul etseydi büyüleyici bulabileceğim alacalı desenler yaratıyordu. Önceki gece at bindiğim için kalçalarım ve uyluklarım ağrıyordu. Leş gibiydim; bacaklarım çamur içindeydi, takılıp duran dikenli tohumlar ve üzerinde kuruyan at teri yüzünden eteğim kaskatıydı. İğrenç koktuğuma emindim. Ayrıca Tanrım, midem kazınıyordu.

Rook ise tıpkı önceki gece beni almaya geldiğindeki gibi görünüyordu. Botları parıl parıl parlıyordu ve kabanının hiçbir yerinde kırışıklık bile yoktu. Dağınık olan tek şey saçlarıydı ama o sayılmazdı çünkü hep öyle görünüyordu.

Bir dağ geçidine inen uzun bir toprak sete vardık. Ben ölü örtü üzerinde ayaklarımı sürüyüp patinaj çekerken Rook mükemmel bir zarafetle iniyordu, artık pes edip popomun üzerinde kayarak inmemin mümkün olup olmayacağını değerlendirmeye başlamıştım. Kaşlarımı çatmış yere bakarken Rook'un eli görüş alanıma girdi. Onun yardımını istemiyordum ama kendimi aptal yerine düşürmekten daha iyi olurdu, bu yüzden parmaklarımı parmaklarına kenetledim. Görünüşe göre eylemi başlatan ben olduğum sürece tek kelime etmeden birbirimize dokunabiliyorduk.

Teni soğuk, elimi tutuşu aldatıcı derecede hafifti. Tüy kadar hafifmişim gibi toprak setten inmeme ve diğer taraftan tepeyi tırmanmama yardım etti. Zirveye vardığımızda midem guruldadı. Normal bir gurultu değildi bu, öyle ki beni bile şaşırmıştı; iç organlarım gümbürtüyle haykırmış, ardından bir dizi uzun bitkin inilti çıkarmıştı.

Rook panikle irkildi. Ardından ne halde olduğumu anlayınca bana anlayışla gülümsedi ki bu oldukça ilginçti; perilerin çoğu insanların açlık kavramını tam anlamıyla anlayamıyordu. Biraz önce de bir insanı peri yurduna götürmeyi daha önce

bizzat denenmiş gibi konuşmuştu. Daha önce bir insanla beraber yolculuk mu yapmıştı?

Doğrusu, bundan daha önce de şüphelenmiştim. Sonuçta gözlerinde insani bir keder vardı ve bu duyguyu öğrenmesinin sadece tek bir yolu olabilirdi.

"Dünkü akşam yemeğinden beri bir şey yemedim," dedim midem nihayet merhamete gelip sesini kesince. "Karnımı doyurmadan daha fazla yola devam edebileceğimi sanmıyorum."

"Daha dün mü yedin?"

"Seni temin ederim ki insanların çoğu koca bir günü hiç yemek yemeden geçirmeye alışık değil." Son derece şüpheci bakmaya devam ediyordu, bu yüzden kararlı bir ses tonuyla, "Kendimi çok güçsüz hissediyorum. Öyle ki bir adım daha atacak takatim kalmadı. Kısa süre içinde bir şeyler yemezsem ölebilirim bile," diye ekledim.

Saçları resmen diken diken oldu. Neredeyse onun için üzülecektim. "Burada bekle," dedi telaşla ve ortadan kayboldu. Üzerinde durduğu yapraklar rüzgâr esmiş gibi titreşip fırıl fırıl döndü.

Etrafa baktım. Midem altüst olmuş, dilim damağım kurumuştu. Seyrek yosunlu orman altı bitkileri uzak mesafeleri bile görebilmemi sağlıyordu. Uzun boylu bir figür ya da ormanda kanat çırpan bir kuzgun göremiyordum. Rook hakikaten gitmiş gibi görünüyordu.

Koş, diye düşündüm. Ama ayaklarımı hızlı hareket etmeye zorlamak, tekrar dört yaşına dönmüşüm ve kâbus gördüğüm için annemin yatağının ayak ucuna gitmişim ama onu uyandırmak için tek kelime edemiyormuşum gibi hissettiriyordu. Orman da uyukluyordu. Ormanın dikkatini çekmem ne kadar kolay olurdu ve *bu* kâbusa gerçekten hazır mıydım?

Ninova

Görünüşe göre bunun üzerinde düşünmeme bile gerek yoktu. Arkamdaki yaprakların üzerine bir şey zıpladı, dönüp baktığımda Rook ölü bir yabani tavşanın üzerinde dikiliyordu.

Ben hareket etmeyince bir bana bir hayvana bakıp, "Ee hadi," dedi.

Ayaklarımı sürüyerek gittim ve hayvanı ensesinden tutup kaldırdım. Vücudu hâlâ ılıktı ve beni parlak siyah gözleriyle izliyordu. "Hmm," dedim.

"Onunla ilgili bir sorun mu var?" Yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı.

Kurt gibi açtım. Istırap içindeydim. Dehşete düşmüştüm. Yine de Rook'a baktığımda sahibine ölü sincaplar götüren ama iki ayaklı budala sahibinin bu paha biçilmez armağanları kuyruklarından tutup, kaba bir şekilde çalılara fırlatıp atışını izleyen gururlu bir kedi olduğunu hayal ettim. Daha ne olduğunu anlamadan kahkahalara boğuldum.

Rook huzursuzluk ile öfke arasında gidip geliyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

Tavşan kucağımda olduğu halde diz çöküp nefesimi toparlamaya çalıştım.

"Kes şunu." Rook birisinin bu insanla baş edemediğine şahit olmasından kaygı duyuyormuş gibi etrafa bakındı. "Isobel, sadece kendini kontrol etmelisin."

Rook insanlarla birlikte yolculuk etmiş olabilirdi ama kesinlikle hiçbirimizle yemek yememişti.

"Rook!" Adını ancak inilti gibi bir ses çıkararak söyleyebilmiştim. "Öylece oturup yeni ölmüş bir tavşan yiyemem ki!"

"Neden yiyemediğini anlayamıyorum."

"Çünkü... önce pişirilmesi gerekiyor!"

Ninova

Adeta elinin tersiyle silmeden önce bir an için yüzünde dehşet ve kafa karışıklığı ifadesi belirdi. "Önce Zanaata başvurmadan hiçbir şey yiyemiyor musun yani?"

Titrek bir nefes alıp sakinleştim ama en ufak bir teşvikle tekrar patlayabileceğimin farkındaydım. "Meyveleri, kuru yemişlerin ve sebzelerin çoğunu olduğu gibi yiyebiliriz. Ama onun dışındakiler için evet, haklısın."

"Bu nasıl olabilir?" dedi kendi kendine sessizce. Tek gereken buydu; boğuk bir sesle hıçkırdım. Rook yere çömelip yüzümü inceledi ki eminim o anda yüzüm çekici dışında herhangi bir sıfatla nitelendirilebilirdi. "Neye ihtiyacın var?"

"Başlangıç olarak ateş yakmalıyız. Birkaç... birkaç dalla şiş yapabiliriz sanırım. Yani onu kesip şişe geçirebiliriz? Daha önce dışarıda tavşan pişirmedim ki hiç." Büyülü sözler söylemeye başlasaydım bana yine böyle bakardı herhalde. "Odun," diye onun için daha anlaşılır bir şekilde yeniden söyledim. "Yaklaşık şu boyutlarda ince dallar," o sırada ellerimi açıp boyutunu gösterdim, "ve ucu sivri olan uzun, ince, sağlam bir çıra."

"Pekâlâ," deyip ayağa kalktı. "Sana çubuklarını getireceğim."

"Bekle," dedim tekrar ortadan kaybolmadan önce. Tavşanı yukarı kaldırınca Rook gerildi. "Benim için bunun derisini yüzebilir misin? Bilirsin işte, postunu ayırabilir misin? Etlerinin parçalanması da gerekecek tabii. Bunların hiçbirini bıçak olmadan yapamam."

"Ah ne kadar da ölümlüsün," dedi hor görerek ve tavşanı elimden aldı.

"Ha bu arada, etleri ayırmadan önce iç organlarını çıkar, lütfen," diye ekledim azimle.

Tam gitmek üzereyken durdu, omuzları gerildi. "Hepsi bu kadar mı?"

Ninova

Şeytani tarafım onu daha ne kadar zorlayabileceğimi merak ediyordu. Zanaatım için gerekliymiş gibi davranırsam ondan amuda kalkmasını ya da tavşanı hazırlarken üç kez kendi etrafında dönmesini isteyebilir miydim? Acelesi gitgide artan boş midemin talepleri, beni onu aptal durumuna düşürerek eğlenmekten alıkoydu. "Şimdilik," diye yanıtladım.

Yirmi dakikadan daha kısa bir süre sonra güçbela tütmeye başlayan bir ateşin önünde oturmuştuk, gerçek bir ateş haline gelmesi pek mümkün görünmüyordu, ta ki Rook benim iki dalı birbirine sürtmemi izlemekten bıkıp uzun parmaklarını şaklatarak çıraları tutuşturana kadar. Ben bir but etini (en azından ben öyle olduğunu düşündüm, görünüşe göre peri halkı kasaplık işinde pek özenli değildi) ateşin üzerine koyarken Rook sabırsızlıkla güneşe baktı. Etten damlayan yağlar için için yanan odunlara gelince tıslıyordu. Ağzım sulandı ve daha iyi şartlarda olsaydı çıkan kokuyu iştah açıcı değil de kötü bulacağım gerçeği üzerinde durmamaya çalıştım. Tavşan kokusunun böyle olduğunu bilmiyordum. Fakat onu kazara yakmaya devam edersem muhtemelen yerken midemi bulandırmazdı.

Bitirmemi bekleyen Rook yedinci kez dramatik bir şekilde iç çekti. Evet, bir süre sonra saymaya başlamıştım.

"Çok sıkıldıysan tadına bakmayı deneyebilirsin," dedim şişi ona uzatırken. Başparmağı ve işaret parmağıyla şişi tuttu. Eti o yana bu yana çevirip inceledikten sonra arsızca ateşe doğru indirdi.

Birdenbire hali tavrı değişti. Önce arkamdaki ormanda korkunç bir şey gördüğünü düşündüm ve tüylerim diken diken olmuş halde irkilip arkamı kolaçan ettim. Ama orada hiçbir şey yoktu. Yine de Rook'un yüzünde aynı ifade vardı; gözleri açılmış, bakışları sertleşmişti, az önce birinin ölüm haberini almış ya da kendisi ölüyormuş gibi yüzü o ifadeyle donup kalmıştı. Tarif edemeyeceğim kadar korkunçtu. Binlerce portre çizdim ama daha önce böyle bir bakış görmedim.

Ninova

Neler oluyordu? Bir cevap bulmaya çalıştım ve nihayet buldum: Zanaat. Biz maddeleri nefes alır gibi kolayca değiştirebilirdik ama peri halkı için böyle bir yaratım söz konusu değildi. Bu onların doğasına o kadar aykırıydı ki onları yok etme gücüne sahipti. Şaşırtıcı bir şekilde, Rook'un türüne nasıl bir güç hükmediyorsa, bir tavşanı çıplak ateş üzerinde kızartmak gibi basit bir şey bile onun için Zanaat sayılıyor olmalıydı.

Rook'un sahte cazibesi eski bir boya gibi pul pul dökülüp gerçek formunu açığa çıkarana dek bir iki dakika ya geçti ya geçmedi fakat bu form benim hatırladığım gibi değildi. Teni kuru ve griydi, gözlerindeki yaşam parıltısı sönüyordu. Sanki içinde yanan ışıkların her kalp atışında bir bir söndüğüne şahit oluyordum.

Hiçbir şey yapmazsam bir an sonra yok olup gideceğini de çok iyi biliyordum.

Özgür olabilirdim. Kaçabilirdim, en azından deneyebilirdim. Ancak orman katedralini, sessizce süzülüp düşen kızıl yaprakları düşündüm. Rook'un salonumda bir kuzguna dönüşürken takındığı yüz ifadesini hatırladım. Vahşi rüzgârdaki değişim kokusunu, başını çevirmeme izin verişini, bakışlarıma karşılık veren gözlerindeki kederi anımsadım. Tüm o mucizeler yanıp kül olmak üzereydi ve geride onlara dair hiçbir iz kalmayacaktı.

Bu yüzden ateşin üzerinden uzandım ve şişi elinden çekip aldım.

Ninova

Yedi

Ninova

Şiş elinden alındığında keskin, ürkütücü ve acı dolu bir sesle haykırdı. Acıya aynı zamanda şaşkınlık da eşlik ediyordu. Yüzüne yeniden renk geldi, hemen ardından sahte cazibesine büründü ve yere yığılmadan eliyle yerden destek almayı başardı.

Başını kaldırıp bana bakarak, "Isobel," dedi belli belirsiz, boğuk bir sesle.

Sesim, kulaklarımda zonklayan nabzıma kapılıp gitmiş gibi uzaklardan geliyordu. "Zanaattı bu. Yemek pişirme. Sana sunduğumda böyle olacağını bilmiyordum. En ufak bir fikrim bile yoktu."

Dikkati elimdeki şişe kaydı, ucunda dumanı tüten bir parça tavşan eti olan bir dal parçasıydı bu. Ben de Rook gibi olanlara inanamıyordum. Böyle sıradan bir şeyin ona zarar verebiliyor olması kulağa imkânsız gibi geliyordu.

"Biz... bizim gitmemiz gerek." O kadar rahatsızdı ki sesi neredeyse insanmış gibi çıkmıştı. Tökezleyerek ayağa kalktı ve önce bir tarafa sonra diğer tarafa baktı, yönünü bulamıyordu sanki. "Yeteri kadar yol alamadık... Yemeğin bitti mi? Hâlâ aç mısın?"

"Yürürken yiyebilirim," dedim sessizce, onun böyle kötü bir hale geldiğini görmek beni afallatmıştı. Emma'nın öğrettiği kadarıyla Rook'ta şok semptomları görüyordum.

"Ölmeyeceksin yani?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Onunla oynamak artık eskisi kadar eğlenceli gelmiyordu.

Ninova

"Güzel." Eli kılıcına uzandı, belki de onun sağlamlığının verdiği rahatlamaya ihtiyacı vardı. Huzursuz bir şekilde ceplerini yokladı, ardından aradığı kuzgun broşu göğsünde buldu ve iyice kavrayıp sıktı. "O halde..."

Sözünü yarıda bıraktı, hışımla dönerken vücudundaki tüm kasları gerilmişti. Önce aklını yitirdiğini zannettim. Ama sonra ben de uzaktan gelen yüksek, doğaüstü sesi duydum. Uluma sesiydi bu.

"Yaban Avı'nın bize yetişmesi an meselesiydi sanırım," dedim mantıken, maalesef o kişi ben olmak zorunda kalsam da birinin mantıklı ve yatıştırıcı davranmasının gerekmesi bana güç vermişti. "En azından avantajlı bir başlangıç yapmamız iyi olmuş."

"Hayır, an meselesi falan değildi. Benim topraklarımda, *benim* diyarımın derinliklerindeyiz. Hemlock bizi bu denli uzak bir yere kadar böyle kolayca takip edememeliydi."

"Belki de benim senin yanında olmam bir fark yaratmıştır. Sen de fark etmişsindir mutlaka, ben biraz... kokuyorum da."

Bana belli belirsiz bir bakış attıysa da ölümlülüğümü bir güzel yerme fırsatını tepmeye karar verdi. O huzursuz göründükçe ben daha anlayışlı davranmaya başladım. Rook, Yaban Avı'nı ciddi bir tehdit olarak görmüyordu. Peki, daha az önce ölümle burun buruna geldiği deneyim mi onu böyle davranmaya itiyordu yoksa benim bilmediğim başka bir şey mi vardı?

Rook kendine gelince onu yakıp kavuruyormuş gibi kuzgun şeklindeki broşunu çıkardı. "Gün batımından önce güz topraklarından çıkmalıyız," dedikten sonra bir rota belirleyip ilerlemeye başladı.

Pişen etlerden taşıyabildiğim kadarını alıp bileğime kadar gelen yaprakları etrafa savurarak peşinden gittim. "Bir dakika, güz topraklarından çıkmak derken? Ne demek bu? Güz sarayına gittiğimizi sanıyordum."

Ninova

"Öyle yapıyoruz zaten. Sadece daha önce belirlediğimiz yoldan gitmeyeceğiz."

"O zaman nereye gittiğimizi sorabilir miyim?"

"Hemlock'un gücünün azaldığı, kış sarayına en uzak yere gidiyoruz. Bizi yaz topraklarında takip etmesi daha zor, belki de imkânsız olacaktır."

Manzara gitgide değişiyordu. Güneş tepelerin ardında gözden kaybolurken ağaçların arkasına uzun, düz gölgeler düşürüyor ve her şeyi kızıl kahverengi bir tona boyuyordu. Kalın gövdeli meşe ağaçları, karaağaçlar ve gürgenler sayıca cılız huş ve dişbudak ağaçlarından fazlaydı. Ormanın bu kısmında bir melankoli havası vardı: Ağaçların yaprakları kahverengi ya da mat bir pas kırmızısıydı ve sarı renkli tombul mantarlar, köklerini gövdelerine doğru benek benek sarmıştı. Meraktan bir elimi bu mantar kolonilerinden birinin yanına, bir ağacın gövdesine koydum ve koyar koymaz ağacın kabuğu dökülüp elimde kaldı. Ağaç kabuğunun altındaki gövde soluk renkli ve süngerimsiydi, tahta bitleri hemen kaçışıp dökülmeyen kabukların altına gizlendi.

Elimdeki kabuğu attım, çürümüş kabuk yere düşer düşmez parçalandı ve birkaç adım ileride olan Rook'a yetişmek için acele ettim.

"Çok geçmeden yaz topraklarına varmış oluruz, değil mi?" diye sordum sırf muhabbet olsun diye. Buradaki sessizlik fiziksel bir ağırlık gibi insanın üstüne çöküyordu. Bir şeylerin bizi dinlediği hissine kapılmadan edemiyordum ve bu izlenim, aramızdaki sessizlik uzadıkça şiddetleniyordu.

"Yaz topraklarındayız zaten. Sınırdan geçeli epey oldu."

"Ama ağaçlar..."

Ninova

"Güz topraklarından değil," diye yanıt verdi Rook. "Hayır, bu ağaçlar ölüyor." Gergin bir şekilde gözlerini kıstı ve çenesi gerildi. "Kulağıma bazı fısıltılar geldi... Duyduklarıma göre yaz topraklarının bazı yerlerinde terslikler varmış. Daha önce bu mantar hastalığının yarattığı tabloyu kendi gözlerimle görme fırsatım olmamıştı. İtiraf etmeliyim ki durum beklediğimden daha kötü."

"Elbette ki orman iyileştirilebilir. Senin sadece birkaç damla kanınla ormandaki açıklığı ayağa kaldırdığını gördüm."

"Burada sadece bir kişi öyle bir güce sahip..." Bakışları üzerime çevrildiğinde ametist rengi gözlerinin derinliklerinde kınından çıkarılan yeni bir kılıç kadar berrak, açık seçik bir uyarı vardı, "...ve o kişi yaşam kaynağını sadece münasip gördüğünde kullanır."

Ağaçlar gitgide uzuyor ve birbirinden uzaklaşıyordu. Yolumuza çıkan, birbirine girmiş ağaç kökleri bana hastalıklı damarları anımsatıyordu. Ara ara topraktan yükselen, boyumu aşan devasa kayalar kalın bir yosun tabakasıyla ve kan kırmızı sarmaşıklarla kaplıydı. Günün son ışıkları hasta yaprakların arasından son altın sarısı pırıltılarını saçıyordu ve bu ışık altında, geçtiğimiz bir sonraki kayadan bana bakan bir yüz gözüme çarptı.

Durdum. Kanım donmuştu sanki.

Bu gerçek bir yüz değildi. Kayaya oyulmuştu. Ama öyle gerçekçiydi ki mantığım kontrolü geri almadan önce zihnim onu canlı bir varlığa ait sanmıştı. Yosundan çilleri, sarmaşıktan sakallarıyla bu oyulmuş çehre kadim ve düşünceliydi, kapalı gözleri kırışıklık ağları altına gömülmüştü. Birbirine geçmiş çatal boynuzlardan oluşan bir taç merhametsiz kaşlarının üzerine oturmuştu. O anda ölüm döşeğinde güzelce giydirilmiş hasta bir krala, acımasız ve mutsuz bilinci uzun hayatı boyunca yaptığı ve pişmanlık duymadığı tüm kötülükler üzerinde uzun

Ninova

uzun düşünen bir hükümdara bakıyordum sanki. Ama hayır. İlk izlenimimin yanlış olduğunu hemen anladım. Bu kral ölümü tatmamıştı. Uyuyordu belki ama ölmemişti. Asla da ölmeyecekti.

Etrafa bakındım ve her kayanın üzerinde aynı suret olduğunu gördüm. Hiç şüphesiz bu oymalar birer Zanaat eseriydi. Binlerce yıldır insanların bu ormana girmesine izin verilmemişti. Bu oymaların ne kadar eski olduğunu ve o unutulmuş çağın insanlarını Alder Kralı'nın ürkütücü çehresini bu kayalara tekrar tekrar oymaya iten şeyin ne olduğunu tahmin bile edemiyordum.

Alder Kralı.

Vardığımızdan beri boynu bükük halde kıpırdamadan duran yapraklar sıcak, kötü kokan bir esintiyle titreşti.

Dört bir yanımı isimsiz bir korku sararken, *Alder Kralı,* diye fısıldadı hıyanet içindeki düşüncelerim yeniden. *Alder Kralı.* Öyle ki artık bunu durdurmanın imkânsız olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Isobel." Rook bir geyik dikeni çalılığının dallarını kenara itip sık çalılıkların arasından çıktı. Gittiğini fark etmemiştim bile. Omzumu kavramak için uzandı ama eli elbiseme dokunmak üzereyken havada donakaldı. "Gitmeliyiz. Hem de hemen."

"Ben şey yapmak istememi..." Sık çalılıklar dikkatimi çekmişti ve orada gördüğüm şey sesimin kesilmesine sebep olmuştu. Yabani geyik dikeni çalılarının ilerisindeki açıklıkta bu oymalı kayalardan daha fazla vardı ve bir halka çeklinde dizilmişlerdi. Halkanın ortasında yerden yükselen bir tepe yer alıyordu. Belki de beş metre yüksekliğinde ve iki buçuk metre genişliğindeydi ve kemerli sırtı etrafındaki kayaların zirvesinden daha yüksekteydi. Bir tümülüs tepesi. Rook bambaşka bir tehlikeden bahsediyordu.

Ninova

O durgun ortamda kanat sesleri duydum. Ardından gak gak sesleri geldi. Başımı kaldırdım. Parlak gözleriyle kocaman bir kuzgun sürüsü etrafımızdaki ağaçların üzerine tünemiş, bizi izliyor ve bekliyordu.

Kaçınılmazsa ölümle sonuçlanabilecek bir tehdit için bir düzine kuzgun. Peki yüz veya daha fazla kuzgun varsa bunu nasıl yorumlamalıydım?

"Onun adını aklından geçirdin," dedi Rook bir anlık duraksamadan sonra. "Şimdi bile onun adını düşünüyorsun."

Dikkatimi yeniden Rook'a verdim; yüzümdeki ifadenin her açıdan dehşetle dolu olduğunu biliyordum.

Rook bana kızmış gibi görünmüyordu. Yüzünde, korkutucu dalgaların birbiriyle yarıştığını gizleyen bir buz katmanı gibi nötr bir ifade vardı. Kızgın görünmesini dilerdim. Böylesi daha kötüydü. Çünkü bu birazdan olacakların, herhangi bir şey hissederek vakit kaybedemeyeceği kadar korkunç olduğu anlamına geliyordu.

Geri çekilirken, "Sırtıma binmeye hazır ol," dedi.

Önceki gece dönüşürken olduğu gibi ağaçların arasından bir rüzgâr gelip yaprakları savurarak bir girdap yarattı. Girdap onu sarar sarmaz biçim değiştireceği âna kendimi hazırladım. Ama bu kez rüzgâr yaklaşırken kesildi, yapraklar birkaç metre kala hafifçe sürüklenip Rook'un botlarının etrafına saçıldı. Rook kaşlarını çattı. Duruşunu dikleştirdi ve çok geçmeden ormanın derinliklerinden daha güçlü başka bir rüzgâr uğuldayarak çıktı. Fakat o da Rook'a ulaşamadan tükenip kesiliverdi.

Tümülüs tepesi bakışlarımı yine ve yeniden üzerine çekti. Tüm o antik taşlar, halkanın ortasındaki mahkûma gözlerini dikmiş gardiyanlar gibi görünüyordu. Bin yıldır onu izliyor, başka bir yere bakamıyorlardı.

Ninova

Sıcaklık çoktan bunaltıcı bir hal almıştı. Havada hafif bir çürüme kokusu vardı. Kuzgunlardan biri, bir testerenin metale sürtülme sesine benzer kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı.

"Neden dönüşemiyorsun?" diye sordum gözlerimi tümülüs tepesinden ayırmadan.

Rook son dönüşüm teşebbüsüne elini sallayıp son verdi, gözlerinde isyankâr bir pırıltı olsa da herhangi bir zarar görmemişe benziyordu.

"Bu yer bana izin vermiyor. Görünüşe göre bir Tümülüs Lordu'nun mezarına denk geldik."

Eh, öyle olduğu belliydi. Baş harfleri büyük bir Tümülüs Lordu'yla tanışmak için oyalanmaya hiç niyetim yoktu. Eteklerimi toplayıp koşmaya hazırlandım. Derken "görünüşe göre" ifadesini söyleme biçiminde bir şey dikkatimi çekti. "Ah, Tanrım. İlk defa bunlardan birine denk geliyorsun, değil mi?"

"Çok sık karşılaşabileceğin yerler değiller," dedi gönülsüzce. Duruş biçimimi fark edince, "Hayır, kaçma. Zaten toprağın altında uyanmış durumda; burada olduğumuzu biliyor. Ondan kaçarak kurtulmak mümkün değil ve sırtımızı ona dönmemiz ancak bizi haklamasını sağlar. Bu kez durup savaşacağız," diye ekledi. Bakışlarını yeniden yüzüme çevirdi. "Daha doğrusu ben savaşacağım, sen uzak durmak için elinden geleni yap."

Rook bir baronu tek bir kılıç hamlesiyle parçalamıştı. Yaban Avı'nın tazılarını yok etmeyi çocuk oyuncağı olarak nitelendirmişti. Ancak tepeme kocaman bir kuzgun sürüsü tünemişken bu bilgi bir züğürt tesellisinden farksızdı ve Rook bu kez tek bir şikâyet cümlesi kurmadan geri çekilmeyi kabul etmişti.

"Bir Tümülüs Lordu tam olarak nedir?" diye sordum.

"Bu konuyla ilgili bilgi sahibi olmamayı tercih edebilirsin."

"İnan bana, bunu hiçbir zaman tercih etmem."

Ninova

"Madem ısrar ediyorsun," dedi gönülsüzce. "Peri yaratıklarının çoğu, tek bir ölümlünün kemiklerinin ona ödünç bir hayat vermesiyle doğar." Başımı sallayarak onayladım; bu kadarını zaten biliyordum. "Tümülüs Lordları birer anomalidir; her biri, ölümle birbirine geçmiş kalıntılar bütünüdür. İşkence görmüş, öfkeli, kendileriyle anlaşmazlığa düşmüş yaratıklardır. Biz onların gelişimini desteklemeyiz. Asırlar önce savaş ya da salgın kurbanlarının yattığı yerlerde kendi gelişimlerini hızlandırırlar."

Tümülüs tepesi kendisinden bahsedildiğini duymuşçasına titreşti. Toprak hareketlendi ve parça parça yuvarlanıp düşmeye başladı. Tepenin içinden acayip, toprağın derinliklerinde ıslak bir şey yırtılıyormuş gibi bir ses yükseldi. Bu şey her nasılsa bir barondan çok daha büyük olmalıydı. Hatta tüm tazıların toplamından bile daha büyük.

Rook kılıcını kınından çıkardı, tümülüs tepesine doğru yürürken bana sahte cazibesi kadar yapmacık gelen bir rahatlık ve özgüven sergiliyordu. Böyle bir tavır takınmasının sebebi kendi iyiliğini yoksa benimkini mi düşünmesi miydi bilemiyordum.

Rook kayaların çevrelediği halkanın dış kenarına ulaşır ulaşmaz tümülüs tepesi ağır ağır yükseldi. Önce bir tarafından, ardından diğer tarafından toprak kabarırken kozasından çıkmaya çalışan bir larva gibi görünüyordu. Salyayı andıran bir tür sıvıyla birlikte leş böcekleri topraktan dere gibi akmaya başladı. Islak çürüme kokusunu alınca karnıma yumruk yemişim gibi hissettim. Çaresizce iki büklüm olup istifra ettim.

Son kabarıklıktan sonra tümülüs tepesi içindekileri kustu. İçinden Rook'tan iki kat daha uzun boylu, orantısız bir figür etrafa toprak saçarak fırladı. Canavarlığını yumuşatacak bir illüzyon yoktu. Olması gereken yerlerde üç aşağı beş yukarı doğru sayıda uzuvları vardı ancak onunla ilgili söyleyebileceğim tek iyi şey buydu. Çürümüş kütükten derisi hastalık ve

Ninova

mantarla doluydu. Ağaç kovuğundan kafasında, içinde bir çift mantar öbeğinin büyüdüğü iki boşluk vardı ve bu mantarlar kendi kendine hareket eden uzun sapların ucundaydı. Bu saplar birdenbire aynı anda döndü ve mantar başlarını Rook'a yöneltti. Gözler. Bunlar onun gözleriydi.

Kafatasımın arka tarafında basınç yükseliyordu. Uzaktan ya da kapalı bir kapının ardından tartışma sesleri geliyordu. Küçük bir kız ağlıyordu. Birisi sabırsızlanarak kızı azarladı. Bir adam tek bir söz söylemeden feryat etti. Tümülüs Lordu sarsılıp dalgalandı, neredeyse dengesini kaybedecekti. Dış hatlarıyla bir ayıyı andırıyordu ama ön bacakları (*kolları olmalı,* diye düşünürken buldum kendimi) fazla uzundu, bu yüzden ayakta dimdik dengede durmakta zorlanıyordu. Tekrar insan olmaya çalıştığını fark ettim ve bunun için iki ayağının üzerinde durmak dışında yapabileceği bir şey yoktu.

Rook'un kılıcı hamlenin hızının parıltısıyla yaratığın karnının altında bir yarık açtı. Yaratığın iğrenç derisi kolayca yarılmıştı. Rook yaradan dökülen ve botlarından birinin ucundan birkaç santimetre uzağa kadar gelip duran kaygan mantar dalgasından kaçınmak için tam zamanında geri çekilmişti.

Sesler kesildi. Ardından hepsi koro halinde çığlık attı. Tümülüs Lordu'nun kolu Rook'un birkaç saniye önce durduğu yere doğru savrulup yosunlu kaya parçalarını etrafa saçtı. Öfkeden kudurmuş gibi Rook'a art arda acımasız ve öngörülmez saldırılar yapan yaratık, Rook'u erişemeyeceği bir mesafeye kadar geri çekilmeye zorladı. Rook'un sırtı artık geyik dikeni çalılığına değiyordu ve Rook, korkusuzca bir tazının etrafında tur atan son derece rahat bir kedi gibi yaratığın etrafında dönmeye başladı.

Yaratık da paytak paytak yürüyerek onu takip ediyor, beceriksiz saldırıları halkayı çevreleyen kayalara denk geliyordu. Rook onu benden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ancak ben küçük kızın sesinin rahatsız edici derecede tiz olduğunu düşünür

Ninova

düşünmez Tümülüs Lordu durdu. Birdenbire mantarlar vıcık vıcık sesler çıkararak arkaya, bana döndü. Bilinçsizce geriye doğru tökezledim. Devrilen ağaçların uğultusunu ve çatırtısını duydum, bakışlarım yalnızca hızla bana doğru gelen, dehşetin vücut bulmuş haline odaklanmıştı; o kadar çürümüştü ki koşarken harcadığı güçle sarsılan vücudu parça parça soyulup dökülüyordu.

Rook aramıza girdi. Kılıcı bir iki kez savruldu. Tümülüs Lordu'nun beni ikiye ayırmak için savurduğu kolu ormanın zeminine parça parça döküldü. Kolundan geriye kalan boşluk böcek kaynıyordu. Bir uzvunu kaybetmesi, halihazırda orantısız olan vücudunun dengesini iyice yitirmesine sebep oldu ve bir çift oymalı kayanın üzerine devrildi, derisi yırtıldı ve anıtları yıktı.

Bir an için Rook'un kazandığını zannettim. Bu düşüş, canavarı harabeye gömmüştü. Mahvolmuş derisinden sızan mukus parıldıyordu. Ancak çoktan yalpalayıp doğrulmuştu ve vıcık vıcık, mantarlı, kaygan kökleri gövdesinden çıkıp yeni bir kol yaratmaya başlamıştı. Kafası sağa sola sallanıyor ve üzerinden bir çeşit sıvı damlıyordu. Sesler kaygıyla fısıldayarak birbirlerine danışıyordu.

Rook mücadeleye geri dönerken kılıcını daha iyi kavradı ve yıkıntıları topuklarıyla ezerek öne atıldı. Kılıcı parıldayarak savruldu. Odun parçaları etrafa saçıldı. Rook hiç durmadan canavarı parçalamaya günlerce devam edebilirdi. O an düşündüm ki beni hayatta tutması gerekmeseydi, Rook için Tümülüs Lordu pek bir tehlike arz etmezdi.

Bir şey beni bileğimden yakaladı.

Aşağıya baktım.

Bitki lifleriyle bir arada duran bir insan iskeleti, Tümülüs Lordu'nun yaralı uzvundan çıkıp serbest kalmıştı. Kâbus gibi titreyerek diğer elini kemik parmaklarıyla eteğimi yakalamak

Ninova

için uzattı. Kaburgaları arasından tümörü andıran mantarlar pörtlemiş, çenesini açılmaya zorlamıştı. Güçlükle yakalamışken bana yapıştıkça yapışmış, iyice tutunmuştu. Bir kadının ağlaması ve yalvarması diğer tüm seslerden daha yakından geliyordu.

"Sana yardım edemem," diye fısıldadım, içim dışıma çıkmıştı ve korkudan sarsılmıştım. "Bunu yapamam..."

Rook oradaydı. Cesedi kafatasından yakaladı ve zorla üzerimden çekip geçen yıllar içinde kırılgan hale gelen kahverengi kafatasını yumurta kabuğu gibi kırıverdi. Sonra omzunun üzerinden baktı. Hiç tereddüt etmeden beni omuzlarımdan tutup kenara itti. Çalıların üzerine düştüm, o anda Tümülüs Lordu'nun Rook'a vurduğunu gördüğümde nefesim ciğerlerimden söküldü sanki. Rook birkaç metre ilerideki bir ağacın gövdesine çarpıp yere yığıldı, kılıcı açıklığın karşı ucuna uçmuştu.

Ah, Tanrım.

Tümülüs Lordu artık gözlerini üzerime dikmişti. Hantal hantal ilerlemeye başladı, ta ki ben onun leş gibi kokan gölgesinin karanlığına gömülene kadar. Kuzgunlar canavara sırtından pençe vurmak, gagalamak, yüzüne doğru kanat çırpmak için ağaçların üzerinden çığlık çığlığa kanatlandılar ancak çok geçmeden tüyleri Tümülüs Lordu'nun kabukları arasına takılınca çığlıkları acı dolu feryatlara dönüştü. İskelet elleri ortaya çıktı ve büyük bir hırsla kuzgunları yakalayıp içine çekti. Kuşlar mücadele veriyor, debeleniyordu fakat kısa bir süre sonra onlardan geriye kalan tek şey canavarın kokuşmuş derisinden yer yer çıkan gagalar ve kanatlardı. Bazıları hâlâ kıpırdıyordu.

Tümülüs Lordu başını benim hizama indirdi.

Sadece kafası bile bir ağaç kütüğü kadar büyüktü, yuvarlak ağız boşluğu bir insanın çömelip içine girebileceği kadar ge-

Ninova

nişti. Mantarlar kıpırdayıp döndü. Peş peşe bir iki sıcak esinti çıktı.

Elbette ki ben bu canavar için herhangi bir tehlike arz edemeyecek kadar küçük ve zayıftım. Sesler birbirlerine fısıldadı. Küçük kız kıkırdadı.

Göğsümden tırtıklı bir inilti yükseldi ve parmaklarımı onun süngerimsi yüzüne geçirdim. Bu bana kendimi kaldırıp demir yüzüğü taktığım diğer elimle mantar gözlerinden birini yakalama fırsatı verdi. Mantarlar hemen soluverdi. Gri ve gevrek hale geldi, elimin altında kuruyup büzüştü.

Tüm sesler koro halinde inledi, o kadar uzaktan geliyordu ki seslerin içinde bulundukları odayı cehennem olarak tasavvur ettim, sonra Tümülüs Lordu bacaklarımı yerde sürükleyerek geriye doğru bir adım attı. Göz saplarını son kez sıktım ve ufalandıklarını hissettim. Sadece bir saniye daha kazanmaya ihtiyacım vardı. Çünkü Rook'un ayağa kalkmaya başladığını göz ucuyla görebiliyordum.

Bir eli kabanının içindeydi ve göğsünü tutuyordu, yüzündeki ifade dayanılmaz derecede korkutucuydu ve acıyla, öfkeyle buruşmuştu. Sendeledi; yapabileceğinden emin değildim.

Yaptı.

Canavarı bıraktığım gibi yere düştüm, o sırada Rook sendeleyip Tümülüs Lordu'nun yüzüne doğru atıldı, kanlı elini kabanından çıkardı ve doğrudan canavarın ağzına soktu. Önce bir çatırtı çıktı, odun parçalanıp dağılmaya başladı. Tümülüs Lordu'nun vücudu kasıldı ve kaskatı bir biçimde tek tarafa doğru eğildi. Ardından benim gövdem kadar kalın dikenler canavarın vücudunun dört bir yanından fırladı, onu yüzlerce kez şişledi ve korkunç bir heykel gibi olduğu yere mıhladı. Ölüp ölmediğinden emin değildim. Bunun bir önemi var mıydı, ondan da emin değildim.

Ninova

Kalan gözünden yavaşça son bir dal çıktı ve burnumun birkaç santimetre önünde sarı yapraklar oluştu.

Rahat bir nefes alıp, "Rook," dedim. "Başardın. Sen..."

Ama bir patırtı sözümü kesti. Yaprakları kenara ittiğimde Rook'un bilinçsizce yere yığıldığını, sahte cazibesinin akan kanıyla birlikte yok olduğunu gördüm.

Ninova

Sekiz

Ninova

Yanında diz çöktüğümde fark ettiğim ilk şey kıyafetlerinin çarpışmadan dolayı yırtılıp kirlendiği, yolculuğun etkisiyle kırış buruş olduğuydu. O öğleden sonra sahte cazibesini kaybettiğinde kıyafetlerine pek fazla dikkat edememiştim ve aradaki fark şoke ediciydi; ansızın bir prensten berduşa dönmüştü. Sahte cazibesini kıyafetlerinin görünüşünü değiştirmek için de kullanıyor olabileceği nedense daha önce hiç aklıma gelmemişti. En şaşırtıcı olansa Tümülüs Lordu'nun darbesinin isabet edip kabanının ön tarafında açtığı devasa yarığı o âna dek gözlerimin görememiş olmasıydı.

"Boş yere ne kadar çok sihir gücü harcadın? Tanrı aşkına, ayakta zor duruyordun." Yüzüğümü çıkarıp kaldırırken ve kabanının düğmelerini açarken ellerim titriyordu. "Tümülüs Lordu için de benim için de görünüşünün bir önemi yoktu, bunu biliyorsun."

Kabanını açtım ve başı yana doğru düştü. Ağzı hafifçe aralandı. Dudaklarının ardından gözüken sivri dişlerine çok dikkatli bakmamaya karar verdim ama belli ki bunun üzerinde düşünmeme bile gerek yoktu çünkü göğsündeki yara tüm dikkatimi vermemi gerektiriyordu.

Önceki halini görmediğim için karşılaştıramıyordum ama mantıken, sahte cazibesini takındığında göğsünün böyle bir deri bir kemik görünmediğini tahmin edebiliyordum; o anda kaburgalarının her biri derisinin üzerinden apaçık seçiliyordu. Kaburgalarını *bu kadar* iyi görememeyi dilerdim. Parçalanmış, kan içinde kalmış gömleğinin arasından bu kadar beyazlık görmeseydim keşke.

Yarası çok uzun ve korkunçtu, sol köprücük kemiğinden sağ taraftaki kaburgalarının altına kadar uzanıyordu. Böyle

Ninova

bir yara almış bir insan çoktan kan kaybından ölmüş olurdu. Neyse ki Rook hızla kan kaybediyor gibi görünmüyordu ama bilinci açık olsaydı ve bana kendini beğenmiş bir tavırla kemiğine varacak kadar derin olan bu yarığın sadece taze bir yara olduğunu söyleseydi mevcut durumuna çok daha iyimser bakabilirdim.

"Rook," dedim yanağına hafifçe vurarak, korkudan geri çekilmemeye çalıştım. Teninden çıkıntı yapan kemikleri ve çukur yüzü, bacaklarıma sarılan iskeletin bir yansıması gibiydi. "Sen bir prenssin, unuttun mu? Uyan ve beni çileden çıkar, lütfen."

Rook yüzünü elime doğru çevirip inledi.

"Bundan biraz daha fazla çabalaman gerekecek." Kabanının bir kısmını dürüp göğsüne bastırdım. Sonrasında geçen geceyi hatırladım ve sağ bileğini alıp avucunu yukarıya kaldırdım. Gerçekten de bu kesiği gizlemek için sahte cazibesini kullanmıştı. Fakat eli hızlıca iyileşiyordu, gerçeği bilmeseydim bu yaranın en az bir haftalık olduğunu düşünürdüm.

Gözlerinin hafifçe aralandığını fark edince irkildim. Beni izliyordu. "Hâlâ buradasın," diye mırıldandı sayıklar gibi.

Hemen elini yere indirdim. "Başka nerede olabilirim ki?"

"Kaçabilirdin."

"Fark etmediysen söyleyeyim, bu orman beni öldürmek isteyen şeylerle dolu. Kesilen uzuvları bile beni öldürmek istiyor. Hiç itiraf etmek istemesem de seninle şansımı denemeyi tercih ederim."

"Belki de," dedi. Hareket etmeye çalışınca gözleri kaydı.

"Üstü kapalı konuşma. Bizi buradan çıkarmak için ne yapmalıyım? Rook?" Yeniden yanağına hafifçe vurdum.

"Ayağa kalkmama yardım et. Hayır... önce kılıcımı al, sonra da..."

Ninova

Ayağa kalkıp kılıcını bulmak için etrafa bakındım. Diz çöktüğüm kısacık süre içinde ormandaki açıklık ne çok değişmişti. Tümülüs Lordu'nun taşlaşmış kalıntıları artık neredeyse tanınmaz haldeydi, hâlâ yeni küçük dallar çıkaran kocaman bir ağacın içinde kaybolmuştu. Altın sarısı yapraklar düzenli aralıklarla yere dökülüyordu ve ben parlak yaprak yığınları arasında ayaklarımı sürüyerek Rook'un silahını bulma görevine devam ediyordum. Yaprakların üzerinde kalmayı başaran kabzası sayesinde nihayet onu buldum.

Geri döndüğümde yere dökülen yapraklar neredeyse Rook'un üzerini de tamamen örtmüştü. Son birkaç adım kala koşmaya başladım, bir kez yolumda kalan yaprakların altında gizlenmiş bir ağaç köküne takılıp tökezledim ve o beni sessizce izlerken onu görmezden geldim; sanırım davranışlarımın tuhaflığına atıfta bulunamayacak kadar zayıftı. Onun orman zemininde gözden kaybolmak üzere olduğunu görmenin beni neden bu kadar paniklettiğinden de emin değildim. Fakat bu görüntü beni yasa boğmuştu. Toprak onu yutuyormuş ve onu bir daha göremeyecekmişim gibi.

İşim bittiğinde kılıcı elimden almaya çalıştı ama kuvvetli bir şekilde tutamıyordu. Kılıcı tekrar kınına sokabilmesi için ona yardım etmem gerekti.

Boğazıma bir olta atılmış ve iğrenç sözler zorla yukarıya çekiliyormuş gibi, boğazımda düğümlenen bir soru olduğunu hissettim. "Ölüyor musun yoksa?" dedim pat diye, sesimde tuhaf bir tını, adeta bir suçlama vardı.

Kaşlarını çattı. "İstediğin bu mu?"

"Hayır!" Hiddetim onu şaşırtmışa benziyordu, öyle ki verdiğim cevabı savunma ihtiyacı hissettim. "Ölmeni isteseydim bu öğleden sonra çubuğu elinden alır mıydım?"

"Onu bana veren de sendin."

Ninova

"Ne olacağını bilmiyordum ki... Sen de bilmiyordun ayrıca." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. "Bana yaptığın şey doğru değil. Tabii ki senin tutsağın olmak istemiyorum. Ama bununla ölmeni istemek arasında büyük bir fark var." Bunu anlamış mıydı? Boş bakışları aksini söylüyordu. İnsani duyguların onun için bir önemi var mıydı? "Belki de bilmen gerek," diye ekledim sertçe, "sonuçta bitti ve artık geçmişte kaldı ama iki gün önce sana âşık olduğumu düşünüyordum."

Bakışları keskinleşti, hissettiği acıya rağmen yüzüme odaklanmaya çalışıyordu. Sonra bakışlarını yan tarafa çevirdi ve beyhude bir çabayla uzattığı kolu güçsüzlükten yere düştü, ulaşamayacağı kadar uzaktaki bir şeyi almaya çalışıyor gibiydi. Öyle insanlıktan uzak görünüyordu ki. Nihayet ondan bir tepki almak beni tatmin etmemişti; sadece soğumuştum.

"Ayağa kalkmama yardım et." Konuşmak için bile çaba sarf etmesi gerekiyordu. Nefesinin ciğerlerine giriş çıkışı hırıltılıydı, her nefes onun için bir mücadeleydi. Kaburgalarından biri kırılıp bir ciğerine mi saplandı diye merak ettim, Emma'nın bir gece elinde tentür şişesiyle bana anlattığı bir tehlikeydi bu ve durum buysa bu konuda bir şey yapılabilir mi diye düşündüm.

Ama önce Rook söz aldı: "Güz topraklarına geri dönmeliyiz. Burada kendimi iyileştiremiyorum. Burada bir sıkıntı... açıklayamadığım bir bozukluk var." Soluklanmak için durakladı. "Şansımız yaver giderse, bu bizim için iyi bir sonuç doğurabilir; Yaban Avı izimizi süremez hale gelir."

Sallanan kolunu omzuma attım ve onu ayağa kaldırmak için elimden gelenin en iyisini yaptım. Ağırlığını bana vererek kalkmayı başardı, ağırlığı kaydığında neredeyse ağlar gibi acı dolu bir ses çıkarınca göğsümü keskin bir sevgi ve şefkat oku delip geçti sanki.

"Peri halkından birilerini çağırman gerekmez mi?"

Ninova

Güçlükle derin bir nefes aldı ve kulak tırmalayıcı, aniden yükselen bir sesle, "Hayır," dedi.

"İnat edecek zaman değil. Mutlaka kendi sarayında sana yardım edecek ekipmanlar vardır." Ama "daha iyi yardım edecek" demedim çünkü ona sunabileceğim hiçbir şey yoktu. Daha önceki soruma cevap vermediği dikkatimden kaçmamıştı. Bana ölmediğini söylememişti.

"Hayır," dedi yeniden.

Dişlerimi sıktım ve onu geldiğimiz yöne doğru yürütmeye başladım. Rook farklı bir yönü işaret edince ona göre döndürdüm. İnsan bir adamdan daha hafif olduğunu düşünmüştüm ama ağırlığını öyle bir üzerime vermişti ki onu rahat rahat taşıyamıyordum ve boylarımız arasındaki devasa fark da onu garip bir biçimde taşımama yol açıyordu. Bakışlarımı bir deri bir kemik yüzünden kaçırmaya devam ettim, bir süre sonra kanı elbiseme nüfuz etmeye başladı. Hiç insan kanı gibi kokmuyordu; baltayla yaralanmış bir ağaçtan gelen keskin, reçinemsi bir kokusu vardı.

Neredeyse tamamen karanlık çökmüştü artık. Burada karanlıkta yolunu bulmak, güz topraklarında olduğundan daha zordu çünkü orada ağaçlar geceye renk katıyordu. Rook'un eli havada bir şey yaptı, sahte cazibesinden arınmış parmaklarını hepten böcek gibi gösteren bir kıvrılma hareketiydi bu, bir an sonra peri ışığı yakmaya çalıştığını ama başaramadığını anladım.

Korkudan sırtımdan süzülen ter damlaları belime kadar iniyordu. Ya tekrar saldırıya uğrarsak ne olacaktı? Gücü tükenmişti.

"Kendi türümden yardım isteyemem." Aramızdaki sessizlik o kadar uzun sürmüştü ki nefes nefese kalarak söylediği bu sözler irkilmeme sebep olmuştu. "Hükümranlığımızı saray halkımızın sevgisiyle ve saygısıyla değil, yalnızca gücümüzle ko-

Ninova

ruruz. Beni sadece bir Tümülüs Lordu yüzünden böyle güçsüz düşmüş görürse saray halkım benim yerime bir başkası geçmeli mi ve aralarından biri bunu yapacak doğru kişi mi diye sorgulayabilir. Zaten bir prens olmaya uygun olup olmadığım konusunda şüpheye düştüler. Hem de bir kez değil, iki kez. İkinci olaydaki şüphelerini gidermeyi umuyordum." Duraksayıp gücünü topladı. Portreden ve benim yargılanmamdan bahsettiğini anladım. Peki, birinci olay neydi? "Üçüncü kez zayıflık göstermem sonum olur, buna hiç şüphe yok."

Başımı iki yana salladım. "Bu çok zalimce." Her şey öyleydi. Onun bana, onların da ona yaptıkları.

"Doğamız böyle. Zalimce olabilir ama aynı zamanda adaletli." Bakışlarını yere indirdi.

Görüşüm bulanıklaşıyordu ama keskin yüz hatlarına profilden baktığımda kendinden şüphe ettiğini gördüm. Beni kaçırdığında (ki yaptığı şey buydu) hissettiği öfkeyi tanıdım; aslında korkuydu bu. Gücünün elinden kayıp gittiği korkusu. Onda bir kusur olduğu, tahtını hak etmediği ve başkalarının da artık bunu görebildiği korkusu.

Çünkü ben bunu gözlerinde resmetmiştim, gün gibi açıktı.

"Bence bu adaletli falan değil," dedim, öfkeden sesim pes çıkmıştı.

"Çünkü sen bir insansın, varlıkların en tuhafısın." Fısıldar gibi konuşuyordu. "Ya sana seni Heves'e geri gönderebileceğimi söylesem? Bir perinin ölümünde, yol göstermeye yetecek kadar güç vardır."

"Benimle oynama." Gözlerim dolmuştu.

"Oynamıyorum," diye fısıldadı. "Oynamıyorum."

İkinci olaydaki şüphelerini gidermeyi umuyordum, demişti. *Umuyorum* değil.

Ninova

Bundan sonra tek kelime etmedim çünkü onun için bir şey ifade edecek bir sözüm yoktu. Sahip olduklarım sadece insani duygulardı, bunlar bir periye kavga eden bir papağan sürüsü kadar yaygaracı, gürültücü geliyordu ve onları susturmanın bir yolu yoktu. Nihayet konuştuğumda sadece ona daha fazla yürüyemeyeceğimi bildirdim. O noktada Rook da bilincini kaybetmemekte zorlanıyordu. Benden uzaklaşmak için kolunu çekince bir tahıl çuvalı gibi omzumdan kayıp uzun boyuyla iki büklüm yere serildi.

Ellerinden destek alıp düşmenin etkisini azalttığını görmeden önce yüreğim hopladı. İnleyerek dönüp sırtüstü uzandı. Bir elini yine yarasına götürdü, ona bir çocukmuş gibi yarasına dokunup durmayı kesmesini söyleme dürtüsüne direndim.

Elini yarasından çekip yere koyunca ne yaptığını anladım. Bekledi ve bakışlarını üzerimde hissettim.

"Ya seni bu gece terk etmezsem?" diye sordum.

"Şansını kaybedersin. Yaban Avı kokunu çok çabuk alır."

Bir iki kez yutkundum. Tabii ki öfkeliydim. Kanlı eline baktım. "Hâlâ yaz topraklarındayız."

"Ben de hâlâ bir prensim," dedi. Birbirine girmiş buklelerin arasında sakince yatan o insanlıktan uzak, çıkık kemikli yüzüne, kararlılık ateşiyle yanan gözlerine baktığımda şöyle düşündüm: *Evet, öylesin, değil mi?*

Eteklerimi kaldırıp bir taşın üzerine oturdum.

Rook'un ihtiyaç duyduğu tek cevap buydu.

Elini toprağa bastırdı, parmaklarını iyice geçirdi. Bu toprağa sunulan bir adak değil, ona verilen bir emirdi ve orman bunun üzerine etrafımızda dalga dalga kabardı. Mutfak masası kadar geniş böğürtlen kökleri yerden fırladı, dikenleri tüm kılıçlardan daha uzun ve tehlikeliydi. Boyları olması gereken yüksekliğe erişince dallandılar, birbirlerine bağlanıp yüksel-

Ninova

diler, ta ki lanetli bir prensin mahkûm edildiği, eski bir peri masalından bir kale gibi etrafımızı sarana kadar. O korkutucu dikenleri gördüğüme tarif edebileceğimden daha çok sevinmiştim ve anlatanlar prensesler olsaydı masallar daha farklı olur muydu diye merak ettim.

Son filizler de kırık bir aynadan yansıyormuş gibi vuran ayışığının altında şekillenmeyi bitirince Rook iç çekip hareket etmeyi kesti.

O sabah uyanmak, önceki sabahtan dünyalar kadar farklıydı. Dikenli otların arasından parça parça görünen gökyüzü öyle kapalıydı ki tan vakti miydi yoksa gün çoktan doğmuş muydu anlayamıyordum. Geceleyin üzerime çiy düşmüş, kıyafetlerim nemlenmişti, tenim öyle soğuktu ki el ve ayak parmaklarım uyuşmuştu. Vücudumun ne kadar ağrıdığını, ne kadar iğrenç bir halde olduğumu hemen fark ettim. Tüm vücudumda sıcaklık hissettiğim tek yer omzumdu ama o da nemli, nahoş bir sıcaklıktı ve tüylerimi diken diken etti. Rook'un kanının elbiseme nüfuz ettiği yerde omzumun yosunla kaplandığını fark ettim ve bu yosun kaplamasını apar topar parça parça soyup attım.

Sonra dönünce Rook'u yanımda ölü gibi yatarken buldum.

Tıpkı onu en son gördüğüm gibi birkaç metre uzağımda uzanıyordu. Eli hâlâ toprağa gömülmüş durumdaydı ve yüzünde mezar kasveti vardı. Bir gece içinde renginin daha fazla atmasının mümkün olabileceğini düşünmemiştim ama görünüşe göre olan buydu.

Yanına giderken ıslak ve pis eteklerim bacaklarıma sürünüyordu. Vücudunun tepesinde dikildim ve bir an için ona öylece baktım. Onun hayatta kalması için pek çok şeyi riske atmıştım, hatta cılız bir umut ışığının çaresizce aydınlatmaya

Ninova

çalıştığı gri bir umutsuzluk kasvetine boğulmuşken akıl kârı sayılmayacak kadar çok şeyi riske attığımı kendime itiraf ettim.

Çünkü hatalıydım. O hayatta olmalıydı. Akan kanı gece boyunca yosuna dönüşmüş ama bedeni bütünlüğünü korumuştu. Ölmüş olsaydı o anda onun bütün haldeki bedenine bakıyor olmazdım, manzara çok daha farklı olurdu.

Diz çöktüm ve elimi açarak göğsüne koydum. Paçavraya dönmüş kabanı altındaki göğsünün hafifçe inip kalktığını hissettiğimde tuttuğum nefesimi neredeyse gülerek geri verdim, o kadar rahatlamıştım ki. Yaranın üzerinden çekmek için kabanının kenarına uzandım. Elbisemin kolu onun kuzgun şeklindeki broşuna takıldı ve soğuk metal bir şey fırlayıp bileğime çarptı. Elimi hemen geri çektim. Bir kilidi açmıştım. Kuşun içinde gizli bir bölme vardı.

Ortaya çıkardığı sırrın beni şaşırttığını iddia etseydim yalan söylemiş olurdum. Rook'un davranışları için birkaç değerli açıklamam vardı ve bu, en muhtemel açıklamanın kanıtıydı: Bu gizli bölmenin içinde mavi bir iple özenli bir şekilde bağlanmış bir bukle sarı insan saçı vardı.

Broşu portresinden çıkarmam için nasıl ısrar ettiğini hatırladım. O zaman bile kendini ve itibarını lanet olası insani kederinden korumak için çırpınıyordu. Broşun metal yüzeyindeki karartılar ve antika işçiliği iki üç yüzyıl önce yapıldığını gösterse de onu hâlâ takıyordu.

Broşun iğnesini nazikçe kapattım ama kilidin yerine tam oturması için göğsüne doğru biraz bastırmam gerekti ve sanırım bunu yapmam canını yaktı çünkü gözleri ardına kadar açıldı. Gün ışığında gözlerinin ekstra olağandışı görüntüsü hiç hoş olmayan bir biçimde irkilmeme yol açtı. Gözleri ateş gibi parlıyordu ve bakışları donuktu. Hareket etmeye çalışınca nefes nefese kaldı.

Ninova

"Kendimi bir tuhaf hissediyorum," dedi, yan tarafıma, boş havaya odaklanmaya çalışıyordu.

"Tuhaf görünüyorsun." Gücümü toplayıp alnına dokundum, soğuk parmaklarımın altında bir fırın kadar sıcaktı. "Peri halkının ateşi çıkmaz sanıyordum," dedim kaygılı bir biçimde.

"Ateşi çıkmak ne demek?" diye sordu kaşlarını çatarak, böyle söylemesi korkumu gidermemişti.

"Bir yaranın durumu kötüleşirse ateşin çıkmasına sebep olur. Buna dokunacağım." Kıyafetlerini gösterince gerildi ama başını sallayarak onay verdi. İşimi yapmamı beklerken elini topraktan çekip inceledi ve etrafta elini silebileceği bir şey aradı. Elbiseme silmeyi düşünüyor olabilir mi diye sinirlenmeye başlamıştım ki bir parça yosuna yöneldi.

Kabanını açtığımda midem altüst oldu. Yaranın etrafında teni simsiyah olmuştu. Yarasından örümcek ağı gibi siyah damarlar çıkıyor, kıyafetlerinin altına doğru uzanıyordu. Zehir ne kadar yayılmıştı? Daha iyi görebilmek için kabanını iyice araladım ve altındaki gömleğinin düğmelerini utanmasına aldırmadan göğsüne doğru açmaya başladım. Gerçi o anda utanan ben de olabilirdim çünkü bu konuda kendimi eğitmiş olsam da bir adamı daha önce hiç çıplak görmemiştim.

Rook bir dirseğine dayanarak doğruldu. Güçsüz olsa da birdenbire yaptıklarım ilgisini çekmişe benziyordu. Sonra göğsünü görünce gözleri aydınlandı. Tiksintiyle bağırdı ve kıyafetlerini ellerimden çekip düğmelerini yeniden iliklediv ve mümkün olabileceğini düşünmediğim kadar çevik bir biçimde ayağa kalktı. Onu temkinli bir şekilde inceledim. Bazı yönlerden ciddi anlamda iyileşmiş görünüyordu. Ama ateş söz konusuyken, vücudunun yanıp kül olmasına yol açacak son yangı bu olabilirdi.

"Orada öyle bir yara yokmuş gibi davranamazsın," dedim ayağa kalkarken.

Ninova

Bu mantıklı bir itirazmış gibi, "Ama bu çok iğrenç," dedi.

Cümlemin "irin toplama" kısmında gücenmiş gibi bakmasına aldırmadan, "İrin toplayan yaralar daima iğrenç görünür," dedim, ona hakaret ettiğimi falan zannetmiş olmalıydı. "Bunun neden olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

Bana sırtını döndü, son derece alıngan bir biçimde yakasını kaldırdı ve içine baktı. "O toprakta bir... sıkıntı vardı. Tümülüs Lordu hastalıklarını toprağa yaymıştı ve görünüşe göre bana bulaştırmış olmalı. Bu geçici bir şey elbette."

Bu kulağa hiç de iyi gelmiyordu. "Rook, bence tıbbi yardıma ihtiyacın var."

"Sen beni nasıl tedavi edeceğini biliyorsun, öyle mi? Hayır mı? Ben de öyle düşünmüştüm. Güz topraklarına doğru yolculuğumuza devam edeceğiz, artık yardım almadan yürüyebildiğime göre varmamız uzun sürmeyecektir." Bunu söylerken gözlerime bakmaktan kaçındı. Belli ki geçen gece en çok gurur duyduğu anlardan biri değildi. "Oraya varınca tamamen iyileştirebileceğim için yaramın ne hale geldiğinin bir önemi yok. O yüzden oyalanmadan yola çıksak daha iyi olur."

İstemesem de bu konuda benden daha fazla şey bildiğini kabul etmeliydim. Hafifçe sendeleyerek böğürtlen sınırına yürüdü ve ellerini dikenli dallardan birinin üzerine koydu. Dallar solucan gibi kıvrılıp hareket ederek bir kapı açtı. Kirli eteklerimin bacaklarıma sürünmesinden duyduğum rahatsızlıkla yüzümü buruşturarak alelacele peşinden gittim.

İçine girdiğimiz orman, dikili kayaların olduğu topraklar kadar uğursuz değildi ama karanlıkken fark etmediğim ve açıklamakta zorlandığım hastalıklı bir görüntüsü vardı. Yeşil yapraklar neredeyse onlar da yangıdan mustaripmiş gibi fazlaca parlak ve ışıltılıydı. Güneş, bulut zannettiğim kesif sis perdesini yakıp yıkmaya çalışıyordu.

Ninova

Yola devam ederken geçen gece olanları aklımdan çıkaramıyordum. Kaynağını bilmediğim bir çürüme kokusu adımlarımı takip ediyordu. Kendimi incelediğimde sol çorabımda, cesedin bileğimi yakaladığı yerde bir leke olduğunu gördüm. Durup çorabı oracıkta yırtıp atmamak dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Bir sürü küçük çaplı rahatsız edici şeyde olduğu gibi, artık farkına vardığım için o pis kokulu lekeyi bir türlü aklımdan çıkaramıyordum ve yaz sıcağında kaşınıp durması beni deli ediyordu.

Bu düşünce zihnimin bir köşesini tırmalayıp dururken aklıma bir şey geldi.

"Baron da yaz topraklarındandı, değil mi?" diye sordum Rook'a. "Tanıştığımız gün parçaladığın barondan bahsediyorum. Tıpkı Tümülüs Lordu'nda olduğu gibi baron geldiğinde de havanın sıcaklığı değişti. Ama Yaban Avı'nın tazıları geldiğinde böyle bir şey olmamıştı."

Gönülsüz bir baş hareketiyle söylediklerimi onayladı.

Gözlerimi kıstım. "Peki ya bana bahsettiğin çok sayıda vahşi peri yaratığı? Onların geri kalanları da mı yaz topraklarından geliyor?"

"Ah," dedi Rook. "Gerçekten de tuhaf bir tesadüf, şimdi sen söyleyince fark ettim."

"Tesadüf falan olmadığına bahse girerim!" Eteklerimi kaldırıp hızlıca yanına gittim, her an daha kirli ve iğrenç hissediyordum. Güzel. Bunu hak etmişti. "Demek aradaki bağlantı daha önce dikkatini çekmedi? Eleştirel düşünme yeteneğin yok mu senin?"

Rook büyük bir gururla başını kaldırdı. "Tabii ki var. Ben bir..."

"Evet, biliyorum. Prenssin. Ah, boş versene." Eleştirel düşünme diye bir kavramı hayatında daha önce hiç duymadığı

Ninova

izlenimine kapılmıştım. "Diğer saraylardan birinde bu bağlantıdan bahsedildiğini duydun mu peki?" diye sorgulamaya devam ettim.

Tacını çekip çıkardı ve saçlarını karıştırdı. "Bu neden senin için bu kadar önemli?" diye çıkıştı, bu sorgulama canını sıkmıştı.

"Neden..." Sözümü yarıda kestim. Benim birkaç adım gerisinde kaldığımı fark edince dönüp baktı. "Neden mi? Çünkü muhtemelen yaz topraklarından bir peri yaratığı ebeveynlerimi öldürdü. Çünkü bir başkası da beni iki kez az kalsın öldürecekti. Çünkü kimse neler olduğunu çözemezse daha fazla insanı öldürecekler. Hani... sadece ölümlülere özgü aptalca sebepler işte."

Duraksadı. Yüzüne yayılan mutsuzluk karşısında yumruklarımı sıktım. Kötü hissetmesini ve özür dilemesini değil, beni *anlamasını* istemiştim.

"Biz böyle şeyler konuşmayız," dedi sonunda. "Hem de hiç. Çünkü konuşamayız. Böyle şeyleri *düşünemeyiz* de. Bu muhabbet bile ikimizi büyük bir tehlikeye sokuyor."

Yasaklı kelimeler safra gibi boğazımdan yukarıya çıkıyordu. Ürperip hepsini yuttum.

Rook peri yaratıklarından sorumlu değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse, beni bu ormana sürüklemek tamamen onun hatası olsa da geçen gece beni korumak için neredeyse canını verecekti. Bunu inkâr edemezdim. Paçavraya dönmüş kıyafetleri üzerinden dökülüyor, tacı parmakları arasında titriyordu. Her nefesi için mücadele veriyordu. Belli ki bu tartışma onu zorluyordu.

Aynı anda, aynı oranda gönülsüzce, "Özür dilerim," dedik.

Rook'un gülümserken dudağının kenarında oluşan kıvrımı görünce ürperdim. Onun gözlerinden kaçınma sırası bendey-

Ninova

di. Derin bir nefes aldım, yola devam etmeden önce bir şeyden daha bahsetmeliydim.

"Geçen gece söylediklerini konuşmalıyız."

"İnsanların bana böyle demelerinden nefret ediyorum," dedi. "Devamı hiçbir zaman iyi olmuyor."

"Rook. Hâlâ beni yargılanmaya götürmüyorsun, değil mi? Fikrini değiştirmiş olmalısın."

Nasıl bir tepki vermesini beklediğimden emin değildim. Belki de duruşunu dikleştirip, *Bir prensin zihnini okuyabildiğini mi iddia ediyorsun?* demesini bekliyordum. Bakışlarını kenara çevirmesi ve huzursuz bir biçimde kuzgun şeklindeki broşuyla oynaması dışında herhangi bir tepki vermesini.

"Şimdi anlıyorum ki... bir hata yapmışım," diye itiraf etti. "Portremi bile isteye sabote etmemişsin. Zanaatınla yaptığın şey..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor ama anlayamadığı bir şeyi anlatmakta zorlanıyordu. Bunun yerine, "Seni almaya geldiğimde," diye devam etti, "planlarımdan kimseye bahsetmedim. Güz sarayından beklenmiyoruz yani. İyileştiğim zaman seni Heves'e geri götürmeye söz veriyorum."

Dizlerimin bağı çözüldü ve bir ağacın gövdesine dayanarak dengemi sağladım. Eve dönecektim. Eve! Emma'ya ve ikizlere, bezir yağı kokan güvenli ve sıcak yuvama, çoktan burnumda tüten çalışmalarıma. Aynı zamanda sonsuz yaz mevsimine ve her şeyin eski haline... buğday tarlasındaki çekirgelerin sonsuz vızıltısı arasında geçen bir ömre dönecektim. Güz topraklarının mucizelerini sonsuza dek geride bırakacaktım. Kalbim hem yükseklerde pır pır uçuyor hem de fırtınanın hırpaladığı bir kuş gibi çaresizce çırpınıyordu. Daha fazla böyle hissetmeye devam etmek beni paramparça edecekti. Ama ne yapabilirdim ki? Nasıl durdurabilirdim?

Nihayet Rook'un gerçeği anlamasını sağlayan ne olmuştu?

Ninova

Onu inceledim. Yüzü ifadesizdi. Ama parmaklarını kuzgun broşunda gezdirişi, bakışlarının gitgide donuklaşması içimde kopan fırtınayı kötüleştiriyordu.

"Peki ya sen?" diye sordum. "İtibarın? Sen ne yapacaksın?"

Kendini toplayıp, "Düşüneceğim bir şe..." dedi. Sonra birden durdu. Çenesi gerildi. "Bundan bahsetmeyelim," diye tuhaf bir şekilde konuyu kapattı. "İlerideki tepeyi görüyor musun? Onun üzerine çıktığımızda güz topraklarına varmış olacağız."

Gözlerimi kısarak baktım. Bahsettiği tepe, gözüme arkamızda kalan ormandan daha farklı gelmemişti. Ben bu konuda kafa karışıklığı yaşarken Rook'un neden cümlesini bitiremediğini anladım.

Söylemek istediği şey bir yalan olmalıydı.

Ninova

Dokuz

Ninova

Tepeyi çıkar çıkmaz yeniden güz geldi. Kendi etrafımda tam tur döndüm. İlerideki huş ağaçlarının dallarını nazikçe ittiğimde beyaz ve altın sarısı tonlara bezenmiş rüya gibi bir orman önüme serildi. Geriye doğru bir iki adım attım ama yaz toprakları yeniden ortaya çıkmadı.

"Bu hiç anlamlı değil," dedim.

Rook beni duymamıştı. Yanına geldiğimiz ilk güz ağacına yaslanmıştı ve parçalanmış kabanının içinde bir bostan korkuluğu gibi dikiliyordu. Gözleri kapalıydı ve yüzünde derin bir rahatlama ifadesi vardı. Bunu görmek çok güzeldi çünkü son konuşmamızdan bu yana ateşi, gücünü iyiden iyiye tüketmişti. Tepenin üstüne de zor çıkmıştı.

Kendini toparlaması için en az bir saat bekledim. Oturdum, uzanmayı denedim ama yapraklar boynumu gıdıkladı ve böyle savunmasız bir pozisyondayken rahatlayamadım. Korkularım, endişelerim, özlemlerim ve sorularım aklımda fır dönüyordu. Kirli, kaşındıran kıyafetlerimin ve kendi kokumun ağırlığı artık beni gerçekten delirtecekti ve dikkatimi dağıtmamı sağlayacak hiçbir şey yoktu. Ne zaman Rook'a baksam henüz kıpırdamamış oluyordu.

Sonunda ona yaklaştım.

"Yakınlardan bir akarsu sesi geliyor," dedim. "Gidip onu bulacağım. Susadım ve temizlenmem lazım."

Yanıt vermesini beklemiyordum ama gözleri hafifçe aralandı ve bana bir trans halindeymiş gibi baktı. İrkilmemek için kendimi zor tuttum. Karşımda bana bakan bir kişi varmış gibi değildi. Bakışları duygudan yoksundu, sanki gözlerinden ken-

Ninova

disi değil, ormanın ta kendisi bakıyordu. Sonra gözünü kırptı ve o ifade kayboldu.

"Beni takip et. Burası yaz topraklarından daha güvenli ama etrafta kendi başına dolaşmamalısın." Beni dikkatle inceledi. "Çok pissin," diye ekledi, sanki daha yeni fark etmişti.

"Teşekkür ederim. Sen de öyle."

İçerlemesi neticede verdiği cevabı değiştirmemişti: "Rica ederim." Irmağa doğru giden yolda havalı havalı ilerlerken ağzına kadar gelen sözleri gönülsüzce yuttu, ırmağın yosunlu kıyısında diz çöküp suda kendi yansımasını inceledi. Mahremiyet için bir grup hanımelini gözüme kestirdim çünkü kıyafetlerimi olabildiğince yıkamak ve giymeden önce kurutmak istiyordum. Elbisem çamurla ve at teriyle işlenmiş bir tuval gibi kaskatı olmuşken suda biraz olsun ovalamak içinde rahat etmemi sağlayabilirdi.

"Tüm bu süreci sahte cazibem olmadan geçirmişim," dedi Rook arkamdan. Sesinde bir soru vardı. Dönüp bakınca dehşet içinde suya baktığını gördüm.

"Ah, evet." Başka ne diyeceğimi bilememiştim. "Tümülüs Lordu tarafından yaralandığından beri. Ah hayır, ondan biraz daha sonra... onu katletmenin ardından kendinden geçtiğinden beri."

"Sen bunca zaman bana bakıyordun!"

"Evet," dedim yeniden. Afallamış bir şekilde, "Gözden kaçacak gibi değildi," diye devam ettim.

Yüz ifadesi sertleşti. "Hemen kes şunu," dedi buz gibi bir ses tonuyla.

Orada direnmekten ziyade şaşkınlıktan biraz daha durdum. Ama bana attığı bakış öyle tüyler ürperticiydi ki hiç vakit kaybetmeden çalılığın arkasına saklandım.

Ninova

"Sen de bana bakma," diye seslendim ona. "Yıkanmak mahrem bir şey. Tıpkı tuvalete gitmek gibi."

Cevap vermedi. Eh, işe yaramış olmalıydı. Etrafa bakındım, ayakkabılarımı çıkardım, elbisemi ve iç çamaşırlarımı indirdikten sonra titreyerek ırmağa girdim. Evde yıkandığım kuyu suyu da soğuktu ama ırmağın suyu resmen etimi ısırıyordu, bu yüzden hiç vakit kaybetmeden saçımı duruladım ve kirlerden bazılarını tırnaklarımla kazıyarak çıkarmak için elimden gelenin en iyisini yaptım. Kıyafetlerimi de peşimden suya sürükledim ve berrak sığ sulara saldıkları kir ve at kılı bulutunu görünce yüzümü buruşturdum. Yapraklar ırmağın yüzeyinde süzülüyor, yarattığım anaforlarda fırıl fırıl dönüyordu. Renkleri öyle harikaydı ki onlardan birini alıp saklasam mı diye düşündüm. Bir kenarda tereyağıyla kaplanmış gibi görünen, kurşun-kalay sarısıyla mükemmel bir uyum sağlayan bir yaprak vardı. Bir başka yerde bazı yerleri yeşil olan parlak turuncu bir yaprak vardı. Fakat bir düzine bir yana, tek bir hatırada bile karar kılamadım ve efkârlanıp bu fikirden vazgeçtim.

İşim bittiğinde kıyıya çıktım, esintiyle kuruması için elbisemi ve çoraplarımı hanımeli çalısının üzerine yaydım. Daha dikkatli davranarak iç çamaşırlarımı daha aşağıda kalan bir çift dala astım. Sonra kollarımı göğsümde kavuşturup çalılığa iyice sokuldum, hayatım boyunca ilk kez bu kadar savunmasızdım. Bekledim. Rook'un bulunduğu taraftan hiç ses gelmedi. Korku ve endişeler zihnimin arka kapısını yumrukluyor, davetsiz misafirlerin sonu gelmiyordu. Ya bayılıp kaldıysa? Ya beni ardında bırakıp yok olduysa? Daha da kötüsü, ya ben çıplakken Yaban Avı bizi bulursa?

Bir an olsun bakabilseydim kendimi daha iyi hissedecektim. Ama buna cüret edebilir miydim? Bir süre sırtımı ormana dönmeye cesaret edemedim. Kararsızlıkla yerimde kıpırdandım, çıplak ayak parmaklarım yaprakları eziyor, ıslak saçla-

Ninova

rımdan sular damlıyordu. Nihayet iyice yere eğilip hanımelleri arasından göz atmak için cesaretimi topladım.

Dalların arasında bozuk paradan daha büyük olmayan birkaç boşluk vardı, oralardan baktığımda diğer tarafı neredeyse tamamen görebildim. Rook konuşma mesafesinde ama onu son gördüğüm yerden biraz daha uzakta, ırmağın kıvrımlarından birine yakın, düz bir taşın üzerine oturmuştu. Pantolonu hâlâ üzerinde olsa da gömleğini çıkarmıştı, kabanıysa hemen yanına, gevşek bir şekilde yere yayılmıştı. O da temizlenme fırsatını değerlendiriyordu.

Birkaç açıdan bu durumun sıradanlığı beni şaşırtmıştı. Tabii ki peri halkı da zaman zaman yıkanıyor olmalıydı. Ama Rook bunu öyle sıradan bir şekilde yapıyordu ki. Suyu avuçlarıyla alıyor ve kendini suyla ovalıyordu ama bunu özel bir nızla ya da etkiyle yapmıyordu. Yaralı olmasaydı belki daha farklı olurdu. Gadfly gibi başka bir periyi bunu yaparken hayal edemiyordum.

Omuzlarıma ve göğsüme dökülen ıslak saçlarımla kötü niyetli, çıplak bir orman cini gibi hissedip paytak paytak yürüyerek yeni bir yere geçtim ve daha iyi bir açıdan baktım.

Yarası korkunç görünüyordu ama önceki haline göre daha iyiydi. Koyu damarlar solup geri çekilmişti ve yarık, kenarlardan kapanıyor gibi görünüyordu. İyileşse de iz kalacağını düşündüm çünkü vücudunda daha önceki savaşlarından kalan yara izleri vardı: Uzun bir tanesi ön kolunda, diğeriyse sol omzundaydı. Yani onun savaş düşkünlüğü Gadfly'ın abarttığı ya da sırf benim için sergilediği bir şey değildi. Sahte cazibesi bu yaraları da gizliyor muydu, yoksa onları kapsamıyor muydu?

Daha da önemlisi, kendime neden bunu soruyordum?

Bu yarı çıplak halinin beni rahatsız etmesini beklemiştim ama onu izledikçe bunu korkunç yerine tuhaf bulduğumu fark ettim. Bir noktada zihnim onu bir insan gibi görmeye çalış-

Ninova

mayı bırakmış ve olduğu haliyle kabul etmişti. Zayıflığında ve keskin yüz hatlarında inkâr edemeyeceğim kadar çarpıcı bir şey vardı. Bakışlarında hâlâ zalimlik var gibi gelse de aynı zamanda dalgındı. Bana her baktığında hissettiğim heyecan tehlikeli olduğu kadar büyüleyiciydi, tıpkı alacakaranlıkta ormandayken beklenmedik bir anda bir vaşakla ya da kurtla göz göze gelmek gibi.

Bu kesinlikle düşünmem gereken son şeydi. Göreceğimi görmüştüm işte. Bu gözetleme seansının sona erme vakti gelmişti.

Ama hareket ettiğimde topuğumun altındaki ince bir dal çatırdadı. Rook duraksadı, sonra omzunun üzerinden, doğrudan yaprakların arasındaki delikten bana baktı. Şaşkınlıkla irkilip doğruldum, afallamıştım ve kalbim küt küt atıyor, göğsümü dövüyordu.

Kıyafetlerim kurumamıştı ama yine de onları hanımeli çalısından aldım, kendimi nemli iç çamaşırlarımın, çoraplarımın ve başımdan geçirdiğim sertleşmiş elbisemin soğukluğuna sardım. Tam ayakkabılarımın bağcıklarını bağlamayı bitirmiştim ki Rook'un ayak sesleri yaklaştı, benim iyiliğim için sesini bilerek duyurduğunu biliyordum.

"Gel hadi," demekle yetindi ve bana bakmadan elini uzattı.

Günün geri kalanında pek fazla konuşmadık. Rook beni gerçekten onu gözetlerken yakaladıysa da sessizliği dışında bir işaret vermedi. Onun bu yönüne hâlâ alışmaya çalışıyordum. Salonumda tanıştığım o gülümseyen, pervasız prens de gerçekti ama yalnızca Rook'un bir parçasıydı ve onun artık dünyaya göstermeyi tercih ettiği parçası olduğundan şüpheleniyordum.

Bir iki kez onunla muhabbet etmeye çalıştım ama bana sadece yarım yamalak cevaplar verdi, sonunda ben de çabalamayı bıraktım. Yürüme hızı bile planlıydı: Onu yürüyerek takip

Ninova

edebileceğim ama koşmadan yanına yetişemeyeceğim bir hızla yürüyordu. Gün ışığı solana kadar Rook'un yere sürünen kabanının eteklerindeki her bir yırtığı ezberlemiştim.

Sanırım dün onu istese de istemese de bana hakkımı teslim etmeye zorlayabilirdim. Ama bunu yapacak yüreğim yoktu. Sonuçta artık onun tutsağı değildim. Beni zaten eve götürecekti. Üstelik bunu, kendisine bir insan olarak benim anlayabileceklerimin ötesinde büyük ve kişisel bir bedeli olacağını bilmesine rağmen yapacağından şüpheleniyordum.

O gece bizim için hazırladığı sığınak, üvez ağaçlarından hazırladığı bir katedral ve dikenlerle yaptığı bir kale gibi değildi. Rook'un yaşam kaynağından ince gövdeli dişbudak ağaçları ve salkım söğütleri çıkıyor, dalları toprakta izler bırakıyordu. Ağaçların büyük dalları arasından bir esinti geçti. Bunlar mükemmel ve zarif ağaçlar değildi; bazıları eğri büğrü büyümüştü, üzerlerinde budak delikleri vardı veya köklerinde zehirli mantar öbekleri büyümüştü. Yaz topraklarındaki ağaçlar gibi hastalıklı değillerdi. Sadece kusurluydular ve temkinli bir biçimde dikkatimi çekmeye çalışan, yalnız ve reddedilmekten korkan ağaçlara benziyorlardı.

Hiç düşünmeden birinin yanına gittim ve bir elimi kabuklarına koyup gövdesindeki deliğin içine baktım. Gölgeler herhangi bir şey göremeyeceğim kadar karanlıktı. Arkama döndüğümde Rook, kabanını çıkarırken donakalmış gibi beni izliyordu. Irmaktan beri ilk kez bana gönül rızasıyla bakıyordu.

"En çok bunları resmetmeyi seviyorum," diye açıkladım. "Detayları, dokuları..." Söylediklerimi anlayamadığını fark ettim. "Mükemmel nesnelerden pek de ilgi çekici eserler çıkmıyor."

Rook kabanını yavaş yavaş çıkarmayı bitirdi. "O zaman peri halkını resmetmekten hoşlanmıyor olmalısın," diye fikrini belirtti soğuk bir tavırla.

Ninova

"Rook," dedim belki de istediğimden daha sevgi dolu bir gülümsemeyle, "öyle ben mükemmelim diyerek etrafta dolaşamazsın, biliyorsun."

Omuzları gerildi. Her nasıl olduysa, bam teline basmış olmalıydım. Anlaşılmaz bir ifadeyle bana kabanını uzattı. Kuzgun broşunu çıkarmıştı.

"Soğuk beni rahatsız etmiyor. Mahvolduğunu biliyorum ama seni ısıtacaktır."

Soğukluğunun kaynağı öylece ortaya çıkmıştı. Kabanını kollarımda tuttum. Şefkat yüreğimi ok gibi delip geçti; keskin, şiddetli bir acı hissettim. Ayaklarım kendi kendine yürüyordu sanki, birden kendimi başımı geriye atsam yüzünü görebileceğim kadar yakınında buldum. Dönecek oldu ama omzuna dokundum. Şaşırtıcı bir şekilde durdu. Benden bir buçuk insan başı kadar daha uzun boyluydu ve orman onun gücüne itaat etmek için hazırda bekliyordu ama o tek dokunuşumun etkisi onu demirlere vurmamdan farksızdı.

"Seni sahte caziben olmadan görmek beni rahatsız etmiyor," dedim ona. "Çirkin değilsin sen." *Perişan değilsin.*

Öne eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Ensemdeki ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. İnsanlıktan uzak ametist rengi gözleri, bir mektup okur gibi yüz hatlarımda geziniyordu, sonra acı dolu hafif bir ses çıkarıp geri çekildi. "Yine de hâlâ benden korkuyorsun."

Omzunu ittim. Onu hareket etmeye zorlamaya yetecek kadar güçlü bir şekilde itmemiştim ama yine de bir adım geri çekildi. Yanaklarım al al olmuştu.

"Çünkü beni kasıtlı olarak korkutmaya çalışıyorsun!" Beni allak bullak etmişti ve aniden savunmaya geçip ona karşılık verme dürtüsü hissettim. "Irmağın orada seni izledim, biliyorsun. Hem de... hem de izlemeye devam ettim." Tanrım, neler diyordum böyle? "Korkuyor ya da tiksiniyor olsaydım izlemez-

Ninova

dim." Çenemi kaldırdım ama ufak tefek olduğumdan bu hareketimin karşı taraf üzerindeki etkisi farklı oldu.

Bana dik dik baktı.

"Gerçek formumuz ölümlülere iğrenç geliyor," dedi sonunda, sanki az önce Ay'ın aslında bir peynir olduğunu söylemişim gibi.

"Sonuçta o formunuzu sık sık görmüyoruz. 'İğrenç' kelimesi biraz abartılı. Hem *seni* sahte caziben olmadan kaç tane ölümlü gördü ki?"

Başını yavaşça iki yana salladı. Bunu, benden başka kimsenin görmediği şeklinde yorumladım. Ona kuzgun şeklindeki broşu veren kız da mı görmemişti? Ah, Rook!

"Peki..." Söyleyecek sözlerim tükenmek üzereydi. "Sen öyle diyorsan öyledir sanırım," diye tuhaf bir şekilde bitirdim sözlerimi. "Kaban için teşekkür ederim."

Başını yana eğdi, ardından sinirli sinirli yürüdü; o sırada yaralanmış gururunu onarmak için bir koltuğun altına saklanan bir erkek kedi gibi görünüyordu. Yüzüm hâlâ alev alev yanıyordu, öyle ki kızarmış yüzümün ormandaki açıklığı aydınlatmamasına şaşırmıştım. Yosunla kaplı yumuşak bir yer buldum, dal ve yaprakları temizleyip orada uykuya daldım.

Gece rüya gördüm.

Önce bir şeyin sığınağımızdan içeriye sızmaya çalıştığı hissine kapıldım. Önce bir yerde, ardından başka bir yerde dallar çıtırdıyordu, sanki ağır biri gölgelikte geziniyordu. Kirpiklerimin arasından Rook'un birkaç adım ileride uyuduğunu gördüm. Bir eli toprağın üzerindeydi, öylece gevşemiş bir şekilde yatıyordu. Güz topraklarına ilk girdiğimizdeki trans halini hatırlayarak şimdi de kendini iyileştiriyor olabileceğini ve normalde olduğu kadar kolay uyanamayabileceğini anladım.

Ninova

Yorgunluktan görüşüm bulanıklaşıyordu. Tükenmişlik zihnimi sıcak, karanlık sular gibi dalga dalga sarıyor ve beni girdabına çekiyordu.

Bilincimi geri kazandığımda Rook'un üzerinde, yükselen söğüt ağacının dalına tünemiş bir figür olduğunu gördüm. Uzun boylu ve zayıftı, ağacın dallarına bir cırcır böceği gibi tutunmuştu ve öyle bir çömelmişti ki dizleri kulaklarından yukarıda duruyordu. Renksiz saçları havada süzülüyordu. Beyaz yüzü aşağıda yatan Rook'a dönüktü ve uyuyor olmasına rağmen onunla konuşuyordu.

Ah, bu bir yaratık değil, bir kadındı. Hemlock'un ta kendisiydi.

"Geriye bir tek sen kaldın, Rook," dedi. Ses tonu gayet hoştu ama sesi yükselip alçalırken tıslıyor ve tıpkı fırtına sırasında pencereyi döven yağmur gibi tükürüklerini saçıyordu. "Sadece güz sarayına henüz el değmedi ama şu haline bak! Kılıcını sallayıp ölümlü evcil hayvanların dikkatini çekmeye çalışmakla fazlasıyla meşgulsün."

Benim fark etmediğim bir sese tepki olarak birdenbire durdu, gerildi ve omzunun üzerinden boşluğa baktı. Karanlığı bir süre izledikten sonra tekrar Rook'a döndü.

"Bundan bahsetmem yasak ama sen zaten beni duyamıyorsun, değil mi? O yüzden sana şunu söyleyeyim: Ben artık kış borusunun çağrısına yanıt vermiyorum." Yeşim rengi gözleri, cilalı birer değerli taş gibi duygudan yoksundu. "Zirvedeki karlar eriyor ve Yaban Avı'nın yeni bir efendisi var. Ne kadar istesem de şimdi avlanamam."

Durup tekrar omzunun üzerinden baktı. "O yüzden sanırım sana şöyle soracağım; İyi Kanun'u uygulamak adaletli olmadığında ne yapacağız? Bu korkutucu bir soru, değil mi?" Artık fısıldayarak konuşuyordu. Gözleri artık etkileyici bir şekilde parlıyor ve yüzünün geri kalanını gölgede bırakıyordu.

Ninova

"Rook," sesini daha da kısıp, "halihazırda olduğumuzdan daha farklı bir şey olmak nasıl olurdu diye merak ettin mi hiç?"

Yemin ederim çıt çıkarmadım. Ama Hemlock birdenbire parlak kedi gözlerini doğrudan üzerime dikti ve vahşice gülümsedi.

Gitgide daha fazla karanlığa gömüldüm. Bu yalnızca bir rüyaydı. Uyuyordum.

Rook gece boyunca hareket etti. Sabah ışıklarında gözlerimi kırpıştırırken yüzü bana dönük halde dokunabileceğim kadar yakınımda yattığını ama hâlâ uyuduğunu gördüm. Sahte cazibesi geri gelmişti. Sahte cazibesinden yoksun görünüşüne alışmama rağmen onu en iyi bu haliyle biliyordum ve kendini toparladığını gördüğüme sevinmiştim. Bakışlarım uyurken bile hafifçe kavis almış olan kaşlarında, uzun kirpiklerinde, asil elmacık kemiklerinde ve etkileyici dudaklarında dolaştı. Sağlığının düzelmesi ya da en azından öyle görünmesini sağlayan illüzyon, esmer tenini ve başını çevreleyen dağınık saçlarını parlatmıştı. Yanağında güldüğü zaman oluşan gamzesinin izini fark ettim.

İniltili bir esneme ile iç çekme arasında bir ses çıkararak derin bir nefes aldı ve gözlerini açmadan önce kaşları süratle çatıldı. Önce uyku sersemliğini yansıtan yüzü bana baktığında bir şeylerin farkına varmamış gibiydi, ardından nerede ve kiminle olduğunu anladığı belli oldu. Bir süre orada sessizce birbirimizi izledik, ağaçların arasında dolaşan esintiyi ve dökülen yaprakların hışırtısını dinledik.

"Sana dokunabilir miyim?" diye sordu.

O anda ormandaki açıklığın, ikimizin ötesinde hiçbir şey mevcut değildi, sanki durgun bir denizin ortasında süzülüyorduk ve görünürde hiç kara parçası yoktu. Kısa bir süre sonra yollarımız ayrılacaktı. Bir kez olsun kendime böyle bir şey için

Ninova

izin vermemin zararı olmazdı. Başımı olumlu anlamda salladım.

Bir parmağının ucunu çenemin kıvrımında gezdirdi. Öyle hafifçe dokunuyordu ki belli belirsiz hissedebiliyordum. Eli, boynuma kadar çektiğim kabanının yakasında dolaştı ve sıcak kozamın içine hafif serin güz havası nüfuz etti. Kulağımın kenarından yukarıya, alnıma çıktı. Parmağı saç çizgime yaklaşınca durdu. Utanmıştım, geceleyin orada bir cilt kusuru oluştuğunu anladım. "Rook! Dokunma ona."

"Niye ki?" dedi. Parmağını kaldırdı ve alnıma dikkatle baktı. "Dün orada böyle bir şey yoktu."

"İnsanların sivilcelerini parmağınla dürtmemelisin. Bu utanç verici bir şey. Sanırım... senin yarana bakmama benzer bir şey."

"Senin yüzün irin toplamıyor. İğrenç de görünmüyor."

"Teşekkür ederim. Bunu duymak güzel."

Bunun komiğime gittiğini görünce kaşlarını çattı. Mağrur bir tavırla, "Her geçen gün seninle ilgili bir şeyler değişiyor. Isobel, sen çok güzelsin," dedi.

Benim görünüşümü farklılaştıran bir illüzyon yoktu. Çirkin ya da sevimli değildim; ikisi arasında bir yerde, sıradan bir görünüşüm vardı. Ama Rook yalan söyleyemiyordu. Kulağa gösterişçi geldiği için rahatsız eden ses tonuna rağmen söylediklerinde gerçekten ciddiydi. Peri halkının insanları, insanların birbirini gördüğünden çok daha farklı gördüğünü varsaymak abartı sayılmazdı. Bundan çok büyük anlamlar çıkarmamaya karar vermiş olsam da midemde bir kelebek uçuşmaya başlamıştı bile. Gösterişçi olan oydu, ben değildim. Ayrıca bulutların üzerinden inip gerçekleri görmeye devam etmeliydim.

Eli saçlarıma daldı ve saçlarımı yosunların üzerine yaydı, parmaklarıyla saçlarımı taradı, ta ki olabildiğince düzelene,

Ninova

pürüzsüz ve parlak olana kadar. Yüzlerce yıldır yaşayan ve spor olsun diye peri yaratıklarını avlayan birinin bunu ilgi çekici bulması imkânsız gibi geliyordu ama yüzünde büyülenmiş gibi bir ifade vardı. Ağaçlara baktım, dikkatinin üzerimde olmasının bu kadar çok hoşuma gitmesi beni birden korkutmuştu. Ne kadar zaman geçmişti? Böyle oyalanamazdık, değil mi? Düşüncelerimin kıyılarında müphem kaygılar baş gösteriyordu, bazıları hiç ama hiç hoş değildi. Yine de Yaban Avı, güvenli bir şekilde eve dönmek ve daha fazla peri yaratığı tarafından saldırıya uğrama olasılığı konusundaki endişelerimin, bu halimizin daha fazla sürmesine izin verirsem Rook'un ve benim ne yapacağımız konusundaki merakımın gergin beklentisine kıyasla çok sönük kalması beni şaşırtmıştı. Tüm dünya ve sayısız olasılıkları, tüm güzelliğiyle ve tüm korkutuculuğuyla başımda dolaşan parmak uçlarının heyecan verici dokunuşuna indirgenmişti. Bir erkeğin kendisine dokunmasına izin veren diğer tüm kızlar da böyle mi hissediyordu? Mahcubiyet hissettiğimden değildi ama... on yedi yaşındayken bile mi?

Parmak eklemleri ensemden aşağıya indi. Eh, beklenen karar verilmişti artık.

"Harekete geçmeliyiz," dedim oturarak. Üzerimdeki kaban sıyrılıp düşünce serin hava şok etkisi yarattı.

Ama Rook hareket etmedi; sadece tembel tembel yattığı yerden bana, *bir yere gidesim yok, teşekkürler,* der gibi bir bakış attı.

"Kalk hadi." Yan tarafını ayakkabımla dürttüm ve soğukkanlılığımı korumakta ne kadar zorlandığımı sezmediğini umdum. "Hadi ama. Tüm sabahı kütük gibi yatarak geçiremeyiz."

Dürtmemin onu sırtüstü çevirmesine izin verdi. "Ama ben yaralıyım," diye yakındı. "Daha kendimi iyileştirmeyi bitirmedim ki."

Ninova

"Buradan bakınca gayet iyi görünüyorsun. Ama acı çektiğinde ısrarcıysan, sahte caziben olmadan yarana tekrar bakmam gerekir. Tekrar irin toplamış olabilir."

Gözleri kısıldı. Sonra elini uzattı. Hiç düşünmeden kalkmasına yardım etmek için eline uzandım. Ama teni tenime değer değmez parmaklarını parmaklarıma geçirip beni kendine çekince pat diye üzerine düştüm. Sırtımdaki kaban da ben düşerken havalanıp bacaklarımızın üzerine serildi. Rook bana son derece çekici bir şekilde gülümsedi. Ona sinirli sinirli baktım.

"Sana karşı demir kullanacağım!"

"Gerekiyorsa kullan tabii," dedi çilekeş bir tavırla.

"Bak, gerçekten kullanırım!"

"Evet, biliyorum."

Göğsünün son derece sert olduğunun ve ince belinin üzerinde at biner gibi oturduğumun farkına vardım. Düzensiz nefes alıp verişimiz bizi hafifçe birbirimize itiyordu. İçim yine cayır cayır yanmaya başlamıştı ve savunma hattım çöküyordu.

Ona karşı demir kullanmadım.

Onun yerine eğilip onu öptüm.

Ninova

On

Bu berbat bir karar, diye düşündüm. *Tamamen kafayı yedim ve hemen şu anda durmalıyım.*

Ama sonra Rook bir *ses* çıkarıp dudaklarımın altındaki dudaklarını araladı ve sanırım bir an için beynime kulak vermeyi tamamen bıraktım.

Vücutlarımızın birbirinden uzaklaşıp yakınlaşmasının hipnotize edici etkisinde, dudaklarımızın dansının tuhaf olduğu kadar sarhoş edici hissinde kendimi kaybettim. Rook'un avucunun sırtımdan aşağıya kaydığını hissettim ve tek bir güçlü, kusursuz hamlede beni kucağına aldı. Otomatik olarak bacaklarımı beline kenetleyip kollarımı boynuna sardım, beni yerden bu kadar yükseğe kaldırmış olması akıl alır gibi değildi. Sanki yeniden ata dönüşmüştü de üzerine binmiştim... Bu düşünce yüzümü kızarttı. Açıklığın karşısına doğru birkaç adım attı ve sırtımı bir ağacın sert gövdesine dayadı. Sadece bu dokunuş bile beni kısmen gerçekliğe döndürmeye yetmişti.

Emma beni böyle bir konunun incelikleri konusunda eğitmeye dikkat etmiş olsa da (doğrusunu isterseniz, belki de eğittiğinden *dolayı*) midemde duyduğum arzuyla savaşan bir gerginlik vardı. Kaskatı kesildiğimi hisseden Rook geri çekildi. Yumuşak nefesi yüzümü okşarken öylece bekledi. Dudakları kızarmıştı, hatta neredeyse kan çökmüş gibi görünüyordu. *Ben nasıl görünüyorum acaba,* diye merak ettim ve sivilcemin çıktığını hatırlayınca hatırlamamış olmayı diledim.

"Ah," dedim. "Ben daha önce hiç... Yani demek istiyorum ki..." Sinirlerim tamamen altüst olmuştu. "Dişlerin hâlâ teknik olarak keskin mi? Çünkü hiç keskinmiş gibi hissettirmiyor. Bu tam olarak nasıl oluyor anlamıyorum."

Ninova

Ağır ağır nefes alıyordu, gözleri belli bir yere odaklanmıyordu. Devam etme konusunda kaygılandığımı hissedip kendini toparlarken kaşlarını çattı. "Sahte cazibenin özellikleriyle ilgili bir araştırma yapmadım hiç. Şekil değiştirmekle aynı şey olmadığı ve bir illüzyondan daha fazlası olduğunu biliyorum sadece. Sana zarar vermeyeceğim." Gönülsüzlüğümü fark etti. Omuzları gerildi. "Aksini tercih edersen..."

Eğilip onu öperek susturdum. Biraz fazla hızlı hareket ettiğim için burunlarımız çarpıştı ve biraz acıdı ama Rook bunu umursamamış gibi görünüyordu. Kalbim, ödü kopmuş bir tavşanla aynı hızda atıyordu. Refleks olarak saçlarına daldırdığım ellerimi sıkınca yine o beni içten içe yay teli gibi geren sesi çıkardı. Farkında olmadan iyice üzerine eğilmiştim ve ağaca dayadığı elinin kulağımın yakınından aşağıya kaydığını duydum ve hissettim.

Büyülenmiş bir şekilde inceledim onu. Göz göze geldik. Saçlarını ikinci kez sırf denemek için hafifçe çektim. Başının elimin yönünde hafifçe eğilmesine izin verdi. Her nasılsa bunun ne anlama geldiğini biliyordum: İstersem tüm kontrolü bana bırakacaktı. Aniden duyduğum saf *arzu* nefesimi kesti ve ironik bir şekilde aklımı biraz olsun başıma getirdi.

"Bunu yapamayız!" diye çıkıştım. "Duruyoruz. Hemen. Ah, Tanrım."

Bacaklarımı gevşettim ve yere inmek için omuzlarından destek aldım. Ben yere küçük düşürücü bir iniş yapmadan önce beni anladı ve yere indirdi. Biraz rengi atmıştı ve yüzü gerilmişti.

"İyi Kanun'u çiğnedik mi?" diye sordum ona. "Bu kadarı sayılır mı?"

"Hayır," dedi boğuk bir sesle. "Şey olmadıkça..." Durup başını iki yana salladı. "Hayır," diye tekrar etti, kendinden daha emin bir sesle. Boğazını temizledi. Periler ve ölümlüler...

Ninova

Ah, şu kadarını söyleyebilirim ki birbirlerini her öptüklerinde İyi Kanun'u ihlal etmiş olsalardı, geriye bizden pek az kişi kalırdı."

Bir şekilde kendime bağışıklık kazandırdığımı sandığım bir başka insani hatayı yaptığıma şaşırarak, "Seks gerçekten de insanları aptallaştırıyor," dedim. "Rook, bunu tekrar yapamayız. Gerçekten bir dahakine demir kullanacağım. Blöf yapmıyorum."

Kanı çekilmiş dudaklarıyla gidip kabanını yerden aldı. "İyi olur," dedi ve bunda ciddi gibiydi.

Elbisemi düzelttim, botlarımın bağcıklarını bağladım ve aşağı kayan çorabımı dizimin üzerine çekerken, *keşke ellerimi meşgul edebileceğim daha fazla şey olsaydı da ona bakmak zorunda kalmasaydım,* diye düşündüm. Bu yaptığım hiç bana göre bir şey değildi, o yüzden böyle bir şey yapabildiğime inanamıyordum. Güz topraklarının sihri beni herhangi bir şekilde etkilemiyordu, değil mi? Son anılarımın üzerinde karanlık bir şeylerin dolaştığı hissini üzerimden atamıyordum; kötü bir rüya gibi bir şekilde unuttuğum, huzursuz edici bir deneyimdi. Bunu düşünür düşünmez, sabahtan beri bana musallat olan gölgelerden biri netlik kazandı.

"Hemlock!" dedim pat diye.

Rook hemen kılıcını çekip etrafa bakındı.

"Hayır, burada değil. Yani en azından şimdi değil. Sanırım dün gece onu burada ya da rüyamda gördüm." Çoktan kendimden şüphe etmeye başlamıştım. Dalların arasına tünemiş olan Hemlock'un görüntüsünü tam olarak netleştiremiyordum, ne kadar düşünürsem o kadar bulanıklaşıyordu. "Emin değilim. Gerçek olsaydı öylece dönüp tekrar uykuya dalmazdım."

Yüzümü dikkatle inceledi. Gömleğinin bir kenarı pantolonundan çıkmıştı, o anda ona kızıp gömleğini içine sokmasını söyleme dürtümü bastırdım.

Ninova

"Hülyalara dalmaya yatkın biri değilsin," dedi. En azından benimle ilgili bu kadarını biliyordu. "Periler olarak, eğer istersek bir ölümlünün uykusunu derinleştirebilir ve onlara fark ettirmeden yanlarında hareket edebiliriz. Ölümlülerin bu tür ziyaretleri rüya olarak yorumlaması yaygın bir durum. Ama bunun anlamı..."

"Bizi çoktan bulmuş," dedim yavaşça, söylediklerimin ağırlığının farkına varırken.

Kılıcını bir mantar öbeğinin üzerine doğru kusursuz bir hamleyle savurup şapkalarını etrafa saçtı. Sonra sırtı dönük bir şekilde durdu, kılıcının kabzasına dayandı; yenilgisini yansıtmamaya çalışıyordu. Hemlock'un hareketlerinin neden kişisel bir meseleyi çağrıştırdığını artık anlamıştım. Rook zaten prens olmaya uygunluğu konusunda özgüvensizdi ve Hemlock'un onun izini kendi topraklarında kolayca sürebilmiş olması da Rook'un itibarına yeni bir leke sürmüştü.

Ama Rook'un gücüne ilk elden şahit olmuştum ve meselenin bu kadar basit olduğuna inanamıyordum.

"Sana bir şey söylemeye çalışıyordu," dedim detayları hatırlamaya çalışarak, işe yaracak çok az şey hatırlayabilmek canımı sıkmıştı. "Sanırım seni uyarıyordu. Bir tek senin kaldığını ve artık kış borusunun çağrısına yanıt vermediğini söyledi. Bunlar senin için herhangi bir anlam ifade ediyor mu?"

"Hayır ama ikisi de kulağa hiç iyi gelmiyor." Kılıcını kınına geri soktu. "Isobel, ben..." Duraksaması acı verici bir sessizliğe dönüştü. Konuşmaya devam ettiğinde, her itirafın ona bir bedeli olduğunu hissedebiliyordum. "Sana tam olarak iyileşmediğimi söylerken tabii ki yalan söylemiyordum. Yaban Avı'nın en az birkaç günlük mesafede, arkamızda kaldığını düşünmüştüm. Dönüş yolunda saldırıya uğrarsak... saldırıya uğradığımızda, seni koruyamamaktan korkuyorum."

Ninova

Dudağımı ısırıp bakışlarımı yere eğdim. Aramızdaki sıcaklık yatışmış, için için yanan ateş ıslak küllere dönmüştü. "Başka bir seçenek daha olmalı."

"Yaz topraklarına yeniden gitmek hem tehlikeli hem de anlamsız olur. Kış topraklarına da kendi sarayıma da gitmemiz söz konusu bile olamaz, sonuçta..." duraksadı, "en son olanlar ortada. Ama doğrudan bahar sarayına gidersek, Hemlock bize yaklaşmaya cesaret edemez. Orada birkaç gece kalabilir ve daha güvenli bir rotadan Heves'e dönebiliriz."

Daha önce hiçbir insan bir peri sarayına gidip hayatta kalmamıştı. En azından bunu yapıp *insan* kalabilen olmamıştı. Ben yanında bir prensle yolculuk eden bir Zanaat ustasıydım ama gerçekten de özel bir vaka olup olmadığımı merak ediyordum, yoksa her insan kendisini bir istisna olduğunu düşünerek kandırıyor muydu?

Derin, titrek bir nefes aldım. "Bahar sarayında çok sayıda müdavimim var."

Rook başını sallayarak onayladı. "Başıma bir şey gelecek olursa, Gadfly eve dönme isteğini yerine getirecektir. Bundan eminim."

"Ben Heves'e döndüğümde de..."

"Birbirimizi bir daha görmeyeceğiz," dedi, "ne sebeple olursa olsun."

Yüreğim herhangi bir fiziksel sebebi olmayan bir acıyla burkuldu. Yollarımız ayrıldıktan sonra Rook'a ne olacaktı? Onun güz sarayına döndüğünü, uzun ve loş bir koridorda yürüdüğünü ve yüzünde portremin açığa çıkardığı insani bir kusur arayan binlerce göz üzerine dikili olduğu halde tahtına oturduğunu hayal ettim. En ufak bir hata yapması ve kendi halkının yaralı bir geyiği gözüne kestirmiş kurtlar gibi üzerine atılıp dişlerini vücuduna geçirmesi ne kadar sürerdi? Onlara karşı ne

Ninova

kadar dayanabilirdi? Kolay kolay ya da çabucak pes edip çekip gitmeyeceğini biliyordum.

Ama ona yardım etmeye gücüm yetmezdi. Sadece kendi kaderimi kontrol edebileceğimi unutmasam iyi ederdim. İçim acısa da dışarıdan soğukkanlı görünerek başımı olumlu anlamda salladım.

"Gidelim o halde," dedi ve yüzüme bakmadan yanımdan geçip gitti.

Ormandaki açıklığın ötesinde pırıl pırıl bir güz günü karşıladı bizi. Yaban Avı'ndan herhangi bir ize rastlamadan saatlerce yürüdük ve ara sıra bir ağaçtan yolumuza düşen bir palamuttan daha tehlikeli bir şeyle karşılaşmadık. Ormanın huzur veren güzelliğiyle çevrelenmişken, güneş sırtımızı ısıtırken uzun süre karamsar kalmak zordu. Bir olay yaşamadan yol aldıkça Rook'un adımları bile hafiflemişti.

Yeniden eğilip öğle yemeği için bulduğumuz elmalardan yapış yapış olan parmaklarımı beyhude bir çabayla silmeye çalışırken, "Neden gülümsüyorsun?" diye sordum ve Rook'u şüpheyle izledim.

"Bahar sarayının yılın bu zamanında balo düzenlediğini hatırladım da. Kaçırmazsak baloya katılabiliriz."

"Evet, kulağa hayatımız için kaçarken yapabileceğimiz mükemmel bir şey gibi geliyor," dedim.

"O zaman gidelim," diye memnuniyetle konuyu kapattı.

Homurdandım, hiç şaşırmamıştım. "Siz perilerle baş etmek imkânsız."

"Çiğ bir tavşan bile yiyemeyen bir insan mı söylüyor bunu?"

Uzun adımlarına yetişebilmek için hızlanırken tavşan konusunda onunla tartışmamaya karar verdim. Anladığım kadarıyla

Ninova

Zanaat peri halkı için o kadar esrarengizdi ki yeniayın altında bir dulun gözyaşlarıyla yıkanmamış hiçbir eti yiyemeyeceğimi söyleseydim onlara aynı ölçüde anlaşılmaz gelirdi. Kendi büyüleyici yeteneğinin, peri halkına büyü güçlerinden daha gizemli geldiğini fark etmek sıradışı bir deneyimdi. Kendimi bir sanatçı ve son derece sıradan bir insan gibi değil de gizemli bir hastalığı olan kırılgan bir tür büyücü gibi hissediyordum.

Yosun kaplı büyük bir kayanın yanından geçtik, tepesine bir sincap tünemişti. İkinci kez bakmak için başımı çevirdiğimde kaya da sincap da yok olmuştu. Etrafımızı çevreleyen ormanı gözlerimle tararken daha önce yanından geçtiğimiz ağaçlarla aynı türden olsa da tam olarak aynı ağaçlardan oluşmadığını fark ettim. Önüme ve sonra tekrar arkama baktım. Evet, bir dalı dikkat çekici oranda sarkan dişbudak ağacı yok olmuştu. Gözlerimi zorladığımda dört yüz metre kadar arkamızı net görebildiğimi sandım. Ama araya giren onca yaprak varken kesin konuşmak zordu.

Eski masalları hatırlayınca durdum.

"Zamana bir şey yapmıyorsun, değil mi?" diye sordum.

Bana omzunun üzerinden gururlu bir bakış attı ki bu, sorduğum soru kafasını karıştırsa da bunu itiraf etmek istemediği anlamına geliyordu.

"Heves'e geri döndüğümde tanıdığım herkesin yüzyıl önce öldüğünü öğrenmeyeceğim ya da birdenbire yaşlı bir bakireye dönüşmeyeceğim, değil mi? Çünkü olacak olan buysa, hemen düzeltmelisin." Gitgide artan paniğimi yatıştırmaya çalışsam da bunu sertçe söylemiştim. "Sadece yol alma biçimimizi fark ettim de. Attığımız her birkaç adımda on beş dakikalık bir yürüme mesafesi katediyor gibiyiz."

"Hayır, güz toprakları sadece emrime itaat ediyor ve bize hız kazandırıyor. Gerçekten bunu şu ana kadar fark etmedin mi?" Kaşlarımı çattım. Gerçekten de fark etmemiştim. "Sana

Ninova

yemin ederim ormana girdiğimizden beri zaman normal akıyor. Sen büyülemekten bahsediyorsun ki bu, insanlara yapılabilecek oldukça alçakça bir hile. Gerçi tam da bu yüzden yapılıyor," diye ekledi.

"Umarım sen bunu kimseye yapmamışsındır," diye uyardım onu.

"Yapmadım!" dedi duygusal bir şekilde. Yarattığı etkiyi yok etmek için, "Bu bana hep yorucu gelmiştir," diye devam etti. "Sonrasında tek yaptıkları şey bol bol açık vermek olur ve bir bakarsın ormana gelmiş sana bağırıp çağırıyorlar."

Başımı iki yana salladım. Tanrım, nasıl bir illetti bu.

Yürümeye devam ettik. Bir an sonra kıpkırmızı meyveleriyle üvez ağaçlarına hayran hayran bakıyordum, sonra da bambaşka bir ormana adım attım. Her şey yemyeşildi. Kızgın yazın parlak yeşil tonları değil, daha soluk yeşiller, mat yeşiller ve sarımtırak yeşiller ağaçları buz kaplaması ya da şifon bir örtü gibi katman katman renklendiriyordu. Boyu dizime kadar gelen yabani çiçekler arasında yürüyordum. Bir arı vızıldayarak yüzümün yanından geçti.

İçimden neşeyle kahkaha atmak geldi. Bahar topraklarındaydık!

"Biraz durabilir miyiz?" diye seslendim. Rook durmadı, artık ormandaki açıklığın yarısına gelmişti. "Yani tabii güvenliyse. Çünkü bu harika. Eve dönünce burayı resmetmeye çalışmak istiyorum."

Rook durdu ve bana kaçamak bir bakış attı.

Gururundan ödün vermemek için yüksek sesle, "Neredeyse güz toprakları kadar güzel," diye ekledim.

Bu onu yatıştırmışa benziyordu. "Şurada oturulabilecek bir yer var." Bazı dalların altından eğilerek geçti. Ona yetiştiğimde yarıya kadar yosunla kaplanmış, çok da yüksek olmayan bir

Ninova

taşın kenarına oturmuştu. Etrafında çan çiçekleri ve tüylü gibi görünen eğrelti otları çıkmıştı. Bu sabah yaşananlar aramıza mesafe koymanın akıllıca olacağını gösterdiğinden taşın diğer tarafına, sırtım ona dönük halde oturdum, derken ayakkabılarımı çıkarsam mı diye düşünmeye başladım.

Ardından kuyuyu görünce ayak parmaklarımı eğrelti otlarına sürtme fikrini unutuverdim. Bu küçük ve eski görünen, her açıdan muazzam bir kuyuydu. Uzun bir süre inceledim onu.

Rook kısık bir sesle, "Seni Yeşil Kuyu'ya getirdim," dedi.

Sanki sıcak kömürlerin üzerine oturmuşum gibi ayağa fırlayıverdim. Kulaklarım vıcık vıcık bir sesle doldu ve gözlerim kenarlardan kararmaya başladı. Çaresizce uzaklaşmak istedim ve tökezleyip bir ağaca yaslandım, soğuk terler atıyordum. Daha önce hiç baygınlık geçirmemiştim ama baygınlık geçirmek üzere olma hissi başka bir hisle karıştırılacak gibi değildi.

Başını eğip omzunun üzerinden bana tam olarak bakmadan yeniden konuşmaya başladı. Ani hareketim kafasını karıştırmıştı; tepkimin aşırılığını gördüğünü sanmıyorum. "Suyundan içmediğin sürece hiçbir şey olmaz. Ama Yeşil Kuyu'nun suyundan içme fırsatının, pek çok insanın en büyük dileği olduğunu anlıyorum."

Ağaç gövdesinden kayarak yere indim, yerden çıkıntı yapan boğumlu köklerine oturdum, yabani çiçekler bacaklarımı gıdıklıyordu. Rook haklıydı. Ormanda kaybolan insanların çoğu, üstesinden gelemeyecekleri risklere rağmen Yeşil Kuyu'yu bulmayı umanlardı. Zanaat ustaları yıllarca bu gayeyle emek sarf etmişlerdi. Belki de her yüzyılda bir insan bu onura erişebiliyordu. Herhangi bir efsundan, her miktarda altından daha fazla arzulanıyordu ve beni dünyadaki her şeyden çok korkutuyordu.

"Düşündüm ki," diye devam etti, "bu şartlarda bu senin için ideal bir alternatif olabilir. Artık korumama ihtiyacın kal-

Ninova

maz veya ormandaki herhangi bir tehlikeden korkman gerekmez. Güz topraklarına... ve herhangi bir peri sarayına gelip gidebilirsin," dedikten sonra aceleyle ekledi, "hem de dilediğin gibi. Ayrıca sonsuza kadar yaşarsın."

Nasıl olduysa sesimi çıkarabildim. "Yapamam."

Bu kez bana gerçekten dönüp baktı. Yüz ifademi inceleyip yarıya kadar doğruldu. "Isobel! Hasta mı oldun?"

Başımı iki yana salladım.

Duraksadı. "Açlıktan ölecek misin yoksa?" diye sordu gergin bir şekilde.

Kısa bir an için gözlerimi sımsıkı kapattım, acı verici bir kahkahayı bastırmaya çalıştım. "Hayır. Yeşil Kuyu'dan bahsediyorum. Rook, benimle ilgili bilmen gereken bir şey var. Zanaatım sadece yaptığım bir şey değil. Zanaatım benim kimliğim. O sudan içersem kendimi ve değer verdiğim her şeyi kaybederim. Biliyorum, senin için bunu anlamak zor çünkü sen hiç ölümlü olmadın ama senin türünde gözlemlediğim boşluk beni ölümden daha çok korkutuyor. Yeşil Kuyu'yu son çare olarak bile görmüyorum. Bir peri olacağıma Yaban Avı'nın beni paramparça etmesini yeğlerim."

Rook yeniden oturdu, söylediklerimi sindirmeye çalışıyordu. Onu gücendirmiş olmayı bekliyordum ama sadece birisi kafasının arkasına vurmuş gibi biraz sersemlemiş görünüyordu. Belki de söylediklerimi anlamak için harcadığı efor onu sersemletmişti. Sonuçta onun açısından bakınca insani duygular bir armağan değil, bir ıstırap ve lanetti. *Neden* duygularımdan kurtulmak istemeyecektim ki?

Uzun bir duraksamadan sonra tereddütle başını aşağı yukarı salladı. "Pekâlâ. Sana bir daha bunu teklif etmeyeceğim. Ama şimdi bahar sarayına doğru yolculuğumuza devam etmeden önce tartışmamız gereken başka bir şey var. Bu gerçekten çok önemli."

Ninova

"Lütfen devam et," dedim. Vücudumu ele geçiren soğuk dehşet yavaş yavaş yok oluyor, geride kırılganlık ve zayıflık bırakıyordu. Yeşil Kuyu'yu görmek ve sesli olarak reddetmek onu bir şekilde daha az tehditkâr göstermişti. Onunla yüzleşmiş ve zarar görmemiştim.

Eğrelti otları hışırdadı. Başımı kaldırdığımda Rook'un açıklıkta volta attığını gördüm. "Peri halkı, insanları bu ormana kolay kolay getirmez. Aslına bakarsan bin yıldır bahar sarayını ziyaret eden ilk ölümlü olacaksın. Şüpheleri dağıtmak için neden birlikte seyahat ettiğimize dair bir açıklama bulmalıyız. Ama..."

"Bu bir yalan olamaz, aksi halde sen bu açıklamayı yapamazsın."

Bana bir bakış atıp başını sallayarak onayladı.

"En iyi yalanların, doğruya en yakın olanlar olduğunu duymuştum. Bizi birlikte görünce ilk varsayımları ne olur?"

"Birbirimize âşık olduğumuzu düşünürler," dedi son derece nötr bir ses tonuyla.

"Bu senin için bir ilk olmaz." Rook donakaldı. "Kuzgun broşunun içinde ne olduğunu gördüm; bilincin kapalıyken kazara oldu. Özür dilerim, Rook. Maksadım özel hayatına burnumu sokmak değil ama içinde bulunduğumuz tatsız durumla ilgisi var. Doğal olarak bundan bazı sonuçlar çıkaracaklardır, her ne kadar ihtimal dışı ol..." Sessizliği içime işledi. Korku içimde çan sesi gibi yankı buldu. Tenim gerildi ve tüylerim diken diken oldu.

"Sen bana âşık mısın?" dedim pat diye.

Korkunç bir sessizlik çöktü. Rook başını çevirmedi.

"Lütfen bir şey söyle."

Ninova

Birden bana sözleriyle saldırmaya başladı. "Bu kadar korkunç bir şey mi bu? Bundan hayal edebileceğin en berbat şeymiş gibi bahsediyorsun. Bilerek yapmadım sonuçta. Bir şekilde zamanla senin... sinir bozucu sorularına, kısa bacaklarına ve ara sıra kazayla beni öldürme girişimlerine deli divane oldum."

Ben de karşı atağa geçtim. "Bu duyduğum en kötü aşk ilanı!"

"Aman ne güzel," dedi acı dolu bir ses tonuyla, "Böyle hissettiğin için sen de ikimiz de ne kadar şanslıyız. İyi Kanun'u yakın zamanda ihlal etmeyeceğimiz ortada." Bakışlarımı gözlerindeki saf kederden başka yere çevirdim. "Sonuçta aşk dediğin karşılıklı olmalı."

"Güzel," dedim ellerime bakarak.

"Evet, çok güzel!" İleri geri volta atmaya başladı. "Peri halkıyla ilgili neler hissettiğini çok iyi açıkladın. Bana bir şeyler hissettirmeyi bırak artık," dedi, bu söylediği kadar kolay olacakmış gibi. "Düşünmem gerek."

Yüzüm hem cayır cayır yanıyordu hem de kanım donmuş gibi buz kesmişti. Sözleri kulaklarımla çınlıyordu. Bu, o güne dek hayal ettiğim aşk ilişkisi gibi değildi, yani bir gün âşık olduğumda ilişkimin böyle bir duruma geleceğini düşünmezdim. Tanrım, bir felaketin eşiğine ne çok yaklaşmıştık. Ya birbirimize karşı hissettiğimiz duygular örtüşseydi...

Ama bunun bir önemi olur muydu? Salonumda Rook'a karşı hissettiğim şeyin gerçekten aşk olduğundan artık emin değildim. O sırada aşk gibi gelmişti. Daha önce hiç öyle bir şey hissetmemiştim. Ama birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi ona karşı hissettiğim ateşli tutkuya rağmen onu doğru düzgün tanımıyordum bile. İnsan kendisine sunulan tek şey hoş bir illüzyonken birini gerçekten böyle sevebilir miydi? Bir portre yüzünden beni kaçırıp tutsak edebileceğini bilseydim, bana kalırsa düşüncelerimi değiştirirdim.

Ninova

Yine de onunla ilgili *bir şey* hissediyordum. Peki, *bu* şey neydi? Karmakarışık bir düğümmüş gibi duygularımı didik didik ettim ama bir cevap bulmaya yaklaşamadım bile. Temsil ettiği şeyden; efkârlı güz rüzgârından ve sonsuz yazın sonunun geleceği vaadinden mi etkilenmiştim? Sadece hayatımın değişmesini mi istiyordum yoksa hayatımın onunla birlikte değişmesini mi?

Doğrusunu söylemek gerekirse, insan âşık olup olmadığını nasıl anlar, hiçbir fikrim yoktu. O koca duygu düğümünden çekip, "Evet, âşığım, işte bu da kanıtı!" diyebilecekleri tek bir ip var mıydı yoksa "amalar" ve "belkiler" arasındaki acınası münakaşanın ortasında mı kalıyorlardı?

Ah, ne karmaşık bir durum. Yüzümü elbisemin eteklerine gömüp homurdandım. Sadece tek bir şeyden emindim. Daha ben bile kendimi çözememişken İyi Kanun'un bunu benim için yapacağı yoktu.

Rook'un gölgesi dağılan saçlarımın üzerine düştü. "Davranışların aşırı derecede dikkatimi dağıtıyor," dedi. "Çok geçmeden bir fikir bulmalıyım yoksa geceyi burada geçirmek zorunda kalacağız."

Eteğimden dolayı sesim boğuk çıkmıştı. "Nasıl bir fikir olacaksa bu, Zanaatla ilgili bir şey olmalı. Dikkatlerini gerektiği gibi dağıtabilmemiz için tek dayanak noktamız bu."

Rook'un nereden başlayacağını bile bilmediği sonradan kafama dank etti. Zanaatın neleri kapsadığı konusunda en ufak bir bilgiye sahip değildi. Saçlarımın arasından kaçamak bir bakış attığımda tahmin ettiğim gibi kafası karışık bir şekilde tepemde dikildiğini gördüm, çenesini gererken yanağındaki bir kas seğirdi.

Dolayısıyla meseleyi çözmek tamamen bana kalmıştı; şüphesiz ki benim çözmem günün sonunda ikimiz için de daha iyi olurdu. Sorunlarımızı zihin tuvalime resmederek tespit etmeye

Ninova

ve çözmeye çalıştım: Ormandaki varlığım, Rook'un bana eşlik etmesi ve hatta portresindeki sorun gibi haberler çoktan bahar sarayına ulaşmış olabilirdi. Onlarla, resme yeni bir renk katarken olduğu gibi yalnızca tatmin edici değil, olağanüstü bir şey yapabileceğimizi görmeye başlamıştım.

"Dinle," dedim başımı kaldırırken. "Bir fikrim var."

Ninova

On Bir

Ninova

Planım, Rook'un gerekli cümleleri söyleyebildiğinden emin olmak için biraz tartışmamızı gerektiriyordu. Yürürken prova yaptık ve Rook planımı çok beğendi. Ben de kendimden hoşnuttum. Özellikle de en başından dolambaçlı bir efsun ya da bir aylık gerilmiş ve çerçevelenmiş yeni tuval alacağım bir anlaşma yapmanın memnuniyetini hissediyordum. Dünyam yeniden düzene giriyordu ve nihayet başıma gelecekler üzerinde biraz olsun kontrol kazanmıştım. Dahası, istemeden gerçekleştirdiğim sabotajı düzeltme fırsatım bile olabilirdi.

"Sence bu, itibarını gerçekten onarabilir mi?" diye sordum, çiçekleri aşağıya sarkmış sarı çuha çiçekleri arasından geçerken eteklerimi kaldırdım. Esinti her yön değiştirdiğinde burnuma farklı bir koku getiriyordu; bazılarını tanıyabiliyordum, bazılarını ise daha önce hiç duymamıştım.

"Sanırım gelinen noktada itibarımı düzeltebilecek bir şey yok," diye yanıt verdi çarpık gülümsemesiyle. "Ama portre için konuşacak olursam... evet, galiba olabilir. Artık planlarının hedefi olmadığıma memnunum. Göründüğünden çok daha kurnazsın."

Her ne kadar engellemeye çalışsam da kuyuyu geride bıraktığımızdan beri Rook'un söylediği her şeyde itirafının yansımasını duyabiliyordum. Artık ne aramam gerektiğini bildiğim için ses tonundaki sıcak hayranlığı anlayabilmiştim. Moralimiz düzelmiş olsa da aramızdaki atmosfer gerginlikten ağırlaşmıştı. Birbirine dolanmış uzun çiçekler arasında adımlarıma dikkat ederek yürürken kendimi gülmeye zorladım.

"Kurnaz değilim, sadece pratik olmaya çalışıyorum. Ama peri halkının pratiklikle pek alakası yok."

Ninova

Kaşlarını çattı, ona hakaret edip etmediğimi anlamaya çalışıyordu.

"Baksana," dedim çabucak, yosun kaplı büyük bir taşın üzerinde güçlükle yürürken eğlendiğimi gizlemeye çalışıyordum, "bu çiçek elim kadar büyük. Bu kadar büyümelerini sağlayan ne acaba?"

Eğilip çiçeği koparır koparmaz yanımda bir pantolon bacağı belirdi. Parlak gül grisi ipekten yapılmıştı, hemen ardından aynı pantolonun diğer bacağı geldi. Ürküp birden geri çekildiğim için kalçamın üzerine düştüğümde Gadfly'ın iki iri kaya parçası arasındaki çatlaktan çıkışını izledim. Daha da tuhaf olanı ise, ki bundan tamamen emindim, Gadfly'ın kayaların diğer tarafından gelmemiş olmasıydı. Nasıl olduysa bir peri yolunun girişine denk gelmiştim.

Zaten kusursuz bir şekilde bağlanmış olan kravatını düzeltirken, "İyi günler, Isobel," dedi hoş bir tavırla. Elimde çuha çiçeğiyle paniklemiş halde, hemen önündeki zeminde oturduğumu gördüğüne şaşırmışa benzemiyordu.

Yaşadığım şok geçince onu gördüğüme son derece mutlu olduğumu fark ettim. Son birkaç gündür kaçınmaya çalıştığım ev özlemi, birden bana yoldan çıkmış kontrolsüz bir at arabası gibi çarpıvermişti. Salonumda onunla yıllar geçirmiştim ve soluk mavi gözlerinde en ufak bir sıcaklık olmasa da yüzü evden ayrıldığımdan beri gördüğüm her şeyden daha tanıdıktı.

Neredeyse adını haykıracaktım ama son anda kendimi tuttum. Rook'la geçirdiğim zaman içinde terbiyem dehşet verici derecede bozulmuştu.

Eğilerek selam vermek için ayağa kalkarken, "Sizi görmek ne güzel, Bay Gadfly," dedim. "Bay Rook size geleceğimizi haber verdi mi?" Haber verdiğini öğrenmek benim için yeni bir haber olurdu.

Ninova

Beni eğilerek selamladı, ardından Rook'a anlamlı bir bakış attı. "Sevgili Rook nezaket göstermeye zahmet eder mi hiç? Hayır, sadece geleceğinizi biliyordum. Bahar topraklarında gözümden kaçabilen pek az şey olur... Koparılan bir çiçekten bile haberim olur."

Elimdeki çuha çiçeğine suçluluk duyarak baktım.

"Sende kalsın," diye ekledi hemen, "benim bölgeme hoş geldin hediyesi olarak."

Ben onun tuhaf sözlerini sindirirken Gadfly, başını kaldırmış ve çenesini germiş bir şekilde yapılan incelemenin bitmesini bekleyen Rook'un etrafında daire çizdi. İkisini karşılaştırdığımda Rook'un ondan birkaç santimetre daha uzun boylu olduğunu fark edince gururlandım. Koyu renkli dağınık saçları ve çarpıcı gözleri onu Gadfly'ın renklerden arınmış soluk benzinden gece ile gündüz kadar farklı kılıyordu. Yaş olarak ondan çok daha küçük olsa da Rook her anlamda Gadfly'ın dengiydi.

"Bu kıyafetler en az elli yıl önceye ait," dedi Gadfly ona. "Kimse bahar sarayında bakır düğme kullanmıyor. Burada kalmakta ısrarcıysanız size bulmamız gereken şe..."

Daha sonra ne söylediğini ve Rook'un ne cevap verdiğini duymamıştım çünkü şu sözünü sindirmeye çalışıyordum: *Benim bölgeme hoş geldin hediyesi olarak.*

Boğazımı temizledim. Gadfly dönüp bana baktı. "Siz bahar prensi misiniz, efendim?" diye sordum.

Gülümsedi. "Ah, evet. Ta kendisiyim! Daha önce sana bundan bahsetmiş olmalıyım mutlaka?"

"Hayır, söylediğinizi sanmıyorum."

"Ne kadar dikkatsizim. Ölümlülere pek çok şeyi söylemeyi unutuyorum; nedense herkesin her şeyi çoktan bildiğini varsayıyorum." Gadfly konuşurken Rook onu anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle inceliyordu. "Ah, korkma, Isobel. Senin terbi-

Ninova

yen eleştirilemeyecek kadar üst düzey. Senin evinde her zaman bir prens gibi muamele gördüm. Şimdi, başka bir detayı daha unutmadan, neden bu ormanda böyle dikkat çekici biriyle beraber dolaştığını bana söylemek ister misin?"

"Aslında..." Rook'a bir bakış attım. Bu açıklamayı Rook'un yapmasını planladığımız için memnundum çünkü Gadfly'ın rütbesini öğrenmek şaşkınlıktan dilimi yutmama sebep olmuştu.

Rook bana sinirlendiğini düşündüren bir tavırla kabanını hızla çekip düzeltti ve kılıcının kınının asılı olduğu kemerini sıkarken, "Yürürken konuşalım," diye öneride bulundu. Gadfly'ın eleştirilerine içerledi mi diye merak ettim. Sonra hızlıca çayırda yürümeye başladı, biz de ona yetişmeye çalışarak peşinden gittik.

"Çok eşsiz bir adam, değil mi?" dedi Gadfly.

Buna herhangi bir pot kırmadan nasıl cevap verebilirdim? Aklıma gelen en tarafsız cümlede karar kıldım. "Gerçekten de öyle, efendim. Bence bütün periler eşsiz."

"Ah, keşke bu dediğin doğru olsaydı! Ama hepimiz birbirimize benziyoruz ne yazık ki." Bana baharda eriyen buzlar gibi hemen göze çarpmayan soğuk bir gülümsemeyle baktı. "Çoğumuz yani. Evet, Rook... sen ne anlatıyordun?"

Önümüzde hızlı hızlı yürüyen Rook'un etraftaki çuha çiçeklerinden sıkılmaya başladığı belliydi. "Bildiğin gibi," dedi sabırsızca, "Isobel günümüzde Heves'teki en güzide Zanaatkâr. Benim için yaptığı portre, güz sarayında daha önce gördüğüm hiçbir portreye benzemiyor."

"Ben de öyle duydum," diye yanıtladı Gadfly. Yüzüne bakıp tepkisini tartmamak için muazzam bir irade gücü göstermem gerekti.

Ninova

"Bizi hayrete düşürdü, en çok da beni. Önce bunun bir sabotaj eylemi olduğunu ve Isobel'in yargılanması gerektiğini düşündüm. Ama güz sarayına giderken Isobel'in aslında kötü bir niyeti olmadığını anladım. Sadece yüzüme tüm yeteneğiyle insani bir duygu yansıtmış ama bunu gerçekte ne yaptığının farkında olmadan yapmıştı." Tüm bunlar bir anlamda doğruydu. "Şimdi Isobel, yeni keşfettiği Zanaat tekniğini yeniden kullanmak istiyor."

"İnsani duygular, Bay Gadfly," dedim, pot kırmadan açıklamamıza devam ettikçe özgüvenim artıyordu. "Zanaatımın sunduğu her şeyi deneyimlediniz; çörekler ve porselenler, ipek takım elbiseler, kitaplar, kılıçlar... Geçmişten beri aynı şeylerin farklı versiyonlarını yapıp durduk ama ben şimdi yepyeni bir şey denemek istiyorum. Yüzünüze gerçek bir mutluluk ifadesi yerleştirebilirim. Bir başkasına şaşkınlık. Kahkaha, öfke, hatta keder. Bay Rook bana sizin türünüzün bunu eğlenceli bulabileceğini söyledi."

"Bu yüzden onu, bu tekniğini ilk önce en sadık müdavimleri için uygulayabileceği bahar sarayına getirdim," diyerek sözlerine harika bir son verdi Rook. "Sonuçlar tatmin edici olursa, bence böyle bir Zanaatkârlığın hakkınca ödüllendirilmesi gerekir. Eğer kendisi de kabul ederse, bence Isobel'in ödemesi Yeşil Kuyu'yu ziyaret etmek olmalı."

Yüzümde masumane bir gülümseme vardı. *Yeşil Kuyu'yu ziyaret etmek*, onun suyundan içmek değil.

Derin düşüncelere dalmış olan Gadfly, "Yepyeni bir şey," diye mırıldandı. Bir an için göründüğünden daha yaşlı gelmişti gözüme. Arılar tatlı havada uçuşup durmayı ve tüm ötücü kuşlar şarkı söylemeyi kesti. Dünyanın geri kalanıyla birlikte nefesimi tuttum. "Evet. Evet, işte bu çok doğru. Isobel, Rook, sizi misafir etmekten memnuniyet duyarım. Bahar sarayında kaldığınız sürece istediğiniz her şeyi oldu bilin."

Ninova

Saraya beklediğimden çok daha çabuk varmıştık ve neredeyse vardığımızın farkına bile varmadan içine girivermiştim. Tüm heybetleriyle etrafımızı çevreleyen, bir yetişkin erkekten daha geniş gövdeli huş ağaçlarının boyu, inanılmaz bir yüksekliğe uzanıyordu. Başımı eğdiğimde, dallarının Rook'un sığınaklarındaki gibi birbirine geçtiğini, ötücü kuşların ve mücevher gibi parlak sinek kuşlarının bu dallar arasında uçuştuğunu gördüm. Diğerleri arasında göze çarpan tek ağaç, yosunlu bir tepenin zirvesine kadar uzanan, tamamen çiçeklenmiş, yaşlı ve budaklı bir kızılcık ağacıydı. Tuhaf bir şekil alarak gelişmişti, üzerinde kafa yorarken bunun normal bir ağaç olmadığını, aslında bir taht olduğunu fark ettim.

Ben bu sonucu çıkarır çıkarmaz etrafımdaki orman değişti. Berrak bir kahkaha ve çaydanlıktan çıkan buharı andıran bir pus doldurdu ortamı, çiçekli çayır boyunca brokar sandalyeler, ipek yastıklar ve piknik örtüleri belirdi. Daha önce görünmeyen, farklı dinlenme pozisyonlarında duran, yüzlerce değilse bile düzinelerce peri bizi izliyordu. Dizlerimin bağı çözüldü ve kendimi yürümeye zorlamam gerekti. Daha önce aynı yerde bu kadar çok periyi bir arada görmemiştim. Daha da kötüsü, aslında bizi izlememeleriydi. Sadece ve sadece bana gözlerini dikmişlerdi; bin yıldır saraylarına giren ilk ölümlüydüm.

Tahta yaklaşırken piknik örtülerinden birinin üzerinden bir genç kız kalktı, kalkmadan önce çay içiyormuş gibi görünüyordu ama bütün çay fincanları boştu, uzun sarı saçlarını savurarak ve lavanta mavisi elbisesinin kat kat eteklerini dalgalandırarak hızlı hızlı bize doğru geldi. Yanımıza vardığında iki elimi birden tutarak beni ürküttü. Teni soğuk ve bir porselen kadar pürüzsüzdü. İnsan olsaydı on dört yaşında falan olduğunu tahmin ederdim.

"Ah, bir ölümlü! Gadfly, bize bir ölümlü getirmişsin!" diye haykırdı coşkulu bir neşe taklidi yaparak ve gülerken küçük beyaz dişlerinin her birinin bir köpek balığının dişleri kadar sivri

Ninova

olduğunu gördüm. "Onu Aster'la[14] tanıştırmalıyız, çok mutlu olacaktır! Yeşil Kuyu'nun suyundan içecek misin?" Dikkatini üzerime çevirmişti. "Lütfen evet de, ne olur evet de! Birbirimizin en iyi arkadaşı olabiliriz. Tabii sudan içmesen bile birbirimizin en iyi arkadaşı olabiliriz ama o kadar çabuk ölürsün ki çaba sarf etmeye değmez!"

Gadfly elini genç kızın omzuna koydu. "Isobel, bu benim," doğru kelimeyi hatırlamaya çalışıyordu, "yeğenim, Lark.[15] Lütfen heyecanını mazur gör. İlk defa bir ölümlüyle tanışıyor. Eminim onur konuğumuz olarak sana çok iyi davranacaktır." Belli ki bu, benden çok Lark'ın faydasınaydı.

Hâlâ ellerimi sıkı sıkı tuttuğu için zorlanarak ona garip bir şekilde reverans yaptım. Ama görünüşe göre garip olsa da kabul görmüştü çünkü nihayet ellerimi bırakıp selamıma karşılık verdi. Parmaklarım buza yapışmış gibi hissettiriyordu. "Sizinle tanışmak ne güzel, Bayan Lark."

"Tabii ki öyle!" dedi.

"Rook'u zaten tanıyorsun," diye devam etti Gadfly tatlı tatlı.

"Merhaba, Rook," dedi Lark, gözlerini yüzümden ayırmadan. "Yine bir tavşana dönüşüp seni kovalamama izin verir misin?"

Rook bir kahkaha patlattı. "O bir çocuk oyunuydu, Lark. Artık genç bir hanımefendisin."

"Hiç eğlenceli değilsin. Zavallı Isobel, senin yanında ölümüne sıkılmış olmalı. Isobel'e yeni kıyafetler giydirebilir miyim?" diye sordu Gadfly'a, bu esnada Gadfly'ın gülüşü yüzüne yapışıp kalmıştı.

[14] "Yıldız çiçeği" anlamına gelir. (ç. n.)

[15] "Çayır kuşu" anlamına gelir. (ç. n.)

Ninova

"Biraz sonra, tatlım. Şimdilik Isobel'le onun Zanaatı hakkında konuşmam gerek. Neden tahtın yanında bir yere oturup ona giydirmek istediğin elbiseleri düşünmüyorsun? Unutma, onun sahte cazibe kullanması mümkün değil, bu yüzden *yeni* bir elbise seçmelisin." Başını anlamlı bir şekilde yana eğdi.

"Öf, tamam!" Tahtın yanına trajik bir mavi şifon yığını olarak çöküverdi.

"Şimdi," dedi Gadfly, kızılcık ağacındaki platforma zarif bir şekilde yerleşirken, "Zanaatını icra edebilmen için sana neler temin etmeliyiz? Ne yazık ki senin salonunda gördüklerime benzer malzemelerimiz yok. Heves'ten malzeme getirtebilirim ama sarayım maskeli balo hazırlıklarıyla fazlasıyla meşgul ve onların teslim edilmesi uzun zaman alabilir."

Etrafımızdaki perilere bakma dürtüme direndim, hiçbiri küçük parçalar halinde kurabiye yemek dışında üretken ya da verimli sayılabilecek bir şey yapmıyordu.

"Bir düşüneyim, efendim." Ne kullanabilirdim? "Öncelikle bir tuval ya da kâğıt yerine geçebilecek bir şeye ihtiyacım var. Sağlam olmakla birlikte kırılmadan düzleştirilebilecek kadar esnek, ince ve açık renkli ağaç kabuğu şeritleri olabilir. Huş ağacı kabuğu uygun olabilir ve burada o ağaçtan bol bol var gibi görünüyor." Hayal mi görüyordum yoksa Gadfly'ın tahtının dalları hareket mi ediyordu? "Sonrasında," diye devam ettim, kızılcık ağacının gücenebileceği fikrinden gözüm korksa da, "sanırım doğal boya maddelerini kendim toplayabilirim. Çocukken bunu sık sık yapardım."

"Harika," dedi Gadfly, örümcek bacağını andıran parmaklarından biriyle dudaklarında ritim tutarken. "Bir de sandalye ve ağaç kabuğunu koyacağın bir stant lazım sanırım?"

"Çok doğru, efendim." Bir fırça ya da kalem yerine ne kullanabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bir şekilde çözecektim. Gerekirse parmaklarımı kullanırdım. "Malzeme-

Ninova

lerdeki farklılıktan dolayı portreler genelde yaptıklarımla aynı görünmeyecektir, onlar kadar uzun ömürlü de olmayacaktır. Ama eserlerimden memnun kalırsanız onları yağlı boyayla yapmaktan mutluluk duyarım. Yani normal resim yapma yöntemimden bahsediyorum," diye ekledim, anlamayabileceğini düşünerek.

"*Artık* ona yeni kıyafet giydirebilir miyim?" dedi Lark'ın yerden gelen sesi, hâlâ aynı yürek parçalayan yığının içine çökmüş haldeydi.

Gadfly bana bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Ah," dedim. "Evet, sanırım. Gerçi ben..."

"Her şeyi deneyeceksin!" diye haykırdı Lark, soğuk eli bileğimi mengene gibi kavradı. Daha ne olduğunu anlamadan gülen piknikçilerin arasından çok az kaçma umuduyla sürükleniyordum. Omzumun üzerinden gidişimi dikkatle izleyen Rook'a baktım ve geçen yüzyılın ipek tarlatanlarının içinde boğulmadığımdan emin olmak için Rook'un çok geçmeden bir bahane bulacağını umarak kendimi rahatlattım.

Lark beni devasa huş ağaçlarından birine doğru çekti, ağacın kalın dalları bir döner merdiven gibi kıvrılarak yukarıya çıkıyordu. Bu güvenilmez görünen dala hiç tereddüt etmeden atladı, beni de peşinden sürükledi. Gitgide daha yukarı çıktık, artık yerdeki periler oyuncak askerler kadar küçük görünüyordu. Anladım ki bu yumrulu dalların üzerinde bastığım yere iyice dikkat edersem, aşağıya bakmazsam ve serbest olan elimle ağacın kabuklarına tutunursam Lark'ın şifon elbisesine kusma dürtüme direnebilirdim. Lark bir kez olsun cevap vermememe aldırmamış görünerek tüm bu süreçte şen şakrak konuşup durdu.

Zirveye çıktığımızda yapraklarla kaplı bir labirente girdik. Bana biraz çalı labirentini hatırlattı ama çalıların yerine soluk yeşil yapraklarla dolu, hasır gibi örülmüş ince beyaz dallardan

Ninova

kemerli bir pergolaya[16] benziyordu. Yer biraz esnek hissettirse de sağlamdı. Ne kadar yüksekten düşebileceğimi bilmeseydim oradan geçmekte bir mahzur görmezdim. Zanaat nesneleri patikalar boyunca karışık bir şekilde yığılmıştı, hafifçe sallanan mobilya, minder, kitap, tablo ve porselen eşya yığınları duvarların tepesine kadar yükseliyordu. Ters çevrilmiş sandalyelerin bacaklarına mücevherler asılmıştı; haritalar ve pirinç palto askıları örümcek ağı bağlamıştı.

"Bu taraftan!" diye haykırdı Lark. Neredeyse omzumu çıkaracak kadar güçlü bir şekilde çekiştirip koridorlardan birine soktu beni. Arkasından koşturup dururken dar geçitlerden güçlükle geçebilmek için yan dönmek zorunda kalıyordum ve yol boyunca birkaç örümceği evsiz bırakmış olabilirdim.

"Elbiselerimi Kuş Oyuğu'nda[17] saklıyorum. Bütün odalarımıza isim verdik, gerçi gerçek anlamda bizim odalarımız değiller çünkü bu, ölümlülerin yaptığı bir şey."

"Ah, ne hoş," dedim kısık bir sesle, dehşete düşmüştüm.

Fakat kulağa pek hoş gelmeyen Kuş Oyuğu üç aşağı beş yukarı labirentin geri kalanı gibi görünüyordu, sadece koridorlardan birinin açıldığı kubbeli bir odaydı ve ötücü kuşlar bu odaya tünemişti ama biz içeri girdiğimizde melodik bir patlamayla uçuşuverdiler. Karşıdaki duvarı çiçek açan ince dallar bir perde gibi örtüyordu. Lark nihayet kötü muamele görmüş bileğimi bırakıp oranın altını üstüne getirmeye gitti, artık belinden yukarısını göremiyordum.

"İşte," dedi, perdenin arasından kollarıma bir şifon yığını bırakırken. "O sıkıcı, eski, kahverengi elbiseni çıkarıp bunu giy. Kısa boylu olduğun için sana uzun gelebilir ama değiştire-

[16]Belirli bir hat boyunca yanlarına sütün ya da direkler dikilerek sarmaşık bitkilerle donatılmış gölgeli yürüyüş yolu ya da geçit. (ç. n.)

[17]Ağaçlarda kuşların içine yuva yaptığı küçük delikler. (ç. n.)

Ninova

bilirsin sonuçta, değil mi? Sonra da eski haline getirip yerine geri koyabilirsin?"

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. "Ne yazık ki ben o tarz bir Zanaatla uğraşmıyorum. Az da olsa dikiş biliyorum tabii, yırtıkları onarabiliyorum mesela ama terzi değilim."

Lark doğruldu ve bana anlamaz gözlerle baktı. Kocaman mavi gözleri, ona meraklı bir serçe görünümü veriyordu. Dişleri sivri olmasaydı yüzünü çok etkileyici bulabilirdim.

"Bazı periler farklı sihir türleriyle uğraşıyor, değil mi?" diye açıklamayı denedim. "Onlara ya da sizin türünüzden az sayıda kişiye özgü bir sihirden bahsediyorum, mesela Rook'un form değiştirebilmesi gibi."

"Evet!" diye haykırdı. "Gadfly'ın olacakları önceden bilmesi gibi."

Bu bilgiyi daha sonrası için aklımın bir kenarına not ettim. "Eh, ölümlüler ile Zanaat arasındaki ilişki de böyle. Benim uzmanlığım insanların yüzünü resmetmek. Biraz yemek de pişirebiliyorum ama kıyafetlerden o kadar anlamıyorum, silahlar konusundaysa hiçbir şey bilmiyorum."

"Silahı kim ne yapsın! Ben ölümlü olsaydım elbise yapma Zanaatıyla uğraşmak isterdim. Artık acele edip şu elbiseyi giyer misin lütfen?"

Elimdeki pembe kumaşa kederle baktım. "Sanırım. Ben hazırlanırken *onu benim için tutabilir misiniz?*" Kıyafeti ona geri verip üzerimdeki elbiseyi çıkardım. Koyabileceğim daha iyi bir yer bulamadığım için yere bıraktım ve Lark'ın "yardımıyla" ki bu beni gerekli gereksiz itip kakmaktan ibaretti, yeni elbiseyi güçlükle giydim. Tüm bu süreçte cebimde sakladığım demir yüzük aklımdan çıkmadı, *onu keşke cebime değil de çorabımın içine saklasaydım,* diye düşündüm.

Ninova

İşimiz bittiğinde Lark, "Çok daha iyi görünüyorsun," dedi ağır ağır. "Sadece pembe senin rengin değil. Bunu da çıkar!" Tekrar dolaba gömüldü.

Ben kumaş yığınının içinden çıkmak için bir adım atmıştım ki duvardan bir hışırtı geldi. Dönüp baktığımda dalların arasından gagasını çıkaran bir kuzgun gördüm. Kafasını bir o yana bir bu yana eğdi, yaprakları kapıp kendine yer açmak için koparmaya çalışıyordu ve talepkâr mor gözünü bizim bulunduğumuz yere dikmişti. Önce içim rahatladı ama sonra orada iç çamaşırlarımla durduğumu fark edince elim ayağıma dolaştı. Rook dalların arasından başını tamamen içeri sokunca kollarımı göğsümde birleştirdim. Duvarın içinde sıkışmış, tamamen geçememişti ve boğazından rahatsız edici bir kabarcık sesi geldi.

Kendime engel olamayıp kahkahayı bastım. Bir kuşun karşısında bilinçli davranmak zordu.

"Tamam, tamam, kıpırdama," dedim ona. Gidip elimi tüyleri boyunca kaydırdım ve dalları kenara çektim. Kanat çırpıp yere indi. Kendini beğenmiş bir tavırla odanın karşı tarafına doğru kasıla kasıla yürüdü ve Lark'ın elbisesinin eteğini çekiştirdi.

"Kes şunu!" dedi Lark. "Meşgulüm. Onu incitmeyeceğim, merak etme."

Rook'la göz göze geldik. Sözünde ciddiyse de değilse de sonuçta buna söz vermişti ama birinin bir ölümlüyü tam olarak nasıl incitebileceğini anlaması pek olası görünmediğinden verdiği sözün bir anlamı olduğundan emin değildim.

Lark arkasına döndü. "İşte bu." Yüzü memnuniyetle ışıldıyordu.

Ah, Tanrım. Bu Firth & Maester's mağazasından alınmıştı. Tıpkı bir kraliçenin elmas kolyesini alıyormuşum gibi elbiseyi gönülsüzce elinden aldım ve dizlerim birbirine yapışmış bir şe-

Ninova

kilde, Rook'un sadece birkaç adım ötemde durduğunun bilincinde olarak elbiseyi kendime yakın tuttum. "Bayan Lark, bu elbiseden çok emin değilim. İşimiz bittiğinde orman meyveleri aramaya çıkacağım ve ormanda dolaşırken bu elbiseye zarar vermek istemiyorum."

"Bunu neden kafana takıyorsun ki?"

"Eh, çünkü o zaman elbise mahvolmuş olur. Aynı elbiseden bir daha almak zorunda kalmak Bay Gadfly'ı sinirlendirmez mi?"

"Şapşal seni. Bak şimdi, izle!" Dalların arkasından başka bir elbise çıkardı. İstemsizce geri çekildim. Bu çok uzun zaman önce gelinlik olarak kullanılmış gibi görünen bir elbiseydi ama bir zamanlar beyaz olan kumaşı kirlenmiş ve grileşmişti, ayrıca güveler yüzünden delik deşik olmuştu. Belinden sarkan kurdeleler öyle çürümüştü ki Lark elbiseyi kendine doğru çekerken kurdelelerden biri kopup yere düştü. Ama vücuduna değer değmez saten kumaşı kar beyaz rengine ve sağlam haline geri döndü. Dantelleri açan çiçekler gibi eski formunu aldı, el değmemiş kurdeleler ayak parmaklarına kadar uzandı. Tıpkı yeni dikilmiş gibi görünüyordu, o yıpranmış halinden eser kalmamıştı.

Yüzümdeki ifadeyi görünce Lark sivri dişlerinin her birini gözler önüne sererek kahkahalara boğuldu. Sonra da bir müzik kutusunu kapatmış gibi kahkahaları aniden kesildi.

"Sana yeni elbiseler giydirmemi söylerken kastettiği buydu," diye açıkladı. "Ama sadece tam olarak ilk dikildiklerinde nasıl görünüyorlarsa yine öyle görünmelerini sağlayabiliyoruz. Yani istesem de modelini değiştiremem ya da üzerine bir şey ekleyemem." Beni ölçüp tarttı. Yine bana dikiş becerilerimle ilgili bir şeyler soracağını anladım, bu yüzden ona fırsat vermeden Firth & Maester's mağazasından alınmış elbiseyi hızlıca üzerime geçirdim.

Ninova

Muazzam adaçayı yeşili renginde saten bir elbiseydi. Korse kısmına gümüş iplikle küçük ötücü kuşlar işlenmişti, yüksek bel kısmından krem rengi saten kurdele geçiyordu, hemen kurdelenin altından yeşil eteğin üzerine de tek kat şeffaf muslin kumaş dökülüyordu. Kendimi, bir yusufçuğun kanadı gibi zarif ve göz alıcı hissediyordum. Normalde bunun yarısı kadar ince bir elbiseyi bile kombinezonsuz giymezdim, kaygan kumaşın çıplak bacaklarımın üzerinde kayması benim için yeni bir deneyimdi ve her hareketimde ipeksi dokunuşuyla vücudumdan adeta su gibi akıp gidiyordu. Elbisenin eteğinin altından çıkan kösele potinlerimle korkunç derecede uyumsuz görünüyordu ama gardırobumda ödün vermeyi reddettiğim tek şey onlardı çünkü ne zaman kaçmam gerekebileceğini bilmiyordum.

"Orman meyveleri toplamak için mükemmel," diye şakalaştım halsizce.

Lark, "Ya sen?" dedi beni başı eğik bir şekilde izleyen Rook'a. Yanaklarım ısınmaya başladı ve ortada saklayacak bir şey olmasa da yeniden kollarımı göğsümde kavuşturma dürtüsüne direndim. "Gadfly, üzerindeki güz topraklarının iç karartıcı tarzındaki kıyafetleri değiştirdi mi?"

Kuş Oyuğu rüzgârda sallandı ve Rook kederli ve hırpani görünümüyle yanımızda belirdi. "Evet, beklendiği üzere ilk iş emri buydu. Ama bu renkler bana hiç yakışmıyor."

"Oyunbozanlık yapma! O siyahlı kahverengili takım elbisemsi şey kimseye yakışmaz. Bence şu an aşırı iyi görünüyorsun."

"Bence modada anlaşamadığımız konusunda anlaşmalıyız," dedi Rook gururla. "Ayrıca kahverengi değil o, bakır rengi."

"Bakır rengi ha!" diye tekrarladı Lark ve yine tiz bir kahkaha patlattı, en azından artık alay kaynağı ben değildim.

Tam anlamıyla doğruyu söylemek gerekirse, Rook bir çarşafa sarınıp dolaşsa da göz kamaştırıcı görünürdü. Ama gerçek-

Ninova

ten de kendi kıyafetleri içinde daha iyi görünüyordu; Gadfly'ın onun için bulduğu eğrelti otu yeşili ceket, tenine ve koru renkli saçlarına uymuyordu ve omuz kısmından dar gelmişti. Savaştan çıkmış gibi görünen kravatının huzursuzca çekiştirildiği belliydi; bence çıkarması çok uzun sürmeyecekti. *Ama en azından uyumlu olduk,* diye düşündüm alaycı bir şekilde.

"İkiniz de tamam mısınız? Hazırlanması bitince Isobel'i takdim için tekrar aşağıya indirmem söylendi," dedi Rook. Sonra surat asan Lark'a dönüp, "Tabii sen de onun takdim edilmesine yardımcı olabilirsin," diye ekledi.

"Ah, oldu bil!" Lark, Rook'un koluna girdi.

Rook diğer kolunu anlamlı bir şekilde kaldırınca gülümseyip başımı iki yana salladım. "Kol kola gezmeye kalkarsak o dar koridorlardan geçemeyiz. Zaten kendimi palto askılığına çakılmış gibi hissediyorum."

"Hadi ama, Isobel!" diye haykırdı Lark. "*O taraftan* gitmeyeceğiz."

Başka ne taraftan gidebilirdik ki? Hiç istemememe rağmen bir başka peri saçmalığını daha deneyimlemek üzere olduğumdan emindim, yine de Rook'un koluna girdim. Onun koluna dayanan elimin ve bileğimin ne kadar zarif göründüğünü fark ettim ve peri halkının nasıl bu kadar gösterişçi olduğunu ve neden Firth & Maester's mağazasında dolaşıp sürekli hangi rengin onlara en çok yakıştığını tartıştıklarını anlamaya başlamıştım.

Rook bakışlarını aşağıya indirdiğinde hissettiklerini gözlerinden apaçık okuyabilmiştim.

Bana gerçekten âşık, diye düşündüm. Kalbim, ürkek bir ceylan misali yerinden fırlayıp çıkacakmış gibi hissettim. Gözlerindeki aşk itirafını görmek, bu itirafı söze döküşünü dinlemekten o kadar farklıydı ki. Böyle bir şey mümkün olsaydı zamanı durdurabilecek bir bakıştı bu. Hem yumuşak hem de

Ninova

keskindi, kederle birlikte yürek sızlatan bir şefkat içeriyordu, çoktan kırılmış bir yüreğin çıplak kanıtıydı resmen. Ben bir yusufçuk gibi giyinmiş ve onun koluna girmişken Rook beraber geçireceğimiz vaktin bitmek üzere olduğunu biliyordu.

İçimde bin tane kanat çırpıldı. Onları kovaladım, susturmaya çalıştım, zarar veremeyecekleri bir yere tıkıp kapatmayı denedim ama uçuşan kelebekler hortumunun ortasında kalmış ve hepsini ellerimle tek tek yakalamaya çalışıyor olsaydım ancak bu kadar başarısız olabilirdim. İpek ceketinin kumaşı üzerinden Rook'un teninin sıcaklığını hissettim ve elim hafifçe olsa da titremeye başladı.

Rook, Lark'ın önünde hiçbir şey söyleyemezdi, söylemesine gerek de yoktu. Duymam gereken her şeyi gözlerinde görmüştüm zaten.

Ben ne hissediyordum? Ben kendimden nasıl emin olabilirdim?

Aramızda filizlenen aşkı yaşamamız imkânsızdı. Bu duygunun uçup serbest kalmasına izin verirsem bize olabileceklerle yüzleşmeye zorladım kendimi. Önümüzde sadece iki seçenek vardı: Yeşil Kuyu'nun suyundan içmek ya da ikimizi de ölüme mahkûm etmek. Bakışlarına karşılık verdiğimde kararlılığımın yüzümden okunmasını sağladım. İkisine de izin veremezdim. Ben duygularımdan daha güçlüydüm. Bin tane ömrüm olsaydı bile bir kez olsun kendimin ve sevdiğimin hayatını mahvetmeyi seçmezdim. Göğsümde fırtına bulutları toplandı; kelebekler güçsüzce çırpınarak yere düştü.

Rook derin bir nefes alıp başını çevirdi.

Mantığıma göre doğru olanı yapmıştım. Ama kalbim, benden uzaklaşan bakışlarının geride bıraktığı o boş, karanlık ve dipsiz uçuruma düşmüştü. *Aklım ve kalbim bir gün anlaşmaya varacak mı yoksa az önce kendimi kalan ömrüm boyunca bu anı tekrar tekrar yaşamak için lanetledim mi,* diye merak ettim.

Ninova

Gerçekten yapabileceğim tek seçimi tercih ettiğime kısmen emindim, diğer yarımsa *keşke* diye fısıldıyor ve tüm benliğim acı bir pişmanlıkla doluyordu.

Kuş Oyuğu gıcırdadı. Ayaklarımın altındaki zemin ve duvarlardaki ince dallar dokuma tezgâhındaki ipler gibi zikzak çiziyor, yuvarlanıyor, dışarı doğru çekiliyordu. Refleks olarak Rook'un koluna sımsıkı sarıldım. Lark yüzümdeki ifadeyi görünce şeytani kahkahalar attı. Oda dört bir yanımızda değişti ve içim panikle doldu: Yakınlaştığımız o tek anda Rook ve ben İyi Kanun'u ihlal etmiş miydik?

Ninova

On İki

Ninova

İnce dallardan örülmüş zemin ayakkabılarımın önünden aşağıya doğru inmeye başlamıştı. İnce huş dallarından direkler yerden aralıklı olarak yükselerek yeni oluşan merdivenleri taşıyor, hem aşağıda hem yukarıda zarif kemerler oluşturuyor, dallardan tırabzanlar yaratılıyordu.

Sadece saniyeler sonra herhangi bir sarayda olanlardan daha geniş ve gösterişli bir merdivenin tepesinde duruyordum ve bu merdiven en az beş kat aşağıya iniyordu. Kalabalık bir peri grubu, bizim ineceğimizi varsaydığım çayırda, merdivenin en altında yarım daire şeklinde dizilmiş bizi bekliyordu. Gadfly bu yarım halkanın ortasında diz çökmüştü, saçları güneş ışığının altında parlıyordu. Ben izlerken ayağa kalktı, işaret parmağının ucunu inceledi ve sonra gizlice dudaklarına götürüp akan kanı emdi. Görünüşe göre tüm bunları, bir kan damlasından biraz daha fazlasıyla o yapmıştı.

Kalbim deli gibi atıyordu. En büyük korkum geçmemişti ama artık onun yerine kafa yoracağım çok fazla şey vardı. Aşağıda, daha önce çayırda gördüğümden çok daha fazla peri toplanmıştı ve her ne kadar Rook yanımda bütün ihtişamıyla duruyor olsa da gerçek anlamda tek gördükleri bendim. Hepsi bir bahar bahçesinin o güzel pembe, yeşil, mavi ve sarı tonlarında, göz kamaştırıcı gümüş işlemelerle süslenmiş, sedefli düğmeleri olan kıyafetler giymişti ve ölümsüz gözleri kadar parlak mücevherler takmıştı. Onların arasında saatlerce yürüsem de kırık bir tırnak ya da dağılmış bir saç tutamı göremeyeceğimi biliyordum. Ayrıca her birinin beni bir çay fincanını yere düşürüp kırmak kadar kolay bir şekilde öldürebileceğinin de farkındaydım.

Gadfly başını bize doğru eğdi.

Ninova

Bir iki adım attı. Bu kadarı yetmişti. İnişimiz saniyelerden ziyade dakikalar sürmüş gibi gelirken ve kalabalık çıt çıkarmadan beklerken duyabildiğim tek ses geride bıraktığım basamaklara sürünen elbisemin eteğinin hışırtısıydı. Biz yaklaştıkça bize bakan perilerin sayısı olağandışı derecede fazla görünüyordu. Onların türünden bir iki kişinin yanındayken biraz olsun dikkatimi çeken kusursuzluk, bu kadar çok perinin karşısındayken yaşayan oyuncak bebekler ordusunun ortasında kalmışım gibi inanılmaz bir dehşete kapılmama sebep olmuştu.

Ayakkabım çimene değer değmez kalabalıktan zarif gülücükler, iç çekişler ve fısıltılar yükseldi. Böylece takdim töreni başlamıştı.

Gadfly döndüğünde ön sırada bir hareketlilik oldu. Dikkat çekici ela gözleri olan bir kadın muzaffer bir edayla öne çıktı. Yürürken kraliçe gibi gülümseyip şapkasını düzeltti ve elini Gadfly'ın elinin üzerine koydu. Zarif boynunu kuşatan yüksek, dantelli yakası olan eflatun rengi bir elbise giymişti, sahte cazibesindeki kusuru (doğal olamayacak kadar çıkık elmacık kemikleri) diğerlerininkinden daha zor seçiliyordu. Oradaki diğer perilerin çoğu gibi sarışındı; bu, bahar sarayında yaygın görülen bir özellikti, güz ve yaz saraylarına ise Rook'unki gibi daha koyu renkler, bronz, meşe palamudu ve koyu ombra tonları hâkimdi.

"Isobel, seni Foxglove'la[18] tanıştırmak istiyorum," dedi Gadfly. Zarifçe reverans yaptım. "Foxglove, işte bu Isobel, gerçi namını çoktan duymuşsundur." Foxglove da bana reverans yaptı.

Ben de onun namını duymuştum. Bayan Firth'in sesli harflerini çalan peri oydu. Adımı seslenerek peşimden gelmediği için kendimi hep şanslı saymıştım.

[18] "Yüksük otu" anlamına gelir. (ç. n.)

Ninova

Eğilip bana nefesi saçımı kıpırdatacak kadar yaklaşınca, "Ziyaretin beni *o kadar* heyecanlandırdı ki," dedi. Nefesinde temel nota olarak yoğun ve iç bayıcı bir baharat, yan nota olarak da tatlı bir çiçek aroması vardı. "Saraylarda sergilenmeye başladığından beri eserlerini takip ediyorum. Hazır sen buradayken bir portre yaptırmayı çok isterim."

Yanaklarım gergin gergin gülümsemekten ağrıyordu, oysa çetin sınavım daha yeni başlıyordu. "Teşekkür ederim. Şeref duyarım."

"Canımsın," dedi gözlerinde açlık ateşiyle.

Peri halkı sonsuz bir akarsu gibi üzerime akıyordu. Çok geçmeden reverans yapmaktan dizlerim ağrımaya, hoşbeş etmekten beynim uyuşmaya başladı. Tüm bu süreçte Rook ve ben iki yabancıymışız gibi göz göze gelmemeye çalışarak yan yana durduk. Sohbet ettiğim perilerin birçoğu eski ya da mevcut müdavimlerimdi. Mesela Swallowtail beni eski görevi konusunda yüksek sesli bir sohbete dahil etmişti, onunla konuşurken sırada bekleyen diğerleri onun omzunun üzerinden imrenerek bakıyordu. Hepsi Zanaatıma aşinaydı.

Öğleden sonrayı geride bırakırken sabırsızlığım gitgide artıyordu, gün kararmadan malzemelerimi toplamak için vakte ihtiyacım vardı. Daha da önemlisi, yazı yoluyla Emma'ya durumum hakkında bilgi vermeliydim, nihayet bunu yapabilecek durumdaydım. Bir peri elçisi tarafından sözlü olarak taşınacak bir haber (Gadfly gerçekten çay partisinden birini gönderebilirse tabii), Emma'nın gün doğana kadar gerçekten öldüm mü, yaralandım mı diye kara kara düşünmesine ve işin içinden çıkamamasına neden olurdu çünkü bu elçiler bir şekilde verecekleri haberin tam tersini ima etmeyi başarıyordu.

Bu yüzden vakit çok geç olmadan buradan nasıl sıvışabileceğimi düşünürken Gadfly bir başka periyi çağırdı ve adının Aster olduğunu söyledi.

Ninova

"Bence Aster'la tanıştığın için bilhassa memnun olacaksın," dedi fazla sahte bir coşkuyla. "O da bir zamanlar senin gibi bir ölümlüydü, sonra Yeşil Kuyu'nun suyundan içti. Ah, ne zaman olmuştu bu, Aster?"

Kadın esintiyle titreşen söğüt dalları gibi yumuşak ve ince bir sesle, "Birkaç yüzyıl önce olmalı ama hâlâ dün gibi geliyor," dedi.

Dağılan dikkatim yeniden toplanmıştı. Bunu öğrenmemiş olsaydım Aster'ı diğerlerinden ayırt edemezdim. Belki biraz daha kısa boyluydu ama arada dağlar kadar fark yoktu. Göğsüne kadar uzanan dalgalı siyah saçları çiçek şeklinde örülmüştü. Beyaz teni saçlarıyla çarpıcı bir tezat yaratıyor ve sahte cazibesinin kusurunu vurguluyordu: İnsanlık dışı derecede zayıf, bir deri bir kemikti. Köprücük kemikleri ve kaburgaları elbisesinin yakasından yukarıda göğsünden çıkıntı yapıyordu, omuzları da bir kuşun kemikleri kadar kırılgan görünüyordu. Neredeyse benimkiler kadar koyu kahverengi gözleriyle beni dikkatle izliyordu.

Birbirimizi eğilerek selamladık. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Aster. Umarım bir gün ben de Yeşil Kuyu'nun suyundan içerim." Yalan söyleyebilmek daha önce hiç bu kadar faydalı ya da gerekli gelmemişti. "Peri olmak nasıl bir şey?"

Bana yüzünün geri kalanına yayılmayan belli belirsiz bir gülümsemeyle baktı. "Çok hoş bir şey tahmin edersin ki. Dert edeceğin o kadar az şey var ki, kaygım falan kalmadı. Hasta olduğumu, nasıl acı hissettiğimi ve daha bir sürü şeyi hatırlıyorum da... Hepsi çok daha az artık." Gülümsemesi solup yeniden yeşerdi.

"Kulağa harika geliyor." Herkesin beni izlediğinin farkındaydım, bu yüzden yüzümdeki ifadenin değişmediğinden emin oldum. "Orman, Heves'e kıyasla öyle güzel ki."

"Evet," dedi. "Ah, evet."

Ninova

"Siz de Zanaat ustası mıydınız?" diye sordum.

Hafif tebessümü bir kibrit yanmış gibi bütün yüzünü aydınlattı. "Evet! Kuyunun suyundan içmek için öyle olmak gerekiyor, tabii. Bir düşüneyim... Ben..." ürkütücü bir biçimde durdu. "Aslında adını unutmuşum. Ha ha! Ne tuhaf!"

Tüylerim ürperdi, bin tane çok bacaklı böcek kafatasımdan ayak parmaklarıma doğru yürüyordu sanki. Perilerin tüylerimin diken diken olduğunu görmediğini umdum çaresizce. "Belki de bana tarif edebilirsiniz," diye önerdim, "ben de size adını hatırlatabilirim."

"Şey, ben kelimeler uydururdum. Doğru olmayan hikâyeler anlatan kitaplar için kelimeler uydururdum. Bu tuhaf değil mi? Daha önce bunu ben yapıyordum sonuçta!"

"Yazarmışsınız," dedim.

Gözbebekleri büyüdü. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede üzerime atılıp boğazımı parçalayacağından korktum. Sonra başka bir şey gördüm; eteklerini kavradığı ellerini öyle çok sıkmıştı ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu ve parmakları kırılacakmış gibi görünüyordu. "Evet, doğru. Yazardım. Ha ha! Yazardım ben! Ne şapşalım, böyle bir şeyi nasıl unuturum? Hepimiz zaman zaman bir şeyleri unutuyoruz gerçi."

"Evet, kesinlikle öyle." Sesimin titrememesi için çabalamam gerekmişti. "Yanlış anlamazsanız bir şey soracağım. Siz de kuyunun suyundan içmeden önce bahar sarayını ziyaret etme şerefine erişmiş miydiniz?"

"Ah, hayır," dedi. "Oysa ne harika olurdu. Ben buraya sadece dönüştükten sonra geldim."

Aster kararını vermeden önce kaç tane periyle tanışmıştı? Seçiminin sonuçlarının ne kadarından haberdardı? Şüphe uyandırma riskini almadan sorular sormaya devam edemez-

Ninova

dim. Ama bana öyle geliyordu ki Heves'teki diğer insanlar gibi o da onu nelerin beklediğini tam olarak bilmiyordu.

"Anlıyorum," dedim. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Aster."

"Konuşma fırsatı bulduğumuza çok sevindim. Umarım sen de benim peşimden gelirsin. Senin de burada, bahar sarayında bizimle olman harika olur." Parmakları kasılıp gevşedi. "Belki sen Heves'e dönmeden önce bir kez daha sohbet etme şansımız olur, böylece bana yine o kelimeyi hatırlatabilirsin. Öyle unutkanım ki artık komik gelmeye başladı."

Aster yanımdan ayrılırken gülen yüzüm taşlaşmış gibiydi. Yanımda duran Rook kıpırdandı ama ona bakmaya cesaret edemedim. İliklerime kadar buz kesmiştim. Yaban Avı tazılarının iç karartıcı uluması yine kulaklarımda çınladı ve Hemlock'un vahşi gözlerinin ve beyaz yüzünün karanlıkta gözden kaybolduğunu hatırladım. Resmettiğim bütün perilerin nazik, soğuk tebessümlerinin ardında pusuya yatmış bekleyen açlığını hatırladım. Nasıl olmuştu da biz peri halkına hiç hayran kalmamıştık, hatta onlara dönüşmeyi umut etmemiştik?

"Gadfly," dedi Rook neşeli bir şekilde, "sanırım Isobel bugün yeterince yorulmuştur. Ölümlülerin nasıl olduğunu bilirsin, yorgunluktan bayılmadan önce bir iki saat zor ayakta dururlar. Yarın onun Zanaatını görmeyi umuyorsak, bu akşam her ne hazırlık yapacaksa artık, onları yapacak enerjisi kaldığından emin olmalıyız." Büyüleyici yarım yamalak gülümsemesini görmekten ziyade duydum.

"Yüce Tanrım. Onun Zanaatına engel olmamalıyız!" Gadfly sesini yükseltti. "Saraydaki bayanlar ve baylar, mecburen beklemeniz gerekecek. Akşam yemeğinde yine bir araya geliriz."

Dört bir yanımdan mutsuz sesler yükseldi. Fısıltı halinde sohbetler devam etti. Sersemlemiş bir şekilde Rook'un uzattığı koluna girdim ve beni merdivenlerin altından uzaklaştırması-

Ninova

na izin verdim. Lark da zıplaya zıplaya, bizi hayal kırıklığıyla kaşlarını çatmış bir şekilde izleyen arkadaşlarına el sallayarak peşimizden geliyordu, bu durum en çok Lark'ı memnun etmiş gibi görünüyordu.

"Artık sadece bize kaldın," dedi gelip diğer koluma girerken. Rook canının sıkkınlığını gizlemekte zorlanarak yüzünü buruşturdu. Lark varken rahat rahat konuşamıyordu ama tam da bu yüzden Lark'ın yanımızda olması bir lütuf gibiydi. Sık sık baş başa görülmemiz mutlaka şüphe çekerdi.

Rook'a bakıp başımı aşağı yukarı salladım ve bunun ona bilmek istediği her şeyi söylediğini umdum. İyiydim. Müdahale ettiği için minnettardım. Ama bu onu daha çok mutlu etmiş gibi görünmüyordu.

Lark kollarımızı ileri geri salladı. "Ne kadar da sessizsin, Isobel! Gerçekten çok yorulmuş olmalısın. Nasıl bir şey bu?"

"Ne nasıl bir şey?"

"Yorgun olmak tabii ki."

Yıllardır onlarla vakit geçirmeme rağmen periler hâlâ beni şaşırtabiliyordu. "Sanırım oturmak ya da uyumak istemene neden oluyor. Hareket etmeni ya da düşünmeni gerektirmeyen herhangi bir şey yapmak istiyorsun."

"O zaman çok fazla şarap içmek gibi bir şey," dedi Lark bilge bir tavırla.

Kaşlarımı kaldırdım, *Gadfly insan olsaydı birisinin onunla ciddi bir konuşma yapması gerekirdi,* diye düşündüm. "Evet ama iyi tarafları olmadan. Ah, çoğunlukla kötü taraflarını kapsıyor yani," diye ekledim, Emma'nın tatil konyağını ilk ve son kez denediğim zaman geldi aklıma.

Lark kulağımın dibinde çığlık atar gibi güldü. "Ama bu hiç anlamlı değil ki," dedi kendini toplayınca. "Ne yapacağız şimdi? Lütfen uyuyacağını söyleme, o zaman çok sıkıcı olur."

Ninova

"Hayır, boya maddeleri için malzeme toplamaya başlamak istiyorum. Siz ikiniz bana yardım edebilir misiniz sizce?" Rook'a göz ucuyla baktım. "Yoksa bu bir prens için angarya mı sayılır?"

Rook nihayet gülümsemişti; bu kez gamzeli, gerçek bir gülümsemeydi. "Normalde olsa evet derdim ama sanırım Gadfly'ın korkunç kıyafetlerinin her yerini leke içinde bırakma fırsatını tepemeyeceğim. Bunun Lark için bir önemi olmayabilir ama Gadfly için kesinlikle önemli. O yüzden bize ne bulmamız gerektiğini söyle, sana yardımcı olalım."

Beni bahar sarayının taht odası olarak gördüğüm yerden biraz uzaklaştırdılar, daha normal bir ormana benzeyen bir yere getirdiler ve bir kütüğün üzerine oturttular. Orada onlara nelere ihtiyacım olduğunu anlattım. Yaban mersini, böğürtlen, kara mürver, dut gibi bulabilecekleri bütün orman meyveleri. Sarı renk için yabani soğanlar ve elma ağacı kabuğu; kahverengi için ceviz kabuğu. Siyah için de kömür kullanabilirdim.

"Tamam da yumurta ne için?" diye sordu Rook tavırlı bir şekilde, selvi boyuyla tepemde dikiliyordu.

"Boya maddelerini bağlayıp boya haline getirmemi sağlayacak bir şeye ihtiyacım var. Sıklıkla bezir yağı ya da sivri yapraklı lavanta yağı kullanılır ama yumurta sarısı da kolay bulunabilecek bir alternatif." Yüzündeki ifadeyi görünce, "Lütfen gidip kuzgun yumurtası toplamayın, Tanrı aşkına," dedim. "Ah, bu arada taze yumurta olmalı; içlerinden civciv çıksın istemem."

Uslu bir genç kız gibi davranarak, "Merak etme, çıkanları senin için ben yerim," diye güvence verdi Lark bana.

"Çok iyi anlaşırdınız benim... Neyse, boş verin." Tanrım, ailem beni evde bekler, öldüm mü yoksa başıma daha kötü bir şey mi geldi diye düşünürken ben burada oturup nasıl keyif çatabilirdim ki? Rook bana kısa bir bakış attı ama neyse ki Lark bir terslik olduğunu fark etmemişti.

Ninova

"Bakalım onları önce kim bulacak!" diye bağırıp ortadan kayboldu Lark. Bir şey yanından hızla geçip gitmiş gibi yakınlardaki bir çalılığın yaprakları titredi.

"Isobel," dedi Rook yumuşak bir sesle. "Sen Aster'la konuşurken..."

Lark'ın uzaktan gelen sesi konuşmasını böldü. "Acele et!"

Rook tereddüt etti, iki arada bir derede kalmıştı. Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafa bakındıktan sonra elini tuttum. Rook evrenin sırlarını taşıyorlarmış gibi birbirine geçmiş parmaklarımıza baktı.

"Git hadi," dedim. "Bu planı yapan benim, unuttun mu? Şu an gerçekten yardımına ihtiyacım var."

Kendi içinde anlaşmazlığa düştüğü yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu. Ama Lark onu bir kez daha çağırınca oyalanmadan gitti.

O akşam peri halkı Zanaatım için yaptığım hazırlıkları izlemek amacıyla toplandı. Bir oraya bir buraya gitmemiz gerekmesin diye ormandaki aynı açıklığı ayarladık ve çok geçmeden saray halkı geldi; dünyevi olmayan lordlar ve leydiler ne zaman arkamı dönsem öylece beliriveriyordu sanki. Orman meyvelerini, ağaç kabuklarını ve diğer kabukları düz bir taş üstünde ezmemi, sonra da Lark'ın labirentten getirdiği porselen kâselere ve fincanlara doldurmamı büyülenmiş bir şekilde izliyorlardı. Küçük ötücü kuş yumurtalarını kırdım, beyazlarını parmaklarımla süzdüm ve yumurta sarıları ile boya maddelerini bir çubuk kullanarak karıştırdım. Yakındaki bir kamp ateşine atılan çubuklar çatırdayıp parçalanarak siyah için ihtiyacım olan kömür kalıntılarına dönüşüyordu.

Boya maddeleri pahalıydı. Peri halkının desteğini kazanmadan önce sadece kömür ve kendi kendime yapabildiğim renk-

Ninova

leri kullanıyordum ve o anda çalışırken çocukluk tecrübelerim yeniden gün yüzüne çıktı. Böğürtlenler en derin, en zengin kırmızı rengi veriyordu. Kurutulmuş kara mürver turuncuya çalan bir sarı tonu oluşturuyordu. Karadut ceviz kabuğuyla karıştırıldığında şarap moru alt tonuyla, orta koyulukta güzel bir kahverengi yaratıyordu. Yaban mersini genelde pembe rengi veriyor ama gün içinde koyu çivit mavisine dönüşüyordu. Belki de ironik bir şekilde doğadan elde edilmesi en zor renk yeşildi; soğan kabuğu ve elma ağacı kabuğunu pişirerek elde ettiğim sarılarla deney yaparak mavi renklerimle karıştırınca neye dönüşeceklerine bakacaktım.

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki beni izleyenler olduğunu unutmuş, sadece aklımı başımdan alan renklere odaklanmıştım. Güneş ışıkları gitgide eğim kazandı, derme çatma aletlerime altın sarısı bir ton kattı ve saçlarımı ışığıyla parlattı.

Nihayet ateşten çıkardığım odun kömürünü ezmeyi bitirmiştim. Rook ve Lark'la muhatap olduğumu zannederek, "Sanırım işim bitti," dedim ama etrafıma toplanmış kalabalık peri grubuna söylemiştim aslında.

Ben orada parmaklarım yumurta beyazına bulanmış halde oturmuş ona bakarken, sarayın simyacısıymışım ve kurşunu altına dönüştürmüşüm gibi, "Muazzam," dedi Gadfly. Bana kare şeklinde, soyulmuş bir huş kabuğu verdi, onu almadan önce ellerimi yere sürerek sildim.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bu gayet iyi iş görür. Acaba bir şey rica edebilir miyim?"

Gadfly başını eğdi. "İstediğin her şeyi oldu bil demiştim."

"Heves'teki aileme bir mektup yazsam teslim edilebilir mi acaba? Kuşla bile gönderilse olur, tabii öyle bir ayarlama yapılabiliyorsa," dedim. "Olabilecek en yakın zamanda teslim edilse harika olur," diye ekledim çabucak çünkü yüzyıl geç kalınıp

Ninova

evimiz terk edilerek harabeye döndükten sonra kapıya bırakılmasını istemiyordum.

"Elbette. Mektubunun bugünden itibaren iki gün sonraki gün doğumuna kadar evine teslim edileceğine söz veriyorum."

"Mektubumu teslim alan kişi Emma olacak, değil mi?" diye vurguladım başka bir açık kapı daha bırakmamak için.

Bana bilgece gülümsedi. "Hiçbir detayı atlamıyorsun. Sana söz veriyorum, doğrudan Emma'nın ellerine teslim edilecek. Şimdi, itiraf etmeliyim ki bir Zanaat eserinin yazımına daha önce hiç şahitlik etme fırsatım olmamıştı!" Bunun üzerine bağdaş kurup izlemek için yanıma oturdu.

"Ah. Hımm, seve seve gösteririm," diye yanıtladım, dikkatinin tamamen üzerimde olduğu gerçeğini göz ardı etmeye çalışarak. Elimdeki ağaç kabuğuna, elimi sallayıp onu bir kuğuya dönüştürmek üzereymişim gibi bakıyordu. Kömür tozunun olduğu kâseye uzanırken bir şey fark edince yarı yolda durdum. Etrafa bakınırken, "Yazmak için kullanabileceğim bir şeyim yok ki," dedim kendi kendime.

Saçlarım esintiyle uçuştu, Rook kuzgun formunda yanımdaki kütüğün üzerine hopladı ve başını çevirip kuyruğundaki tüyleri gagasıyla düzeltmeye başladı. Tam ben onu kovalayacakken en uzun tüyünü yakalayıp kopardı. Son derece özgüvenli ve zarif bir şekilde tüyü elime bıraktı. Sıcaktı ve yarı saydam sapının ucunda küçük bir boncuk büyüklüğünde kehribar rengi kan damlası vardı.

Tüyü ellerimde evirip çevirdim, parmağımı ipeksi kenarında gezdirerek kendime biraz zaman kazandırdım. Bu hareketin bana neden bu kadar dokunaklı geldiğinden emin değildim. Bir sürü tüyünden sadece bir tanesiydi ve göz açıp kapayana kadar yenisi çıkabilirdi. Daha fazla oyalanamayacak hale gelince boğazımı temizledim ve tüyün ucunu temizlemek için yere sildim.

Ninova

Belki de bu bir hataydı.

Çimenler hemen çıkıntı yapmaya başladı ve yabani çiçekler arasından bir fidan baş gösterdi, hızlı bir şekilde uzayıp genç bir ağaca dönüştü ve bir sahne dekoru gibi yeni dallar çıkardı. Muazzam derecede parlak kızıl yapraklar açtı. Yaprakları bahar ormanındaki açıklığı muzaffer bir edayla ve uygunsuz bir şekilde doldurdu ki bu bana gerçek Rook'un halini tavrını anımsattı.

"Dikkat etsene!" diye bağırdı Gadfly. "Sarayımı çirkinleştirmene izin vermem, Rook. Bu korkunç bir şey."

Rook kanatlarını çırptı ve savaş çığlıkları attı. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ona, tüyün sapını parmak uçlarımla çevirirken.

Ben ıslatılmış kömür tozuyla mektubumu yazmaya başlayınca Gadfly çok geçmeden dargınlığı bir kenara bıraktı. Periler yazamıyor olabilirdi ama kesinlikle okuyabiliyorlardı, bu yüzden yazdıklarıma dikkat etmeliydim.

Sevgili Emma, March ve May, diye yazdım. *Güvendeyim ve iyiyim. Ortadan kaybolmamın sizi nasıl bir stres altına sokmuş olabileceğini düşünmek bana acı veriyor. Doğrusu şu ki beklenmedik bir maceraya atıldım,* Emma'nın bir "maceraya" atılmak konusunda nasıl hissettiğimi anlayacağını biliyordum, *ve şu ana kadar size yazma fırsatım olmadı. Şu anda bahar sarayında Zanaatımı sergiliyorum. Buraya güz prensi Rook tarafından apar topar getirildim. Hepinizi çok yakında yeniden görmeyi iple çekiyorum. Sevgilerimle, Isobel.*

Bu mektup Emma'ya cevaplardan çok sorular verecekti ama bu küçük kare ağaç kabuğunda yerim tükenmek üzereydi, bu yüzden bu kısa metinle idare etmem gerekiyordu. Kurumasını bekledikten sonra mektubu Gadfly'a teslim ettim.

Ninova

Mektubu yüzüne yaklaştırıp büyülenmiş bir şekilde inceledi. "Aslında ne kadar basit bir eylem," dedi sonunda, "ama yine de bir perinin az önce yaptığın şeyi yapmaya teşebbüs etmesi onun ufalanıp kül olmasına sebep olur, bunu biliyor muydun?"

"Bunu... duymuştum, evet."

Gadfly'ın soluk bakışları üzerime kaydı. "Yanlış anlama, güç ve ölümsüzlüğün güzelliği için ödenen küçük bir bedel bu. Yine de hayret etmemek elde değil, değil mi? Neden her şeyden çok bizi yok edebilecek en büyük gücü arzuluyoruz acaba?"

Tüylerim diken diken oldu. Gadfly'ın limon kremasından daha derin bir konuda felsefe yaptığını daha önce duymamıştım. Rook'a bakma dürtüme direndim, onun da benim kadar huzursuz hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

"Zanaatın kendisi size zarar vermiyor ki," diye gözlemlerimi belirttim. "Eserleri her gün üzerinize giyiyor ve yiyorsunuz ama bunun kötü bir sonucu olmuyor."

"Ah, evet. Henüz." Hafifçe gülümsedi. "Bazı sonuçlar gözle görülmez. Bir gün Zanaatın benim türümü daha önce hayal bile etmediğin yollarla yok edebileceğini keşfedebilirsin. Kulağa iç karartıcı geliyor, değil mi? Kusuruma bakma." Bana göz kırptı. Sonra ellerini birbirine çarpıp ayağa kalktı.

Ancak o zaman mektubun yok olduğunu fark ettim, ellerinden öyle hızlı yok olmuştu ki o anı görememiştim. Kendime söz verdiğini hatırlattım ve sohbetimizin verdiği tuhaf hissi üzerimden attım. Emma mektubu teslim alacaktı. Çok geçmeden onu okuyacak, benim için endişelenmeye devam etse de en azından öldüğümü düşünmeyecekti.

Bir grup öğrenciyle konuşuyormuş gibi, "Isobel'in, Zanaat materyallerini tahtın oraya taşımasına yardım etmek ister misiniz?" diye sordu Gadfly. Hemen etrafım tebessüm eden, kâseleri alıp inceleyen perilerle doldu. Önce boya maddelerimi devirmelerinden endişe ettim ama kapları, yere düşürürlerse

Ninova

patlayabilecek ya da yakınlardaki kişileri taşa dönüştürebilecek efsunlu kadehlermiş gibi dikkatlice tuttuklarını görünce endişem kayboldu. Görünüşe göre Rook bana o gün yeteri kadar yardım etmişti çünkü ayağa kalktığımda, ona tüneme izni verene kadar omzumun üzerinde kanat çırpıtı, ardından herkesi omzumdan kalkık gagasıyla izlemeye koyuldu.

Bir duvar halısına işlenmiş bir kafile gibi geriye doğru yürüdük; en önde hayvan kılığında omzuma tünemiş bir prensle beraber üzerimdeki incecik elbisemle ben yürüyordum, hemen arkamdan da sıraya girmiş peri kalabalığı geliyordu. Batmakta olan güneş her şeyi parlatıyor, rahatsız edilen yabani çiçeklerden yükselen böcekler bile uçuşan altın parçaları gibi görünüyordu.

Taht odasına vardığımızda, yokluğumda bazı çalışmalar yapıldığı belliydi. Tahta uzanan huş ağaçlarıyla donatılmış yol boyunca uzun bir masa kurulmuştu, üzerine beyaz bir örtü serilmişti ve hemen ortasından en az on iki metre uzunluğunda olduğunu tahmin ettiğim işlemeli bir runner geçiyordu. Açık yeşil ve gümüşi ipek kumaşı, sandalye minderlerine ve porselen servis takımlarına uyuyordu. Ama yiyecekler diğer her şeyi gölgede bırakıyordu; öbek öbek parlak üzümler, erikler ve kirazlar, kat kat kremalı hamur işleri, kızarmış kaz eti ve şiş kebabı yapılmış parlak keklik eti vardı.

"Tüm bunları kim yaptı?" diye mırıldandım Rook'a. "Herkes sırayla mı çalışıyor yoksa siz yokken sincaplar ve tavşanlar ormandan çıkıp bunları mı hazırlıyor?"

Alaycılığımla ilgili düşüncelerini kanatlarını çırparak ve kuyruğuyla burnumu gıdıklayarak belirtti.

Sofra o kadar etkileyiciydi ki iyice yaklaşana kadar daha küçük bir detayı fark edememiştim. Tahttan birkaç adım uzaklığa brokar bir sandalye yerleştirilmişti, hemen önünde de bir şövale vardı. Bu dekoratif bir şövaleydi, yani resim yapmak için

Ninova

değil de resimleri sergilemek için kullanılan türdendi ama resim yaparken işimi görürdü. Gadfly'ın benim için hazırlattığı huş ağacı kabuğunun miktarı bana çok daha göz korkutucu gelmişti. Yığının yüksekliği sandalyeyi aşıyordu, bu da benden beklentisini gözler önüne seriyordu.

"Biz akşam yemeğini bitirene kadar vakit çok geç olacak sanırım," dedi Gadfly yanıma yaklaşarak. "Belki yarın sabah bizi Zanaatınla şereflendirirsin?" Ardından masanın başındaki sandalyeyi çekti.

Ninova

On Üç

Bu şerefe nail olmayı reddetmeyi ne çok isterdim. Ama bu kabalık olurdu ve tüm o parlak gözler üzerimdeydi. Reverans yapıp oturdum, Rook kanatlanıp omzumdan yükseldi, hemen yanımda form değiştirdi ve tam vaktinde sandalyemi itti. Gadfly ona gülümseyerek müsaade etti ama ben Rook'un böyle bir şey yapmasının akıllıca olup olmadığını merak ettim.

Periler öne çıkıp sandalyelerinin önünde durdular. Lark soluma, Rook sağıma oturdu. Gadfly masanın diğer ucuna yürüyüp tam karşıma yerleşti, gerçi bu uzun masa boyunca sıralanan yığınla yiyecek onu çok net görmemi engelliyordu. İpek ve muslin kumaşların hışırtılarıyla herkes sandalyesine oturdu.

Başlayan ziyafet tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi. Perilerin hepsi kaşık, çatal ya da servis gereçleri kullanmak yerine yemek istediği şeyleri parmaklarıyla aldı. Formları öyle güzel, hareketleri öyle zarifti ki bu uygulama bana tiksindirici gelmemişti. Masanın etrafında dört dönen hizmetçiler yoktu; bir peri uzaktaki bir şeyi yemek istiyorsa ya kalkıp kendisi alıyordu ya da gelene kadar başka birinin yeme riskini alıyor ve istediği yiyecek ona elden ele gönderiliyordu. Şarap şişeleri elden ele dolaştı ve herkes kendine bir kadeh doldurdu. Damak zevkimin çok yüksek standartları yoktu ama bir yudum aldığımda yıllanmış şarabın ağırlığınca gümüşe değdiğini anladım. Şarap Heves'te yapmadığımız şeylerden biriydi; büyük bir tehlike ve bedel pahasına Öte Dünya'dan getiriliyordu.

Perilerle aynı şekilde meyve parçaları ve hamur işleri seçtim ama iş, bal ve baharatlarla ışıldayan kaz etini yemeye geldiğinde çatal bıçak kullandım. Eti keserken izlendiğim hissine kapıldım. Ben bakışlarımı kaldırana kadar birkaç peri beni örnek alarak gümüş çatal bıçak takımını dikkatlice kullanmaya başla-

Ninova

mıştı, birkaçı da sofra takımını merakla inceliyordu. Çoğunun daha önce çatal bıçak takımı kullanarak yemek yemediği apaçık ortadaydı. O zaman neden sofralarını böyle düzenlemişlerdi?

Çünkü insanlar öyle yapıyor, diye düşündüm içimde hafif bir huzursuzluk hissederek.

Sohbetin konusu benim Zanaatımdan insanların ürettiği diğer eserlere evrildi. Periler kıyafetlerden ve kılıçlardan bahsetmeye başladı. Birkaç şaşırtıcı soruya cevap verdim ve tek bir Zanaatta ustalaşmanın bana otomatik olarak diğer alanlarda da uzmanlık kazandırmadığını tekrar açıklamaya çalıştım. Ziyafet sürerken diğer saraylar, yaz toprakları ve yozlaşmış peri yaratıkları hakkında küçük faydalı bilgiler edinme umudum havadan sudan konuşma faslı bitmek bilmeyince gitgide ufalıp yok oldu.

Göğü gece karanlığı sarınca bir sürü ateşböceği ortaya çıktı ve ağaçların üzerinde yıldızlar gibi parlamaya başladılar. Birkaç peri, masanın üzerinde havada asılı kalan, farklı tonlarda dünyevi olmayan ışıklar yaktı. Üşüdüğüm zaman Rook hemen ödünç aldığı ceketini teklif etti ve bunu yaparken ondan kurtulduğuna memnun olmuş gibi görünüyordu. Renkleri ona uysa da uymasa da Gadfly'ın dar kesimli yeleği kesinlikle vücudunu çok daha iyi gösteriyordu ve ceketsiz haline bakmamak için çaba sarf etmem gerekiyordu. Kravatını çoktan çıkarmış, yaka düğmesini açıp boğazını açığa çıkarmıştı.

Zamanla tuhaf bir örüntü fark ettim. Gülümseyen bir peri masanın benim oturduğum ucuna doğru bir tatlı gönderecek ya da bizzat getirecek oluyordu ama bana ulaşamadan Rook tarafından engelleniyordu. Bu beşinci ya da altıncı kez olduğunda Rook'un bir tekerlek kadar büyük bir üzüm yığını üzerinden uzanıp tatlıyı Lark'ın elinden alması gerekmişti. Yeniden yerine oturup kolunu sandalyesinin kolçağına dayarken göz ucuyla bana baktı. O âna kadar bol bol şarap içmişti, onun etkisini göstermeye başladığını düşündüm ve bu gözlemim,

Ninova

kendi durumumun da aynı oranda farkına varmamı sağladı. Birkaç kadehten sonra bu kadar çok sayıda perinin varlığının biraz daha kolay katlanılabilir hale geldiğini itiraf etmeliyim.

Hareket ettiğimde ışıkların sallanmasına aldırmamaya çalışarak Rook'a doğru eğilip, "*Onlar efsunlu mu? Zehirli mi?*" diye fısıldadım.

"Tam olarak öyle değil," dedi rahatsız olduğunu belli eden bir ses tonuyla.

"Sorun ne o zaman?"

Göz göze geldik. "Bilmesen daha iyi," derken yüzünde öyle acınası bir ifade vardı ki daha fazla ısrar edemedim.

Ama Rook hepsini tespit edememişti, sonunda bunun nedenini kendim keşfettim. Lark bir avuç küçük turtayla birlikte çabucak geri döndü, birini kendisi yedi, sonra bana da bir tane uzattı. Ona dokunduğumda turta değişti. Çürüdü ve gri bir küf tabakasıyla kaplandı. İçinde dolgu olarak ne vardıysa, ne olduğunu anlayamadığım siyah bir sıvı dışarıya sızıyor ve leş gibi çürük kokuyordu. Daha da kötüsü, dağılıp elime düşen parça kurtçuk kaynıyordu. İrkilerek bacaklarımın arkasıyla sandalyemi geriye itip kalkarken turta cesedine benzeyen o şeyi masaya fırlattım, tabağımı tutturamadım ve o şey kristal kadehler ile gümüş çatal bıçakların yoğun olduğu bir yere gürültüyle düştü.

Böylece gecenin üzerindeki sihir bulutu dağılmıştı. Tüm periler masanın dört bir yanından bana dik dik bakıyordu ve bu benim hayal gücümün ürünü de olabilir ama artık kedilerin gözlerine benzeyen gözleri titrek ışıklar altında sahte cazibelerinden arınmıştı. Gadfly'ın gözleri öyle açık renkliydi ki bir çift kuvarsın içinde mum yanıyormuş gibi parlıyordu. Soluğum hızlanmıştı. Sonra bana hayretle bakan Lark yüksek bir kahkaha patlatıp masa örtüsünün üzerinden çürük turtayı aldı. Ona dokunur dokunmaz turta taze görünümüne tekrar

Ninova

kavuştu; biraz ezilmişti ama onun dışında tamamen eskisi gibi görünüyordu. Lark turtayı ağzına attı.

Masanın etrafında keyifli kıkırtılar duyuldu ve ortamdaki gergin hava dağıldı. Yavaş yavaş yerime oturdum. Her şeyin hayal gücümün ürünü olmadığından, bana kötü bir şaka falan yapmadıklarından emin olmak için tabağıma baktım. Kurtçukların hâlâ porselenin üzerinde kıvrandığını gördüğümde daha çok rahatladım mı yoksa tiksindim mi, emin olamadım.

Rook'un yanağında bir kas seğirdi. Bana saçının hâlâ havada duran koluma sürtüneceği kadar eğilerek yaklaşıp tabağımı kendi tabağıyla değiştirdi. Daha sonra üşüdüğüm için verdiği ceketin ön cebinden bir mendil çıkarıp sessizce bana uzattı. Parmaklarımı mendile sildim ama midemi kaldıran şey küf ya da kurtçuklar değildi. Daha önce çok kez küflü şeylere dokunmuştum, gelecekte de dokunmam gerekecekti mutlaka. Herkes kadar ben de bozulmuş yiyeceklerle yeteri kadar karşılaşmıştım. Tabii ki March'ın da böyle şeyleri yediğini pek çok kez görmüştüm.

Midemi bulandıran şey etrafımda oturanların, bir yandan bozulmuş ıvır zıvırlar atıştırırken diğer yandan sahte yüzlerine yapışıp kalmış imitasyon gülümsemeleriyle kayda değer hiçbir şey konuşmayan, üzerlerinde çürük kıyafetler olan içi boşalmış kişiler olmalarıydı. Sahte cazibeleri tamamen ortadan kalksaydı bu ziyafet sofrası nasıl görünürdü? O parlak taze üzümlerin, içinde larvaların yüzdüğü, çamur gibi kahverengi bir pudinge dönüştüğünü hayal ettim. Şişeden dökülen pıhtılarla dolu sıvı hiç itiraz edilmeden içiliyordu. Midemdeki şarap da bozulmuş gibi ekşimeye başladı.

Yavaş yavaş baş gösteren mide bulantım beni kaynayıp taşmakla tehdit etti. Ağzıma kadar yükselen suyu birkaç kez yuttum.

Ninova

"Perilerin sahte cazibelerini uzaktan yansıtabildiklerini bilmiyordum," dedim Rook'a, çaresizce bir açıklama duymak ve dikkatimi dağıtmak istiyordum. "Lark elbiseyi elinde tutmadan değiştirememişti."

"Bu nadide bir yetenek. İllüzyon, bir sahte cazibe kadar tamamlanmış değildir; bir ölümlü ona dokunursa etkisi dağılır. Yanlışım yoksa şu an bu illüzyonu yapan Foxglove."

Rook kısık sesle konuşsa da adını duyan Foxglove, masadan başını kaldırıp bize baktı ve gülümsedi.

"Bu illüzyon şeyi etkiliyor mu..." Tereddüt ettim, "Bir şeylerin tadını yani? Sizin için diyorum?"

"Ah," dedi Rook. "Hayır. Ama genel olarak tadından çok görünüşünü önemsiyoruz." En azından mahcup görünecek kadar duyarlıydı. "Kış sarayı ile diğer peri grupları arasındaki temel anlaşmazlık bu, yani eğer merak ettiysen," dedi dürtüsel olarak. "Etrafımızı insani şeylerle, tüm bunlarla doldurmamızın, hatta sahte cazibemizi takınmamızın gerçek doğamızdan sapmak olduğuna inanıyorlar."

"Hayatları ne kadar da iç karartıcı olmalı," dedi Gadfly arkamızdan. "Bu sapkınlık hoşuma gidiyor. Doğrusu, bunun gerçek doğam olduğunu düşünmeyi tercih ediyorum."

Şarap reflekslerimi yavaşlatmamış olsaydı yerimden sıçrardım. Bir saniyeden daha kısa bir süre önce Gadfly'ın masanın diğer ucunda oturduğundan emindim. Dönüp omzumun üzerinden bakarken duyduğum rahatsızlık beynimde çalkalanıyordu. Rook'la birbirimize fazla yakın davranmamıştık, değil mi?

Aklıma ilk gelen nezaket sözüne sığınarak, "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, Gadfly," dedim. "Ziyafet harikaydı."

Örümcek bacaklarını andıran parmakları sandalyemin sırtına sarıldı. "Ama tamamen harika da değildi, değil mi? Isobel,

Ninova

daha az... kusursuz yiyeceklerimizden biri sana denk geldiği için üzgünüm. Rook'un seni gözetme görevini layığıyla yerine getirdiğini sanmıştım."

Yanımda oturan Rook kaşlarını çattı. Onu savunmak için tarif edilmez bir dürtü hissettim. "Bundan daha iyi bir iş çıkaramazdı," diye yanıt verdim. Bu söz ağzımdan umduğumdan daha zoraki bir şekilde çıkmıştı, bu yüzden hemen, "Sırf bir prens bana eşlik ettiği için bile çok şanslıyım gerçekten," diye ekledim.

"Evet, elbette," dedi Gadfly, bir ona bir bana bakarken.

Kahretsin. En nazik, en boş tebessümümü takınıp ona daha fazla malzeme vermeyi reddettim. Yakışıklı bir peri prensinin dikkatinin üzerimde olmasının beni büyülediğini düşünmesini sağlamalıydım, başka bir şey değil. *Başka* bir şey daha olduğunu değil. Gizlenmesi gereken Rook'un duygularıydı, benimkiler değil.

"Efendim, itiraf etmeliyim ki," diye devam ettim, "malum olaydan dolayı kendimi pek iyi hissetmiyorum. Erken kalkıp Zanaatıma yarın sabah makul bir saatte başlamak için gece yarısından önce dinlenmeye çekilmem uygun mudur?"

"Son derece uygun." Gadfly'ın parmakları, yanağımın rahat edemeyeceğim kadar yakınında düşünceli bir şekilde ritim tutuyordu. "Lark, lütfen Isobel'i odasına götürür müsün? En iyi odamızı kendisine ayırdık elbette."

Rook itiraz etmek üzere gibi görünüyordu, belki de bana Lark yerine kendisi yardım etmek isteyecekti, bu yüzden onu uyarmak için masanın altından dizine vurdum. Eninde sonunda yukarıya geleceğinden hiç şüphem yoktu ama bunu tüm saray halkının önünde bana eşlik ederek değil, gizlice yapmalıydı.

Ninova

Lark sendeleyerek ayağa kalktı ve çaktırmadan koluma girdi. "O kadar çooooook geceliğim var ki," dedi beni ağaç merdivenlerine doğru çekiştirirken.

Bana adının Nettle[19] olduğunu söyledikleri arkadaşlarından biri, "Ben de gelmek istiyorum!" diye bağırdı.

Lark hızlıca arkasına dönüp ona çemkirdi. Nettle tekrar yerine oturdu. Lark kolumu daha sıkı tutup tatlı tatlı gülümsedi.

Ağacın altına gelip merdivenden çıkmaya başladığımızda ziyafet ışıkları arkamızda koskoca bir şehir varmış gibi parıldıyordu. Dallardan oluşan merdivenden, benimle aynı ölçüde dengesiz hareket eden Lark'ın peşinden sallanarak çıkarken hayatım için Tümülüs Lordu'yla yaşadığımız olayda olduğundan daha çok korktum. Bir şekilde merdivenlerin tepesine zarar görmeden ulaştık. Labirentin yaprakları arasından etrafı seçebileceğimiz kadar yıldız ışığı giriyor ve koridorlar ateşböcekleriyle dolu bir elmas madeni gibi ışıldıyordu.

"Kuş Oyuğu'ndan eşyalarımı alsam sorun olur mu?" diye sordum. Akşam boyunca yüzüğüm aklımdan çıkmamıştı ve ziyafetin gergin sonundan sonra yüzüğümü takmadan daha fazla dayanamayacağıma karar vermiştim.

"O sıkıcı elbiseni neden bu kadar önemsiyorsun anlamıyorum ama benim geceliklerim de orada, yani zaten oraya gideceğiz. Yatarken o elbiseni giymesen iyi edersin!"

"Giymem," diye temin ettim onu. Ama demir yüzüğümü yakınımda tutacağım kesindi.

Sanırım neredeyse bir düzine ipek gecelik denemiştim, hepsi de bir kombinezondan daha inceydi ve içini neredeyse tamamen gösteriyordu, gerçi ince olmasını çok da umursamamıştım ki bu, çok fazla şarap içtiğimin nihai kanıtıydı. Lark yeşil olanda karar kıldı, ona göre yeşil benim imza rengimdi.

[19] "Isırgan otu" anlamına gelir. (ç. n.)

Ninova

Göğüs kısmı büzgülüydü ve uyumak için uygun olup olmadığını sorgulamama sebep olacak kadar çok kurdelesi vardı, tabii bir hamakta yatmayacaksanız ve rüzgârlı bir havada devrilip düşmemek için kendinizi hamağa bağlamanız gerektiğini hissetmiyorsanız. Ama gerçekten etkileyici bir gecelikti. *Kendimi görebileceğim bir ayna olsaydı keşke,* diye düşündüm. Hayır, beni bu gecelikle görürse Rook'un yüzünün alacağı ifadeyi, yusufçuk elbisesi içindeyken bana attığı bakışlardan ne kadar farklı olacağını görebilmeyi diledim. Hemen bu düşünceden bir adım uzaklaştım, yüzüm yanmaya başlamıştı ama ne kadar kaçınmaya çalışsam da bu düşüncenin dikkat çekici ışığı sönmedi.

Lark eşyalarımı toplamama müsaade etti ve beni titreyen labirentten başka bir odaya götürdü. Kapının eşiğine gelince durdum.

Odada sayvanlı bir karyola vardı ve içeride düzinelerce Gadfly bana bakıyordu. Bazıları cilalı, bazıları tozlu, bazıları hafif yamuk asılmış olan ve Gadfly'ı yüzyıllar içinde farklı kıyafetlerle gösteren bu portreler odanın neredeyse her yerini kaplamıştı. Yapraklı ince dallarla yerlerine sabitlenmişlerdi, bu yüzden duvarların içinden çıkmışlar gibi görünüyorlardı. Birkaç tanesi, belki de toplam sekiz tanesi benim eserimdi. Çoğunu yıllardır görmemiştim ve gözüme çarptıklarında şoke oldum, kalabalığın içinde eski dostlarımı görmüşüm gibi hissettim. Titrek ateşböceği ışığında portrelerin gözleri hareket ediyor gibi görünüyordu.

"Tabii ki Bay Gadfly'ın odasında uyuyamam," dedim.

Direnmek diye bir şey yoktu. Lark beni içeri çekti. "Tabii ki uyuyabilirsin! Gadfly sadece ayda bir kez, yeniay görününce uyur. Bu odaya girmesinin tek sebebi portrelere bakmak. Bu senin Zanaatın olduğu için burada kalman onu çok memnun eder."

Ninova

Peri halkının tuhaf açısından bakınca bu durum anlam kazanıyordu, şüphesiz ki Gadfly onun bir sürü suratı tarafından izlenerek iyi bir gece uykusu çekmenin büyük bir ayrıcalık olduğunu düşünüyor olmalıydı. Aşağıdaki ziyafetten bir kahkaha dalgası yükselince Lark kederli bir şekilde durdu.

"Aşağıya geri dönmek isterseniz sizi suçlamam," dedim. "Ben uyurken yanımda beklemeniz size pek keyif vermeyecektir."

Elimi tuttu. "Ah, emin misin? Gerçekten emin misin? Çünkü burada kendini yalnız hissedeceğin düşüncesine dayanamam."

Gülümsedim. "Yalnız hissetmem. Aşağıdakilerin sesini duyabiliyorum ve o kadar yorgunum ki hemen uykuya dalarım."

Lark elimi göğsüne götürdü. "Birbirimizin en iyi arkadaşı olacağımızı biliyordum. Yarın görüşürüz, Isobel!" Elimi bırakıp hızla odadan çıktı.

Ürperdim, ellerimi ısıtmak için koltuk altıma soktum. Sonra kıyafetlerimi yatak örtüsünün üzerine serip oturdum, botlarımın bağcıklarını çözüp yatağın içine girdim; altımda yumuşacık çarşaf, üstümde kaz tüyü yorgan vardı. Bir süre kapıyı izledim. Lark yeniden ortaya çıkmayınca elimi uzatıp elbisemin cebini yokladım. Elbisenin katlarını körlemesine ararken nefesimi tuttum, bir peri bu demir yüzüğü bulursa neler olabileceğinden korktum. Ama o anda parmak uçlarım yüzüğün güven veren formunu buldu ve karanlıkta yüzüğü çoraplarımdan birinin içine kaydırmak için yorganın altında eğildim.

Aşağıdan rahatlatıcı derecede insani muhabbet ve kahkaha sesleri geliyordu. Yine de bir türlü uykuya dalamıyordum. Her tarafta Gadfly'ın gülümsemesi titrek ateşböceği ışığında belli belirsiz değişiyordu. Onlara doğrudan bakmayıp sadece gözümün dış çevresinde gördüğümde, değişken ışık onun gözlerini hareket ediyormuş gibi, hatta bazen kırpılıyormuş gibi göste-

Ninova

riyordu. İzlendiğim hissine kapılıyordum ve bunun sadece bir histen ibaret olup olmadığını kesin olarak bilme lüksüne sahip değildim. Kulağa çocukça gelse de yatağın altını kontrol etmediğim aklıma geldi ama karanlıkta orada, örümcek bacağını andıran parmaklarını bir ceset gibi göğsünde birleştirmiş, birden dışarı çıkıp beni şaşırtmayı beklerken gülümsediğini hayal etmek güç değildi...

Keşke yüzüğümü takmam güvenli olsaydı, diye düşünürken yumruğumu öyle çok sıktım ki tırnaklarım avucuma battı.

Bir saat geçmiş gibi hissetmiştim ama daha az geçmiş olabilirdi. Koridorda bir şey yüksek bir patırtı çıkardı.

"Lanet çaydanlık!" dedi Rook'un sinirli sesi.

Korkum öylece geçivermişti. Rook'un sarhoşluktan sendeleyerek küçük düştüğünü, labirentin kalabalık koridorlarında düşen çaydanlıkların saldırısına uğradığını hayal edince göğsüm bastırmaya çalıştığım kahkahamla sarsıldı. "Rook," diye fısıldadım beni duyabileceğini umarak, "iyi misin sen orada?"

Ölüm sessizliği oldu. Sonra soğuk bir ses tonuyla, "Neden iyi *olmayabileceğim* konusunda en ufak bir fikrim yok," dedi.

"Doğru ya," dedim. "Sen bir Tümülüs Lordu'nu katlettin, bir çaydanlık sana zarar verememeli."

Gadfly'ın yeşil yeleğiyle güreşerek odaya girdi. Çıkarmayı başardığında bir çöpmüş gibi yere attı. Hemen uzun adımlarla gelip tek bir kusursuz hareketle yattığım yatağa girdi, açık bir kitabın üzerinde oturan bir kedinin gözü pekliği ve bilinçsiz kibriyle yorganın altından bana baktı.

Dirseğime dayanarak hafifçe doğruldum. Büktüğü bacağının neredeyse benimkine dokunmak üzere olduğunu, yorganın altındaki dar alanda onun vücut sıcaklığını hissedebildiğimi fark edince tüylerim diken diken oldu. Üzerimde ne olduğunu

Ninova

hatırlayınca ve daha önceki tehlikeli düşüncem aklıma gelince yorganı iyice üzerime çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Burada uyuyamazsın."

"Evet, uyuyabilirim. Hatta uyumalıyım. Sana herhangi bir zarar gelmesine izin veremem, bu yüzden sana yakın olmam en iyisi."

"Bir centilmen gibi yerde yatmayı teklif edebilirdin."

Bu önerim onu dehşete düşürmüşe benziyordu.

"Ayrıca beni koruyabilecek durumda olduğundan emin değilim," diye devam ettim, durumumun ümitsiz vaka olduğunu sezerek. "Daha az önce bir çaydanlığın saldırısına uğradın."

"Isobel." Rook bana ciddi bir ifadeyle bakıyordu. "Isobel, dinle. Çaydanlık olayının zerre kadar önemi yok. Ben her zaman herkesi mağlup edebilirim."

"Ah, öyle mi? Gerçek olan bu mu?"

"Evet," dedi.

Gitgide şiddetlenen sıcaklık hissiyle boğuşuyordum. Rook ne kadar sinir bozucu olsa da gülümsememeye çalışırken şaşırtıcı derecede zorlanıyordum. "O zaman çok sarhoş olmalısın."

"Değilim. Bolca şarap içmiş olabilirim ama ben asilim, biliyorsun. Güz prensiyim. Bu yüzden sadece birazcık sarhoşum." Bunun üzerine gözlerini kapattı.

"Burada uyuyamazsın. Gerçekten ama gerçekten uyuyamazsın, bu çok..."

Birisi koridordan koşarak geliyormuş gibi odadaki yapraklar titreşti. "Ah, hayır," diye homurdandım. "Çabuk, yatağın altına gir ya da dönüşe..."

Yorgan rüzgârla havalandı ve yumuşak, kaygan tüyler kolumu sıvazladı. Rüzgâr kesildiğinde, kuzgun formuna bürün-

Nirvana

müş olan Rook öfkeli bir şekilde dağınık yorganın altında iki büklüm olmuştu. Benim önerimi duyunca henüz bilinçli olarak kabul etmemiş olsa da vücudu otomatik olarak form değiştirmiş gibi kanatları açık haldeydi. Fikrini değiştiremeden onu yorganın altında yakaladım ve karnımın üzerinde sıkı sıkı tuttum.

Ben bunu yapar yapmaz Lark kapının eşiğinde belirdi. Ben uyuma numarası yaparken bir an için gözlerini dikip bana baktı, sonra kıkırdayıp tekrar koşarak uzaklaştı.

"Hayır," dedim Rook mücadele etmeye başlayınca. "Burada kalacaksan bunu gizlice yapmalısın."

Minik bacaklarıyla beni tekmelemeye ve parmaklarımı ısırmaya başladı, tekrar dönüşebilmek için serbest kalmaya çalışıyordu. Daha uç taktiklere ihtiyacım olduğunu anladım.

"Ne kadar tatlı bir kuşsun sen," diye mırıldandım.

Mücadelesi yavaşladı, sonra kıpırdamadan durdu. Başını eğdiğini hissettim.

"Ne kadar sevimli bir kuşsun," dedim yeniden tatlı bir ses tonuyla. "Evet, en sevimli kuş sensin." Sırtını okşadım. Göğsünden hoşuna gittiğini belli eden bir ses çıkardı. Çok geçmeden halinden memnun olduğunu belli eden sessizliği, onu övmeye devam ettiğim sürece memnuniyetle bu formda kalmaya devam edeceğini ima ediyordu.

Artık gerçek anlamda güvende olmadığımı biliyordum ama bu formdayken bile Rook'un varlığı beni inkâr edemeyeceğim kadar rahatlatıyordu. Gün boyu harcadığım güç üzerime ağır bir yün yorgan gibi çöktü. Rook'un tüyleri arasına giren parmak uçlarımda kalp atışlarını hissediyordum ve yorganın altında karnıma tünemiş, ısınmış şımarık prense uykulu bir şekilde tatlı sözler mırıldanırken gözlerim kapandı.

Ninova

Duvarda Gadfly'ın gözleri kırpışmıştı. Biz uykuya dalarken bir sürü Gadfly bizi anlaşılmaz gülümsemelerle izliyordu.

Ninova

On Dört

Ninova

Portre yaptırmak için bekleyen perilerin sırası tahttan ağaçlı yolun aşağısına kadar uzanıyordu ve sıranın sonunu göremiyordum. Önceki geceki ziyafetten eser kalmamıştı. Ne kadar denesem de yosunlu çimenlikte tek bir üzüm tanesi ya da hamur işi kırıntısı göremiyordum. Tüm akşam bir illüzyondan ibaret bile olabilirdi.

O anda karşımda oturan Foxglove dar yakası onu yavaş yavaş boğuyormuş gibi gülümsüyordu. Herkes can atarken ilk sırayı nasıl onun kaptığını merak ettim, sonra da bu konuda çok fazla düşünmemeye karar verdim.

Midem kaskatıydı. Büyük planımı düşünüp tasarlamak bir şey, uygulamaya geçirmek başka bir şeydi. Ya Foxglove sonucu görüp Rook gibi öfkeye kapılırsa? Öfkelenmek için hiçbir sebebi yok ki, dedim kendi kendime, şu an koşullar bambaşkaydı ama bana sırt çevirecek olurlarsa kendimi korumak için sadece mantığıma ve bağcıklarını sıkı sıkı bağladığım botumun içinde sert bir yumru olarak duran demir yüzüğe sığınabilirdim. *Bir de...* diye düşündüm. *Bir de Rook'a...*

Rook'un beni kendi hayatı pahasına diğer perilerden koruyacağını biliyordum, hatta bundan şafak vakti güneşin doğacağı kadar emindim. Bu düşünce hiç de romantik değildi. Aksine iç karartıcı geliyordu. Bu senaryo gerçek olursa ikimizin de ölmeyeceği bir son düşünemiyordum.

Rook'un, Gadfly'ın tahtının yakınında oturduğu yere kaçamak bir bakış attım. Onun için getirilmiş brokar sandalyesinde eğilip dirseklerini uyluklarının üzerine dayamış, Lark'ın önemsiz konuşmalarına yarım yamalak kulak verirken zarif olduğu kadar rahatsız görünüyordu. Ona attığım kaçamak bakışı yakalayınca göz göze geldik. Sebebi ne bilmiyorum ama yanağı-

Ninova

nın üzerine koyu renkli bir tutam saç döküldüğünü fark ettim. Hemen dikkatimi yeniden işime verdim.

Foxglove'un portresi için insani neşeyi seçmiştim. Bana periler arasında neşe yerine geçen şeyin iki türü varmış gibi geliyordu. İlki, kocasının sevgilisinin merdivenlerden düşüp öldüğünü duyduğunda, aldatılmış tepeden bakan bir kadının hissettiği soğuk memnuniyete benziyordu. İkincisi ise gösterişçi, bencil ve rahatına düşkün birinin memnuniyetiydi; gümüş madeninin kendisine sonraki üç yüzyıl boyunca havyar yiyerek tek başına hayatta kalabileceği kadar çok para kazandırdığını hesaplayan zengin bir soylununki gibiydi.

Rook'un tüyünün ucuyla yaban mersinli boyayı kullanarak Foxglove'un hatlarını çizerken yüzüne sevdiğinin kollarına çekilen, aylar sonra yolda sevdiği biriyle karşılaşan ve gün ışığına karşı silüetini tanıyan bir kadının tüm yüzüne yayılan ve ışıldayan neşesini yerleştirdim. Tuvale yansıttığım eserimde yağlı boyanın keskin ve parlak mükemmeliyeti yerine daha az güzel, daha az gerçekçi ama çok daha güçlü ve saf bir şey vardı. Foxglove'un ağzındaki düzeltemediğim taslak çizgisi gülmemek için kendini zor tuttuğunu ima ediyordu. Kenarları kırışmış gözlerinin içi gülüyordu. Bu mükemmellikten uzak çalışma koşulları, insanlığın aktarımını kolaylaştırmıştı, altını yeniden kurşuna çeviren bir saray simyacısı gibiydim.

Eserimi bitirdiğimde ayağa kalkıp reverans yaptım. Foxglove şövaleden ağaç kabuğu şeridini almak için yaklaştı. Saray halkı nefesini tutmuştu. Kimse konuşmuyordu, Gadfly'ın tarafında sıradışı bir durgunluk sezdim. Foxglove ifadesiz yüzüyle eserimi incelerken sadece bir kalp atımı kadar kısa bir süre geçmişti ama üzerimdeki baskı öyle bir artmıştı ki her an çığlık atabilirmişim gibi hissettim.

"Ah, ne hoş!" diye haykırdı kristal bardağa vurulan bir çatalın çıkardığı çınlamaya benzer yüksek ve net bir sesle. Bekleyen perilerin tatmin edici olamayacak yarım yamalak bir bakış

Ninova

atabilecekleri kadar kısa bir süreliğine tabloyu çevirip gösterdi, sonra tekrar kendine çevirip dikkatle incelemeye devam etti. Yüzündeki gülümsemenin kalitesi değişmişti. Bakışları boştu. Arkasındaki saray halkı neşeyle fısıldarken daha önceki gergin atmosfer dağılmıştı, Foxglove öyle hiç kıpırdamadan duruyor, insani bir neşe hisseden versiyonuna bakıyordu. Garipliği benden başka kimse fark etmemişti.

Kendimi düzeltmem gerekirse benden ve Gadfly'dan, tabii bir de yeniden tahtın olduğu tarafa bakan Rook'tan başka kimse fark etmemişti. Onlar da Foxglove'u dikkatle izliyordu.

Lark'ın söylediklerini hatırladım: *Gadfly'ın olacakları önceden bilmesi gibi.*

O sabahın erken saatlerinde Gadfly, yeni Zanaatımı sergileyeceğim ilk kişi olma şerefini reddetmişti. O zaman buna bir anlam yüklememiştim ama artık merak ediyordum. Bir şey olmasını mı bekliyordu? Gördüğü bir şey mi vardı?

Göz ucumla bir hareketlilik fark ettim. Tam vaktinde baktığımda Foxglove'un, portresini hiç istememesine rağmen hayatında ilk defa eline bir bebek tutuşturulmuş gibi tutarak hızlıca yürüyüp gözden kaybolduğunu gördüm.

Parmaklarımın arasındaki tüy belli belirsiz titredi. Nefesimi tutarak sakinleşmeye çalıştım.

Sıradaki kişi olan Swallowtail bana doğru yaklaştı. Onun kusuru saçlarındaydı; saçları örümcek ipeği kadar açık renkliydi ve mümkün olamayacak kadar ince telliydi, öyle ki ipek otu tohumlarının incecik tüyleri gibi kafasında uçuşuyordu. Lark ve Rook'la yaşıt gibi görünüyordu, iri gözleri ve genç yüz hatları insani merak ifadesini yansıtmaya çok uygundu. İşim bittiğinde hemen portresini aldı ve sıra boyunca yürüyüp böbürlenerek herkese, özellikle de birkaç saat daha beklemesi gerekenlere portresini gösterdi.

Ninova

Gün böylece devam etti. Her bir portre bir basamaktı ve hepsi bittiğinde evime giden yol tamamlanmış olacaktı. Kullandığım merak, şaşkınlık, keyif ve neşe gibi duygular üzerinden kaç tane portre yaptığımı sayamamıştım. Çay fincanlarındaki boya maddeleri azalıyordu.

Tüm bu süreçte Rook'un beni izlediğini ve sabırla üzülmekten kaçındığını hissettim.

Dönüşmüş halini gördüğünde her peri farklı tepki veriyordu. Bazıları çok komik bir şaka yapmışım gibi kahkaha atıyordu. Bazıları irkilip utangaç bir şekilde kıkırdıyordu. Onların çoğunun daha genç görünen periler olduğu dikkatimden kaçmamıştı. Diğerleri, genellikle de yaşı daha büyük olanlar Foxglove gibi donakalıp portresini dikkatle inceliyordu. Birkaç peri daha gidip oturdu, düşüncelerini tahmin edemeyeceğim kadar insanlık dışı bir ifadeyle sessizce uzaklara baktılar. Perilerin yaşlanma süreci, Gadfly'ın yaşlarında göründüklerinde dursa da bana onlar en yaşlılarıymış gibi geldi.

Gün boyunca resim yapmak bir maraton koşmak kadar yorucuydu. Sağ dirseğim, saatlerce bükük durmaktan ağrıyordu. Kalçalarım ve dizlerim oturmaktan tutulmuştu. Tüyü tutan parmaklarım önce kaskatı kesildi, ardından ağrımaya başladı, sonra da uyuştu ve ne zaman parmaklarımı düzleştirsem parmak eklemlerim kasılmaya başladı. En kötüsü de gülümsemekten yüzümün ağrımasıydı. Yüzümde donakalan ifade sonunda korkunç bir hal almış olmalıydı ama perilerin hiçbiri bunu fark etmiş gibi görünmüyordu.

Bir süre sonra portresini yaptıranların birçoğu çimenlikte oyun oynamak için toplandı. Saray mensupları yakınlarda badminton ve dokuz kuka oynarken herkesin tek odak noktası olmadığım için rahatlamıştım. Kalabalığın toplandığı yerde neşeli bir atmosfer vardı. Arkamda Rook'un sandalyesinde kıpırdadığını görmekten ziyade duydum. Bu kadar uzun süre

Ninova

aynı yerde oturmanın onun sabrını ne kadar zorladığını düşününce gülüşüm yeniden samimiyet kazandı.

Rook sonunda dayanamayıp, "İtiraf etmeliyim ki burada oturmaya devam etmenin bir anlamı kaldığını düşünmüyorum!" dedi ve bahçe bilardosunda Swallowtail'i yenmek üzere gitti. Sonra da körebe oyununda Foxglove'a yenildi ama hırslanıp dokuz kuka ve badmintonda arsızca herkesi yendi. Rook katıldığı her oyunun kazananı olup bir diğerine geçerken Lark da kanat çırpan meraklı bir kelebek gibi onun arkasından gidiyordu.

Perilerin de insan hızıyla oyun oynadıklarını fark ettim ve bu ilgimi çekti. Belki de mücadele yaratan tek şey buydu. Birkaç seferinde atılan tüylü bir nesnenin bir oyuncuyu biraz uzak bir mesafeden uçarak geçtiğini gördüm, oysa biraz efor harcasa onu yakalayabilirdi.

Rook kabanını geride bırakmıştı. Vücudunu her çevirdiğinde beyaz gömleği, vücudunun zayıflığını vurgulayan dar kesimli yeleğinin altını biraz olsun gösteriyordu. Sıyırdığı kolları kaslı ön kollarını gözler önüne seriyor ve düğmesi açık yakasının üzerinde, boğazında belli belirsiz ter damlacıkları parlıyordu. Peri yaratıklarını nefes nefese bile kalmadan katlettiğini gördüğüm için bu oyunlarda kendini ne kadar tuttuğunun farkındaydım. Zarif olduğu kadar gösterişli koşum takımının içinde kasıla kasıla yürüyen bir savaş atı gibi her hamlesinde, her vuruşunda güç gösterisi yapmamak için çaba sarf ediyordu.

Bana aniden ateş basmaya başladı. Dünden önceki sabah... o zaman da terlemişti, değil mi? Ellerinin beni tüy kadar hafifmişim gibi kolayca kaldırırken, yan taraflarımdan aşağıya kayarken ve sırtımı o ağaca dayarken nasıl hissettirdiğini...

Yanaklarım cayır cayır yanarken figürümün saçlarına kontur yapmayı da bitirmiştim, portreyi şövaleden alıp kendisine uzattım. Portresinde yüzünün aldığı şaşkınlık ifadesini görün-

Ninova

ce kahkahalar atarak koştu ve dokuz kuka oynamaya gitti. Bir sonraki figürüm bir kuş kadar kırılgan görünen dizleri üzerinde eteklerini düzelterek oturdu.

İçimde hissettiğim sıcaklık, karlı kaldırım taşlarına düşen kömürler gibi birden soğudu.

Karşımdaki Aster'dı.

"İyi günler, Aster." Ona bunu söylerken onunla ilgili son hatıralarımı hiçbir sorun yokmuş gibi... ona bakmak bile tüylerimi ürpertmiyormuş gibi yırtıp attım. "Belirlediğiniz bir şey var mı yoksa sizin için benim bir duygu seçmemi mi istersiniz?"

"Ah, sen seç lütfen. Benden daha iyi bir seçim yapacağına eminim." Bana hafifçe gülümsedi. Ama gözleri... gözlerinde inanılmaz bir açlık vardı. Muslin kumaş yığını içinde kıpırdandı, elleri titriyordu. Ne istediğini biliyordum ama istediği şeyi ona verip veremeyeceğimden emin değildim. Daha doğrusu, *vermeli miydim* acaba?

Kendisini yeniden bir ölümlü olarak görmek istiyordu.

Rook'un tüyünü boyaya batırdım. Koyu renkli toprak boyasıyla ilk çizgimi çektiğimde kâseden ezilmiş meşe palamutlarının keskin kokusu geldi. Bir bardak su dolduruyormuşum ve susuzluktan ölen bir insana hapishanenin demir parmaklıklarının diğer tarafından o suyu göstermek üzereymişim gibi hissettim. O anda Yeşil Kuyu'dan eskisinden daha çok nefret ettim. Onun varlığından ve insanların onu istemesinden nefret ettim. Onun yakınında oturmuş ve yosunlu taşlarından sızan adiliği hissetmiş olmaktan nefret ettim. Nasıl olurdu da o şeytani, riyakâr şey böyle görünebilirdi; etrafında eğrelti otlarının, çan çiçeklerinin ve şarkı söyleyen kuşların ne işi vardı? Aster'ın kabul ettiği sonsuz dehşetle ilgili bilgi edinmesinin bir yolu var mıydı? Öfkemin gücüyle elimdeki tüyün ucu titredi.

Aster'ın dış hatlarını kaba, şiddetli darbelerle çizdim. Ben çalışırken boya sıçrıyor, portresine ağaç kabuğu şeridine yan-

Ninova

sıyan karanlığın partiküllerinin bir araya gelmesiyle oluştuğu izlenimi veriyordu. Keskin çenesi, çukur yanakları ve fazlaca büyük gözleri elimin altında form olarak kabaca olsa da gerçeği gibi şekilleniyordu. Yüzünün açısını hafifçe kalkık olacak şekilde değiştirdim; gözleri doğrudan izleyene bakıyordu. *Ne cüret?* der gibi parlıyordu. Ağzı kapalıydı ama üst dudağı kıvrılmıştı. *Ne cüretle bana bunu yaparsın? Yarattığın sonuçlar nerede hani?* İntikam almak için ağaç kabuğu şeridinden fırlayacakmış ve birisinin boğazına sarılacakmış gibi bakıyordu. *Ben sana göstereyim onları!*

Böylece öfkemi Aster'a yansıtmıştım. Çirkin, insani bir öfkeydi bu. Hissetmek istediği ama hissedemediği bir öfke... Elinden sonsuza dek alınan öfke...

İşim bittiğinde hızlı hızlı nefes alıp veriyordum ve kanımın yerini uğultulu bir rüzgâr almış gibi damarlarımda tuhaf bir enerji dolaşıyordu. Aster'ın portresiyle göz göze geldiğimde içimde büyük bir heyecan hissettim. Resmen o tabloda hayat bulmuştu Aster ki bu, benim Zanaatımın bile nadiren başarabildiği bir şeydi. Aster yeniden gerçek olmuştu.

Ayağa kalkmalıydım. İçimdeki kuvvetli rüzgâr hareket etmemi istiyordu. Sandalyeden acı içinde kalktım, kalçalarımı ya da uyluklarımı hissedemiyordum, dizlerim tutulmuştu. Portreyi beni kafa karışıklığıyla karışık bir nezaketle izleyen Aster'a götürdüm. Ağaç kabuğu ellerimde titriyordu. Reverans yapmayı son anda akıl ettim. Sarayda düzinelerce zarif figür uysal bir şekilde eğilerek selamıma karşılık verdi.

"Ayağa kalkmalıydım," diye açıkladım cırtlak bir sesle. Boğazımı temizledim. "Ölümlülerin bedenleri, uzun süre boyunca tek bir yerde oturmaya uygun değil."

Sırada bekleyenlerden anlayışlı mırıltılar yükseldi. Herkes beni gözlemliyor, hareketlerimden anlam çıkarmaya çalışıyordu. Evet, elbette; ölümlüler çok narindi...

Ninova

Aster'a portresini teslim ettim.

Onu inceledi. Uzun koyu renkli saçı yüzünün yan tarafını bir perde gibi örtmüştü, bu yüzden yüzündeki ifadeyi göremiyordum. Nihayet bir parmağını kaldırdı ve hâlâ nemli olan boyanın üzerinde gezdirip tabloyu lekelemeye başladı. Lekeyi ağaç kabuğu boyunca, kenarına doğru sürükledi, öyle sertçe bastırıyordu ki eserimi ikiye ayırabileceğini düşündüm. Kenara geldiğinde onu serbest bıraktı, ağaç kabuğu eski pozisyonuna geri döndü. Aster ona bakabilmek için lekeli parmağını çevirdi.

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı ve başını bana doğru hafifçe eğdi, o sırada saçları arasından gözlerini az da olsa görebildim.

Ormandaki açıklıkta bir çan çalsa da olurdu; yalnızca benim duyabildiğim bir çan. Aster'ın gözlerinde öfke, gerçek bir insani öfke gecenin karanlığını vahşice dağıtmaya çalışan bir ateş gibi çırpınıyordu. Tüm vücudumdaki tüyler diken diken oldu.

Neredeyse duyamayacağım kadar kısık bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

Büyü bozulmuştu. Ayağa kalktı, yüzünde o kadar boş bir ifade vardı ki o öfke kıvılcımının benim hayal ürünüm olup olmadığını sorguladım ama bunu kafamdan uydurmuş ya da yanlış anlamış olamayacağımı biliyordum. Aster portresi elinden gevşek bir şekilde sallanırken çimenlikte yürüdü, dünya umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Ancak oturduğunda portreyi kucağına saklamaya karar verdiği bir sırmış gibi ters çevirip koydu.

Kendimi olabilecek kötü şeylere hazırlayıp diğer tarafa döndüm.

"Efendim," dedim Gadfly'a, "Zanaatım beni bitkin düşürdü ve boyalarım bitmek üzere. Biraz ara verebilir miyim?"

Ninova

Gadfly ellerini birbirine çarptı. "Elbette, Isobel. Sormana bile gerek yok, biliyorsun. Sen sarayımızın misafirisin ve sunabileceğim tüm nezaketi hak ediyorsun." Sırada bekleyen periler aynı anda iç çekti ve hayal kırıklığıyla homurdandı. Önce onları, "Tamam artık yeter," diye payladı, ardından dikkatini yeniden bana verdi. "Birinin sana ormanda eşlik etmesini ister misin? Rook olabilir belki?" Bunu aldatıcı bir tonla söylememişti.

Badminton oynanan alana baktığımda Rook'un orada durup beni izlediğini gördüm, göğsü aldığı derin nefeslerle inip kalkıyordu, oyunu unutmuştu. Başının yanından küçük bir kuş geçip saçlarını dağıttı.

"Hayır, ben kendi başımın çaresine gayet güzel bakarım." Sesim sakin ve dengeli çıkmıştı, kendi sesimi duyduğumda köşeden başka biri konuşmuş gibi hissettim. "Yakınlarda olacağım zaten, planım o yönde ve böyle küçük bir şey için prensin başını ağrıtmak istemem."

Gadfly'ın sorusunun gerçekten masumane olup olmadığını bilmemin bir yolu yoktu. Birinin bana eşlik etmesini önereceği zaman Rook gayet doğal olarak akla gelebilecek bir seçenekti. Ama onun bir şeyler *bildiğine* dair kafamı karıştıran paranoyayı üzerimden atamıyordum. Belki de bir şey görmüştü... Gelecekte olacak bir şeyi...

Gadfly'a gülümsedim ve ayrılmadan önce eğilerek selam verdim. Ardından yavaş ve kararlı bir şekilde çay fincanlarını topladım ve uzakta Rook'un güz ağacının kızıl yapraklarını yaydığı vadiye doğru yürüyerek uzaklaştım. Rook'un gözleriyle beni aradığını hissettim ama bir kez bile dönüp bakmadım.

Neticede onu arkamda bırakma fikrine kendimi alıştırmak zorundaydım.

Ninova

On Beş

Ninova

Orman altı bitkilerini döve döve ilerlerken kendimi Rook'un iyi olacağı konusunda teskin ettim. Herkesi badmintonda on kere yendikten sonra muhtemelen takati kalmamıştı. Ama neden tamamen ve aptallık derecesinde şeffaf olmak zorundaydı ki? Herkesin görmesi için alnına ISOBEL'E ÂŞIĞIM! yazsa duyguları ancak bu kadar okunaklı olurdu.

Sinirli bir şekilde cıyaklayıp bir sarmaşığın filizlerinin tuzağına kaptırdığım botumu çekip çıkardım. Zarif bahar yeşillikleri bile daha az dostane gelmeye başlamıştı. Göğü yün gibi örten bulutlarla mavi gökyüzü Gadfly'ın gülüşü kadar zararsız ışıklar saçıyor, üstümdeki dallarda sincaplar zıplıyor ve gevşek beyaz taç yaprakları yağmur gibi üzerime yağdırıyordu. Ama peri halkından öğrendiğim bir şey varsa o da hiçbir şeyin görünüşüne aldanmamaktı.

Çalılığı aşıp daha önceki öğleden sonra oturduğum kütüğe yerleştim yine. Rook'un ağacının yaprakları esintiyle titreşti, birkaç tanesi döne döne düşüp kucağıma indi. Birini alıp parmağımı kenarlarında gezdirdim. Rengi tıpkı Rook gibi çarpıcıydı.

Olaylar tam olarak beklediğim gibi gelişmiyordu. Aster'a kendimi kaptırmamam gerekiyordu. Her ne kadar imkânsızmış gibi görünse de gerçek öfkeyi, insani öfkeyi hissettiğine şüphe yoktu. Sadece o da değildi; portrelerim başkalarını da etkilemişti. Yıllardır peri halkını resmediyordum ama daha önce Zanaatıma böyle tepkiler verdiklerini görmemiştim. Foxglove bir şey hissetmişti, bundan emindim. Belki o da bir duyguyu deneyimlemişti. Belki de duygusuzluğunu biraz olsun görebilmiş, kendisini varlığının boşluğuyla ve bir kez olsun neşeyi tadamamanın boşluğuyla yüzleşirken bulmuştu. Hangi olası-

Ninova

lığın daha endişe verici veya daha tehlikeli olduğundan emin değildim.

Tek bildiğim başarısız olamayacağımdı. Sadece benim hayatım risk altında değildi.

Yaprağı böldüğümü, lifli damarlarına ayırdığımı fark ettim. Parçaları atıp yüzümü ellerime gömdüm. Gözlerim batıyordu. Kalbim acıyordu. Her şey mükemmel bir şekilde planıma uygun giderse ve yok yere kendimi yiyip bitirirsem bile artık dayanabileceğimden emin olmadığım bir gelecekle yüzleşecektim.

"Keşke burada olsaydın, Emma," diye mırıldandım, o anda teyzemin bana sarılmasından daha çok istediğim hiçbir şey yoktu. O ne söylemesi gerektiğini bilirdi. Sırf bir yanım eve gitmek istemediği için korkunç bir insan olmadığıma dair beni temin ederdi. Hatta beni kalbimi güz topraklarına gömüp sonsuza dek arkamda bıraktıktan sonra kendimle yaşayabileceğime bile ikna edebilirdi.

"Emma kim?" diye sordu neşeli bir ses hemen kulağımın dibinde.

Yüreğim neredeyse ağzıma gelmişti. "Lark! Burada olduğunuzu bilmiyordum."

Adını aldığı kuş gibi oturduğum kütüğün diğer ucuna tüneyip avuçlarındaki taze toplanmış yaban mersinlerini göstererek gülümsedi. Yüzümü gördüğünde gülümsemeyi kesti. "Yüzünden damlalar akıyor!"

"Evet, ağlıyordum." Kaşlarını kaldırdığını görünce, "Üzüldüğümüzde biz ölümlüler böyle yaparız. Teyzem Emma'yı özledim de," diye ekledim.

"Ah, ağlama lütfen. Bak, sana yaban mersini getirdim; Gadfly bana Zanaat malzemelerinin bittiğini söyledi. Al bakalım." Yaban mersinlerini kucağıma, bacaklarımın arasında

Ninova

eteğimin yarattığı sepete döktü. Son anda birkaç tanesini geri alıp ağzına tıktı.

Bundan tuhaf bir şekilde etkilenmiştim. "Teşekkür ederim, Lark. Çok düşüncelisiniz."

"Evet, biliyorum. Çok düşünceliyimdir ama kimse bunu fark etmiyor, herkes bana bahar sarayındaki en aptal yaratıkmışım gibi davranıyor."

"Ben öyle davranmıyorum, değil mi?" diye sordum kaygılı bir şekilde.

"Hayır. Bu yüzden seni bu kadar çok seviyorum!" Ayağa fırladı. "Hadi gel, daha fazla orman meyvesi bulalım."

Hem ağlayıp hem gülerek kucağımdaki yaban mersinlerinden bir tanesini ağzıma attım. Olgundu, mayhoş aroması tatlı tatlı dilime yayıldı.

Kara gözlü bir kuzgun, Rook'un ağacının en üst dalına kondu.

Lark sivri, mor lekeli dişlerinin hepsini göstererek sırıttı.

Dünya kaleydoskoptaki gibi renk cümbüşüne dönmeden önce de o orman meyvesini yememem gerektiğini biliyordum, onu yemeyi *aklımdan bile geçirmemeliydim*. Altımdaki toprakta bir delik açılmış gibi düşüverdim. Telaş içinde yere düşerken fark ettiğim şey gökyüzünün geri çekilmesi, küçüldükçe küçülmesi, etrafını sıcak, yumuşak, kaotik bir karanlık sarmasıydı, sonra kıyafetlerim kadar bilinçsiz bir korku içinde olanları anlamaya çalıştım.

Dört bir yanımı saran kumaşların ortasına, yere düşmüştüm. Vücudum olması gerektiği gibi işlemiyordu. Yüzüm, uzuvlarım, hatta kemiklerim bana yabancılaşmıştı ve bu tüm vücudumun dehşete kapılmasına yol açmıştı. Neler olduğuna dair en ufak bir ipucu yakalamaya çalışırken kafamın arkasında iki uzun uzantı bir o yana bir bu yana döndü. Nedense hava-

Ninova

yı kokladım ve esnek burnum buna yanıt olarak kıpırdandı. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki bu hissi önce tanımlayamadım; göğsümde kapana kısılmış bir eşek arısı vızıldayıp duruyordu sanki.

Zıplayıp kıyafetlerimden kurtuldum ve omzumun yüksekliğine erişen çimenlerin üzerine, güneşten kısmen kör olarak iniş yaparken nihayet dönüşümümün doğasını anladım. Lark'ın efsunlu orman meyvesi beni bir tavşana dönüştürmüştü.

Çığlığı arkamdan yankılandı ve hassas kulaklarıma bıçak gibi battı. Kalp atışlarım yeniden imkânsız derecede hızlandı. Heves'teki en uzun çan kulesinden daha yüksek, bir evden daha genişmiş gibi görünen geyik dikeni çalılığına doğru kaçarken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissettim. Orman öyle göz korkutucu bir şekilde büyümüştü ki etrafa bakmaya zor dayanıyordum. Karanlık, güvenli ve kapalı bir yere girmeliydim, *hem de hemen.*

"Koş, koş, koş!" diye kahkahalara boğuldu Lark. "Seni yakalayacağım, Isobel!"

Hafızamı dehşet içinde yoklarken Lark'ın geçen gün Rook'a söylediklerini hatırladım: *Yine bir tavşana dönüşüp seni kovalamama izin verir misin?* Dikkatini Lark yerine bana vermek için Rook'un onu nasıl duymazdan geldiğini hatırladım.

Etrafa toprak ve bana kayık tabak kadar büyük gelen yapraklar saçarak yerde kayıp çalılığın altına girdim. Postum yerden birkaç santimetre yüksekliktekı dalların altından pürüzsüzce kayıp geçti. Lark'ın benim çalılığın altında gözden kaybolduğumu görmüş olabileceğinin farkında olduğumdan öne atıldım, kahkaha seslerinden anladığım kadarıyla çoktan peşimden gelmeye başlamıştı.

İşte, bir delik! Ama geyik dikeninin köklerinde açılmış deliğe yaklaştığımda deliğin derinliklerinden yükselen kötü kokudan kaçtım. İçgüdülerim bas bas bağırıyordu: *Tehlike!* Bir

Ninova

şekilde bu delikte yaşayan şeyin fırsatını bulduğunda beni yiyeceğini biliyordum.

"Ah, hızlı çıktın sen! Sanırım izini kaybettim!" Yaprakların arasındaki bir boşluktan Lark'ın devasa ayağının karşımdaki çalılığın üzerine bastığını gördüm. Eğilip çalılığın altına bakarken sarayların tasvir edildiği duvar kilimleri kadar uzun sarı saçları parıltılı dalgalar halinde dökülüyordu.

Bunun onun için bir oyun olduğu belliydi. Elbette ki beni incitmek istemiyordu. Anladığım kadarıyla eskiden Rook'la bu oyunu sık sık oynuyordu. Yine de beni yakaladığında benim tavşan formuna bürünmüş bir peri değil, ölümlü bir tavşan olduğumu anlayabilecek miydi? Parmakları küçük kaburgalarımı sarıp fazlaca sıkabilir miydi? Perilerin yakaladıkları tavşanları çiğ çiğ yediklerini hatırlayınca ürperdim.

Ya Rook'un dikkatini üzerinden çaldığım için bana gerçekten gücendiyse?

Bunun üzerinde çok fazla düşünemeden Lark hızlıca arkasına dönüp doğrudan bana baktı. "İşte buradasın!" Lekeli dişlerini yeniden gösterdi ve belini büküp eğilmiş, açgözlü pençeler gibi kıvrılmış parmaklarıyla kollarını uzatmış bir şekilde hızlıca bana doğru geldi. Hemen dönüp bir grup hanımelini hedef alarak fırladım. İstediğim kadar sık değillerdi ama kıvrılan sık eğrelti otlarının altında kalan bir ağaç kütüğünün arkasına sıçrayıp onu gözden kaybettim. Geçerken eğrelti otlarına bakmadan edemedim. Belki kaçıp buraya geri dönebilirsem onları biraz olsun kemirmeyi deneyebilirdim...

"Isobel, Isobel!" diye şarkı söylüyordu Lark. "Nereye gittin, Isobel? Seni bulacağımı biliyorsun. Seni duyabiliyorum! Kokunu alabiliyorum!" Yer sarsıldı ve Lark hanımellerinin içine dalarken arkamdan büyük bir patırtı geldi. "Sen sadece şapşal bir tavşansın!"

Ninova

Şapşal bir tavşan*sın! Şapşal bir tavşansın!* Bu sözler kulaklarımda çınlıyor, tüm benliğim tek bir ilkel dürtüyle sınırlandırılmışken anlamlarını yitiriyordu: hayatta kalmak. Ben koşmak için yaşıyordum. Zümrüt yeşili ışıklar ve yaprak şeklinde gölgeler hızlıca geride kalıyordu, vücudum her adımda bir ok gibi gerilip fırlıyordu. Yoluma çıkan taşlardan ve köklerden kaçındım. Zikzak çizerek bir o yana bir bu yana zıplıyordum. peşimden gelen yaratığın kafası karışıyor ve aramızdaki mesafe açılıyordu.

Arkama bakmak için iri bir kaya parçasının üzerine atladım. Burnum yeterince nefes alabilmeye çalışmaktan kızarmıştı. Kulaklarım yanıyordu. Peşimdeki yaratık bir kütüğün altına bakmak için durmuştu. Üst uzuvlarıyla kütüğü güçlü bir şekilde tersyüz etti. Uzaktan bile yumuşak ağaç kabuğunun çıtırtılarını, narin eğrelti otlarının köklerinin sökülüp koptuğunu duyabiliyordum. Kulaklarımdan biri sesleri daha iyi duyabilmek için yön çevirdi. Sonra peşimdeki yaratık doğruldu. Tehlike! Kayanın üzerinden atlayıp ormandaki açıklığın diğer ucuna rüzgâr gibi geçtim. Açıklıktaki kütüklerden biri bana tanıdık gelmişti; üzerine serilmiş bir kumaş, yanında da çay fincanları vardı. Bu görüntü karşısında tedirgin oldum, yerden bir şahinin gölgesini geçtiğini görseydim aynı şekilde hissederdim.

Sonra beklemediğim bir yerden bir avcı yere iniş yaptı.

Hayır! Hayır! Hayır!

Yakalanmıştım!

Tekmeledim, çırpındım, çığlık attım, dişlerimi gösterdim. Devasa eller beni yakalamış, havaya kaldırıyordu. Gün ışığı gözlerimi aldı, dünya fır fır dönüyordu ve beni yakalayan eller öyle sıkı tutuyordu ki kaçmam mümkün değildi. Ayaklarımı yaratığın göğsüne vurup durdum ama beni öyle bir kucakladı ki bacaklarımı hareket ettirememeye başladım, sonra kıyafetlerinin bazılarını kaldırıp yüzümü örttü.

Ninova

Karanlık etrafımı sardı. Boğuk sesler duydum. Mücadele etmeyi kestim, belki de tehlike geçmişti. O ani sessizlikte sadece kalbim gümbür gümbür atıyordu. Kalbimin sesi kulaklarıma doluyor, vücudum hızlı hızlı kan pompalayan kalbimin gücüyle sarsılıyordu.

"Lark," dedi yaratık. Bağırmadı. Bağırmasına gerek olmadığı izlenimine kapıldım. Önüne çıkan her şeyi yıkıp geçecek acımasız bir rüzgârı andırıyordu sesi. "*Ne yaptın sen?*"

Sinirli bir ses cevap verdi. "Artık benimle oynamıyorsun, Rook! Onun dışında kimse beni dikkate almıyor! Sen de onu hep kendine saklıyorsun, bu hiç adil değil!"

Burnum kaygıyla kıpırdarken beni tutsak alan bu yaratığın kıyafetlerine iyice saklandım. Duyduğum ses, *Tehlike!* demişti. Fakat beni kucağında tutan yaratığın keskin yaprak ve gece kokusu *güvenli* olduğunu söylüyordu.

"Seni küçük aptal. Senden kaçmayı başarabilirse neler olabileceğini hiç düşünmedin mi? Baksana." Sıcak ellerinden biri sırtımdan uzaklaştı. Titredim. "Çoktan kim olduğunu unutmuş bile. Kısa ömrünün geri kalanını sıradan bir tavşan olarak yaşardı."

Bir ayak yeri dövdü. "Onu kaybetmezdim ki! Ben eşyalarıma sahip çıkarım! Rook, neden böyle davranıyorsun? Korkunçsun, hem de çok *korkunç*. Gadfly'a bana ne kadar kötü davrandığını anlatacağım."

"Çok istiyorsan Gadfly'a anlat," dedi beni elinde tutan yaratık, "ama misafirine ne kadar nezaketsiz davrandığını duyduğuna memnun olacağını hiç sanmıyorum."

"İyi!" Ama gelen seste kararsızlık vardı. "Hemen şimdi gidiyorum!"

"Git de gör bakalım," dedi beni elinde tutan yaratık, buz gibi bir sesle.

Ninova

Ayak sesleri çimenlerin üzerinde uzaklaştı. Kulaklarım sırtıma yapışmışken sesleri avcının kesin olarak gidip gitmediğinden emin olabileceğim kadar iyi duyamıyordum. Yine de korkmuyordum. Beni elinde tutan yaratığın, tehlike geçene kadar beni ortaya çıkarmayacağına güveniyordum.

Beni karanlıktan çıkardı ve yüzünün hizasına kaldırdı. Arka ayaklarım aşağıda sallanırken onu sakince inceledim. Açıklıkta başka kimseyi göremiyordum, ne şahin gölgeleri ne de tilki kokusu vardı.

"Isobel, beni tanıdın mı?" diye sordu. Yüzüne bir gölge düşmüştü ve kokusu daha keskin bir aroma kazanmıştı. Öfkeliydi. Ona rağmen kendi kendime aynı şeyi düşündüm: *Güvenli.*

Burnumu kıpırdattım.

İç çekti ve beni yeniden göğsüne bastırdı. "Seni geri çevireceğim. Mücadele etmemeye çalış çünkü böyle bir sihir türünde çok deneyimli değilim. Yani demek istediğim," diye ekledi çabucak, "tabii ki bunu yapabilecek yeteneğe sahibim, eminim ki tüm efsunlarda harika bir iş çıkardığımı fark etmişsindir ama şimdi kıpırdamadan durman en iyisi. O yüzden lütfen sabit durmaya çalış."

Kollarında uysalca oturup burnumu kıpırdattım.

Önce hiçbir şey olmadı. Sonra tam da biraz kestirmenin iyi bir fikir olabileceğini düşünürken dünya altüst oldu, tersine döndü ve beni yeniden birkaç saniyeyi bir bebeğin fırıldağı üzerinde geçirmişim gibi alabora etti. Her şey küçüldü. Vücudum ağır, etli ve hantal bir hale geldi. Sersemlemiş bir şekilde gözlerimi kırpıştırıp uyum sağlamaya çalıştım. Kırmızı yapraklar fırıl fırıl dönerek açıklıkta uçuşuyor, ağaçlar dinmeye başlayan rüzgârda sallanıyordu. Rüzgâr son nefesini de artık çıplak duran, dallarında tek bir yaprağı bile kalmayan güz ağacına üfledi.

Ninova

Yere değmiyordum. Ayaklarım havadaydı ve sıcak kollar beni omuzlarımdan ve dizlerimin altından destekliyordu. *Rook.* Beni kollarında tutan Rook'tu.

Üzerimde hiç kıyafet yoktu.

Daha ben sesimi çıkarıp yere indirmesini söyleyemeden beni sıcak bir kormuşum gibi yere bırakıverdi. Yabani çiçeklerin üzerine hiç de zarif olmayan bir şekilde *küt* diye düşüverdim. Dehşete kapılmış bir şekilde bacaklarımı birbirine yapıştırıp kendime çektim, kollarımı göğsümde kavuşturup öne eğildim ve Rook'a dik dik baktım. O da benim kadar dehşet içinde görünüyordu.

"Neden sen beni öylece..." diye başladım ama o da aynı anda şöyle dedi:

"Kendini tehlikeye atmasaydın sana bir daha dokunmam gerekmezdi! İyi misin?"

"Hayır." Az önce bir tavşana dönüştürülmüştüm! "Ama olacağım. Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim. Beni yere biraz daha erken indiremez miydin?"

Gözlerini kaçırdı. "Dikkatim dağılmıştı," dedi gururlu bir şekilde.

Ah... doğru ya.

Kabanını çıkarmaya başladığında onu konuşarak engelledim. "Elbisemi geri giyeceğim. Sadece... bana bakma, yeter." Ayağa kalktım ve gizli gizli kütüğün oraya gittim, yakın zamanda ormanda çıplak halde sinsi sinsi dolaşma işini abarttığımın farkındaydım. Boğazıma kadar kızarmış bir şekilde iç çamaşırlarımı, ardından Firth & Maester's elbisesini ve son olarak çoraplarımı ve botlarımı giydim, gizli yüzüğümü aldım. Tüm bu esnada Rook bakışlarını uzak bir kenarda sabit tutmaya kararlı bir şekilde beni bekledi. "Sarayda seni aramayacaklar

Ninova

mı?" diye sordum aradaki gerginliği dağıtmayı ya da en azından daha ciddi bir konuya odaklanmayı umarak.

"Ona ne şüphe." Duraksadı. "Isobel..."

Eteklerimi düzelttim. Yer birdenbire uzun uzun bakabileceğim kadar ilgi çekici gelmişti. "Evet, Lark'ın verdiği bir şeyi yediğim için aşırı aptalım. Buraya kendi başıma da gelmemeliydim ama birlikte daha fazla zaman geçirirsek saray halkının, özellikle de Gadfly'ın şüpheleneceğinden endişe ediyorum." Yırtıp attığım yaprak, çay fincanlarından birinin içine düşmüştü. "Ayrıca biraz uzaklaşmalıydım. Sen de fark ettin, değil mi? Orada olanları yani?"

Bakışlarımı yerden kaldırdığımda Rook'un yüzündeki ifade ben konuyu açmasaydım kendisinin açacağını ima ediyordu. "Evet. Zanaatın bir şekilde bizi etkiliyor. Isobel, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Sence böyle portreler yapmaya devam etmem bizi tehlikeye atar mı?"

"Dediğim gibi, bu... yeni bir şey. Benim türüm senin eserlerine aç, en çok da farklılığını arzuluyor. Açıkçası hiç riskli olmayacağına inandığımı söyleyemem ama şimdi herkes devam etmeni beklerken durursan saray halkının şüpheleneceğine inanıyorum. Belki bir gün daha kalırsak ve yarın geceki maskeli balodan sonra ayrılırsak..."

Birbirimize bakmadığımız uzun bir sessizlik oldu. İttifakımız, karşılıklı hayatta kalma mücadelesinden çok öteye geçmişti; ikimiz de hiç pratik olmayan nedenlerle kendimize biraz daha vakit kazandırmaya çalışıyorduk. Öyle değilmiş gibi davranmanın anlamı yoktu, yine de bunları söze dökmedik.

"Ama ben neredeyse iyileştim," diye devam etti kararlı bir şekilde, kendini sözünü bitirmeye zorladı. "Bugün, hatta hemen gitmek istiyorsan öyle de yapabiliriz."

Nilüfer

Gözlerimi sımsıkı kapatıp aptallığıma lanet ettim. "Yarın geceden sonra gideriz o halde."

Yaşadığı derin rahatlama gözden kaçacak gibi değildi. Ona buruk bir gülümsemeyle baktım ama başka bir şey dikkatimi çekti. "Broşun yok! Cebinde değil, değil mi? Beni yere düşürdüğünde kopmuş olmalı."

Panik içinde göğsünü yokladı, sonra çömelip yabani çiçeklerin arasında aramaya başladı. Bu bir köstekli saati ya da bir mendili sakince aramak gibi bir şey değildi. Daha ziyade paha biçilmez ve yeri doldurulamaz bir hazine kaybedildiğinde hissedilebilecek bir çaresizlikle kocaman açılmış gözleriyle yeri eşeliyordu. Bulduğunda da elinde sımsıkı tuttu. Başparmağını gizli bölmeye bastırdı. Ama sonra benim orada olduğumu hatırlayınca kendini durdurdu ve onu cebine koymaya yeltendi.

Onun için kalbim acıdı. Rook'un böyle küçük bir şey için bu kadar alçaldığını görmek acı vericiydi. O broşa, insanların çoğunun bu dünyada sahip oldukları her şeye verdiği kadar büyük bir değer veriyordu.

"Kimdi o kadın?" diye sordum.

Diz çökmüş halde kıpırdamadan durdu.

"Ben ah... Özür dilerim. Buna cevap vermek zorunda değilsin. Sanırım sadece... ikinizin İyi Kanun'u ihlal edip etmediğinizi merak ettim."

Bana kızacağını sanmıştım. Onun yerine bana göğsünden kalbini söküp çıkarmışım gibi bakmıştı. Gözleri utanç ve ümitsizlikten donuklaşmıştı. Broşu cebine koydu.

"Ona âşıktım ama İyi Kanun'u hiçbir zaman ihlal etmedik," dedi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Ninova

Bunu sormamış olmayı dilerdim. Acınası halini görmek korkunçtu. "O bana âşık değildi."

Çayıra sessizlik hâkimdi. Bir süre sonra bir sincap yukarıda bir meşe palamudunu kemirmeye başladı.

Rook duraksayarak anlatmaya devam etti. "Bana... bayılıyordu ama bundan daha fazlası olamayacağını biliyordu. Bir daha birbirimizi görmememizin en iyisi olacağına karar verdik. Bu broşu bana veda hediyesi olarak verdi. Heves'e gitmeyi kestim ve aradan farkına vardığımdan daha fazla zaman geçti." Yere baktı. "Geri döndüğümde onun torunlarının torunlarının artık kasabada yaşadığını gördüm, kendisi de uzun zaman önce yaşlılıktan ölmüştü. Sana portre yaptırana kadar bir daha geri dönmedim." Derin bir nefes aldı. "Bunun... yanlış olduğunu, broşa çok fazla değer verdiğimi biliyorum. Bunu açıklayamıyorum. Bu..."

"Yanlış değil." Sesim öyle kısık çıkmıştı ki kendimi zor duymuştum. "Rook, bu yanlış değil. Sadece insani bir şey."

Başını eğdi. "Ne oldu bana?"

Daha fazla dayanamadım. Yanına gittim ve onu kendime çekip kucakladım. Boyu o kadar uzundu ki pek bir şey başarmışım gibi hissetmedim; bir çocuk gibi kollarımı gövdesinin ortasına sarmıştım. Ama bir anlık gerginlikten sonra çaresizlikten kendi başına ayakta duramayacağı kadar sarsılmış gibi kendisini kollarıma bıraktı.

"Zayıf değilsin sen," dedim. Ömrünün uzun yüzyılları boyunca daha önce kimse ona bunu söylememişti. "Bir şeyler hissedebilmek bir zayıflık değil, güç emaresidir."

"Bizim için değil," dedi. "Bizim için hiçbir zaman öyle olmadı."

Buna karşı söyleyebileceğim bir şey yoktu. Rahatlatmak için söylediğim sözler boşunaydı. Onu gerçek anlamda teskin

Ninova

etmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Çünkü burada, ormandayken içindeki insanlık onun ölümüne yol açardı. Belki şimdi ya da yüzlerce yıl içinde değil ama eninde sonunda, her hâlükârda kendi türünün ellerinde ölümle yüzleşecekti. Gözlerimi yakan yaşlara ve boğazımdaki sert, acı verici düğüme rağmen kendimi topladım. Onu burada tek başına ölmeye terk etmek bana çok korkunç ve inanılmaz büyük bir haksızlık gibi geliyordu. Bu insafsızlık içimde her şeyi yıkıp parçalayan bir fırtına gibi uğulduyordu.

Rook geri çekildi. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olmalıydım çünkü onun vücudundan uzaklaştığımda üşüdüğümü hissettim.

"Türümden gelebilecek her türlü kötülükten seni koruyabileceğimi sanmıştım, ne kadar kibirliymişim." Sesi boş geliyordu. "Seni kurtarmak için son anda yetişebildim resmen."

"Senin hatan değildi."

Başını iki yana salladı. "Yarın bir kere daha böyle bir şey olursa kimin hatası olduğunun bir önemi kalmaz. Çünkü ölebilirsin."

İşte tehlikeye rağmen bir gece daha orada kalmaya karar verdiğim noktadaydım. Yirmi dört saat daha geçirmek hiçbir şey değildi. Ama aynı zamanda her şeydi. Ertesi gün, o güne kadarki hayatım boyunca yaşamadığım kadar çok şey yaşayabilirdim. Bunun için ne kadar çok şeyi riske atabilirdim? Rook'un taslak çizimlerini dolabının arkasına saklayan eski ben olsa asla böyle bir soru sormazdı. Ama artık eski halimin sorununun bu olduğunu fark etmeye başlamıştım. Eski benliğim doğru davranmanın mutlu olmamak anlamına geldiğini kabullenmişti çünkü dünya böyle işliyordu. Hayattan da kendisinden de yeterince çok şey istememişti.

"Bana koruyucu bir tılsım falan yapamaz mısın?" diye sordum. "Sadece birbirimizden ayrılana kadar."

Ninova

Yüzündeki ifade silindi ve dikkatli bir şekilde konuştu. "Bir ölümlüyü peri sihrinden korumak için yapılabilecek tek bir şey var. Bu şey süresince hiçbir peri seni efsunlayamayacak ya da etkileyemeyecek ama bu basit bir tılsımdan çok daha fazlası. İşe yaraması için bana gerçek adını söylemek zorundasın."

Sincap hart, hart, hart diye kazıma ve zımparalamaya benzer kemirme sesleri çıkarıyordu. "Sen büyülenmekten bahsediyorsun."

"Evet. İzin vermek istemezsen anlarım. Ama bunu benden istersen sadece seni korumak için kullanırım. Düşüncelerini asla manipüle etmem."

"Manipüle edersen bunu bilmemin bir yolu yok ki."

Başını kabul edercesine eğdi. "Bana güvenmen gerekecek. Sana söz veriyorum."

Başka bir peri olsaydı işin içinde bir bityeniği; doğruyu eğip bükerek beni incitmeyi planladığı bir yalan var mı diye sözlerini ince eleyip sık dokurdum. Ama Tanrı yardımcım olsun ki bu kez öyle yapmadım. Ona inandım. Gözlerimi kapattım, karanlıkta derin derin nefes alıp verirken yargı gücümü kendi iç dünyama çevirdim. Gerçek adımı bir sır olarak saklamak en derinden benimsediğim prensiplerimden biriydi. Bir periye güvenmek delilikti.

Tüm bu şeylerden bıkmıştım. Belki de sır saklamayı bırakıp biraz çılgınlık yapma vakti gelmişti.

Bu kez hem kalbim hem de zihnim bas bas bağırarak aynı doğruyu söylüyordu.

Gözlerimi açtığımda Rook'un, yüzünü çevrelemek için dökülen saçlarının gölgede bıraktığı bakışlarıyla beni incelediğini gördüm. Dudaklarını germişti. Yüzümdeki ifadeyi görünce başını hafifçe aşağı yukarı salladı. "Başka bir yolunu buluru..."

"Evet," dedim.

Ninova

Nefesini tuttu. "Ne?"

"Sana güveniyorum." Ona olan inancım birden güneş ışığı gibi içime doldu ve tüm şüphelerimi dağıttı. "Seni tanıyorum. Sözüne güveneceğim ama," diye ekledim, "sen beni büyülediktен sonra sana iltifat yağdırmaya falan başlarsam işte o zaman şüphelenirim."

Verdiğim cevabı tam olarak anlamamış gibi görünüyordu. Hatta minik şakamı bile çözememişti. Dizlerini bükerek yüzünü yüzümle aynı hizaya getirdi. "Isobel, kesin olarak karar vermeden önce bunun beni serbest bırakacağını, sana sen tehlike altında değilken de dokunabileceğimi bilmelisin."

"Güzel. Beni yeniden yere düşürmeni istemiyorum."

Gözü korkmuş, hatta ağlamak üzereymiş gibi güldü. Bana hayatın en büyük gizemiymişim gibi bakıyordu. "Siz ölümlüler inanılmaz derecede garipsiniz," dedi gergin bir sesle.

"Senden geldiği için bunun bir iltifat olduğundan şüphelenmeye başladım. Etrafta başka biri var mı?" Başını iki yana salladı. Bakışlarını yüzümden ayırmamıştı ama bunu bilmek için bakmasına gerek olmadığına inanıyordum. "O zaman sıkı dur," dedim.

İsimlerin sihir gücü vardır. Benimki dünya tarihinde bir kez sesli söylenmişti. Adımı bilen ve yaşayan tek kişi bendim. Aslında hiç hatırlamamam gerekirken sesleri ve formu aklımdan hiç çıkmamıştı; annem ben doğduktan hemen sonra, hâlâ ana rahminin etkisiyle kırmızı ve buruş buruş bir bebekken adımı kulağıma fısıldamıştı. Ben de öyle yapacaktım. Eğildim. Bir fısıltıdan, bir kanat çırpışından bile daha kısık bir sesle tek nefeste konuşurken dudaklarımı öyle çok yaklaştırdım ki neredeyse kulağının kepçesine değecekti ve nefesimle saçları kıpırdadı.

İşte böylece ona gerçek adımı söyledim.

Ninova

On Alti

Ninova

Ertesi gün sarayda, alacakaranlıkta başlayacak maskeli baloyla ilgili muhabbetler dönüyordu. Gölgeler uzayana kadar sadece bahar sarayındaki neredeyse tüm perilerin portrelerini tamamlamakla kalmamıştım, aynı zamanda her birinin ne giyeceğine dair açıklamalarını, kimin moda fikirlerini kimden çaldığını ve terziden intikam almaya dair aşırı endişe verici birkaç öneriyi dinlemekten kafam şişmişti.

Herhangi bir olay çıkmadan daha fazla portre bitirdikçe daha çok rahatlamıştım. Sıradaki son periye ulaşana kadar temkini elden bırakmadan planımın başarılı olduğuna inanmaya başlamıştım. Daha fazla figür, kendi portresini gördüğünde spesifik tepkiler veriyordu; donakalıp kendi yüzüne gözlerini dikip bakıyor, öğleden sonranın geri kalanını dikkati dağılmış bir şekilde geçiriyordu ama neyse ki insani duygulardan yoksun olmaları bir kez olsun işime yaramıştı. Tıpkı önceki gün gibi bariz bir örüntü fark etmek ilgimi çekmişti. Zanaatımdan en çok etkilenenler daima yaşı en büyük olanlardı.

Büyülenme konusunda ise hiçbir şey hissetmemiştim. Beni en çok rahatsız eden özelliği de onun farkına bile varamamamdı. Tıpkı sallandığını bildiğim bir dişim varmış ama dilimle ne kadar dürtersem dürteyim kıpırdadığını bir türlü hissedemiyormuşum gibi zihnimi yoklayıp, kurcalayıp duruyordum. Zaman zaman Rook'un beni başarılı bir şekilde büyüleyip büyüleyemediğini bile merak ettim. Ama o kendinden emin görünüyordu ve ona gerçek adımı söyledikten sonra ormandaki açıklıkta iç çekmeye benzer bir değişiklik oldu, sanki tüm ağaçlar, eğrelti otları ve çiçekler aynı anda nefes vermişti.

Neticede büyülenmek böyle bir şeydi. Onu sezebilmem, olması gerektiği gibi işlemediği anlamına gelirdi.

Ninova

Ayağa kalkarken homurdanma dürtümü bastırdım, bacaklarımın dans zamanı gelene kadar iyileşeceğini umuyordum. Son figürüm Hellebore[20] adlı uzun boylu, vakur görünümlü bir periydi, portresini keyifli bir şekilde reverans yaparak kabul etmiş ve inceleyerek yanımdan uzaklaşmıştı. Çok geçmeden kıyafetinin kolunun arkasını ağzına bastırıp kontrolsüz kıkırtılarını bastırmaya çalıştı. Tekrar kahkaha attı. Sonra tökezledi. Ardından düşmemek için bir ağaca tutundu, çaresizce kıkır kıkır gülüyor, nefes alabilmeye çalışıyordu. Kahkahalarını kontrol altına alamıyordu, artık histerik bir hal almaya başlamıştı.

Onu gülerken resmetmiştim.

Tüylerim ürperirken diz çöküp çalışma alanımı düzenlemeye başladım, artık ihtiyacım olmasa da çay fincanlarını ve kalan ağaç kabuğu şeritlerini topladım. Hellebore gülme krizine girmeden önce yeterince uzaklaşmıştı, şanslıysak kimse farkına varıp aradaki bağlantı kuramazdı.

Sonra Foxglove'a gözüm çarptı. Çayırdaki dokuz kuka oyununa ara vermiş, Hellebore'u kısık, şüpheci gözlerle inceliyordu. Muhtemelen gülmekten karnı ağrıdığı için ellerini karnına götürüp yere çökünce Foxglove birden başını çevirip öfkeyle soluyarak, omuzları gergin bir şekilde bana dik dik baktı.

"Isobel," dedi Gadfly tahtından.

Kendimi olabileceklere hazırlayıp başımı kaldırdım. Gadfly gülümsemiyordu; yüz ifadesinde hoş görünmekle birlikte hafif bir ciddiyet vardı. Sona gelmiştim. Bu benim son portrem olacak, sonra her şey bitecekti.

Ama onun yerine şöyle söyledi: "Sanırım Lark'ın sana söylemek istediği bir şey var."

[20] "Karacaot" anlamına gelir. (ç. n.)

Ninova

Bir çay fincanı titreyen elimden kayıp gürültülü bir şekilde diğer fincanlara çarparak düştü.

Lark tahtın çiçek açmış dalları arkasında kısmen gizlendiği, Gadfly'ın yanında durduğu yerden kırıta kırıta yürüyerek çıktı. Önümde iyice eğilerek reverans yaparken yüzünde kayıtsız bir ifade vardı. Sonra beni şaşırtarak gözyaşlarına boğuldu.

Hıçkırıkları arasından, "Ben... s-seni bir tavşana dönüştürdüğüm için özür dilerim, Isobel," dedi kekeleyerek. Acıklı gözyaşları yanaklarından ve çenesinden şıp şıp akıyordu. Gürültülü bir şekilde burnunu çekti. Huzursuz olmuştum, ömründe ilk defa birinin ağladığına şahit olmuştu, ağlarken gördüğü kişi bendim ve o esnada beni taklit edip etmediğini merak ettim. Onur verici bir izlenim değildi. "Sadece... sadece biriyle oyun oynamak istemiştim."

Hellebore hâlâ gülüyor muydu? Foxglove hâlâ beni izliyor muydu? Bunu fark eden başka biri var mıydı? Dönüp bakma riskini alamadım. Büyük bir çaba sarf ederek, kendimi dikkatimi sadece Lark'a vermeye zorladım. Yaptığı şeye rağmen gerçekten onun için üzülüyordum. "Sizi affediyorum, Lark."

Yürek parçalayıcı bir şekilde, "Arkadaşlığımızı sürdürebilir miyiz?" diyerek sınırlarını zorladı.

"Evet, elbette." Görünüşü kurtarmak için, "Ama lütfen bir daha bana numara yapmayın," diye ekledim.

"Ah, güzel!" Her yere akan gözyaşları anında kesildi ve porselen bebeklerinkine benzeyen yüzünde nemli tek bir yer veya leke kalmadı. Elbette ki neredeyse canımı yakacağı için ya da beni korkuttuğu için özür dilememişti. Muhtemelen yakalanıp cezalandırıldığından dolayı beni tavşana dönüştürdüğü için özür dilemişti.

"Gel o zaman," dedi. "Balonun başlamasına az kaldı ve senin bir kostüme ihtiyacın var. Senin için çoktan bir tane seçtim. Bayılacaksın. Seçtiğim kostüm..."

Ninova

Birisi, Lark'ın bana uzattığı eli vurup uzaklaştırdı. Önce onun Rook olduğunu düşündüm. Ama onun yerine Foxglove duygusuz, gergin gülümsemesiyle yanımızda duruyordu. Lark'ın yüz ifadesi silindi. Çabucak elini göğsüne çekti ama bunu yapmadan önce parmak eklemlerinin hemen arkasında kapanmaya başlayan, bir hayvanın jilet gibi keskin pençesiyle açılmış gibi görünen, uzun ve ince bir kesik gözüme çarptı.

"Bence sevgili Isobel'le yeterince çok zaman geçirdin. Sence de öyle değil mi, tatlım?" Bana doğru dönerken Foxglove'un tebessümü hiç de ikna edici olmayan bir sıcaklık kazandı. "Lark henüz çok genç. Niyeti kötü değil ama ölümlü bir kıza eşlik edebilecek en iyi aday değil. Öte yandan ben insanlarla pek çok kez iletişim kurdum. Ayrıca *uzun mu uzun* bir ömür boyunca biriktirdiğim yüzlerce elbiseyle dolu kocaman bir gardırobum var." Hedefini bulan hamlesinin meyvelerinin keyfini çıkarmak istiyormuş gibi gözleri tekrar Lark'a kaydı. "Onun yerine benimle gel."

Foxglove'la yalnız kalma düşüncesi midemi altüst etmişti. Açlıktan ölmek üzere olan bir kaplanla bir odada kilitli kalsaydım kurtulma şansım daha yüksek olurdu. Ama onu saray halkının önünde reddedersem ne söylerdi?

"Hayır." Nettle öne çıktı. "Neden benimle gelmiyorsun? Heves'i ziyaret etmeye başlayalı çok olmadı ama şimdiden herkes benim efsunlarımı konuşuyor."

Foxglove o kadar kısa bir süreliğine öyle vahşice ve kötü kötü baktı ki az kalsın gözümden kaçacaktı.

Daha fazla peri aramıza katıldı. Çok geçmeden gürültücü bir kalabalığın ortasında kalmıştım, her kafadan bir ses çıkıyordu. Bana bir maske ve elbise ödünç vermek için birbiriyle yarışan ölümsüz kadınlar, kısa bir süre içinde paylaşmak yerine yırtıp parçalayacakları bir oyuncak için kavga eden açgözlü çocuklara benziyorlardı. Gözlerim Rook'u aradı ama onu iki

Ninova

perinin arasında gördüğümde çoktan oradan ayrılmış, açıklığın yarısına kadar yürümüştü. Gadfly da babacan bir tavırla bir elini Rook'un sırtına koymuş, diğer eliyle kravatını havada sallayarak yürüyordu.

Tam da bu tarz durumlar için büyülenmiştim. Rook'unki dışında tüm peri sihirlerine bağışıklık kazanmıştım, birisi bana fiziksel olarak zarar vermeye teşebbüs ederse de Rook bunu sezecekti. Ancak bu kadar çok kişinin aynı anda üzerime geldiği, gitgide artan paniğimi mantığımla bastıramadığım bunaltıcı bir baskıyla karşı karşıyaydım.

Bu neden şimdi oluyordu peki? Lark saraya ilk geldiğim gün kimseyle rekabete girmeden bana el koymuştu. Ona bakacak oldum ama ortadan kaybolmuştu. Rook'un aksine onu hiçbir yerde göremedim.

Nefesim boğazımda düğümlenmişti. Cevabı biliyordum: Lark zayıflık göstermişti. Tıpkı avcılar gibi, periler onun tökezlediğini görmüş ve ona saldırmıştı. Artık mesele, onun yerini kimin alacağıydı.

Üzerime eğilen perilerin arasından, yukarıdaki bir daldan bir şey sıçrayıp tepe tacına iniş yaptı. Perilerin kafaları görüşümü engellemeden önce küçük ve parlak siyah bir şey gözüme çarptı. Bu bir kuzgunun tüyleri miydi yoksa Foxglove'un saçlarını süsleyen kan kırmızı lal taşlı tokaların bir anlık yansıması mıydı? Görememiştim. Duyamamıştım. Yeteri kadar nefes alamıyordum; aldığım vahşi hayvan kokusu dayanılacak gibi değildi. Sersemlemiş bir şekilde, kalabalığın içinden çıkabilmek ve koku, gürültü ve izinsiz dokunuşlardan ne pahasına olursa olsun kaçmak için kaslarımı gerdim.

"Durun." Yumuşak ve ince bir sesti bu. Kimse fark etmedi desem yeriydi. Sesin sahibi kalabalığın hemen dışındaydı, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı.

Ninova

"Aster," dedim nefesimi tutarak. Ona yaklaşmak için vücudumu gerdim ama bu kadar çok parmak beni gösterir, bu kadar beden dibimde dururken biraz olsun ilerleyemedim.

Aster bunu fark edince bana bakıp başını hafifçe aşağı yukarı salladı. "Durun," diye tekrarladı, kalabalığa dönerek. "Isobel'i hemen yalnız bırakın, millet. *Onu baloya ben hazırlayacağım. Onu baloya ben hazırlayacağım!*" Sesi bir silah atışı gibi gürültüyü bastırmıştı. Bütün başlar ona çevrilmiş, herkes sesini kesmişti. Bir saniye, sadece bir saniye için Aster'ın gözlerinde gerçek öfkenin sıcak korları parıldamıştı. Sanırım bu duyguyu tanıyabilen tek kişi bendim. Ancak periler gördükleri şeyin adını bilmeseler de bu onları etkiliyordu. Ne yapacaklarını bilemeyerek geri çekildiler.

Ellerimi, zorla tutmuş olan iki periden geri çektim ve beceriksizce reverans yaptım. "Sizce bunu yapacak kişi neden siz olmalısınız, Aster?" diye sordum. Kulak tırmalayıcı sesim kuru ve çaresizlikle doluydu. Yaşadığım korkuyu sezemediklerini umdum. "Lütfen söyleyin."

Aster başını iyice kaldırdı. "Ben Yeşil Kuyu'nun suyundan içtim. Hiçbiriniz bunu yapmadınız. Bu yüzden bu gece bu ayrıcalık benim olmalı." Ardından narin elini bana doğru uzattı. Aceleci parmaklarım onun eline kavuştu. Nedense onun elimi sertçe tutuşunda insani hiçbir şey olmaması beni ürkütmüştü. Beni kalabalıktan çıkarıp merdivenlere doğru götürdü. Diğer periler efkârlı bir şekilde iç çekti. "Ah, Tanrım. Belki bir dahaki sefere..." "Ne güzel olurdu oysa..." "Eserlerine her zamankinden daha çok düşkünüm..." Yanından sendeleyerek geçtiğim herkes bana üzüntüsünü dile getirirken ürpermemek için kendimi zor tutuyordum, nefesleri yanaklarıma kuş tüyü gibi sürtüp geçiyordu.

Aster beni merdivenlerden yukarıya sessizce çıkardı. Çıkarken saymaya başladım. Bir kuzgun bizi korkulukların üzerinden sessizce izliyordu. İkinci kuzgun kızılcık ağacından tahtın

Ninova

çiçeklerinin arasından bize bakıyordu. Üçüncüsü açıklıkta bir gölge gibi kusursuz hareketlerle kanat çırpıyordu, dördüncü ve beşinci kuzgun bir dala zıplayıp parlak gözlerini üzerimize dikti. Hiçbiri çekip gidecek gibi görünmüyordu. Altıncı kuzgun da gelirse...

Ama Aster'ın eli bileğimi çekiştirdi, merdiven sahanlığında öylece duramazdım. Birlikte labirente girdik. Bu benim hayal gücümün ürünü müydü değil miydi bilmiyordum ama saptığı patika bana yabancı, daha yabani ve dağınıklığı açısından daha az dostane gelmişti. Köşeye konumlandırılmış sallanan at bana tanıdık gelmemişti, boyası soyuluyordu ve yıllar içinde rengi solmuştu. Yanlışlıkla bir şeyin üstüne bastım ve Aster'ın eli dengemi sağlamama yardım etmeseydi ayağım burkulabilirdi. Kısmen yer döşemelerinin çevrelediği bir kuş figürü oymasıydı. Duvardan bir açıdan çıkıntı yapan, ağaç kabuklarıyla kaplanmış kocaman bir kilise çanının yanından geçtik. Daha ileride, yapraklarla dolu tavandan bir oyuncak bebeğin eli çıkmıştı. Muhtemelen o odada toplanan Zanaat eserlerine o kadar uzun süredir el değmemişti ki labirent onları sarıp sarmalamış, sonsuza dek unutulup kalacakları o yere mıhlamaya başlamıştı.

Nihayet Aster beni bir başka köşeye çekip durdu. Birisinin dinleyip dinlemediğini kontrol etmek için panik içinde geldiğimiz yöne göz gezdirdi. "Takip edilmemişiz," diye mırıldandı kendi kendine.

"Size teşekkür etmeliyim," dedim, "gelip benim..."

Vahşi bakışlarını üzerime çevirdi. "Bana teşekkür etme!" Kaygıyla fısıldadığı her kelime yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Afallamış bir şekilde donakalmıştım.

Titreyen eliyle saçını kulağının arkasına kıstırdı. Dudaklarının kenarları gülümsemesiyle kıvrıldı. Arkamıza bir bakış daha attı. "Gel hadi," dedi hiçbir şey olmamış gibi ve beni ileride bekleyen odaya çekti. "Seni maskeli baloya hazırlamalıyım."

Ninova

Zihnimde fırıl fırıl dönen düşünceler ve midemin karanlık çukurunda beliren kötü bir şeyler olacağı hissiyle, neyin içine düştüğümü anlamam biraz zaman aldı. Tamamen kitaplarla çevrelenmiş bir salondaydım. Üst üste yığılmış kitaplar duvarları tuğla, yerleri kaldırım taşı gibi kaplamıştı. Kitapların yıpranmış sırtlarından yaldızlı isimleri bana göz kırpıyordu. Odayı deri cilt ve sararmış kâğıt kokusu doldurmuştu.

"Tüm bunları siz mi topladınız?" dedim nefesim kesilerek. "Hepsini okudunuz mu?"

Aster tereddüt etti. Serbest eli amaçsızca dolandı, ardından bir kitabın üzerine gelince durdu. Parmak uçlarını kitabın üzerinde gezdirdi ama kitabı duvardan çekip çıkarmadı. "Bunlar Zanaat eserleri." Yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. "Kelimeler... her zaman anlamlı gelmiyor ama yine de onlara ihtiyacım var, anlarsın ya. Aradığım bir şey var sanki. Sürekli düşünüyorum, bir tane daha olsa yetecek diye..." Sesi gitgide kısıldı ve sonunda sözünü yarıda kesti.

"Ama asla yetmiyor," dedim.

Duymamış gibiydi. "Beni takip et. Fazla oyalanamayız."

Elimi tutan eli yere indi. Omzumun üzerinden tekrar tekrar bakarken onun peşinden bir sonraki odaya geçtim. Güneş ağaçların ardında batmış olmalıydı çünkü labirent loş bir hal almıştı ve içindekiler gölgeler yüzünden tam olarak seçilemiyordu. Kapı eşiğinin ilerisine dizilmiş figürleri, bizi yüzlerinde sert ifadelerle bekleyen perilere benzettiğimde kalbim duracak gibi oldu. Fakat onlar iki duvar boyunca dizilmiş iki sıra mankendi sadece, ahşap yüzleri ifadeden yoksundu. Aster beni gardırobuna götürdü. Bir el hareketi yapınca tepemizde kehribar rengi bir peri ışığı belirdi ve tavana doğru yükseldi. Odanın karşı tarafındaki boy aynası yukarıdaki ışığı ve etrafa bakınırken çehreme vuran değişken aydınlığını yansıtıyordu.

Ninova

"Beden ölçümüz birbirine yakın," dedi. "Bence bu elbiselerin çoğu sana uyar. Yeşil rengi mi tercih edersin?"

"Hayır. Bir renk tercihim olduğu söylenemez aslında. Bunu söylemek bir sanatçı için garip olmalı ama kendimi resmetme huyum yoktur." Ona yaptığım portre seansını hatırlayıp duraksadım. "Neden siz benim için seçmiyorsunuz?"

Aster'ın omuzları gerildi. En yakındaki elbisenin uçuş uçuş kuyruğuna dokundu, dalgın bir şekilde dokusunu değerlendirdi, sonra ilgisizce bıraktı. "Yeşil sana yakışıyor ama o bir bahar rengi. Kuyunun suyundan içtiğinde bizim sarayımıza dahil olacağını sanmıyorum."

İpekleri ve dantelleri inceleyerek ikinci sıraya kayarken bakışlarımı Aster'ın üzerinden ayırmadım. "Neden öyle söylediniz?" diye sordum.

"Ah, bilmiyorum. Bu sadece aptalca bir duygu."

Yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya devam ettim. "Bir şey sorabilir miyim? Neden aşağıda beni kurtardınız? Yanılıyor olabilirim ama son birkaç dakikadır bunun bir sebebi olduğu izlenimine kapıldım. Belki de bana söylemek istediğiniz bir şey vardır."

Duraksadı, eli iki elbisenin arasında havada asılı kaldı. Haklıydım. Yüreğimin derinliklerinde dehşet verici bir his uyandı. Bir şeyler korkunç derecede ters gitmek üzereydi.

"O biliyor," dedi.

"Zanaatımı mı?"

Koyu renkli gözlerini hızla üzerime çevirdi. "İyi Kanun'u ihlal ettiğinizi biliyor."

Hayır, diye düşündüm. Sonra da... *evet.*

Çünkü Rook'a âşık olduğum gerçeği kafama birdenbire dank etmişti ve bu aşk en doğal şeylerde olduğu gibi sessizce,

Ninova

kusursuzca, ben farkına bile varmadan doğmuştu. Ormanın içindeki bir açıklıkta baş başayken ona gerçek adımı söyleyecek kadar güvendiğimi anlamıştım. O tuhaf ve muazzam düşünceyi aklımda evirip çevirdim. Ben Rook'a âşıktım. Onu seviyordum. Bu, o güne dek hissettiğim en harika duyguydu. Aynı zamanda yaptığım en kötü şeydi.

İkimizi de ölüme mahkûm etmişti.

Etrafımdaki hiçbir şey değişmemişti ama her yerde her şeyin sona ermek üzere olduğuna dair somut kanıtlar görüyor gibiydim. Dizlerimin üzerine çökmedim ya da yaygara koparmadım. Orada normal bir şekilde nefes alıp vererek durdum, olanların boyutunu anlamaya çalıştım, düşüncelerim ihtiyatlı ve sakindi.

Hem "o" dediği kimdi? Gadfly mı? Sanırım o olmalıydı. Muhtemelen bunun olacağını çok önceden görmüştü. Geçmişimize rağmen bir ölümlü olarak budalalılığımın açığa çıkışını izlemekten zevk almış bile olabilirdi. Bu düşünce Lark, Foxglove, Nettle ve diğerlerinin benim için tartışma biçimine de yeni bir anlam yüklüyordu; giyeceğim son elbiseyi seçen kişi olmak için savaşıyorlardı.

Aster sokan bir yılan gibi aniden dönüp kollarımı tuttu. Kemikli parmakları etime pençe gibi battı. Gözleri parlıyordu. "İşte bu yüzden maskeli balo sırasında buradan ayrılmalısın. Baloya geldiğini göstermelisin ama Gadfly arkasını döner dönmez Yeşil Kuyu'ya gidip biri seni yakalamadan önce suyundan içmelisin. Buna mecbursun. Sana yardım edeceğim."

Bunu sadece hayal etmiş de olabilirdim. Ancak Aster kollarımı tuttuğunda bana ait olmayan ve bir gölün yüzeyinde oluşan hafif dalgalar misali usul usul yaklaşan bir panik hissettim. *Rook?* diye sordum ama bir yanıt alamadım.

"Isobel," diyordu Aster.

Ninova

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Hayır, yapamam. Rook'la saray halkına anlattığımız hikâye... yalandı. Kuyunun suyundan asla içmeyeceğim."

"Buna mecbursun."

"Zamanı geri alabilseydiniz, her şeyi yeniden yapabilseydiniz, aynı tercihi yapar mıydınız?"

Gözlerindeki ışık söndü. Kollarımı tutan elleri gevşedi ve başını çevirdi.

"Sana sarayın kimsenin gözetlemediği çıkışını gösterebilirim," dedi. "Ama nereye gidersen git, seni bulurlar."

Emma. İkizler. Bu sabah mektubumu alacaklardı ama aynı günün gecesinde öleceğimden haberleri olmayacaktı. Başımı tekrar tekrar olumsuz anlamda salladım.

"Benim için yok yere hayatınızı tehlikeye atmanızı isteyemem." Etrafımı soğuk bir pus sardı. Yapabileceğim... deneyebileceğim tek bir şey kalmıştı. "Maskeli baloya katılacağım. Rook'la bir dakikalığına yalnız kalmalıyım."

Aster bir şey söylemedi. Çoktan öldüğümü düşünüyordu, belki de haklıydı. Elbise sırasının ilerisine doğru yürüdü, son elbiselerden birinin önünde durdu. "Bu olsun," deyip elbiseyi mankenin üzerinden çıkardı.

Daha önce hiç böyle bir elbise görmemiştim. Ten rengi suni ipek kumaş katmanının üzerine dantelden koyu kırmızı güller işlenmişti. Güller elbisenin korse kısmında yoğunlaşıyor, uçuş uçuş eteklerine doğru seyrelerek iniyor, bir esintiyle birbirlerinden uzaklaştırılmışlar gibi görünüyordu. Elbisenin diğer tarafı sadeydi ve sırtı beline kadar açıkmış gibi bir yanılsama yaratıyordu. Başka zaman olsa bu elbise nefesimi kesebilirdi. Oysa o anda dünyada beni bekleyenlere dair kasvetli anlayışımı sarsacak hiçbir güzellik ya da keyif verici bir şey yoktu.

Ninova

Mekanik hareketlerle kıyafetlerimi çıkarıp öylece yerde bıraktım. Neredeyse tökezleyerek elbisenin içine girdim, yaşadığım dehşetten dolayı vücudum sarsaklaşmış ve ağırlaşmıştı. Elbiseyi kenarlarından tutup bileklerimden yukarıya kaldırmak için çömeldiğimde elimi çorabıma sürtmeye ve kendime yüzüğün varlığını hatırlatmaya yetecek kadar kısa bir süreliğine duraksadım. Gülünç bir savunma yöntemiydi bu. Ama hiç yoktan iyiydi.

Doğruldum.

"Ah," dedi Aster nefesini tutarak. Beni omuzlarımdan tutup aynaya yönlendirdi.

Hareket ettiğimde dantel işlemeli korse kısmı dar ve kaskatı hissettiriyordu ama etekleri inanılmaz bir şekilde etrafımda dalgalanarak dönüyordu ve yarattığı şekiller bana alacakaranlıkta bir gölde boğulan, elbisesi tüm hafifliğiyle dalga dalga peşinden gelirken gölgelerin karanlığına batan bir bakirenin meşhur tablosunu hatırlatıyordu. Aynanın yansıttığı figüre bakarken neredeyse kendimi tanıyamayacaktım. Oraya geldiğimden beri Firth & Maester's elbisesi giyiyordum ama bir kez olsun aynada nasıl göründüğüme bakmamıştım. Elbisenin canlı kırmızısı beyaz tenimi ortaya çıkarmış ve koyu renkli gözlerimi çarpıcı derecede vurgulamıştı. Beklediğimden daha az korku dolu görünüyordum. Işığı yutan dipsiz kuyular gibi aynaya dikilen gözlerimin içi, benden önce elbiseyi giyen mankenin yüzünden alınmış gibi boştu.

"Mücevher," dedi Aster kendi kendine. "Bir de maske. Bu elbiseye hangi maskenin uyacağını biliyorum, bulabilirsem tabii..."

Yanımdan uzaklaştı. Bir kilit mandalı şıngırdadı, ardından açılan bir sandığın gıcırtısı duyuldu. Beklerken ellerim kendiliğinden havaya kalkıp saçlarımı serbest bıraktı ve birbirine giren tutamları parmaklarıyla taradı. Saçlarımı yeniden örüp

Ninova

dağınık topuz yapışımı ve Aster bana tutturmam için bir tel toka verene kadar tepemde sabit tutuşumu kayıtsızca izledim. Soğukkanlı görünürsem, peri halkı korku duyduğumu hemen sezmezse bize biraz daha zaman kazandırabileceğimi düşünüyordum. İhtiyacım olan tek şey Rook'la bir dakika geçirmekti.

Aster'ın solgun parmakları aşağıya inip örgülerimin üzerine zarif bir taç yerleştirdi. Altın telkâri işlemeli, üzerinde minik yaprak şekilleri olan zarif bir parçaydı. Aynadaki yansımamı bambaşka bir gözle gördüğümde gözlerimi ovuşturdum. Güz renklerindeydi. Süslemeleriyle Rook'un tacına uygundu. Bildiği tek yolla nezaketli davranmaya çalıştığını düşündüm. Beni baloya götürmeden önce tıpkı yaralı bir fareyle oynayan bir kedi gibi bana bildiklerini gizleyip üstten üstten bakarak işkence edeceğinden şüphelendiğim Foxglove'un ya da diğerlerinin aksine Aster son anlarımda bana itibarımı geri veriyordu sanki. Belki de ben ona baskı yapana kadar Aster gerçeği tamamen öğrenmememi, hızlı ve merhametli bir sona kavuşmamı umuyordu.

Aynada benim yanımda dururken yüzündeki soğuk, ürpertici ve mesafeli ifadede derin mi derin bir kuyunun dibinde yansıyan ayışığı parıltısı kadar küçük bir üzüntü emaresi vardı. Bel hizasında yarım bir maskenin sopasını tutuyordu. Elbiseye uygun, ifadesiz bir gül maskesiydi bu; çiçeklerin ortasında bir çift göz boşluğu açılmış bir buket şeklindeydi.

"Ölümlüler arasında bir kraliçe gibi görünüyorsun," dedi. "Balodaki en güzel kişi sen olacaksın."

Bitkin bir halde gülümsemeye çalışsam da nafileydi. Bir daha asla gülümseyememe ihtimalim oldukça yüksekti. "En güzel kişi mi? Bayan Foxglove'un eline su bile dökemem ben."

"Hayır. Senin yanında hepimiz solda sıfır kalırız." Aster benim yanımda soluk benizli ve nanemolla görünüyordu. "Sen balmumundan yapılmış çiçeklerin arasında göze çarpan canlı bir

gül gibisin. Biz sonsuza dek ayakta kalabiliriz belki ama sen çok daha güzel açıyor, çok daha hoş kokuyor ve dikenlerinle kan akıtabiliyorsun."

Maskeyi ellerinden dikkatlice aldım. "Sizin bir zamanlar nasıl bir yazar olduğunuzu tahmin edebiliyorum."

Aster bakışlarını uzaklaştırdı.

Maskeyi yüzüme kaldırıp ifademi gizledim. Kendime bakarken sadece tek bir şey düşünebiliyordum. Aster'ın da aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Gerçekten de bir kraliçe gibi görünüyordum ancak elbisem cenazem için şimdiden giydiğim süslü kefenimdi. Kendi ölümüme yürürken güzel görünmemi sağlayacaktı.

Ninova

On Yedi

Ninova

Aster'la beraber merdivenlerden Gadfly'ın taht odasına baktığımızda etraf çok değişmişti. Ağaç dalları arasına örümcek ipeğinden süslemeler asılmıştı, damlacıkları ayışığında parıldıyordu. Her büyük ağaç dalının altında gece açan çiçekler sallanıyor, içlerindeki dilek mumu gibi peri ışıklarıyla etrafı aydınlatıyorlardı. Onlar ormandaki açıklığı doğaüstü bir ışıltıya doyururken hiçbir şey gerçek görünmüyordu. Şarap, tatlılar ve meyvelerle dolu masalar da tepe taçlarına hızla geri dönmeden önce alçaktan süzülüp şakıyarak uçan ötücü kuş sürüleri de bir hikâye kitabından fırlamış gibi görünen periler de kesinlikle gerçekdışı görünüyordu. Ayışığı saçlarındaki mücevherleri ışıldatıyor, kabanlarındaki ve elbiselerindeki gümüş işlemelerde soğuk ateşler yakıyordu. Maskemin göz deliklerinden bakarken çiftlere ayrılmış perilerin aşağıdaki çayırda müzik olmadan tuhaf, sessiz bir vals halinde birbirlerine yaklaşıp uzaklaşmaları bana vinyetleri andırmıştı. Hepsi benim kadar kimliksizdi; kristal kadehlerin kıvrımlarına vuran mum ışığından daha parlak gülümsemeleriyle kuşlara ve çiçeklere, tilkilere ve geyiklere benziyorlardı.

Ben ve... Rook hariç herkes bahar sarayının pastel renklerinde giyinmişti. Merdivenlerin bitiminde, Gadfly'ın yanında durduğu yerde onu görmemem mümkün değildi, hemen gözüme çarpmıştı. O gece altın iplikle süslenmiş göz alıcı şarap rengi kabanının içinde her açıdan güz prensi gibi görünüyordu. Tacı dağınık bukleleri arasından göz kırpıyor, kuzgun maskesi yüzünün üst yarısını kaplıyordu. Rahat tavırlarını, gülüşünü ve gevşek omuzlarını inceleyince ve elinin kılıcına yakın durmadığını fark edince benim öğrendiğim gerçeği bilmediğini anlayıp kedere ve dehşete boğuldum; Gadfly ona söylememişti. Ben ona âşıktım ve o bunu bilmiyordu.

Ninova

Bu farkındalık prangalar takılmış gibi adımlarımı yavaşlattı. Aster'ın eli dirseğimi tutarak bana destek olsa da her adımımı çaba sarf etmemi gerektiriyordu.

Merdivenlerin yarısına gelene kadar kimse bizi fark etmedi. Sonra tüm balo salonu donakaldı. Ormandaki açıklığa sessizlik çöktü. Herkes beklentiyle izliyordu. Biraz duraksadım ve ilerlemeye devam etmek için cesaretimi toplamaya çalıştım. Rook böyle mi hissediyordu? Sürekli tetikte olmak, periler saniyeler içinde boğazına yapışabilir diye her an en ufak bir zayıflık belirtisi göstermemeye çalışmak böyle mi hissettiriyordu? Yüzümde maske olmasaydı çoktan ayvayı yemiştim.

Ayağımın yanından merdivenden aşağıya doğru bir gül yaprağı düştü, ardından bir gül yaprağı daha geldi. İrkilmemek için kendimi zor tutarak omzumun üzerinden bakıp nereden geldiklerini görmek istedim. Arkamdan basamakların yukarısına kadar birbirine geçmiş beyaz huş dalları üzerine kırmızı gül yaprakları serilmişti ama bunu yapan birini göremiyordum.

"Elbise efsunlu," diye fısıldadı Aster bana doğru eğilerek. "Adım attığın her yere gül yaprakları saçılacak. Ama gerçek değiller. Bak, izle."

Çıkan esintiyle dağılan gül yaprakları titreşip gölgeler gibi ortadan kayboldu. Büyüleyici bir görüntüydü ama aynı zamanda korkunçtu. Balo salonunda adım attığım her yer işaretlenecekti, tıpkı karda kan izi bırakan yaralı bir hayvan gibiydim. Olup bitenler düşünülürse son derece uygun bir kıyaslamaydı.

Kendimi devam etmeye zorladım. Nihayet elbisenin geniş, uçuş uçuş etekleri altında gizlenen botlarım toprağa ulaştı. Gadfly elimi alıp öperken hemen yanında duran Rook büyük bir özenle tepki vermemeye çalıştı. İlk defa kayıtsızlığı için minnettardım. Eğer bilseydi hemen oracıkta Gadfly'a kılıç çekerdi ve daha bir şansımız olmadan her şey sona ererdi.

Ninova

"Bir ölümlünün katıldığı ilk maskeli balomuzu düzenlemek ne büyük bir keyif," dedi Gadfly. Yüzündeki kuğu maskesinin kar beyaz tüyleri neredeyse tüm yüzünü kaplamıştı, sadece çene hattının *çok az bir kısmı* görünüyordu ama gülümsediğini sesinden anlayabiliyordum. "Aster senin için ne kadar ilginç bir elbise seçmiş. Baksana, Rook'la çok uyumlu bir çift olmuşsunuz! Elbette bu akşam seni kendine saklaması çok yazık olur. İlk dansı bana lütfetmen için ısrar etmeliyim."

Vertigodan midem altüst oldu, sanki hâlâ merdivenden iniyordum ve son basamakta ayağım kaymıştı. Dişlerimi sıkarak kendimi gülümsemeye zorladım. Gadfly konuşmaya devam ediyordu ama tek kelimesine bile kulak veremedim ve nezaketle başımı aşağı yukarı sallamamın yeterli olacağını umdum. Rook sabırsızlıkla kıpırdandı. Tüm gözler üzerimizdeyken onunla yalnız konuşmayı umamazdım.

Belki Gadfly beni uzaklaştırmadan önce Rook'u uyarmanın bir yolu olabilirdi. Kısa bir süreliğine gözlerimi kapattım. Soğuk, pençe gibi ellerin boğazıma sarıldığı ve boğazımı sıkarak canımı aldığı hissini hayalimde canlandırdım. Sersemlik. Dehşet. Ölüm. Bu süreçte yüzümdeki gülümsemenin silinmesine izin vermedim. Gadfly'a süslü iltifatları karşısında tevazuyla bakışlarımı yere indirmişim gibi göründüğümü umdum. Gerçi muhtemelen hazımsızlık yaşıyormuşum gibi görünüyordum.

Bakışlarımı kaldırdığımda Rook'un beni dikkatle incelediğini fark ettim. Hissetmişti. Maskesinin kara tüyleriyle çevrelenmiş, şok ve kaygıyla dolu gözleri yüreğimi delip geçiyordu. Yüzündeki ifadenin değişimini izledim. Önce bana bir şey olmadığını gördüğü için yaşadığı kafa karışıklığı, ardından durumu anladığını gösteren ifade yerleşti yüzüne. Elleriyle kabanının önünü yukarıdan aşağıya doğru yoklayarak herkese yüzündeki ifadenin sebebinin bir şey unutup unutmadığından endişelenmesi olduğunu ima etti. Kılıcının kınını yoklayıp kılıcını kontrol etti. Hayır, neticede kılıcını unutmamıştı. İşte oraday-

Ninova

dı! Yüzü aydınlanarak kılıcının kınının pozisyonunu bacağına inişine göre ayarladı. Tanrım, rol yapmada aşırı başarısızdı... Gerçi yalan söyleyemeyen birinden ne bekliyordum ki? Fakat maksadı açıktı. Mesajım yerine ulaşmıştı. Tetikte olacaktı.

"...işte böylece bir vagon dolusu turp geçti elime ve Bay Thoresby da en sevdiğim ikinci yeleğimi geri vermek zorunda kaldı. Sizi bu kadar lafa tuttuğum yeter," diyordu Gadfly kendi kol düğmelerinden birine hayranlıkla bakarken. Durumu anlamamıştı ya da en azından anlamazdan geliyordu. "Sonsuza kadar kendi kendime konuşabilirim, değil mi? İlerleyelim hadi. Gece bekletmeye gelmez sonuçta, hem görünüşe göre herkes bizi bekliyor."

Boynumu giyotine uzatıyormuşum gibi elimi uzattım. Başka şansım yoktu. Gadfly nazikçe kolumu aldı ve bana salonun ortasına doğru eşlik etti. Diğer periler saygılı bir mesafede bekliyordu, prenslerinin salona giriş yapmasını beklerken valsi durdurmuşlardı. Gadfly serbest olan elini belime koydu, sonunda ben de elimi onun omzuna koymak için maskemi indirmek zorunda kaldım. Herkes dans etmeye devam ederken Gadfly beni becerikli bir şekilde dansa uygun bir gelgit ritmiyle hareket ettirdi. Saray mensupları etrafımızda insanüstü bir zarafetle süzülüyor, hareket eden muslin ve ipek kumaşların hışırtıları duyuluyordu ama onun dışında salona sessizlik hâkimdi.

"Bu akşam çok iyi görünüyorsunuz, Gadfly," dedim duygusuzca.

"Evet, biliyorum," diye yanıt verdi. "Yine de şüphelerimin teyit edildiğini duymanın harika hissettirdiğini inkâr edemem."

Kuğu maskesinin göz deliklerinden, gözlerinin etrafında gülücük çizgilerinin belirdiği belli oluyordu, oysa benim salonumdayken daha önce çizgileri hiç görmemiştim. Belki de o günden önce bu çizgiler yoktu: Tıpkı Rook'un bana tablo yaptıracağını söylediği o önemli günde saçındaki kurdeleden

Ninova

sıyrılıp çıkmasına izin verdiği bir tutam saç gibi, kimseye bahar prensi olduğunu ağzından kaçırmadan yıllarca müdavimim olarak evime girip çıkan bu kişinin ustalıklı kandırma yöntemlerinden biriydi. Maskesi açık mavi bir kurdeleyle sıkıca bağlanmıştı, bu sayede ben onun yüzünü hiçbir şekilde göremezken o benim yüzümü inceleyebiliyordu.

"Aster'la Yeşil Kuyu'dan bahsettiğinizi duydum," diye devam etti.

Dilim damağım kurumuş, midem düğüm düğüm olmuş halde ağzından laf almaya, kaderim konusunda masumiyetimi korumaya ve Aster'ın konuya dahil olduğunu inkâr etmeye çalıştım.

"Bana yalan söylemene gerek yok, Isobel. Benim kendi türüm içinde bile son derece eşsiz bir yeteneğim var. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

İşte o an gelip çatmıştı. Daha fazla rol yapmanın anlamı yoktu. "Lark söylemişti," dedim, nabzım kulaklarımda zonklarken valsin hışırtılı sesi azalmıştı.

"Doğru. Bunların hiçbiri kesin değildi elbette. Gelecek hiçbir zaman kesin değildir. Aslında içinden farklı yönlere doğru dallanıp budaklanan binlerce yolun geçtiği devasa bir orman gibidir. Bazı şeyler son âna kadar değişebilir. Mesela dün, şimdiki versiyonu mu yoksa Rook'a gerçek adını söylememeyi seçtiğin ve üzerinde en az bunun kadar güzel bir elbiseyle eve döndüğün, benim de burada seninle değil de başka bir yerde Nettle'la dans ettiğim gerçeği sebebiyle üstümüzden geçen bir bülbülün ceketimin yakasını pislettiği versiyonu mu yaşayacağımızı bilmiyordum. Bu yüzden en az sevdiğim takım elbiseyi giydim ve yine her hâlükârda özel olarak limon kreması sipariş ettim." Kederli bir şekilde iç çekti. "Ne yazık. Artık limon kreması yeme fırsatımız olmayacak. Ama en azından Swallowtail'in o iğrenç sarı ceketi mahvolacak."

Ninova

Bir kuş ormandaki açıklığın üzerinde tatlı tatlı uçarak geçti. Dans edenlerin arasında genç bir adam şaşkınlıkla bağırdı.

"Ne zamandır biliyorsun?" Birbirine girip boğazımda bir düğüm haline gelen dehşet ve öfke yüzünden sesim titrek çıkmıştı. "Bu ânı ne zamandır bekliyordun?"

Bana bir bakışıyla iltifat etti. *Bundan daha iyisini yapabilirsin,* diyordu bakışları. "Beklediğim falan yoktu. Tüm yolu sizinle beraber geldim, yolunuzu aydınlattım, yolda yüzlercesi içinden doğru çatalı seçtiğinden emin oldum. Şöyle bir geriye dönüp baktığında ilk müdaviminin olmam ya da Rook'un yüzyıllar boyunca saklandıktan sonra gelip sana portre yaptırması sana da biraz garip gelmiyor mu?"

"Seni alçak pislik," dedik ikimiz de aynı anda, Gadfly benim kalın sesli kontrpuanım gibi benim sesimi bastırmıştı. Başını iki yana salladı, şaşırmasa da hayal kırıklığına uğramış gibi bakarak, "Ona ne şüphe," dedi.

Midemin bulandığını zannettim.

Karanlık bir odada beceriksizce tutunacak bir yer arıyormuşum gibi hissederken birden sıcak bir güven hissine çarptım. Kesinlikle Rook'un verdiği bir histi bu. Aramızdaki bağı test ediyordu, bir şeylerin yolunda olmadığının farkındaydı ve beni rahatlatmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Bilmediğini düşündüm. Onu ölüme mahkûm ettiğimi bilmiyordu. Çok vakit geçmeden ona söylemek zorundaydım. Yutkundum, içimdeki varlığını elimden geldiğince uzaklaştırdım ve içimdeki his yok olmadan önce sanki hiçbir uyarıda bulunmadan kapıyı yüzüne çarpmışım gibi bana üzücü son bir sürpriz daha yaptı.

"Sen boş birisin," dedim boğazımı harekete geçirerek, "ve zalimsin."

"Ah. Evet, bu doğru. Peri türünün en büyük sırrını öğrenmek ister misin?" Ben cevap vermeyince konuşmaya devam

Ninova

etti: "Öyle değilmiş gibi davranmayı tercih ederiz ama doğrusu, biz hiçbir zaman ölümsüz olmadık. Dünyanın değişimine şahitlik edecek kadar uzun süre yaşayabiliriz ama dünyayı değiştiren hiçbir zaman biz değiliz. Nihayet sona geldiğimizde sevilmemiş ve yalnız kalmış oluruz, geride hiçbir şey bırakmayız, bir taş levhaya adımız bile kazınmaz. Oysa... ölümlüler yaptıkları işlerle, Zanaat eserleriyle sonsuza dek hatırlanır." Bir adımı bile atlamadan bizi kalabalığın içinde zarifçe döndürdü. "Ah, senin türünün bizim üzerimizdeki gücünü tahmin bile edemezsin. Size öyle imreniyoruz ki. Sizin en küçük tırnağınızda bile benim tüm saray mensuplarımın sahip olduğundan daha fazla yaşam gücü var."

Gerçekten hepsi bu muydu? Peri halkının ölümlülerin duygularını lanetlemesinin sebebi bu muydu? Aralarında bu duyguları hissedebilen küçük bir azınlığın diğerlerine sahip olamadıklarını hatırlatması mıydı tek neden? Sırf bu yüzden hepsinin için için imrendiği aşk en ölümcül suç ilan edilmişti.

"Bu yüzden mi yaptın bunu?" diye fısıldadım. "Kıskançlıktan mı?"

"Benimle ilgili bu bayağı düşüncen beni yaraladı, Isobel," dedi Gadfly, oysa sesi kulağa hiç de incinmiş gelmiyordu, hatta sesinden anlaşıldığı kadarıyla başkalarının fikirlerini kendisine iletildiğinde anlayamayacak kadar umursamıyordu. "Hayır, ben daha uzun süreli bir oyun oynuyorum, ormanın daha derinlerinde, yolun daha ilerisinde bir oyun. Seni daha fazla tutmayayım. Zaman hızla akıp gidiyor ve eminim ki Rook'la dans etmeyi tercih ediyorsundur."

Bizi diğer dansçıların etrafında döndürdü ve Rook'un yaralı bir parmak gibi göze battığı, Foxglove'un dans teklifini gönülsüzce kabul ettiği yere yönlendirdi. Gadfly beklentiyle bakıyordu ama ona söyleyecek bir şeyim kalmamıştı.

Sessizliğim karşısında, "Korkma," dedi. "Bu iş sona erene dek biraz tatsızlık çıkacak ama çok geçmeden bitecek." İpek eldiveni omzumdan kayarken maskesini kulağıma yaklaştırdı. "Unutma: Ben ne kadar kadere burnumu soksam da sonucu belirleyen senin seçimin. Merhaba, Foxglove! Rook! Bu dans için eşini ödünç alabilir miyim?"

Eş değiştirirken etrafımızda uçuşan gül yaprakları kısa süreli çarpıcı bir koku yayıp yok oldu. *Bu geceden sağ çıkarsam bir daha asla gül koklamak istemiyorum,* diye düşündüm.

"Ben bir şey hissetti..." diye söze başladı ama ben başımı kısaca ve hızlıca olumsuz anlamda sallayıp sözünü kestim. Konuşmak için Gadfly ve Foxglove bizden uzaklaşana kadar beklemek istiyordum. Fakat anladım ki saniyeler geçtikçe söyleyeceklerimi söyleyemiyordum. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Dudaklarımdan dökülemeyecek kadar büyük ve korkunç sözlerdi bunlar.

Dönüp durduk. Işıklar Rook'un saçlarını ve kabanının altın ipliklerini parıldatıyordu. Saray mensupları yanımızdan hızla geçiyor ama asla bize dokunmuyorlardı; bir gölün yüzeyinde süzülen çiçekler gibiydik. Yanımızdan geçerken bir kurt maskesi bana bakmak için döndü; sayısız gözün üzerimizde olduğunu, avın doruk noktasına ulaştığının ilk işaretini görmeyi beklediklerini hissettim. Biri tetikte, diğeri şüphelenmeyen iki av bir çalılığın içinde kanlı sonlarına sürüklenmek üzereydi.

"Isobel? Sorun ne?"

"Senden benim için bir şey yapmanı istemeliyim," dedim.

Hiç düşünmeden cevap verdi: "Ne istersen."

Kendimi bakışlarımı kaçırmamaya zorladım. "Beni hissettiklerimi değiştirmek için büyülemelisin."

Rook neredeyse bir adımı kaçıracaktı. "Ne diyorsun sen?"

Ninova

Yakınımızda olan Foxglove başını geriye atarak maskeli baloyu bölen tiz bir kahkaha attı.

"Diyorum ki ben..."

"Hayır. Sakın." Bana karada mahsur kalmış, ben de denize açıldığını izlediği bir gemiymişim ve gitgide ondan uzaklaşıyormuşum gibi bakıyordu.

Burnuma mide bulandırıcı bir çürüme kokusu geldi.

"Rook, özür dilerim," dedim. "Seni seviyorum."

Bir sonraki dönüşümüz masaları görüş alanımıza sokmuştu. Bir peri bir armudu ağzına götürüyordu fakat meyve kadının elinde kararmış; üzeri kurt kaynıyordu ve vıcık vıcık parmakları arasından sızıyordu. Kadın yine de o armudu yedi, meyvenin suyu posasıyla birlikte çenesinden damlarken yüzünde keyif dolu bir ifade vardı. Tüm servis tabaklarındaki meyveler çürümüştü. Siyah çürüme porselenlere dökülmüş, masa örtülerini lekelemişti ve hatta yere damlıyordu.

"Ne zaman anladın?" diye sordu dudaklarını belli belirsiz oynatarak. Yüzünün alt yarısı da maske takmış gibi donuktu ve koyu renkli bukleleri ile yüksek yakası arasında görebildiğim teni kül rengini almıştı.

Bir ötücü kuş dalışa geçip bir kelebeği gagasıyla parçaladı. Peri ışıklarının çok renkli ışıkları altında daireler çizerek dönerken eğlence düşkünleri hararetlendi ve yüzlerinin rengi attı. Hayvan maskeleri hırladı. Çiçek maskeleri bize anlaşılmaz, donuk ifadelerle baktı. Baş döndürücü bir hızla dönüyor ve çılgınlar gibi birbirlerine yaklaşıp uzaklaşıyorlardı, artık insan rolü yapmıyor, kâbus gibi bir maskeli baloya dönüştürerek ölümlülerin balosunun parodisini yapıyorlardı.

"Dün. Ama bilmiyordum, ta ki..." Söyleyemedim. "Lütfen. Vaktimiz bitmek üzere."

"Yapamam," dedi.

Ninova

Başımızın üzerinde bir kuzgun öttü.

"Buna mecbursun!"

Maskesinin yüzünde kalmasını sağlayan kurdelenin ucunu çekip çözmek için elini belimden çekti. Maskesi yere düşüp dans edenlerin arasında gözden kayboldu. "Söz verdim," dedi, artık yüzünü görebiliyordum.

Bir adım öne attık. Bir adım geri. Yine birbirimize döndük. Zehirli bir şarap tadında sözler döküldü dudaklarımdan. "O zaman bitti."

"Isobel," dedi Rook. Hareket etmeyi kesmişti, o anda bir tek ikimiz kıpırdamadan duruyorduk. "Daha önce hiç bu kadar kafa karıştırıcı, cesur ya da güzel bir kadınla tanışmamıştım. Seni seviyorum."

Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi. Parmak uçlarımda yükselip aramızdaki mesafeyi kapatıp öptüm onu; bizi izleyen perilerin alaycı kahkahaları ve skandal yaratan çığlıklarından oluşan bir kakofoni yükselirken sevdiğim adamı vahşice ve şiddetle öptüm. Hepsi bunu bekliyordu.

Birden sesler kesildi. Birdenbire yalnız kalmıştık, saray mensupları hayaletler gibi geceye karışıp yok olmuşlardı sanki. Ama hayır... Hâlâ oradaydılar. Çalılıklardan, ağaçlardan, her bir gölgeden bize kaçamak bakışlar atan acayip maske şekillerini görebiliyordum, gizlenen sahipleri saldırmayı bekleyen peygamber develeri gibi gerilerek çömelmişlerdi.

Ayrıca açık alanda da tamamen yalnız değildik. Siyah bir zırh giymiş beyaz saçlı cılız bir figür masalardan birinde duruyordu. Kadının arkası bize dönüktü. Oraya geldiğini görmemiştim; belki de bir süredir oradaydı. Çürümüş bir hamur işini eline aldı, inceledi ve tiksintiyle fırlatıp attı.

Ormanda bir boru sesi yankılandı. Öyle yüksek sesliydi ki titreşimleri yerden yükselip beni kemiklerime kadar titretti. İki

Ninova

ses de borunun çağrısına *yanıt verdi ama o derin böğürtüler* borulardan çıkmamıştı. Ağaçların arasındaki puslu karanlıkta bir çift uzun boylu figür hareket etti. O kadar uzunlardı ki ağaç dallarını taç diye takmış gibi görünüyorlardı ve hareket etmeseydiler onları devasa meşe ağaçları zannedebilirdim. Ortaya çıktıklarında ikisinin de tanıştığımız gün Rook'un katlettiğinin en az iki katı büyüklüğünde kocaman baronlar olduğunu gördüm. Tazılar onlardan kaçıyormuş gibi ormandan fırlayıp çıktılar, Hemlock'un bacaklarının etrafında dalgalanarak yanan ve geceyi soluk ışıklarıyla aydınlatan alevler belirdi, dikkatini çekebilmek için birbiriyle yarışan masalar hiçbirini umursamayan Hemlock tarafından alabora ediliyordu. Tazıların dışarıda sallanan kırmızı dillerinden buhar çıkıyordu.

Boru sesi yeniden duyuldu. Ancak o zaman Hemlock bize döndü.

Bu hareketiyle taht odasının üzerindeki toz bezini kaldırmıştı sanki. Hava dalgalandı, huş ağaçları grileşip bel verdi, kabukları soyuldu ve gövdeleri böcek yuvalarıyla delik deşik oldu. Yerdeki yosunlar sağlıksız sarımtırak yeşil renge döndü, çiçekler yerden yükselen yaş sıcaklıkla kuruyup büzüştü, etraf çürüyen bitkilerin iğrenç kokusuyla doldu. Yaz sarayındaki bozulma bahar topraklarına ulaşmıştı... ya da zaten başından beri buradaydı.

"İyi Kanun'u dayatmak için buradayım!" diye bağırdı Hemlock berrak bir *sesle*. Daha sonra söylediği şey ağaçların uğuldamasına ve fısıldamasına, bekleyen tüm kuzgunların gergin ve sessiz bir kara bulut halinde havalanmasına neden oldu. "Hükümdarımız Alder Kralı'nın emriyle."

Ninova

On Sekiz

Ninova

Hemlock yalnızca birkaç adım ileride durdu, bir silahı olmadığını bize göstermek istiyormuş ya da bizi kucaklamaya hazırlanıyormuş gibi ellerini iki yanına uzatıp açtı. Uzun, boğumlu parmaklarının uçlarındaki tehlikeli pençeleri düşünürsek hangisinin doğru olduğunu düşünmeme bile gerek yoktu.

Rook onu baştan ayağa süzdü, küçümseyici bir tavır ve tek bir akıcı hareketle kılıcını çekti. Vücudunu önümde siper etti. Ben de bu fırsatı değerlendirdim ve Rook konuşurken eğilip yüzüğümü çorabımdan çıkarıp parmağıma taktım. "Ne zamandır Alder Kralı'nın uşağısın, Hemlock?" diyerek ağız dalaşına başladı. "Kış sarayının seviyesini bu kadar düşürdüğünün farkında değildim. Seremoninin üstünlüğünü kabul etmek bir şey, onun emirlerini yerine getirmek bambaşka bir şey."

Aramızda Rook olsa da Hemlock'un huzursuz edici, parlak yeşil gözleri yüzüme dikilmişti. "Olduğundan daha kibar davranmaya çalışma, Rook," dedi. "Etrafına bir baksana. Ben, Gadfly, hatta kış prensi... Hiçbirimiz şu anda hoşumuza giden bir şey yapmıyoruz." Yüzündeki kaslar seğirerek kötücül bir gülümseme yarattı. "Siz aptallara kaçmanızı söylemiştim. Peşinize düşeceğimi söylemiştim."

Rook'un kılıcı ıslık çalarak havayı yardı. O kadar hızlı hareket etmişti ki hamle yaptığını da Hemlock'un onu engellemek için kolunu kaldırdığını da görmemiştim. Birbirlerine kilitlenmiş bir şekilde duruyorlardı, Rook'un kılıcı kadının zırhına saplanmıştı, rüzgâr dinmeden önce Rook'un kabanı etrafında dalgalanıyordu. Kadın ayak diredi ve kolu, Rook'u uzak tutma çabasıyla sarsıldı. Ancak düşman, sayıca ikimizden çok daha fazlaydı. Bunu biz de biliyorduk Hemlock da.

Ninova

Bir parmağını bükerek saray mensuplarını öne çıkmaya davet etti. "Bir işe yarayın lütfen ve onları yakalayın. Önce suratınızı silin ama."

Periler ormandan akın akın çıktı. Daha ben tepki veremeden beni Rook'tan ayırdılar. Bozuk meyvelerle ziyafet çekmiş düzinelerce yapış yapış el kıyafetlerimi, kollarımı ve saçımı tuttu. Benimle dans ediyorlarmış gibi davranarak beni o yana bu yana çekiştirdiler, pis pis sırıtan suratlar etrafımda atlıkarınca gibi dönüyordu. Yüzüğümle ani bir tepki gösterince birisi insanın kanını donduran bir çığlık attı.

"Parmağında demir var!" diye haykırdı bir peri. Sesi tanıdıktı; Foxglove'a aitti. "Alın onu elinden! Gerekirse elini koparın, yine de alın!"

Bir kol arkamdan çarpıp beni yere yıktı. Boğuk sesler çıkararak nefes mücadelesi verirken kolumu altıma çektim ve Rook'un da kaba kuvvetle etkisiz hale getirildiğini görmeme yetecek kadar kısa bir süreliğine başımı kaldırdım. Gadfly, Rook'un arkasında durmuş, kolunu boynuna sarmıştı, diğer eliyle de Rook'un artık kılıç tutmayan bileğini sıkıyordu. Rook onun kolları arasında dişlerini göstererek çırpınırken Gadfly'ın maskesiz yüzünde sakin, keyifli bir ifade vardı. Aralarındaki boy farkı o kadar fazlaydı ki Rook geriye doğru eğik duruyor, Hemlock'un tazıları onun tekmeler savuran ayaklarını ısırmaya çalışırken yere sağlam basamıyordu.

Sadece iki küçük zafer kazanmıştık. Hemlock'un ön kolundan, ağaç kabuğundan bir zırh parçası sallanıyor, kendisi de bir kenarda durmuş onu iyileştirmeye çalışıyordu. Kolundan keskin kıl çamı kokulu bitki öz suyu damlıyordu; yaranın üzerinde çoktan ağaç kabuğu büyümeye başlamıştı. Bir de karşımda yerde oturan Foxglove vardı, eliyle yanağını tutuyordu. Ona vurduğum yere derin bir yara almıştı, yarası şiddetle titreyen parmaklarından oluşan kafesin altında küçülüp o eski kusursuz tenine geri dönmeye başlamıştı bile

Ninova

Onun emirlerini ciddiye almam gerektiğini, perilerin onun emirlerini yerine getirmekte tereddüt etmeyeceğini biliyordum. Yüzüğü çıkarıp atınca etrafıma kan lekeleri gibi yayılan gül yapraklarından oluşan havuzun ilerisine düştü. Demirin *bana bir faydası olmazdı artık.*

Beni çekip ayağa kaldırırken, "Seni pis, kötü yaratık," diye tısladı Foxglove. Onun ayağa kalktığını bile görmemiştim oysa. Kollarımdan birini koparacak kadar sertçe çekince bağırmamak için kendimi zor tuttum; omzuma karıncalandıran, şimşek gibi aniden şiddetle çakan acı verici oklar saplanıyor ve beni başka bir şey hissedemeyecek kadar uyuşturuyordu. Öne doğru tökezledim, geriye doğru çekildim, güçlükle ayakta kalmayı başardım. Başımdaki taç eğreti duruyordu.

Yakınlardaki Aster, "Hayır," dedi ince sesiyle. "Onu incitmeyin... Canlarını mecbur olduğunuzdan daha fazla yakmayın, lütfen..." Birisi vurup uzaklaştırmadan önce Aster elini koluma koymuştu.

"Canım isterse boğazını parçalar, kalbini sökerim," diye çıkıştı Foxglove. "Senin sorunun ne, Aster? İyi Kanun'u ihlal edenler için merhamet mi dileneceksin? Bu insan bana karşı demir kullandı."

Aster'ın cevabı bu kez uzaktan geliyor gibiydi. "Üzgünüm..."

"Ona böyle bakmayı da kes," diye ekledi Foxglove öfkeyle. Hâlâ Aster'a hitap ettiğini samıştım ama sonra sözlerine şöyle devam etti: "Ne kadar iğrenç. Biraz onurlu ol ve kendi türündekiler gibi öl."

Başımı kaldırdığımda Rook'un beni izlediğini gördüm, acı ve üzüntü çektiği yüzünden açıkça okunuyordu. Bazı periler tiksintiyle karışık bir hayranlıkla dik dik bakıyordu. Diğerleri ise gördüklerine dayanamayıp korkarak geri çekilmişti. Ancak Gadfly önce Rook'a, sonra bana ağzının kenarlarını gölgelen-

Ninova

diren belli belirsiz, neredeyse üzüntülü bir tebessümle baktı. Onun çok sayıda portresini, ateş böceklerinin ışığında değişen yüz tane versiyonunu hatırladım.

"Foxglove, coşkunu takdir etsem de şimdiden kalp sökmeye başlamayalım," dedi. "Maskeli balomuz böyle trajik bir şekilde kısa kesildiği için bu akşam eğlencenin bitmesine henüz hazır değilim." İlerlemeye başlayan Hemlock'a zor kullanacağını ima eden bakışlar attı. "Ah, ısrar ediyorum. Burası hâlâ benim sarayım sonuçta, değil mi? Madem öyle... konu kapandı. Öncelikle onları Yeşil Kuyu'ya götüreceğiz ve Isobel'e prensin hayatını kurtarması ve verdiği zararı telafi etmesi için son bir şans vereceğiz."

Bu sözlerin ardından kopan yaygara çığlığımı bastırdı. Foxglove'un kolları arasında yığılıp kaldım, görüş alanımda yıldızlar patlıyordu adeta.

"Hadi millet," dedi Gadfly. "Böylesi adil olur. Söz veriyorum, unutulmaz bir gösteri olacak." Rook ona doğru iki büklüm durur ve öfkeyle anlaşılmaz sözler sarf ederek bağırırken Gadfly neşeyle göz kırptı.

Davet sahibi peri bizi ormandaki açıklıkta ilerletti, çalılıkları ve çayırları, doğal kaldırım taşlarını ve çan çiçeklerini geçtik. Ayışığı her şeye hülyalı bir hava katıyordu. Başım öne eğikti ama zaman zaman her iki yanımızda bizimle birlikte yürüyen baronlar gözüme çarpıyordu, ormandan devasa gölgeler muazzam heybetleriyle sessizce geçiyordu. Tazılar, soyluların av partisine katılmış köpekler gibi perilerin arasında zıplıyordu. Tabii ki bu durumda avlanan Rook ve bendim. Rook'un bana aşkını ilan ettiği yerin son nefesimizi vereceğimiz yer olması münasipti belki de.

Yeşil Kuyu'ya vardığımızda, karanlıkta bile tıpkı hatırladığım gibi olduğunu gördüm. Yosun kaplı bodur taşlardan oluşan çember, içimi aynı sarsıcı korkuyla doldurdu fakat bu

Ninova

cudum kaskatı kesilip adımlarım kısalarak durduğunda ve bacaklarım yerde sürüklenen iki kütüğe döndüğünde Foxglove beni merhametsizce ilerlemeye zorladı. Botlarımın ucu taşlara vurana kadar da durmadı. Ben onun kolları arasında kıvranırken kafamdaki tacı çekip aldı ve beni omuzlarımdan kuyunun kenarına doğru itti. Örgülerinden kurtulan saçlarım kuyunun gölgelerine doğru serbestçe döküldü.

Gadfly, Rook'u kuyunun diğer tarafına, tam karşıma getirdi. Buraya yaptığımız kısa yolculuğun bir noktasında Rook'un onun burnuna vurmuş olduğunu görmek vahşi bir tatmin hissi vermişti. Ağzında kan lekesi vardı, kanının yere damladığı yerlerde eğrelti otları ve çiçekler filizlenmişti.

"Isobel..." diye söze başladı Rook.

Hemlock ağır adımlarla görüş alanıma girerken hızla büyüyüp yayılan çiçekleri tekmeledi. Rook'un karnına dirsek atınca Rook iki büklüm oldu ve sözü yarıda kesildi. Birkaç peri dalga geçti. İşte o anda ölümümüzün pek çok şekilde olabileceğini ama hızlı olmayacağını anladım.

Swallowtail yüzünde muzaffer bir tebessümle öne çıktı. Rook'un tacını çalıp kendi başına geçirdi ve çalım satarak yürüyüp bir badminton raketini savurur gibi rol yapınca herkes kahkahalarla güldü. Bundan cesaret alan bir başka peri yaklaşıp Rook'un kabanının klapasını tutup kısmen yırttı. O esnada kuzgun şeklindeki broşu fırlayıp çiçeklerin üzerine düştü. Rook afallamış görünüyordu. Ardından saldırganın üzerine atılmak istedi ama Gadfly bir ayağını kaldırıp Rook'un dizlerinin arkasına vurarak ayaklarını yerden kesince Rook yere seriliverdi.

Boğazıma bir hıçkırık takıldı. Rook tekrar ayağa kalktı, kıyafetleri parçalanmıştı ve göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Onun bu kadar aşağılanabileceği aklımın ucundan geçmezdi.

"Bana ne yapacaksan yap," dedi Rook, "ama bunu Isobel'e izletme. Bırak onu gitsin."

Ninova

Gadfly iç çekti. Babacan bir tavırla elini uzatıp Rook'un saçlarındaki küçük dal ve yaprakları temizledi. Rook tepki vermedi. Başını eğip yüzünü sakladı. Periler arasında güven diye bir şey vardıysa Rook'un, Gadfly'a karşı hissettiği şeyin o olduğunu anlamıştım ve güveninin boşa çıktığını bilmek içimi acıtıyordu.

"İyi Kanun'un bu spesifik yasasını ihlal etmek için iki kişi gerekiyor ne yazık ki," dedi Gadfly.

"Isobel büyülendi."

"Ah ama hâlâ iradesi var. Görünüşe göre onu öyle çok seviyorsun ki kendine esir etmemek için direnmişsin." Bu kez kimse alay etmedi. Fısıltılar huzursuzluğu, kafa karışıklığını ima ediyordu. "Her hâlükârda sizin de benim de bildiğimiz gibi İyi Kanun'un ihlali büyülenmeden önce gerçekleşti."

"Acele et artık, Gadfly." Hemlock artık gülümsemiyordu. "Kralı beklетmekten nefret ediyorum."

Gadfly'ın yüzünü görecek şekilde vücudunu eğip bükerek, "O zaman öldür beni!" diye çemkirdi Rook. "İkimizden biri ölürse İyi Kanun'u ihlal edemeyiz sonuçta. Bir ölümlünün hayatı Alder Kralı için ne ki? Alder Kralı bir sonraki nefesini alana kadar Isobel evine dönmüş, evlenmiş, çocuk doğurmuş, can vermiş, hatta toz olmuş olur. Isobel hiçbi..." Cümlesinin ortasında birden acıyla durdu, yalan söylemek üzereyken yakalanmıştı. "Isobel kral için hiçbir şey," diye toparladı onun yerine, çektiği eziyet kelimelerine yansıyordu. "Beni öldür ve bu meseleye bir son ver!"

"Rook, kes şunu!" diye bağırdım. Diğer perilerin tüm dikkatini üzerine çekmek için çırpınıp duran bir kuş gibiydim. Oysa sadece Rook tepki vermiş, ona tokat atmışım gibi irkilmişti.

Ninova

"Sanırım öyle *yapabiliriz*." Gadfly duraksadı. "Ama hiç eğlenceli olmaz, değil mi? Ayrıca bu konuda Isobel'e bir seçenek sunmayacak değiliz."

Rook, Gadfly'ın dizginlerine öyle çok direnç gösteriyordu ki Gadfly onu kaba bir şekilde serbest bırakınca ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Bir kolunu kuyunun kenarına atıp kendini kaldırdı ve nefes nefese kalmış bir halde benimle göz göze geldi fakat bakışlarını kaçırmak istediğini anlayabiliyordum; bana bakması tüm gücünü harcamasını gerektiriyordu.

"Seni koruyacak kadar güçlü değildim," dedi sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

"Sorun yok," dedim. "Sorun yok."

Birbirimizin gözlerine çaresizce, ümitsizce bakıyorduk. Sorun vardı.

"Bu anı bozduğum için özür dilerim ama Hemlock haklı... İşi çok ağırdan aldık. O yüzden." Gadfly eldivenlerini çıkarıp cebine soktu. "Isobel, Rook bir konuda çok haklı: İkiniz İyi Kanun'u sadece sen mevcut durumundayken ihlal ediyorsunuz. Yani hayatta olan bir ölümlü ve bir peri birbirine âşıkken. Ah," dedi yüzümdeki ifadeye karşı. "Evet, ikinizden biri diğerini sevmeyi bırakırsa sizi serbest bırakmak zorunda kalırız. Buyurun, bir deneyin isterseniz."

Bunca yıl Gadfly'ın böyle bir canavar olduğunu nasıl anlayamamıştım? Ama Tanrım, en azından buna teşebbüs etmeliydim. Gözlerimi öyle sıkı kapattım ki göz kapaklarımın ardında ışık patlaması oldu. Rook'un beni gecenin köründe kaçırışını, kibrini, öfke nöbetlerini, onu sevdiğim için ne kadar aptal olduğumu düşündüm. Emma'nın tek başına March ile May'i yatırdığını hayal ettim. Yine de hain kalbim teslim olmadı. Nasıl ki gökyüzüne yağmur yağdırmasını ya da güneşe gece yarısı doğmasını emredemezsem duygularımı da aynı şekilde değiştiremiyordum.

Ninova

Göğsüme hapsettiğim nefesimi çığlık ile hıçkırık arası bir ses çıkararak bıraktım. Gadfly biliyordu. Tanrı onu kahretsin ki kalbime söz geçirememenin benim için en büyük işkence olduğunu çok iyi biliyordu.

"Ama bir yolu daha var." Kısık sesi cümlesini bitirip bekleyen sessizliğe dahil oldu. "İki perinin birbirine âşık olması bir suç değil." Birisi kıs kıs güldü. Perilerin aşkı mı? Ne komik bir şaka ama. "Tek yapman gereken Yeşil Kuyu'nun suyundan içmek, böylece hem kendi hayatını hem de Rook'un hayatını kurtarmış olacaksın. İkiniz sonsuza kadar birlikte olabileceksiniz."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Sana inanmıyorum. Belki benim yaşamama izin verirsin ama bu Rook için geçerli değil, onu uzun süre yaşatmazsın sen."

"Ah... Biraz şarap içtim ve şu an cömertliğim tuttu." Gözlerimi açtığımda Gadfly'ın Rook'u botuyla dürttüğünü gördüm. Rook tamamen pes etmiş gibi görünüyordu, alnını kuyunun kenarına dayamıştı. "Gücünü ondan zorla alacağız elbette, prens olarak kalması da söz konusu olamaz ancak... hayatta kalmasını sağlayacağım. Olanlardan sonra bir parçası yaşamak istemeyecek gerçi. Çünkü Rook hep gururlu biriydi. Ama senin için bunu yapacaktır."

Öyle çok titriyordum ki saçlarım etrafımda savruluyordu. "Hayır," diye fısıldadım.

"Hayır mı? Gerçekten mi? Demek ölümlülüğüne hem kendini hem de Rook'u ölüme mahkûm edecek kadar çok değer veriyorsun? Oysa Rook'un önünde binlerce yıllık bir ömür var. Hıh, bir de benim türümün soğukkanlı olduğunu söylerler."

Bakışlarım, çan çiçeklerinin arasında parlayan kuzgun şeklindeki broşa kaydı. "Asla sizin gibi olmayacağım," dedim. "Asla."

Gadfly bana kederli bir şekilde gülümsedi. "Peki ya ailen?"

Ninova

Başımı kaldırdım, artık hem öfkeden hem de korkudan titriyordum. Buna nasıl cüret ederdi?

"Elbette," diye devam etti, "teyzen Emma ve küçük kız kardeşlerin March ve May seni bir daha görebilselerdi rahat ederlerdi. Bir peri olarak onlara ne kadar yardımcı olabileceğini bir düşünsene."

"Sakın ailemi ağzına alma."

"Ah ama bunu yapmalıyım. Başına ne geldiğini öğrenememeleri, gömecek bir cenazeleri bile olmaması gerçekten içine siniyor mu? Sevgili teyzen çok yalnız. Senin hatıraların sonsuza dek ona musallat olacak. Olup biten her şey için kendini suçlayacak. İnan bana... biliyorum."

"Bana kasıtlı olarak işkence ediyorsun. Emma asla... O asla..."

O asla bu seçimi yapmamı istemez. Foxglove'un beni tutan kolları arasında ağırlığımı iyice verdim, yeniden yerdeki kuzgun broşun soğuk parıltısına baktım, neredeyse dokunabileceğim kadar yakınımdaydı. Gadfly bu korkunç oyunun her eziyetli ânını planlamıştı. Bana ne derse desin Yeşil Kuyu'nun suyundan asla içmeyeceğimi, bu sayede bana yaptığı eziyetin büyük bir gösteriye dönüşeceğini biliyordu. Bir sihirbazın kafesteki güverciniymişim gibi kaderimi askıda bırakıyordu, her an kafesin parmaklıklarını çökertip beni ezebilirdi. Yine de... yine de... seçim benimdi, sadece benim. Gadfly ormandaki her yolu, yol üzerindeki her olası ayrımı görebiliyordu... Peki, ya imkânsız olanı? Ya yoldan çıkarsam ve vahşi ormanda onun asla öngörmediği bir yere körlemesine koşarsam?

Foxglove'un neden tacı örgülerimden çekip aldığını bildiğimi düşündüm. Haklı olduğumu umdum çünkü hayatımın en büyük kumarını oynamak üzereydim ve sürprizlerden hiç hoşlanmazdım.

Ninova

"İçeceğim," diye fısıldadım. Foxglove'un bileklerimi tutan parmakları ya hareket etmeme izin vermek için ya da yaşadığı şoktan dolayı gevşedi, sebebi her neyse umurumda değildi. Dizlerimin üzerine düştüm ve yeri elimle yokladım, acıma ve çaresizliğime rağmen beceriksizce elimle yeri aradım, ta ki dirseğim kuyunun kaba taş kenarına çarpıp sıyırana kadar. Bu dokunuş yerinden çıkan omzumu hareket ettirince hafifçe inledim. Gadfly beni çıt çıkarmadan kısık gözleriyle izliyordu. Onun yolundan ne kadar sapmıştım? İçmeyi kabul etmek yapacağım son şeydi. Tabii ki henüz yapacaklarım bitmemişti.

İyi durumdaki elimi kuyunun içine uzattım ve parmaklarımı birleştirip avucumu çukurlaştırdım. Su, normal bir su gibi hissettiriyordu ama onun ne olduğuna dair farkındalığım içime soğuk şok dalgaları gönderiyordu, ışıldayan ve ayı parça parça yansıtan su dolu avucumu kaldırırken titreyerek nefes alıp veriyordum. Sonra birdenbire durdum. Kolum öylece... takılıp kalmıştı. Parmaklarımı sıkı sıkı kapatmıştım ama su yine de damlaya damlaya akıyor, avucumdaki su birikintisi azalıyordu.

Ya bu suya dokunmak bile bir dönüşümü başlatmak için yeterliyse?

Rook adımı söyledi.

Korku dolu bakışlarımı kaldırdığımda öne atılmak için hazırlanmış gibi gergin bir şekilde beni izlediğini gördüm. Kararsızlığından dolayı çektiği ıstırabı gördüm. Bu seçimi yapmamı istememişti, bunun benim için ölümden beter olduğunu biliyordu. Ama ölmemi de istemiyordu. Bana o veya bu şekilde ihanet etmeyecek bir şey söyleyemezdi. Kolumun takılıp kaldığı o anda bana ne olduğunu anladım.

"Beni serbest bırak," dedim ona nazikçe. "Güven bana."

Rook başını eğdi. Büyülenmenin yaşattığı felç hali geçti. Dişlerimi sıktım ve suyla dolu avucumu yüzüme yaklaştırdım, artık nefesim suyun yüzeyini titretecek kadar yakınımdaydı.

Ninova

Sonra gözlerimi doğrudan Gadfly'a diktim. Elimi çevirip suyun yeniden kuyuya dökülmesine izin verdim. Omzum acıyla haykırsa da diğer kolumu kaldırdım, yumruğumun içindeki toprağa bulanmış, kopan çimenlerle birlikte aldığım metal nesneyi güçlükle hissedebiliyordum.

Gadfly'ın bizzat söylediği gibi, Zanaatın daha önce hayal bile etmediğim bir yolla peri halkını mahvetme gücüne sahip olup olmadığını keşfetmek üzereydim. Vakit gelmişti.

"Cehennemin dibine git," dedim ona ve kuzgun şeklindeki broşu Yeşil Kuyu'ya attım.

Ninova

On Dokuz

Ninova

Herkesin aynı anda nefesi kesildi, çayırdaki sessizlikte bir kuş sürüsünün aynı anda kanatlanmasına benzer tuhaf bir ses duyuldu. Birkaç peri ellerini uzatarak kuyuya doğru hücum etti. Ama doğaüstü bir hızla tepki verseler de hiçbiri ışıldayıp yuvarlanarak kuyunun karanlık derinliklerine düşmeden önce kuzgun şeklindeki broşu yakalayacak kadar hızlı değildi.

Yer sarsıldı. Kılını kıpırdatmayan Gadfly dışında herkes içgüdüsel olarak geri çekildi. O öylece durup izledi. Korkunç derecede yaşlı ve tuhaf görünüyordu, kendisi değil de kendisinin bir heykeli gibiydi. Belki de bana ormandaki açıklıkta söylediği şeyleri kendisine hatırlatıyor, bana Zanaatın Yeşil Kuyu'yu yok edebileceği fikrini verdiği ânı anımsıyordu.

Taşlar titreyip gevşedi ve tek tek içeriye yuvarlandı. Her bir sıradaki taşlar düştükçe yerlerinde yenileri beliriyor, yerden sonsuz bir taş şelalesi kuyuya dökülüyordu. Düşen taşların tangırtısı diğer tüm sesleri bastırıyordu ve tebeşir tozu duman gibi yükseliyordu. Rook yan tarafıma uzandı ve ormandaki açıklık dalgalanıp herkesi yere yıkarken birlikte tökezleyerek uzaklaştık. Son taş patlamasını görmesem de hissettim. Bir vagon tekerleği kadar büyük bir taş yuvarlanarak ve ardında ezilmiş eğrelti otları ile boynu büyük filizlerden bir iz bırakarak yanımızdan geçti.

Toz bulutu dağıldığında Yeşil Kuyu'nun olduğu yerde kocaman, taş yığını halinde bir anıt duruyordu, taş yığını şimdiden bin yıllık gibi görünüyordu. Artık başımıza neler gelecek olursa olsun, o nefret ettiğim şeyin yok olduğunu bilmenin yoğun tatminini yaşıyordum; benden sonra hiçbir ölümlü onun işkencesine maruz kalmayacaktı. Kimse bir daha Aster'ın kaderini yaşamayacaktı.

Ninova

Gadfly'ın durduğu yerde bir adamı on kez gömebilecek kadar çok moloz yığılmıştı. Gadfly gitmişti.

İlk tepki veren Foxglove oldu. "*Yeşil Kuyu'yu yok etti!*" diye böğürdü, ellerinin ve dizlerinin üzerinde bize doğru sürünüyordu. Rook yüzüne attığı bir yumrukla onu kenara savurdu. Kadının kafası taş yığınından anıta çarpıp çatırdadı ve kan aktı. Taşların üzeri yosunla kaplanmaya başladı, yosunlar yarı yola geldiğinde taşlar arasındaki boşluklardan mor yabani çiçekler fışkırmaya başladı. Foxglove'un bedeninden geriye hiçbir şey kalmadı. Ölmüştü. İlk defa bir perinin ölümüne şahit oluyordum.

Diğer periler üzerimize çullandı. Bu kez beni yakalayan ve çekiştirip ayağa kaldıran Hemlock'tu. Rook'u kontrol altına almak için dört kişi gerekmişti; hepsi bir olup onu etkisiz hale getirmeyi başaramadan önce her birini bir yere savurmuştu, iki yanından kollarını zapt ederken Foxglove'un kalıntılarına omuzlarının üzerinden bakış atıyorlardı.

Korku dolu haykırışlar ve sözsüz ağıtlar arasında bir kişi kahkaha atıyordu. Duyularım acıdan körleşmişken sesin kaynağını tespit etmem biraz zaman aldı. Aster yerde yatıyor, uzun bir hapis hayatından sonra ilk kez yeniden yosunları hissediyormuş gibi elini önündeki yosunların üzerinde gezdiriyordu. Yüzü gözyaşlarıyla sırılsıklamdı ve çıldırmış gibi katıla katıla gülüyordu. Ne olduğunu anlamadan ona bakakaldım, ta ki neyin farklı olduğunu fark edene kadar. Aster yeniden insan olmuştu.

"Korkunç derecede zekiceydi, seni ölümlü yaratık," dedi Hemlock kulağıma. Ağzı o kadar yakın duruyordu ki konuşurken dudaklarının aralandığını duyabiliyordum. Buz gibi soğuk nefesini yanağıma üflüyordu. Karşılaştığım tüm perilerden daha fazla korku kokuyordu: Sonsuz buz tutmuş çam ağaçları ve uzaklarda yükselen zirveleri kar kaplı dağlar, karların üzerinde zıplayan ve çenelerinden taze kanlar damlayan kurtların

Ninova

olduğu bir görüntü geçti zihnimden. Zırhının sert ağaç kabukları sırtıma sürtünüyordu. "Belki de hiç zekice değildi. Bazen bunu anlamak çok zor olur. Kıpırdamadan dur."

Beni oracıkta öldüreceğini düşünmüştüm. Çıkan omzumu tutup acımasızca hareket ettirerek yerine sokmasına kendimi hazırlamamıştım. O kadar şaşırmıştım ki acıdan bağırmamıştım bile. Omzumda hissettiğim acı azalıp hafif bir zonklamaya dönüşmüştü.

"İşte oldu. İnsanların sızlanmasına katlanamıyorum sadece. Buraya gelin, millet! İnleyip durmayı kesin. Ayağa kalkın."

Hemlock'un çağrısı üzerine açıklığı çevreleyen ağaçlar dövüldü, kırbaçlandı ve hışırdatıldı. Bir baron başını eğerek ağaç dallarının altından geçip öne çıktı. Sahte cazibesi üzerinden yırtık flamalar gibi dalga dalga akıyordu. Bir an için son derece heybetli, güzel bir geyikken bir an sonra içi böcek kaynayan, gözleri yerindeki karanlık budak deliklerinden çürüme dereleri akan korkunç bir orman yaratığıydı. Bana döndüğünde, içinden bakan kadim ve acımasız başka bir şey olduğunu hissettim.

"Bu ölümlü az önce bize Alder Kralı'yla bir buluşma kazandırdı," diye sözlerini bitirdi Hemlock. Ben söylediklerini algılayamadan beni döndürdü ve geldiğimiz yöne geri götürmeye başladı. Periler ayağa kalktılar, dağınık kıyafetlerini tutup etrafa şaşkın gözlerle bakarak peşimizden geldiler. Varlığını bile unutmuşlar gibi Aster'ı geride bıraktılar.

Önce Hemlock'un bizi nereye götürdüğüyle ilgili hiçbir fikrim yoktu, ta ki uzaktaki doğal kaldırım taşını görene kadar. Yaklaşınca Rook yeniden dimdik doğruldu. Kendisini zapt etmeye çalışanlardan iki tanesini yere yıktı ve onu yeniden yere sermeyi başarana kadar aramızdaki mesafenin yarısını kapatabildi. Birisi sorun çıkardığı için ona dirsek attı. Rook'un üzerine çullanmış, onu pataklıyorlardı, Rook da ağzına kaçan toprakları tükürüyordu. "Bizi bu yoldan götürme," dedi

Ninova

Hemlock'a. "Ölümlülerin peri yollarında seyahat etmemesi gerektiğini biliyorsun."

Rook'a tehditkâr bir şekilde gülümsedi. "Kralı bekletmeye devam mı edelim yani?"

"Avcı daima temiz bir ölüm ister. İnsaflı bir ölüm."

Yüzündeki gülümseme değişmedi. "Eskiden öyleydi," diye cevap verdi Hemlock, o kadar kısık sesle söylemişti ki güç bela duyabilmiştim. Sonra tek kelime daha etmeden beni sürükleyerek ilerletti. Diğerleri direnen Rook'u zorla ayağa kaldırdı.

"Isobel," dedi Rook nefes nefese.

Hemlock'un kollarındayken Rook'a bakabilecek kadar dönemiyordum. "Ne olacak?"

"Bunu söyleyemem. Bazı ölümlüler hastalanır, bazıları delirir. Gördüğün şeyler üzerinde kafa patlatma. Yapabiliyorsan gözlerini kapalı tut."

Diğer perilerin çoğu bizden önce doğal kaldırım taşına ulaştı. İki iri kaya parçası arasındaki çatlaktan içeriye girdiler ama kayaların diğer tarafından çıkmadılar. Başıma geleceklere dair en ufak bir işaret arasam da mükemmel derecede sıradan bir kayadan başka bir şey görmedim.

Hemlock, Rook'u zapt edenlere omzunun üzerinden, "Canlarım, Rook'a çok dikkat edin," dedi. "O hâlâ bir prens ve prens gücüne sahip, yolda bir şeye teşebbüs ederse elim kolum bağlı olacak. O yüzden bunu ona takın." Swallowtail'e katlanmış bir mendil attı, Swallowtail mendili yakaladığında neredeyse yere düşürecekti.

"Demir bu!" Gerçekten de Gadfly'ın monogramlı mendilinin içinde soğuk parıltılar saçan şey benim demir yüzüğümdü.

"Ah, mızmızlanmayı kes. Bizzat dokunmana gerek yok. Sadece ona tak, çabuk ol."

"Ama..."

Ninova

Hemlock'un tebessümü genişledi. Swallowtail çabucak Rook'un kılıç tutan elini yakaladı ve yüzüğü bir tek ona olabileceği için serçe parmağına zorla taktı. Rook kendini hazırladı ve meydan okuyarak başını kaldırdı. Önce tepki vermedi. Hemlock'a düşmanca bakarak durdu, kolları arkasına doğru bükülmüştü ve sahte cazibesi eriyip yok olarak yüzünü çukurlaştırıyor, saçlarını vahşice karıştırıyor olsa da gururlu görünüyordu. Yine onun sahte görünüşüne alışmıştım ve bu halini görünce içgüdüsel olarak şoke oldum. Demirin dokunuşuna bir şekilde dayanabileceğini ummaya başlamıştım ki yanağında bir kas hareket etti. Durduğu yerde sendeledi ve sersemlemiş bir şekilde öne doğru eğildi. Boğazından derin, kaba, kulağa neredeyse bir hayvana aitmiş gibi gelen bir homurtu çıktı.

Onu böyle ıstırap içinde görmeye dayanamadım. Ona doğru gitmek için ani bir teşebbüste bulundum ama Hemlock hızımı beni çevirmek ve doğal kaldırım taşındaki çatlağa zorla sokmak için kullandı.

Gözlerimi kapatacak zamanım olmadı.

Başımı kaldırdığımda gördüğüm ilk şey yıldızlardı. O kadar çok yıldız vardı ki. Soğuk ateşlerin yandığı devasa ışık fırıldakları karanlık bir boşlukta sonsuzluğa doğru dönüyordu. Ne kadar uzun süre bakarsam, hiçbir zaman gece vakti gökyüzünün farkına varmamışım ya da onun muazzamlığı karşısında kendi önemsizliğimi tam olarak anlayamamışım gibi hissediyordum. Yıldızların arasındaki boşluk ilk anda göründüğü gibi boş değildi, daha ziyade çok daha fazla yıldızla doluydu, her boşlukta dahası vardı ve sonra...

"Bakma." Bu söz içimi acıttı, o kadar perişan bir sesti ki önce konuşanın Rook olduğunu anlayamadım. Boğulmaktan son anda kurtarılmışım gibi yüzeye çıkmıştım ve Rook elimi tutana kadar sesinin geldiği yönü körlemesine bulmaya çalıştım. Bakışlarımı o korkunç, sonsuz gökyüzünden aşağıya in-

Ninova

dirdim. Ama ona itaat edemedim. Daha sonra gördüğüm şeyden bakışlarımı kaçıramadım.

Önümüzde ve arkamızda bir yol uzanıyordu. Periler bu yol boyunca tek sıra halinde hoplayıp zıplıyor, solgun formları biri ölünce yakılan mumlar ya da bir hayalet alayı gibi görünüyordu. Yolun her iki yanında orman uzanıyordu ancak bu daha önce içinde bulunduğumuz dünyadaki ormanın aynısı değildi. Ağaçlar evler kadar büyüktü. Yerden çıkan ağaç kökleri öyle yükseklere ulaşıyordu ki denesem bile onlara tırmanamazdım. Perilerin beyaz ışıltısı ağaç kabuklarında dalgalanan gölgeler yaratıyordu.

Öne doğru tökezlerken yıllar peşimden koşuyordu. Topraktan mantarlar fışkırıyor, sonra solup düşüyorlardı. Yerlerine yenileri çıkıyordu. Dalları dolduran yapraklar döküldü, yerlerini çoktan yeni şişkin tomurcuklar almıştı bile. Yosunlar yerlerde deniz köpükleri gibi yarışıyor, farklı yeşil tonlarında öne gelip geri çekiliyordu. Bir yavru geyik orman altı bitkileri arasından çekingen bir tavırla çıktı, sonra boynuzları tamamen gelişmiş gri postlu bir yetişkin geyik olarak tuhaf bir spazm geçirdi ve ölüp yere düştü. Ben yanından geçene kadar iskeleti yarı yarıya toprağa gömülmüştü, onu obur kurtçuklar gibi tükettikçe dalgalanan çürüyen yaprak katmanları tarafından özümseniyordu.

O âna dek kaç yıl geçmişti? Yirmi mi? Otuz mu? İçim korkuyla doldu. Rook'un elinin içindeki elimi çevirdim, tenimi buruşmuş ve yaşlılık lekeleriyle dolu bulmayı beklemiştim. Ama elim aynı görünüyordu. Değil miydi yoksa? Işık öyle tuhaftı ki gördüğüm hiçbir şeye güvenemiyordum...

"Bunu," diye kendini zorladı Rook, "bir illüzyon gibi düşün. Yoldan çıktığımızda sadece saniyeler geçmiş olacak. Değişmeyeceksin. Yani fiziksel olarak."

Eli tüyler ürpertici bir ışıkla parıldıyordu. Bir an için o ışıkta kendi yansımamı gördüğümü sandım ve yüzük parmağında

Ninova

bir gölge yaratıyor gibi görünüyordu. Bakışlarımı yukarıya kaldırıp...

"Hayır," dedi nefes nefese.

...yüzüne baktım. Acıyla buruşturduğu yüzü ölü gibi solgundu. Gölgeler gözlerinin altında belirgin halkalar yaratıyor ve çukur yanaklarını karartıyordu. Kapalı ağzı arasından sivri dişlerini belli belirsiz de olsa seçebildiğimi fark edince bu ışığın onun içinden geldiğini, onun kemiklerinde yandığını anladım. Normal halini o kadar az andırıyordu ki. Topraktan az önce sürünüp çıkmış, sadece ümitsiz açlığıyla hayata tutunmuş bir hortlağa benziyordu.

"Yüzüğüm seni öldürüyor mu?" diye sordum.

Başını hafifçe olsa da iki yana salladı. Bu minicik hareketin bile ona bir bedeli vardı. Ölmüyordu belki ama tarif edilmez bir acı çekiyordu. "Beni bu halde görmeni istemezdim."

"Hâlâ senden korkmuyorum," diye fısıldadım ve nihayet gözlerimi kapattım.

"Ne kadar kendine özgü bir ölümlü bulmuşsun." Hemlock'un sesi beni buz gibi soğuk, uğultulu bir rüzgâr gibi sarstı. "Ne yazık. Korktukları zaman daha çok hoşuma gidiyorlar. Fazlaca pembe ve çok küçükler. Korku onlara daha çok yakışıyor."

Yolculuğun ne kadar sürdüğünü anlayamamıştım. Görmesem de etrafımda olup bitenleri sezebiliyordum. Ağaçlar canlıymış gibi dalları çatırdıyor ve hışırdıyordu. Ağaç kökleri ayaklarımın altındaki toprakta kıvrıla kıvrıla hareket ediyordu. Mantarlar, eğrelti otları, yosunlar ve tomurcuklar büyüyor ve birisi jöleleşmiş bir kâse pudingi karıştırıyormuş gibi vıcık vıcık sesler çıkararak çürüyüp ölüyordu. Bir perinin acımasız kahkahası ara sıra tüm bu kakofoniyi bastıracak kadar yükseliyordu ancak zaman geçtikçe ormandaki sesler o kadar yükseldi ki kulak zarlarımın patlayacağından korktum. İşte o zaman

Ninova

tuhaf gürültülerin farkına vardım: Toprağın derinliklerinden kısık, titrek bir homurtu yükseliyordu. Kristal çınlaması da yıldızlardan geliyor olmalıydı.

Neredeyse kim olduğumu unutmuştum; üzerine çullanan öncesiz sonrasız evrenin muazzamlığı karşısında gözü korkmuş, etrafta şuursuzca düşe kalka ilerleyen kör bir hayvan olmuştum.

Ama sonra birdenbire her şey durdu.

Sadece Hemlock'un koltuk altlarımdaki elleri beni ayakta tutuyordu. Göz kapaklarım titreşti, gözlerime kirpiklerimin arasından altın sarısı bir ışık vuruyordu. Duygusuz bir kükreme beni sarsmıştı. Bu yüzlerce, belki de binlerce sesin aynı anda konuşma gürültüsüydü ama geçen zamanın senfonisine kıyasla bir pamuk tıkacının etkisiyle boğuklaşmış gibi daha kısık sesliydi ve uzaktan geliyordu. Olanları umursayacak hale gelemedim. Dünya öyle hızlı dönüyordu ki yıldızları sayamadan ölmüş olurdum. Bugün, yarın ya da sonraki ay hayatta olmamın bir önemi yoktu. Hayatım ormandaki tek bir yapraktan daha önemsizdi. Öğleden sonraki altın ışıltılı saatleri hatırlayıp gülümserken nasıl göründüğümü düşünmedim.

Başım sallanıyordu. Göz kapaklarımın arasından bakınca yerden bir iki kat yükseklikteki bir platformda olduğumuzu anladım. Düğüm düğüm olmuş ağaç kökleri, aşağıda bizi bekleyen ışıklı, kalabalık bir salona inen eğri büğrü bir döner merdiven oluşturmuştu. Salon parlak akşam güneşiyle aydınlatılmış gibi görünse de vakit gece olduğundan bu mümkün değildi. Rook saniyeler sürdüğünden bahsetmişti, ona inanıyordum. Aklıma beni zorlayan bir düşünce geldi: Işığı aynalar yansıtıyordu. Perilerle dolu balkonların arkasında kocaman aynalar vardı, bu balkonlar devasa bir tiyatroda ya da mahkeme salonundaymışız gibi etrafımızı kat kat sarıyordu... Hayır, hayır, bunlar ayna değildi; yukarıdan mükemmel derecede pü-

Ninova

rüzsüz bir şekilde dökülen su katmanlarıydı ve salonu yaldızlı, parıltılı bir sonsuzluğa yansıtıyordu.

Yanımdaki kambur figüre odaklanmaya çalıştım. Bir şey söylüyordu ama ne demeye çalıştığını anlayamıyordum. Çok uzun zaman önceki bir anımıza tutunarak az buçuk toparlayabildiğim dağınık kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Bu yüzden bunu... akıllıca bulmuyordun demek."

"Evet. Hatırlıyorsun! Geri gel, Isobel. Bana geri dön."

"Ah, Rook, yalnız bırak kızı. Delirmiş delirmemiş çok da önemli değil, hatta delirirse deli kalsın daha iyi. Onu tutan benim sonuçta."

"Isobel," dedi Rook yeniden ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Alelacele verilmiş bir öpücüktü, çatlamış dudaklarını sadece sertçe dudaklarıma bastırmıştı ancak yer altında saatlerce boğulduktan sonra bir nefes dolusu temiz hava almak gibi hissettirmişti. Hızlıca gözlerimi kırptım, görüşüm netleşip etrafımdaki bulanıklığı giderdi. Mide bulantım boğazıma kadar çıktı, her bir parlak mücevher, sütun ve peri ışığı baş döndürücü bir ışık halkası yayıyordu ama yaşama sebeplerim olduğunu hatırlamıştım. Öleceksem bile Rook'a, Emma'ya, March'a ve May'e ne kadar değer verdiğimi hatırladıktan sonra ölecektim. Peri yollarının gerçeklerine lanet olsun ki onların fani hayatları benim için çok ama çok önemliydi.

Gösteri salonundaki tüm periler bizi görünce nefesini tuttu. Çoğu tırabzanlara tutunup başlarını eğmiş, bildikleri bir oyunu izlerken birden arka kapılardan bir aktör içeriye doğaçlama girmiş gibi izliyorlardı. Foxglove'un onun az önceki gösterisine karşı sergilediği tiksintiye ve Rook'un duyduğu utancın derinliklerine yakından şahit olduğumda, beni yaz sarayının ortasında herkesin önünde öpmesinin Rook'un o güne dek yaptığı en cesur eylemlerden biri olduğunu anladım.

Ninova

Hemlock üstüm ile arkam arasında bir yerden, "İyi tavsiyelerimi asla dinlememen bana son derece can sıkıcı geliyor, anlarsın ya," dedi. Onu dinlemiyordum. Rook'a bakıyordum, o da onu zapt eden periler tarafından iki büklüm edilmiş halde bakışlarıma karşılık veriyordu. Ben neredeyse dik, o ise iki büklüm dururken aynı boyda olduğumuzu fark edince neredeyse kahkaha atacaktım.

Dişlerini gösterirken kesik kesik nefes alıyordu ve nefesi yüzüne dökülen saç tutamlarını hareket ettiriyordu. "Yaz topraklarına son geldiğimizde sana bir söz vermiştim. Hâlâ sözümü tutmaya niyetliyim."

"Bir planın olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordum, kendimi hiç de iyi hissetmiyordum ki bu, bunu neden komik bulduğumu da açıklıyordu. "Eğer varsa da küstahça yapılmış, akıllıca olmayan ve her hâlükârda ikimizin de ölümüyle sonuçlanacak bir plan mı bu?"

"Evet," diye yanıtladı ve nefesini toparlamaya çalışırken bana kısa bir an için o çarpık gülümsemesiyle baktı. "Maalesef senin daha iyi bir plan yapabileceğin kadar vaktimiz yok şu anda. Öyle olsa senin plan yapmanı beklerdim."

"Devam et o zaman. Caka satmayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Kulağa ne kadar imkânsız gelse de sana biraz daha âşık oldum galiba," dedi. Duraksayıp gücünü topladı. Sonra ani ve sert bir hareket yaptı ve sahte cazibesi hızlıca geri geldi. Ben daha onun ne yaptığını anlayamadan kendisini zapt edenleri savurdu, dimdik doğruldu ve salonun her bir köşesinde yankılanan bir sesle bağırdı: "Alder Kralı'na meydan okuyorum! Dört sarayın hükümdarlığı için ona meydan okuyorum!"

Hâlâ yüzüğümü taşıyan kopmuş parmağı, ortadan ikiye yarılmış bir meşe ağacının kökleri arasında kıvrılmış halde duruyordu.

Ninova

Yrmi

Ninova

Etrafımızdaki periler geriye çekildi. Dizlerimin bağı çözüldü ama Rook ben düşmeden hemen önce beni dirseğimden yakaladı ve koluma girdi. Neden kimsenin onu durdurmaya çalışmadığını merak ediyordum ki Rook'un yüzünü görünce anladım. Portresi konusunda benimle yüzleştiği geceden beri onu böyle görmemiştim. Sahte cazibesi geri dönmesine rağmen bir şekilde daha az insani, büyük bir öfke patlaması yaşadı ve biri bizi yaklaşırsa ona hemen saldıracağı mesajını verdi. Korkunç peri geleneklerinin bir avantajı buydu sanırım: Güç her şeydi ve demir yüzük de gidince Rook ortamdaki en güçlü peri olmuştu. Dahası, Rook'un kaybedecek bir şeyi yoktu. Hemlock bile temkinli görünüyordu.

"Elin," dedim.

"Çok kanayacak sanırım," dedi memnuniyetle dolu bir ses tonuyla. "Yürüyebilir misin? Yakınımda olmana ihtiyacım var."

Doğru ya, bir planı vardı. Görünüşe göre Rook'un kendi parmağını koparmasını ve Alder Kralı'yla ölümüne düello yapmasını kapsayan bir plandı bu. Ne yanlış gidebilirdi ki?

Gözlerimi sımsıkı kapattım, iç dünyamı araştırdım ve kaynaklarımı değerlendirdim. "Sanırım. Ama çok uzun süre değil."

"Gidelim o zaman."

Birlikte aşağıya indik, elbisem dengesiz adımlarımın arkasına gül yapraklarından bir iz bırakıyordu. Aşağıya ulaştığımızda bir kereliğine arkama baktım. İçinden çıktığımız, ortadan *ikiye yarılmış* meşe ağacı bulunduğu balkondan taşacak kadar büyümüştü, koyu renkli kökleri platformun etrafını sarmış, dalları yarıya kadar duvarın içine doğru büyümüştü. Hiçbir yerde bir kapı, kemer ya da başka bir giriş göremiyordum. Al-

Ninova

der Kralı'nın yönetim merkezine yalnızca peri yollarıyla ulaşılabiliyordu.

Kol kola ilerledik. Odanın merkezinden aşağıya doğru uzanan düz geçidin iki yanına duvarlar ve balkonlarla aynı parlak, yarı saydam taştan yapılmış uzun sütunlar dizilmişti. İçerideki durgun, ağır atmosfer ve gökyüzünü görebileceğim herhangi bir yerin yokluğu beni etrafın ışıltısına rağmen yerin altında olabileceğimiz konusunda uyarıyordu. İlk sütunun yanından geçerken yüzeyinde ağaç kabuğu deseni olduğunu gördüm ve anladım ki bunlar dikit ya da oyma değildi, taşlaşmış ağaçlardı. O kadar uzun zamandır toprağın altında korunmuşlardı ki kristalleşmişlerdi. Derin bir nefes alıp Rook'a dayandım, bu mekânın tahmin edemeyeceğim kadar eski olduğunun ve üzerinde taşıdığı klostrofobik hissettiren ağırlığın farkındaydım.

Salonun ucu göz kamaştırıcı bir ışık huzmesi nedeniyle görünmüyordu, o güçlü ışığa gözünü dikip bakmak mümkün değildi. Alder Kralı orada oturmuş, gelişimizi izliyor olabilirdi. Belki de henüz gelmemişti bile. Bilmiyordum.

Uzaklardan bir ses geliyordu. Bana koro performansından önce herkesin oturduğu yerde fısıldayıp kıpırdanırken ve ilahi kitaplarının sayfalarını karıştırırken kubbeli tavana doğru yüzlerce kuşun kanat çırpmasını andıran bir gürültünün yükseldiği bir katedrali anımsatmıştı bu ses. Rook'un sert ayak sesleri yankılandı. Efsunlu elbisemden dökülen gül yapraklarının yansıtıcı yere düşerken çıkardığı ipeksi fısıltıyı bile duyabiliyordum. Anlaşılmaz sesler arasında bazı bireysel kelimeler ya da ifadeler öne çıkıyor, bazen belli belirsiz bazen de doğrudan kulağıma bağırılmış gibi net bir şekilde duyabiliyordum.

"Rook," dedi bir bariton ve onun balkondaki arkadaşıyla konuşan bir izleyici olduğunu, doğrudan Rook'a seslenmediğini anlayana kadar panikledim. "Siz..." diye mırıldandı bir başkası, ardından şaşkın bir ses tonuyla, "öpüştünüz mü?" diye

Ninova

devam etti. Bir kız, "Isobel!" diye bağırınca ürkmüş bir at gibi kalbim kaburgalarımı dövdü.

"Onlara aldırma," dedi Rook ileriye bakarak. "Sadece sen ve ben yalnız yürüyormuşuz gibi davran. Onlar safi rüzgârmış gibi."

Görüşüm bir bulanıklaşır bir netleşirken bu söylediğini neredeyse yapabilecektim. "Rüzgârın dedikodudan hoşlandığını bilmiyordum."

"Ah siz ölümlüler ve kısıtlı algılarınız..." Başını çevirmese de bakışlarının değiştiğini hissettim. Dudaklarının kenarı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Beni izle."

Şimdi bile caka satıyor, diye düşündüm. Ne yapacağına dair beklentimin, damarlarımı bir heyecan kıvılcımıyla ateşlediğini ve nefesimi kestiğini inkâr edemezdim. Ukala bir tavırla gülümsemeye devam ederek yaralı elini kaldırıp kalan parmaklarıyla yaptığı yumruğunu açtı. Şıp, şıp, şıp. Kanı yere damla damla iz bırakıyordu. Birisi nefesini tuttu. Bir başkası korkuyla haykırdı. Periler daha iyi görebilmek için tırabzanlara koşturur-ken patırtılar ve hışırtılar duyuldu. Bir kadın daha iyi görebilmek için uzanıp bir diğerinin uzun buklelerini geriye çekti. O kısa boşlukta açık sarı saçlı bir kafanın geçtiğini gördüm, koyu ve açık kestane rengi saçları arasında hemen gözüme çarpmıştı. *Gadfly mı?* Hayır, olamazdı.

En yakındaki sütun, parlak kristal parçalarından bir çağlayan yaratarak patladı. Ardından sırayla devam ederek salonun uzak ucuna kadar tüm sütunlar infilak etti. Parçalanmış kabuklarından canlı dallar çıktı ve üzerleri kızıl yapraklarla doldu. Yerden taşları kırıp yeri altüst eden, salonun köşelerine kadar uzanan ve ardından düzensiz bir şekilde hızlıca duvarlara tırmanan zikzaklı çatlaklar yaratan kökler fışkırdı. Balkonlardan birinin duvarları parça parça kopmaya ve dökülen kristallerin çınlamasını bastırarak taşlardan oluşan bir çığ gibi aşağıya yu-

Ninova

varlanmaya başladığında çığlıklar yükseldi. Kristallerin kalıntıları etrafa yayılmış, elmas gibi parlıyordu.

Kırık zeminde tökezledim ama Rook dengemi korumamı sağladı, hâlâ yerde bir solucan gibi kıvrılıp gerinerek ve tüyler çıkararak büyümekte olan bir kökün üzerinden geçmeme yardım etti. Yaralı elini uzatmamıştı. Bunu yapamazdı.

Rook'un güz ağaçları inatla ve durdurulamaz biçimde tavana baskı yapıyor ve yayılıyordu. Yaprakları salonun kör edici ışığını kesip vitray camların değerli taşları andıran tonlarına bezemişti. O anda bizi bekleyen şeyi ilk kez görebildim.

Alder Kralı. En yüksek platformların seviyesine yükseltilmiş bir tahtta öne eğilmiş halde oturuyordu, sarmaşıklar bir damar ağına takılmış bir kalp gibi onu duvara yapıştırmıştı. Yüzü, sakalı, kıyafetleri, tahtı, hatta sarmaşıklar bile soluk toz grisi renginde, bir mermer kadar cansız görünüyordu, sanki Alder Kralı da odanın bir parçası olmuştu. Uykulu çehresi beni açıklayamadığım bir dehşete düşürdü. Her nasılsa göründüğü kadar cansız olmadığını biliyordum. Farkındalığının, tıpkı karanlıkta daire çizen bir deniz feneri ışığı gibi yavaş yavaş uyanıp bize yöneldiğini hissettim. Ah, uyandığını görmeyi hiç ama hiç istemiyordum.

Rook kolumu sıktı ve bir sonraki adımında botu yere değmeden önce yarım saniyeliğine duraksadı. Benim hissettiğim şeyi o da hissetmişti. Benim aksime korkusunu, zayıflığını açık edemezdi. Yüzüne baktığımda mağrur bakışlarının, sanki sadece prensin badmintonda yenmeyi planladığı biriymiş gibi Alder Kralı'na hafif küçümseyici bir beklentiyle sabitlenmiş olduğunu gördüm. Sadece dakikalar önce onu umutsuzca yalvarır halde yere çökmüş, Yeşil Kuyu'ya dayanırken görmüştüm. Şu ana dek bu görünüşünü hemen tanımama yetecek kadar çok kez kendini topladığına şahit olmuştum.

Ninova

Ona aşkımı ilan ettiğim tek seferin ikimiz için de bir lanete dönüşmemesini dilerdim.

Salona sessizlik çökmüştü. Periler dökülen güz yapraklarını izleyen çocuklar gibi yukarıya bakıyordu. Molozlu beton, üzerini kaplayan bitki örtüsünün etkisiyle çoktan yumuşamıştı ve uzun zaman önce çökmeliymiş gibi görünüyordu. Yeni doğan sessizlikte sarı sarmaşıklar balkonların üzerine uzanmış, ağaç gövdelerini sarmıştı ve benim üzerimdeki elbise sakin gece esintisinde bacaklarımın etrafında dalgalanıyordu. Rook'un ağaç dalları kızıl yapraklar çıkararak Alder Kralı'nın hareketsiz bedenine gittikçe yaklaşıyordu.

Kralın parmaklarından biri kıpırdadı.

Çatal boynuzlu tacının üzerinde biriken tozlar uçuştu, önce ince bir katman döküldü, ardından kral başını kaldırınca daha fazla toz havalandı. Artık ona sakallarının toz tutmuş dokusunu görebileceğimiz kadar yaklaşmıştık. Gözlerini kırpıştırdı ve üzerine perde inmiş gibi görünen renksiz gözlerini yaşlı bir adam gibi etrafta dolaştırdı.

"Beni neden uyandırdın?" dedi kuru bir fısıltıyla. Kısık sesle konuşmasına rağmen aksi sözleri salona yayıldı ve bir ölü yaprak fırtınası gibi her bir köşeye yayıldı. Ardından sıcaklık ve çürüme kokusu geldi. Avuçlarım terledi. "Rüyamda... rüyamda olgun üzümler ve suya yansıyan bir gün batımı görüyordum... Keşke..." Kafası karışmış bir şekilde etrafına yayılmış, onu tahtına hapsetmiş sarmaşıklara baktı.

"Sana meydan okumak için buradayım, Alder Kralı." Rook'un sözleri salonda tekrar tekrar yankılandı. "Sonsuz yazın bozulmaya başladı. Herkes bunu görebiliyor. Efendisiz peri yaratıkları ormanda kol geziyor ve sen pineklerken toprakların çürüyor. Ayrıca bu gece," diye ekledi daha da yüksek bir sesle ve kolundan aşağıya yosunların yayıldığı yaralı eli hâlâ havada

Ninova

olduğu halde vücudunu balkonlara doğru eğdi, "bir ölümlü Yeşil Kuyu'yu yok etti."

Bu ilanın ardından periler bağırmaya başladı. "Olamaz!" "Demek doğruymuş!" "Yeşil Kuyu mu?!" "Ölümlülerin bizi sevmesini nasıl sağlayacağız şimdi?" Balkonlarda ağız kavgaları başladı. Birkaç peri diz çöküp tırabzanlara tutunarak abartılı bir çaresizlik gösterisi yaptı. Alder Kralı'ndan havaya bir toz bulutu saçan bir hareket geldiğinde herkes sustu.

"Hayır. Söylediğin şeyin gerçek olması... imkânsız. Yeşil Kuyu ebedîdir."

Nasıl olduysa sesimi çıkarabilmiştim. "Periler yalan söyleyemez," diye hatırlattım krala, hissettiğim korku ile birden Rook için duyduğum ilginç acıma duygusu arasında kalmıştım. "Kuyu yok artık."

Kralın gözleri kısıldı. Gözlerinin etrafındaki kırışıklık ağından biraz daha toz döküldü ve kâğıt gibi derisini parça parça açığa çıkardı. Bakışlarını üzerime indirdi. Sıcaklık arttıkça artı. Elbiseme tenimin değdiği her yer iğrenç bir şekilde kaşınıyor ve hayali çekirgeler kafatasımın içinde hissettiğim baskıyı artırarak vızıldıyordu. Yaptığım şeye rağmen ben onun için sadece tahtının altında dolaşan bir böcektim. Sırf dikkatini bana vererek beni öldürmek istiyordu. Eğer Rook tarafından büyülenmiş olmam onu engellemeseydi beni öldürmüş olacaktı.

Onun sihrine bağışıklığım olduğunu fark ettiği anda bulutlu gözlerinin derinliklerinde panik ve kuşku belirdi. "İradesi hâlâ kendi kontrolünde."

Rook dişlerini göstererek gülümsedi ama aslında bu bir gülümseme değildi, o kadar öfkeli görünüyordu ki nefesim kesilmişti. "Evet. Şimdi gel ve benimle savaş, yapabilirsen tabii."

Derin bir nefes alındı. Ardından taht odasında bir patlama oldu.

Ninova

Dört bir yandan çığlık atan kuzgunlar içeriye girdi, içeriyi öyle tıka basa doldurmuşlardı ki salon gece yarısı karanlığına boğmuşlardı. Etrafta uçuşmaları sağır edici bir gök gürültüsü gibiydi, Alder'ın itiraz dolu kükremesini ve perilerin hayretle haykırışlarını bastırıyordu. Yüzüme kötü kokulu bir darbe aldım. Etrafta saman tozu gibi uçuşan tüyler yüzünden öksürdüm, yalnızca Rook'un kolunun sıcaklığı bana hâlâ orada olduğuna dair güvence veriyordu. Çırpılan kanatlar arasında etrafımda yaşanan kaosu parça parça görebiliyordum. Balkonlardan birindeki bir kadının kafasına bir kuzgun pençeleriyle saldırmış ancak kadının zarif şapkasına takılmıştı. Bir başka kadın aynı anda gagalayan bir düzine kuzgun yüzünden yere yuvarlanmıştı. Periler merdivenlere akın ediyor, beyhude bir çabayla saldırılardan kaçmaya çalışırken birbirlerinin ayaklarına ve elbiselerine bastıkları için aralarında kavga çıkıyordu. Sarışın bir kız (*Lark mıydı o?*) bir adamın bacağına tekme atarken pis pis sırıtıyordu, ardından onayımı almak ister gibi bana döndü.

Etrafa peri kanı akıyordu. Alev çiçeklerinin etrafa yayılan iç bayıltıcı kokusu beni bunaltmıştı ve dünya bir kanat girdabıyla dönüp dururken dengemi korumakta zorlanıyordum.

Karanlıktan devasa bir figür yükseldi. Çatal boynuzları kuzgunları kırıp geçirdi, kemikleri kırılmış bedenlerini etrafa fırlattı. Rook beni baronun toynaklarından korumak için hızla döndü. Aynı anda soğuk bir çift el kollarımı yakaladı ve beni hızlıca en yakın ağaca doğru çekerek Rook'tan uzaklaştırdı.

"Debelenmeyi kes," dedi Lark kulağıma. "Bazılarımız sana yardım etmek için buradayız."

Lark'ın bileğini sertçe tuttum. "Rook'un kılıcı yok!"

"Kılıç mı?" deyip sırıttı. "Niye bir kılıca ihtiyacı olsun ki?"

Görünüşe göre ihtiyacı yoktu. Rook baronun altında bir dansçı gibi eğilip dönüyordu, sonra birden sol elini yukarıya

Ninova

kaldırıp baronun göğsüne sapladı. Baron birden durdu, tüm vücudu titremeye başladı. Önce burnundan, sonra ağzından ve gözlerinden güz sarmaşığı fışkırdı ve budama sanatından nasibini almış kocaman bir ağaçmış gibi baronun vücudunu hızla sardı. Rook sertçe çekip elini çıkardı, göz açıp kapayıncaya kadar baronun kadim kahverengi kafatasını ezip bir kenara fırlattı. Kabanını savurup dökülen ağaç kabuğu şelalesinden zarif bir adımla uzaklaştı. Lark'a ve bana bir bakış atıp durumumuzu değerlendirdi. Kuzgunlar artık parlak gözleriyle süslenmiş mat siyah bir duvar örerek üçümüzün etrafında daire çiziyordu, bir fırtınanın merkezinde duruyorduk adeta. İkinci bir baron duvarı yarıp geçtiğinde Rook'un arkası dönüktü.

Ona seslendim ama baronun geldiğini çoktan sezmişti. Tek bir akıcı hamlede dizlerinin üzerine çöktü, avucunu yere yapıştırdı ve onu tamamen sarmak için çoktan yükselen tüy girdabını karşıladı. Baronun çatal boynuzları boş havada ıslık çalarak hamle yaptı ama yükselen mor gözlü kuzgunu ıskaladı. Rook kasırganın içinde gözden kayboldu ve birbirinden ayırt edilemeyen bir kuş sürüsünün bir parçası oldu. Ardından tavanın yakınında sürüden ayrıldı, aşağıya doğru eğim kazandı, çarpık bacaklarını uzattı ve avına doğru dalışa geçen bir şahinmişçesine barona doğru ok gibi atıldı. Bir kez daha gözden kaybolmuştu. Bu kez nereye gitmiş olabileceğine dair en ufak bir işaret aradım ve cevap için pek fazla beklemem gerekmedi. Baron önce bir tarafa, ardından diğer tarafa doğru yattı, tökezleyen toynakları türdeşinin çürümüş parçalarını eziyordu ve sonra öyle bir yere düştü ki yer sarsıldı ve yerde yuvarlanıp uzaklaşan bitki parçaları şelalesine dönüşerek bertaraf oldu.

Rook baronun kalıntıları arasından insan formunda yükselip kıyafetinin kollarını silkeledi.

"Gerçekten parmağını kopardı mı?" Lark'ın sesinde ürkütücü derecede neşeli bir ton vardı. "Kopardı, değil mi! Daha önce kimsenin böyle bir şey yaptığını duymamıştım. Kalıcı bir

Ninova

şey çünkü bu, anlarsın ya... Sahte cazibesi bunu gizlemeyecek. Gücünü de uzun süre koruyamayacak."

Yutkundum. "Peki... Alder Kralı'yla savaşamaz mı?"

Bir boru sesi yeri sarstı ve ayakkabılarımdan yukarıya doğru bir titreşim yaydı. Zaman durdu. En azından ilk etapta öyle hissettirdi ancak sonra Rook geriye doğru bir adım attı, ben de karıncalanan ellerimden birini sırf yapabileceğimi görmek için yavaşça yukarı kaldırdım. Üzerimizde daire çizen kuzgunlar uçuşlarının ortasında, havada donakalmışlardı, gözlerini bile kırpmıyorlardı. Tek bir tüy bile kıpırdamıyordu. Boru sesi yeniden duyuldu. Ardından kuzgunlar kırılgan camdan yapılmışlar gibi çatlayıp parça parça yere döküldü, ayaklarımızın dibine düşüp obsidyen seli gibi yere yayıldı.

Alder Kralı platformunun üzerinde ayağa kalkmıştı. Vücudunu saran sarmaşıklar kayıp düşmüştü; hâlâ tahtın arka tarafına doğru sürünerek uzaklaşıyorlardı. Kral aşağıya doğru bir adım attı. Bir adım daha. Her bir adımı vücudundan bir toz bulutu kaldırıyor, kral aşağıya inerken yüzlerce yılın ağırlığını üzerinden atıyor, yıllardır üzerinde olan örtü omuzlarından kayıp düşüyordu sanki. Etrafında koyu, antika altın renginde şeritler olan zümrüt yeşili kıyafeti yavaş yavaş açığa çıkıyordu. Sık küllü sakalı, tıpkı antik zamanlardan bir savaşçı kralın sakalı gibi yer yer örülmüş, altın sarısı tokalarla tutturulmuştu ve parmağında mühür yüzüğü parlıyordu. Gür kaşları gözlerini gölgeliyor, yalnızca yaz topraklarındaki oymalardan hatırladığım sivri burnu ve acımasız görünen yarık ağzı göze çarpıyordu. Sahte cazibesinin kusuru neredeydi? Bir kusuru yoktu.

Etrafımızdaki diğer periler, bir pandomim gösterisindeki aktörlermişçesine çeşitli tuhaf davranışlarda bulunurken son hareketlerinin ortasında donakalmak suretiyle kavga etmeyi kesmişlerdi. Kaç tanesinin sadece kuzgunlarla değil, aynı zamanda birbirleriyle savaşıyor gibi göründüklerini fark edince biraz şaşırmıştım. Bazıları bizim tarafımızda mıydı yoksa bir-

Ninova

birlerinin ayaklarına basmalarının yol açtığı şiddet bulaşıcı bir hale mi gelmişti, bilemiyordum. Etraflarında dökülen kanlarının yarattığı çiçek açan sarmaşıklar ve yosunlar büyürken sinip pençelerini birbirlerinin boğazına geçirmiş halde donakalmışlardı.

Rook hareket etmedi. Sırtı dikti ve yüzünde okunmaz bir ifade vardı. Kalbim boğazımda atarken Lark'a bakma fırsatı buldum ve başımı çevirirken görüşümün bulanıklaşması hiç hoşuma gitmedi; hikâye kitaplarındaki genç kızlar gibi baygınlık geçirmenin sırası değildi. Lark da kocaman açılmış, hipnotize olmuş gibi donuklaşmış gözleriyle Alder Kralı'na bakarken donakalmıştı.

Kral aşağıya doğru bir adım daha atınca gözümün kenarında belirdi, işte o zaman boyutunu anladım. Onun kusuru boyutuydu. Diğer perilerin üzerinde insanüstü boyutuyla dikiliyordu, kafası Rook'un boyundan bile uzundu.

Lark nihayet soruma cevap verdi. Büyük bir çabayla ciğerlerini sıkıp nefesini verirken sabit duran dudakları arasından çıkarmış gibi güçlükle duyulabilen bir sesle, "Hayır," dedi. "Kimse savaşamaz."

"Neden tahtıma oturduğumu ve bir çağ boyunca kalkmadığımı hatırlıyorum artık." Alder Kralı'nın sesi ufukta çakan şimşekler gibi yankılandı. Hava gitgide ağırlaştı ve kollarımdaki tüyler diken diken ve kaskatı olana kadar gizli bir güçle çatırdadı. "Ağız kavganızdan bıktım. Küçük hayatlarınız beni yordu. Şarap... nakış işlemeleri... önemsiz önemsiz şeyler... Neden? Bir avuç toprak için komşunuzun gözünü oyabiliyorsunuz. Oysa etrafınız toprak dolu. Koca dünya topraktan oluşuyor ve her şey toprağa geri dönüyor. Topraktan başka bir gerçek yok."

Bir an için gözlerinde korku gördüğümü zannettim ama yanılmış olmalıydım. Bu varlık korku nedir bilmiyor olmalıydı. Başımı dik tutmak için çaba sarf ederken onun hiçbir şey

Ninova

hissetmediğini düşünüyordum. Siyah noktalar, görüşüme sivrisinekler gibi üşüşüyordu.

"Şimdiyse İyi Kanun ihlal edildi ve adil bir ceza vermekte başarısız oldunuz. Buradakinin... ve şuradakinin... hâlâ hayatta olmasının sebebi ne? Ölümlünün ne yaptığının bir önemi yok. Ben..." dedi, "ikisinin de suratını görmek istemiyorum."

Neredeyse merdivenlerin dibine ulaşmıştı. Keskin ozon tadını yuttum ve beceriksizce Rook'la aramdaki bağı bulmaya ve paylaştığımız sessizlikte ona *bağırmaya* çalıştım.

Rook ayaklarının altındaki halı çekilmiş gibi sendeledi. Ardından başını iki yana salladı ve korktuğum gibi Alder Kralı'na çarpık gülümsemesiyle baktı. Öyle vahşice gülümsüyordu ki büyüleyici olduğu söylenemezdi. "Ne beklenmedik bir tesadüf," dedi Rook. "İtiraf etmeliyim ki ikimiz de senin yüzünü görmek istemiyoruz. Bu şartlar altında buradan ayrılmamız en iyisi bence." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve eğilerek selam verdi. "İyi günler."

Alder Kralı'nın mecburen selamına karşılık vermesi Rook'un yüzündeki karanlık ifadeyi sildi.

"Çabuk, yanıma gel," dedi Rook bana dönerek ve yaralı olmayan elini uzattı. Lark beni kaldırırken bir yaprak dalgası Rook'a çarptı ve Lark beni toynaklarıyla yeri döven bir atın sırtına oturttu, ben de hemen kollarımı atın boynuna doladım. Beni kemiklerime kadar sarsan bir sarsıntıyla öne atıldık. Atın güçlü kasları yanağımın altında öbek öbek hareket ediyordu. Yeri döven toynaklarının etrafa saçtığı taş parçalarından kaçınmaya çalışan ve şaşkınlıkla haykıran yüzlerin yanından hızla geçiyorduk. Bu taş parçaları bacaklarıma çarpıyor, soğuk iğneler batıyormuş gibi hissettirse de canım acımıyordu. Bacağımın kanayıp kanamadığını merak ettim.

Tıkırtılar çıkararak merdivenlerden yukarıya çıktık, çok küçük adımlarla ilerlerken Rook'un omuzları yükselip alçalıyor-

Ninova

du. Aynaya benzeyen su perdesi gitgide yaklaşıyor, gümüşi dalgalarında Rook'un taarruzunu ve benim ona tutunmuş solgun silüetimi yansıtıyordu. Rook onun içine atlayacaktı. Kendimi olacaklara olabildiğince hazırladım.

Yarı bilinçli bir şekilde, "Planın *bu* muydu? Ah, Rook," diye mırıldandım onun sıcak, kaba yelesine doğru. Yapmak üzere olduğu şey, diğerlerinin yapmasını bekleyeceği en son şeydi. "Kaçıyorsun."

Ninova

Yirmi Bir

Yaz sarayından göz açıp kapayıncaya kadar kaçmıştık. Saçlarımdan sırtıma doğru dökülen suyun yarattığı şok, Rook'un yelesine tutunmama yetecek kadar aklımı başıma getirmişti. Düşüncelerim bilinç düzeyine çıkıp iniyor, zihnim yüzeyde kalabilmek için çırpınıyordu.

Kaçışımızın başlangıcında bir noktada Hemlock'un soğuk sesi, yarı ölü çam ağaçlarıyla çevrili loş ışıklı bir derede peşimizden gelmişti. Çıplak alt dalları, beni Rook'un sırtından almak istiyormuş gibi dere yatağına doğru uzanan bu eğik ağaçlar karşısında korkudan iyice sinmiştim.

"Ah, geri gelin ama!" diye seslenmişti Hemlock. "Onu alt etmeye çalışabiliriz, siz ve ben. Hâlâ bir şansımız olabilir. Peşinizde zaten, biliyorsunuz. Nasıl bir savaş olur, bir düşünsenize!"

Ardından gece vakti o aldatıcı, buyurgan boru sesi duyuldu. Uzaklarda tazılar uludu. Rook'un toynaklarının altında ezilen çam iğnelerinden keskin çam reçinesi kokusu yükseldi ve Rook'un inanılmaz hızı biraz olsun yavaşlamadı.

"Lütfen!" diye bağırdı Hemlock. "Onu yüzüstü bıraktım. Tazılarını peşime taktı. Lütfen... lütfen... lütfen ama..."

Hemlock'un çığlıkları benimle birlikte karanlığa daldı.

Bilincimin tamamen yerine geldiği bir sonraki anda, evimizin eşiğinde duran Emma, parmak eklemlerini beyazlatacak kadar sıkı tuttuğu tavayı Rook'un kafasına geçirmek üzereydi.

"Kimsin ya da neden buradasın, umurumda bile değil!" diye bağırdı. "*Hemen* onu yere indir ve buradan *defol git*."

Ninova

"Hanımefendi, ben..."

"Kaç tane adamın bağırsaklarını vücuduna geri soktuğumu bilmek ister misin? Peri ya da insan olman hiç fark etmez, bir şekilde hakkından gelirim senin."

Konuşmaya çalıştım ama boğazım o kadar kurumuştu ki resmen dilim damağıma yapışmıştı. Tek yapabildiğim öğürmeye benzer bir ses çıkarmaktı.

"Isobel!" diye haykırdı Rook ve Emma aynı anda.

Öksürdüm, ardından gelen mide bulantısıyla ağzım tükürük doldu. "Sorun yok. Ona vurma. O..." mide bulandırıcı bir öksürükten sonra, "bana yardım ediyor," dedim.

Dudaklarını germiş olan Emma, kaygısına rağmen tavayı indirdi. "Onu içeriye getir ve kanepeye yatır. Sonra da bir açıklama yap lütfen, neden az önce bir at olduğundan başlayabilirsin mesela."

Rook beni mutfaktan içeriye taşırken duvarlar çılgınca eğiliyor, salona çıkan koridor mis gibi bezir yağı kokuyordu, dekorların şekilleri bile karanlıkta tanıdık geliyordu. Yuvam. Yuvama dönmüştüm. Kalbimde gitgide büyüyen bir acı hissettim. Yeniden burada olmayı beklemiyordum, öleceğimi ve bir daha geri dönemeyeceğimi düşünüyordum. Rook beni kanepeye yatırdığında gözlerimden sıcak yaşlar boşaldı. Söyleyeceğim daha önemli başka şeyler vardı ama duyduğum acınası rahatlama beynimi ele geçirmişti ve boğuk bir iniltiyle tek söyleyebildiğim, "Emma," oldu.

Emma, Rook'u kenara itince Rook kanepenin ayak ucuna çekilmesinin daha iyi olacağını anladı ve orada azarlanmış küçük bir çocuk gibi dikildi. Emma kolunu sırtım ile kanepenin yastıkları arasına sokup beni kendine çekti. Ona güçsüz bir şekilde sarıldım ve omzunda ağlamaya başladım.

Ninova

"Ah, Bell, *kıyafetlerin* nerede? Neden her yere gül yaprakları saçan bir elbise giyiyorsun? Bir yerin incindi mi? Canını yaktılar mı?"

"İyiyim," diye zırıldadım Emma'nın geceliğine doğru, bunu doğru olduğu için değil, doğru olmasını istediğim için söylemiştim.

Sonunda zırıldamam azalıp sarsıcı hıçkırıklara dönüşünce Emma beni geri yatırdı. Karanlıkta Emma'nın omzunda yarattığım geniş ıslak alanı göremediğime memnundum. "Gidip biraz su ve bir fener alacağım. Sen," diye ekledi bakışlarıyla Rook'u işaret ederek, "uslu dur."

"Ah, tamam, hanımefendi," dedi.

Emma odadan çıkar çıkmaz Rook önümde bitti ve ıslak parmaklarımı ellerine aldı. Acıyla tıslayıp sol elini geri çekti ve yarasını örtmek için el yordamıyla bir mendil aradı. Yanağına dokunduğumda durdu, gölgelerin arasında yüzüme bakan gözlerinde anlamlı bir parıltı vardı. Teninin bu kadar sıcak hissettirmesine hayret etmiştim ki bu, benim gerçekten çok üşüdüğümü gösteriyordu.

"Isobel," dedi. "İyi misin? Gerçekten?"

Sorusunu değerlendirdim. Kıpırdamadan yatıyor olsam da vücudumdaki tüm kaslar büyük bir eforla kasılıyordu. Kalp atışlarım beni hafifçe sarsıyor, bundan dolayı kulağım başımı koyduğum yastıkların üzerinden ritmik bir şekilde *fışır fışır* sesi algılıyordu, sanki kurumaktan bir kâğıt gibi hafif ve kırılgan hale gelmiş bir mısır başağı yaprağıydım.

"Bilmiyorum. Ya sen?" diye fısıldadım.

Başını aşağı yukarı sallayacak oldu ama durdu, hareketini tamamlayamadı. Bir daha asla iyi olmayacağımızı bilmemize rağmen birbirimize bu soruyu sormamız ne kadar aptalcaydı. Yine de bu karanlık kozaya ve yorgunluğuma sarınmış bir şekilde kanepemin neredeyse rahatsız edici derecede sert brokar

Ninova

kumaşının üzerinde dinlenirken, başımıza gelen hiçbir şeyin gerçek olmadığına dair tuhaf bir hisse kapılmıştım. Güz toprakları, Tümülüs Lordu, bahar sarayı, Alder Kralı... Hepsi ateşliyken gördüğüm tuhaf bir rüyaymış gibi canlı görünse de yuvamın verdiği somut gerçekliğe kıyasla yaşanması imkânsız geliyordu.

"Beni geri getireceğine söz vermiştin," dedim.

"Keşke daha önce yapabilseydim. Ben..."

Hâlâ elim yanağındayken başparmağımla dudaklarını okşayınca sözünü yarım bıraktı.

"Kendini suçlama," dedim. "Bu kararı beraber verdik. Ama burada kalamayız. Alder Kralı yola çıkmış olmalı, değil mi? Emma ve ikizler tehlikede. Eğer onların başına bir şey gelecek olursa... Mümkün olan en kısa sürede buradan ayrılmalıyız."

"Isobel!" Emma'nın kapının eşiğinde elinde tuttuğu fener, hem benim sözlerimin hem de bizi içinde bulduğu pozisyonun yüzünde yarattığı şok ifadesini gözler önüne seriyordu. "Ne olursa olsun bir daha bu evden ayrılmıyorsun. Duydun mu beni?"

Birdenbire sözleriyle Rook'a saldırmıştı. Rook'un fenerin ışığında açığa çıkan soluksuz, perişan hali Emma'yı duraksatmıştı. Emma gözlerini kıstı. Kısa bir süre öncesine kadar benim de hissettiğim aynı şüpheyi duyuyor olmalıydı; bir perinin kendisini bize bu şekilde sunmasının tek sebebi bizi aldatmak olabilirdi. Kalan en ufak bir sihir kırıntısını bile korumak için bunu yapabileceği kesinlikle aklına gelmezdi.

"Açıkla," dedi sert bir ses tonuyla. "Tüm detaylarıyla."

Rook beni şaşırtarak ayağa kalktı, omuzlarını dikleştirdi ve bir açıklama yaptı. Bazı şeyleri gizledi ki bunu yaptığı için ona içimden sessizce teşekkür ettim ama önemli olan her şeyi söyledi. Rook açıklamasına devam ederken rüyaya benzer trans halinden çıktım. Her sözüyle anılarım çarpıcı bir netlikle geri

Ninova

geliyor, beni gecenin korku dolu anlarından ayıran yetersiz perdede delikler açıyordu. Emma'nın yüzünün rengi attıkça attı, sonunda sert bir ifadeyle oturdu.

Mahcubiyet tenimi sıcak ve soğuk dalgalar halinde karıncalandırıyor, göğsümdeki sıkı başkaldırı düğümüyle savaşıyordu. Bana bir sonraki bakışında Emma'nın yüzünde yargılayıcı, daha da kötüsü hayal kırıklığı içeren bir ifade görme düşüncesi, içimde iç dünyama kapanma ve bir daha asla dış dünyayla yüzleşmeme isteği uyandırıyordu. Rook'la birbirimize duyduğumuz aşkın gerçek olduğunu ve bu aşkın her bir umutsuz ve deli dolu ânını yaşamayı hak ettiğimize inandırmamın bir yolu yoktu ve zaten yorgundum, onun ağırlığını bir başarısızlık... bir suç gibi taşımaktan o kadar yorulmuştum ki.

Emma'nın tepkisini beklediğim dakikalar, hayatımın en uzun süren dakikalarıydı. Emma, Rook'un sözünü bölmeden dinlemişti. Rook açıklamasının sonuna gelirken Emma'nın bakışları onun sol eline kaydı ve kaşlarını çattı. Daha önce hiç yaralı bir peri görmemişti. Rook onun kendisini dikkatle inceleyen bakışları karşısında huzursuzca kıpırdandı, hikâyeyi anlatmaya başladığından beri ilk kez bir gerginlik emaresi gösteriyordu. Peri halkı arasında bir prens olsa da o anda son derece genç görünüyor ve bir kızın ailesiyle ilk kez tanışan insan talibi gibi davranıyordu.

Ama genelde bir kızın talibi, kızın ailesine kendisini ve sevdiğini bekleyen ölüm mahkûmiyetinin haberini vermezdi.

"İşte bu yüzden at formunda geldim," diye sözlerini bitirdi, "ve yine bu yüzden çok geçmeden buradan ayrılmalıyız."

Emma bana döndü. Kendimi olacaklara hazırladım ve en kötüsüne hazırladığımı sanıyordum ama yanılıyordum. Yüzündeki o köşeye sıkışmış, çaresizlikten tükenmiş ifadeyi görmeye dayanamadım. Yüzünde ne yargı ne de hayal kırıklığı vardı, tüm bunlar için beni suçlamadığı gerçeğiyse dayanması en zor olanıydı.

Ninova

"Peki ya eve yapılan efsun?" diye sordu.

"O Alder Kralı, Emma," dedim. "Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Emma, Rook'a baktı.

Rook başını eğdi. "Maalesef Isobel haklı. Hiçbir şey Alder Kralı'nı durduramaz."

Birkaç saniyeliğine hiçbirimiz konuşmadık. Emma bir kas krampını geçirmeye çalışıyormuş gibi uyluklarını ileri geri ovalıyordu. Yüzündeki ifade içinden geçenleri az çok açık ediyordu ama o gergin, mükerrer hareket amaçsız çaresizliğinden kaynaklanıyordu ve bunu ben de hissediyordum; tıpkı biri beni bir vagonun içindeyken bir tepenin zirvesinden itmiş gibi gitgide artan mide bulandırıcı bir hızlanma, bayır aşağı yuvarlanma gibi. Bunun geri dönüşü yoktu. Yalnızca düşüyordum ve yere çakılmam kaçınılmazdı.

"Rook, onu eve getirdiğin için teşekkür ederim," dedi nihayet. "Isobel, şunu bilmeni isterim ki seninle gurur duyuyorum. Hemen gitmeyin, lütfen. Buradan çıktığınızda gidebileceğiniz bir yer var mı?"

Rook'la birbirimize baktık. "Öte Dünya'ya gidebiliriz," dedi Rook, cümlesini dikkatli seçmişti. Bu, Emma'ya yaptığı bir iyilikti, başka bir şey değildi. Asla o kadar uzağa ulaşamazdık.

Merdivenin yukarısından sinsi ayak sürüme sesleri geldi. Ardından iki çift çıplak ayak merdivenlerden indi.

Ah, Tanrım. İkizler her şeyi duymuş olmalıydı. Muhtemelen Rook ve ben içeriye girdiğimizden beri gizli gizli dinliyorlardı. Köşeyi yavaşça döndüklerinde kocaman açtıkları gözlerini görünce midem düğüm düğüm oldu. March kapının eşiğinde tereddütte kalmış, gergin bir şekilde elleriyle bacaklarını örten geceliğini iki yandan çekiştirip sıkıyordu. May'in koltuğunun altında kare şeklinde bir obje vardı. Beni yarı ölü halde efsunlu

Ninova

bir balo elbisesi içinde kanepede uzanırken görünce ikisi de adeta taş kesildi.

Kendini ilk toparlayan May oldu. Kaşlarını çatıp Rook'a doğru yürüdü ve taşıdığı şeyi ona attı. Sonra boğazını temizleyip odadaki herkesin dikkatini üzerine topladı.

"Dışarıda oynarken acayip bir yabancı bize bunu verdi." ("*Ne?*" diye haykırdı Emma ayağa fırlarken.) "Bize bunu saklamamızı ve açmamamızı, bunun sen ve Isobel için bir hediye olduğunu söyledi. Biz yine de açmaya çalıştık," diye ekledi gözlerini kısarak, "ama kapağı sıkışmış sanırım."

İçine şapka kurdeleleri koyabileceğiniz türden, bir adamın ön kolunun uzunluğunda ince bir kutuydu ama onun bir şapka kurdelesi kutusu olmadığının gayet farkındaydım, Rook'un kutuyu her an patlayabilirmiş gibi tuttuğunu görmemiş olsaydım bile fark etmezdi. Midem huzursuzlukla çalkalanıyordu.

May bana bir bakış attı, aldırmıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. Sonra cesaretini toplayıp içini döktü: "Senden nefret ediyorum."

"May..."

Ellerini yumruk yapmıştı. "Sakın özür dileme çünkü bu, fikrimi değiştirmeyecek!"

Söylediklerinde ciddi olmadığını biliyordum. Kafası karışmıştı, kendisini ihanete uğramış gibi hissediyordu, korkuyordu ve durumu kontrol altına alabilmesinin tek yolu bana öfke duymaktı. Ama bunu bilmek, dönüp ayaklarını yere vura vura mutfağa gittiğini gördüğümde kalbimin yerle bir olmasını engelleyemedi. March bana ürkek bir bakış atıp kız kardeşinin peşinden koştu. Emma da alelacele ikizlerin peşinden gitmeden önce bize ***olduğunuz yerde kalın*** anlamına gelen uzun, endişeli bir bakış attı.

Ninova

Tüm bu süreçte Rook'un yüzünde, en sevdiği eşyanın yerinin kendi izni olmadan değiştirildiğini gören bir kedinin mesafeli şaşkınlığı vardı.

Yaşadığı kafa karışıklığı da bardağı taşıran son damla olmuştu. İnsanlığımızı ona tercüme edecek enerjim yoktu. Hissettiğim üzüntü, son savunma hatlarımı da koçbaşıyla kırmıştı. Boğuk bir ses çıkararak ağlama isteğimi bastırmaya çalıştım, öyle yorgundum ki gözlerimin kaşınması ve batması yorgunluktan mıydı, yoksa akmaya çalışan gözyaşlarından mıydı, bilemiyordum.

Rook kanepenin ayak ucuna oturdu. Önce tereddüt ettiyse de sonra kabanını çıkarıp üzerime serdi. Kabanı sıcaktı ve onun kokusunu taşıyordu. Nezaketi karşısında dayanamayıp yine hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Panikle geri çekildi, belli ki işleri benim için daha kötü bir hale getirdiğini düşünüyordu.

"Ah," dedi. Ulaşabildiği en yakın yerim olan ayağıma hafif hafif vurmaya başladı. "Bunun için... özür dilerim." Çaresizlikten ne yapacağını bilemeyip hafif prensvari bir tonla, "Lütfen ağlama artık," diye ekledi.

Faydası yoktu. Tam o sırada rasgele aklıma gelen bir düşünce ıstırabımı körükledi. "Ah, kuzgun broşunu mahvettim!" diye haykırdım boğuk bir sesle. "Çok özür dilerim."

"Eh, sanırım artık ona ihtiyacım olmadığını anladım."

Çünkü bana âşıktı. Ellerimle yüzümü kapattım.

"Isobel, görünüşe göre ben... Ben odadan çıksam mı?"

"Hayır, seninle ilgisi yok." Gözyaşlarımla acınası bir tını kazanan sesim parmaklarımın altında boğuk çıkıyordu. "Ben sadece şu an tam bir insan gibi davranıyorum, tamam mı? Bana on saniye müsaade et."

Derin ve titrek bir nefes alıp ona kadar saydım. Ona gelince ağlamayı kesmiştim. Yani çoğunlukla. Ürpererek nefesimi

Ninova

verdikten sonra elbisemin koluyla yüzümü sildim ki anlaşıldığı üzere bu kötü bir fikirdi çünkü dantel şişmiş göz kapaklarımı adeta zımpara gibi kazımıştı. Kanepenin kenarına oturmak için uzanıp Rook'un yardımını istedim çünkü kendi kendime doğrulup oturabileceğimden emin değildim ve yüzüm kıpkırmızı değilmiş, burnum da akmıyormuş gibi davranmakta kararlıydım.

Yeterliydi. "İşte oldu. Şimdi, şu kutuyu açalım bakalım."

Parmakları kutunun kenarlarını sımsıkı kavradı. Verniği fenerin ışığında parlıyordu. May bir hediye olduğunu söylemişti. En iyi tahminim, bunun İyi Kanun'u ihlal ettiğimiz için ikimize hazırlanmış kötü bir tür şaka olduğuydu. Ama bu da çok anlamlı değildi, değil mi? Kimse ölmüş olması gereken kişilere şaka yapmazdı. Kimse geceden sağ çıkmamızı, hatta geri dönmemizi... benim evime dönmemizi beklemiyordu. Yoksa...

Gadfly.

Bacaklarımdan başlayan ürperti kollarıma ve kafatasıma doğru yayıldı.

Burada benim bilmediğim bir şeyler dönüyordu. Bilmediğim diğer şeyler gibi bunun da hiç hoşuma gitmeyeceğinden emin olmuştum bir anda. Oda gittikçe küçülüyor, tanıdık parçaları kaygı verici bir kargaşa haline geliyordu.

Rook elini kilitli mandalın üzerine götürdü. Kendimi serçe parmağından geriye kalan küçük parçadan gözlerimi kaçırmamaya zorladım. Çoktan sahte cazibesini kullanarak yarasını iyileşmiş gibi göstermişti ve gururunu incitmemek için bu konuyu onunla tartışmayacaktım. Yarası çok acıyor olmalıydı ama daha önce çıkardığı ses dışında acı çektiğini hiç belli etmiyordu.

Parmaklarını şaklattı ve kilit mandalı açıldı. Kutunun içinde siyah kadife bir yastığın üzerinde yeni dövülmüş bir hançer vardı. Bir iğne kadar keskin ucu parıldıyordu.

Ninova

Sormama gerek olmasa da, "Demirden mi?" diye sordum.

"Evet," dedi.

Büyülenmemden dolayı mıydı yoksa birbirimize alıştığımız için miydi emin değildim ama aynı anda aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum. Yeşil Kuyu'nun orada tepemizde dikilen ve bize İyi Kanun'u ihlal etmemizle ilgili kuralları ve ceza almaktan kaçabileceğimiz kısıtlı yolları açıklayan Gadfly'ı düşünmüştük. Rook ona hayatını sona erdirmesi ve benimkini bağışlaması için yalvarmıştı. Gadfly şimdi bile bizimle oyun oynuyordu.

Rook bir kelime daha etmeden kutuyu bana uzattı. Almadım, o yüzden yanımdaki yastığın üzerine koydu. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Aramızda sessiz bir tartışma yaşandı. Bu ikilemi kırmak için derin bir nefes aldığında ne yapacağını anlayıp başımı olumsuz anlamda salladım.

"Hayır," dedim. "Kes şunu."

Oturduğu yerden fırlayıp önümde yere diz çöktü. Hançeri kutudan alıp kendisine çevirdi. Hançer elinin altında öyle kötü sallanıyordu ki çok geçmeden düşürecekti ve onu benim yardımım olmadan kullanamayacağını anlamak benim için züğürt tesellisi oldu. Ancak sahte cazibesi yok olduğunda gerçek halini görmeye hazır değildim. Cildi korkunç derecede solgundu; aşırı büyük gözleri yorgunluk ve acıyla gölgelenmişti. Ter damlaları, yüzündeki kirde lekeler bırakmıştı.

"Beni dinle," dedi boğuk bir sesle. "Bu gece ikimizin de ölmesine gerek yok. Isobel, İyi Kanun'u tek başına ihlal edemezsin. Eğer peri halkı artık hayatta olmadığımı sezerse..."

Hançeri elinden aldım. Daha sonra onunla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu, üzerinde uzandığım yastığı kaldırıp hançeri altına koydum ve sonra ağırlığımı yastığın üzerine verdim. "Aşırı duygusal davranmayı bırak! *Seni evimin salonunda öldürecek değilim!*"

Ninova

Bana gözlerine inanamıyormuş gibi baktı. "Onun üzerine mi oturdun gerçekten?"

"Evet," dedim isyankâr bir şekilde.

"Ama başka bir yolu yok."

Yüzümde son derece acımasız bir ifade olmalıydı çünkü biraz geri çekildi. "Seni öldürdükten sonra hayatıma devam etmenin benim için nasıl bir şey olacağını düşündün mü hiç? Bunun tam tersinin olduğunu hayal etsene!"

Duraksadı, midesi kalkmış gibi görünüyordu.

"İşte tam olarak bundan bahsediyorum!"

"Hayır... Evet... Haklısın. Bunu senden istememeliydim." Gözleri koridora kaydı. Emma. Ciğerlerim bir mengeneyle sıkılarak içindeki hava boşaltılıyormuş gibi hissettim. Eğer Rook, Emma'dan bunu isteyecek olursa Emma beni kurtarmak için onu kesinlikle öldürürdü, geçmişte gücü yetseydi kız kardeşini kurtarmak için o peri yaratığını da öldürürdü. Peri halkı yüzünden bir aile ferdinin daha ölmesine izin vermezdi.

Nabzım kulaklarımda zonkluyordu. Artık kanepenin yastıklarını ya da yüzümde kurumaya yüz tutan gözyaşlarımı hissetmiyordum. Hikâyelerde prenslerinin ölüm haberini alan genç kızlar zehir içiyor ve yüksek kulelerden aşağıya atlıyordu. Ama ben onlardan biri değildim. Hâlâ yaşamak istiyordum, doğrusu Rook'la tanışmadan önce on yedi yılımı mükemmel derecede üretken bir şekilde geçirmiştim. Beni seven ve bana ihtiyaç duyan bir ailem vardı. Emma'dan ve ikizlerden benim kaybım yüzünden ıstırap çekmelerini isteyemezdim. Eğer tek seçeneğimiz buysa... Yapmak zorunda olduğumuz şey buysa... Ama bunu kabul edemezdim; onun gittiğini düşününce içim acıyordu, içinde boğulmaktan korktuğum için yüzleşemediğim kocaman bir boşluğa düşecek gibi oluyordum.

Parmakları bir tutam saçımı kulağımın arkasına iliştirdi. "Bir ölümlünün hayata gözlerini yumması gibi olmayacak,"

Ninova

dedi. "Sen şahit oldun zaten. Geride bedenim kalmayacak. Belki bir ağaç kalır. Mutfağının dışındaki o absürt küçük meşe ağacından daha büyük bir ağaç olur ama."

Kendimi tutamayıp bir kahkaha patlattım. "Gösterişçi seni."

"Evet." Yarım yamalak gülümsedi. "Daima."

Eğilip hançeri yastığın altından aldım. Gözlerimi kapattım, hançeri öyle sıkı tutuyordum ki neredeyse kendi canımı acıtacaktım. Belki şu andan bir iki yıl sonraki bir versiyonumu hayal ettim. Hayalimde tepeden yukarıya, evime yürüyordum. Hâlâ yas tutsam da durumum her geçen gün biraz daha iyiye gidiyordu. Zihnimde March ile May mutfak kapısından fırlıyor ve bacaklarıma... hayır, belime sarılıyordu, sonuçta bu süreçte boyları uzamış olurdu. Devasa bir ağaç evimizin çatısının yarısını yıl boyunca kırmızıya boyayan yapraklar döküyor, kibrinden çatı oluklarımızın durumunu umursamadığını gösteriyordu. Mavi gökyüzünü bulutlar süslemişti. Sıcaklık bunaltıcıydı. Çekirgeler insanın beynini uyuşturan kesintisiz vızıltısına devam ediyordu.

Bu hayali geri teptim. Hayır. Bizim kaybettiğimiz ve Alder Kralı'nın kazandığı, hiçbir şeyin asla değişmediği ve bunun kanıtını her gün etrafımda gördüğüm bu dünyayı kabul edemezdim.

Avucumun içi acıyordu. Gözlerimi kırpıştırdım ve gözlerim kırmızı elbisemin üzerindeki gümüşi hançere odaklandı, yüzeyine vuran ışık tıpkı suda olduğu gibi dalgalanıyordu. İlk defa bana ne verildiğini ve ne yapabileceğimi gerçek anlamda anlamıştım. Daha ziyade *hançerin* ne yapabileceğini. Çünkü kazandığım bu anlayışla bir karar verdim.

Hançer bir periyi öldürecekti.

Sadece bu peri, Gadfly'ın düşündüğü kişi olmayacaktı.

Ninova

Yirmi İki

"Bana lâl taşı rengini getir. Bir de çivit mavisi lütfen. May, şu anda benimle konuşmadığını biliyorum ama yine de bir şeyler taşıyabilirsin, değil mi? Emma, ben çalışırken kolumu dayayabileceğim bir şey bulabilir misin acaba? Rook, o bir boya paleti değil, servis tepsisi. Ah... neyse boş ver, getir buraya. Sanırım işimi görür."

Salonum faaliyetle çalkalanıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştığım anda olduğum yere yığılıyordum, bu yüzden taht niyetine kanepeye oturtulmuştum, bir düzine yastıkla desteklenmiştim ve herkes elim ayağım olmak için hazırda bekliyordu, gerçi onlara verdiğim görevlerin hepsinin bizzat yapmayı tercih ettiğim şeyler olmamasını tercih ederdim. Takdir etmem gerekirse, hiçbiri çılgınca fikrim konusunda benimle tartışmaya kalkışmamıştı. Emma ve Rook gözlerimdeki parıltıyı görünce ansızın birbirlerine bakmışlar ve fırçalarımı almaya koyulmuşlardı.

Daha önce hiç böyle bir eser yapmamıştım. Öncelikle taslak çizecek vaktim yoktu. Sabah ışığı çoktan odayı ele geçirmişti, bezir yağı kavanozumu parlatıyor ve duvar kâğıdına pembe bir dikdörtgen yansıtıyordu. Omzumun üzerinden bakmamaya karar vermiştim çünkü bir başladım mı durmak bilmiyordum ancak Emma sık sık pencereyi kontrol ediyordu ve nefesi kesilip elindeki yastığı yere düşürmesi uzun sürmemişti.

"Ne gördün?" diye sordum.

"Hiçbir şey." Yastığı dirseğimin altına yerleştirmek için acele etti. "Sinirlerime yenik düştüm." Düpedüz yalan söylemişti... Emma birisi kafasının yanında zil çalarken bile ölümcül kimyasallarla bir karışım yapabilirdi.

Ninova

May parmaklarının ucunda durup baktı. "Tarlada koşturan bir şey var," dedi sözüm ona kayıtsız bir ses tonuyla. Korkmadığını göstermek için abartılı bir şekilde omuz silkti ancak tir tir titrediğini odanın karşısından bile görebiliyordum. "İddiaya girerim Alder Kralı'dır ve sen tam bir *aptal* olduğundan seni öldürmek ve yemek için buraya gelmiştir."

Emma bir başka yastığı alıp ayağa kalktı. "May, ablanla böyle konuşma!"

"Eh, doğru ama!"

"Alder Kralı henüz gelmedi," diye teskin etti Rook beni. "O sadece bir tazı ve evine giremez, başka bir peri yaratığı ya da peşlerinden gelen periler de giremez."

Nefesimi kontrol altında tutmaya ve kendimi rahatlatmaya çalıştım. Elimde sımsıkı tuttuğum fırça parmaklarımda kanı çekilmiş çukurlar yaratmıştı. "Neden?" diye sordum ailemin duymayacağını umduğum kadar kısık bir sesle. "Efsun kimsenin içeriye girmesini engellemiyor ki."

Gözleri parladı. "Çünkü onlara izin vermem." Pencereye şöyle bir bakış attı, ardından koridora döndü.

"Rook," dedim onu durdurup. "Teşekkür ederim. Dikkatli ol."

Ona sadece yapmak üzere olduğu şey için teşekkür etmemiştim. Bana güvendiği ve inandığı için teşekkür etmiştim. Hançeri bir kenara kaldırmak onun için kolay olmamıştı.

Yanımdan ayrılmadan önce başını sertçe aşağı yukarı salladı. Mutfağın kapısı arkasından kapandı. Kendimi içimi kemiren korkularımı rafa kaldırmaya zorlayıp tuvalime odaklandım ve dokulu yüzeyinde akıp geçen boyada, bir darbenin sonuna geldiğimde fırçanın kuru kıllarının çıkardığı sessiz sürtünme sesinde kendimi kaybettim. Arka planı köşelerde koyu kahverengi ile merkezde parlak altın sarısı olacak şekilde renkleri

Ninova

karıştırarak hazırlamıştım, merkezdeki ışıltılı altın sarısı figürün dış hatlarını bir ışık huzmesiyle ön plana çıkaracaktı. Her şey bu portreye bağlıydı. O güne dek imza attığım en iyi eser olmalıydı, üstüne üstlük onu tek bir sabah vaktinde en az gösterişli yöntemimle (ıslak boya üstüne ıslak boya kullanarak) yapmalıydım çünkü boyaların kurumasını bekleyecek vaktim yoktu. Gözlerim açık tutmaya çalışmaktan yanıyor, fırçam on kiloymuş gibi hissettiriyordu. Ama her bir fırça darbesiyle tablom hayat buluyordu.

Çok geçmeden kendimi işime etrafımda olup bitenlerin farkına varamayacak kadar kaptırmıştım. Dünya Zanaatımdan ibaretti. Tıpkı eski bir denizcinin dünya haritası gibi, tuvalimin düz yüzeyinin ötesinde hiçbir şey yoktu. Ama sonra dışarıdan ani bir gürültü geldi ve şövalemin yanındaki sehpanın üzerindeki cam kapları titretti ve beni yerimden sıçratarak ışığa, sese ve gerçek hayatın curcunasına geri getirdi.

Sersemlemiş bir şekilde gözlerimi kırpıştırarak başımı çevirdiğimde Emma ile ikizlerin pencereye yapıştığını gördüm. Emma odanın karşısındaki güney penceresindeydi; March ile May'in kanepenin üzerine çıkıp beni aralarına aldıklarını fark etmemiştim.

"Onu ikiye ayırdı!" diye bağırdı May neşeyle.

March zıplayıp dizlerinin üzerine oturdu.

Omzumun üzerinden baktım. Kocaman dikenli sarmaşıklar kıvrılarak ve birbirlerine dolanarak evimizin etrafını sarmıştı, her biri bir meşe ağacından daha uzun ve daha kalındı, bahçemize koyu gölgeler düşürmüşlerdi. Ben izlerken sarmaşık dallarından biri beyaz bir silüeti, bir tazıyı yakalayıp buğday tarlasına fırlattı, o kadar uzağa uçmuştu ki tam olarak nereye düştüğünü görememiştim. Çimensiz kümes bahçemize düşen çok daha büyük bir peri yaratığının kalıntıları depreme benzer sarsıntıyı açıklıyordu. Bu kaotik ortamda gözlerim Rook'u ara-

Ninova

dı. En son bu boyutta dikenler yarattığında Tümülüs Lordu tarafından ağır bir şekilde yaralanmıştı. *Bu denli* pervasızca zafer kazanmak için kendini ne kadar kötü yaralamıştı acaba? Onu hiçbir yerde göremiyordum. Ayrıca ikna edici bir ölüm arzusuyla motive olduğundan sadece şüphelenmiyordum, bundan emindim. Omuzlarımdan başlayan bir ürperti kollarımdan aşağıya inerek tüm vücudumu ele geçiren bir titreme yarattı. Tenim gerilmişti, zihnimde diğer tüm düşüncelerimi bastıran bir beyaz gürültü başlamıştı.

March tarlanın üzerinde uçan bir başka tazıyı görünce coşkuyla anlaşılmaz şeyler söyledi. En azından ikizlerin tepkisi, bugünü tek parça halinde atlatabilirsek Rook'u sevmeleri için pek fazla uğraşmam gerekmeyeceğini gösteriyordu.

Onların bunu izlemesine engel olmamız gerekmez mi? diye sordum Emma'ya, çıldırmak üzereymişim gibi bakarak.

Emma da bana aynı şekilde bakıp şöyle söyledi: *Ah, inan bana, bunu çoktan denedim.*

Dışarıdan gıcırtılı ve homurtulu bir gürültü geldi. Dikkatimi yeniden pencereye verdim. Dikenli sarmaşıklar yerden yukarıya doğru donmaya başlamıştı, son derece sivri filizleri katılaşırken keskin açılar kazanarak zikzak çiziyor ve aşılmaz görünen sık bir çalılık yaratıyordu. Vertigo midemi çalkaladı. Bahçeyi arama çabalarıma bir son verip onun yerine iç dünyama, büyülenmemin aramızda yarattığı bağa odaklandım. Rook'un başına bir şey gelseydi mutlaka tepkisini hissederdim. Sarmaşıklar ölmemişti, sadece hareket etmeyi kesmişti. Dışarıda her ne oluyorsa, Rook bunu kasıtlı olarak yapmıştı... değil mi?

Mutfak kapısı çarpılıp açıldı ve koridorda sert bot sesleri duyuldu, uzun adımlarından gelen kişinin Rook olduğunu anlamıştım. Gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım ve üzerime

Ninova

sersemletici bir rahatlama hissinin yayıldığını duyumsadım. Ancak kendimi bu hisse kaptıracak fırsatım olmadı.

Rook odaya girer girmez, "Geliyor," dedi. "Çok az vaktimiz kaldı."

Göğsü kuvvetle inip kalkıyordu ve saçları öyle bir dağılmıştı ki bir fırtınanın ortasında kalmış gibi görünüyordu. Kollarından birini yukarıya sıyırmıştı ve ön kolunun üzerine mutfağımızdan aldığı bir bulaşık bezini beceriksizce bağlamıştı. Bunun olası sonuçlarını düşünmemeye çalıştım... Daha önce hiç yaralarını sarması gerekmemişti. Belki de evin içini akan kanıyla batırmak istememişti.

Emma'yla salonda birbirimize kederli bir bakış attık.

"İkizleri bodruma götürebilir misin?" diye sordum.

Bu birbirimizi son kez canlı görüşümüz olabilirdi. Bunu bildiği için güneşe bakar gibi bakışlarını üzerimden ayıramıyordu. Beni büyüteceğine ve güvende olmamı sağlayacağına yemin etmişti, oysa şimdi hayatımızı daha önce bir kez mahvetmiş olan güce karşı beni kaybetme riskiyle karşı karşıyaydı. Birdenbire, beni kaybederse kendini tekrar toplayabilecek gücü olup olmadığını bilmediğini çok net anladım. O anda yer değiştirip duran iki Emma vardı karşımda; beni büyüten Emma ve benden gizlenen, daha önce pek fazla karşılaşmadığım Emma. Ben büyüdükçe tanıma şansını hiçbir zaman elde edemeyebileceğim bir Emma.

Büyü bozuldu.

"Ablanızı duydunuz," dedi Emma sert olduğu kadar bitkin bir sesle. Yanımıza gelip March'ı aldı. May de boyun eğip kanepeden kayarak indi. İkizlerin ikisi de beni tereddütle izliyordu. Tekrar ağlamaya başlayamazdım. Hiç sırası değildi.

"Hepinizi çok seviyorum, öğle yemeğine kadar işim bitmiş olur," dedim *meşgul bir mükemmeliyetçi* olan halimi olabilecek

Ninova

en iyi şekilde taklit ederek. May ağzını açtığında konuşmasına fırsat vermedim: "May, benden nefret etmediğini biliyorum." Ona bunu söyleme fırsatı verseydim, karşısında soğukkanlılığımı koruyamazdım. "Hadi, acele edin."

Gitmeden önce Emma başıma bir öpücük kondurdu. Çenemi gerip başımı tavana kaldırarak bekledim ve ayak seslerinin uzaklaşıp merdivenden aşağıya yöneldiğini duyana kadar gözyaşlarımı tuttum. Burnumu tekrar tekrar çekip bileklerimle gözlerimin yaşını sildim ve boya fırçamı vermilyon ve kurşunkalay sarısı karışımına batırıp işe geri döndüm. Son dokunuşları yapıyordum artık. Tuvalde gözüme çarpan bir elin parmakları kadar kusur vardı: biraz daha fazla mor ışık yansıtmam gereken bir parça gölge, boyut katmak için biraz daha vurgulamam gereken bir taç gibi. Ama hepsini düzeltecek kadar vaktim yoktu. En önemli kısmı bitirdiğimi söyledim kendime.

Rook yanımda durmak için geldiğinde kumaş hışırtıları duydum. Yaptığım çalışmayı incelerken üzerine derin bir sessizlik çöktü. Bu sessizlik bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Biraz duraksadıktan sonra fırçamı yerine koydum. Özgüven içimde sakince ve emin bir şekilde dalga dalga yükseliyor, tüm şüphe boşluklarını dolduruyordu.

Zanaatım hakikatin ta kendisiydi.

Öfkeyle yükselen pes bir boru sesi pencere camlarını zangırdattı. Dışarıda bir kristal parçalandığında gün ışığı atılmış oklar gibi salona sızmıştı; anlaşılan o ki dikenler Alder Kralı'na saplanmıştı. Şarap kadar sarhoş edici ve baş döndürücü bir neşeyle Rook'a bakıp gülümsedim.

Rook irkilip bakışlarını portreden çevirdi. Bir noktada sahte cazibesini yitirmişti. Vahşice dağılmış saçları, endişe verici derecede gergin yüzünü çevreliyordu. Beni insanlıktan uzak gözleriyle inceledi, acımasız bakışları nezaket, şefkat ya da sevgi gösterecek gibi değildi ancak bir ölümlü için, özellikle de

Ninova

kendi normalime göre tuhaf davrandığım gerçeğini yüzüme vuruyordu.

Bileğine dokunup, "Sihir gücün tükenmiş," dedim yumuşak bir sesle. Kehribar rengi kanı eğreti bandajından dışarı sızıyordu.

İrkildi ve yüzündeki ifade dağıldı. Elini kaldırıp öne arkaya çevirerek inceledi. Uzun, tuhaf eklemli, örümcek bacaklarını andıran parmaklarına onu da bir ölümlü kadar rahatsız ediyormuş gibi baktı.

"Seni büyülemek gücümü tüketiyor," dedi. "Seni ondan daha fazla koruyamam."

"Bunu yapman gerekmeyecek," dedim.

Yer sarsıldı. Daha fazla hareket hissetmesem de evin tamamı korkunç bir güçle temellerinden yukarıya kaldırılmış gibi uğuldadı. Yankılanan bir gümbürtüyle geri indiğinde tüm döşeme tahtaları sarsıldı ve tavandan aşağıya alçı tozu döküldü. Rook benim göremediğim bir şeyi görüyormuş gibi etrafa bakındı. Sormama gerek yoktu. Evimin üzerindeki efsun yok edilmişti. Sonuçta Alder Kralı buraya yalnızca tek bir sebeple gelmişti; ikimizi de öldürecekti ve vakit kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

Yastıkları bir kenara itip ayağa kalktım. Yirmi dört saat içinde üçüncü kez dizlerimin bağı çözüldü ve Rook yine beni hiçbir ağırlığım yokmuş gibi yakalayıp kucakladı. Portreye uzandım.

"Isobel," dedi. Elim havada kaldı. Biraz duraksadıktan sonra, "Hissettiklerimi ifade etmekte çok başarılı değilim," diye devam etti. Ardından biraz daha tereddütte kaldı, gördüklerini içine çekerek bana uzun uzun bakarken aklındakileri unutmuş gibi görünüyordu.

Ninova

"Biliyorum," diye sevgi dolu bir sesle güvence verdim ona. "Başka şeylerin yanı sıra kısa bacaklarıma ilk kez küçümsediğin zamanı hatırlıyor gibiyim."

Biraz yaklaşıp durdu. "Kendimi savunmam gerekirse, bacakların *gerçekten* kısa ve ben yalan söyleyemem."

"Yani kısa bacaklarımla ve diğer özelliklerimle beni sevdiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet... ve hayır. Isobel, ben seni bir bütün olarak seviyorum. Sana karşı hissettiğim aşkın sonu yok. Seni öyle çok seviyorum ki bu beni korkutuyor. Sensiz yaşayamayacağımdan korkuyorum. On binlerce yıl boyunca her sabah uyandığımda ilk senin yüzünü görebilir ve yine de ertesi sabahı, birlikte uyanacağımız ilk sabah olacakmış gibi iple çekebilirim."

"Bence seni fazla küçümsüyoruz," diye fısıldadım. "Çünkü bu gerçekten etkileyici bir ifadeydi."

Hortlağa benzer görüntüsüne rağmen onu yakasından tutup kendime çektim ve itiraz dolu homurtularına rağmen öptüm, zaten itirazları da çok uzun sürmedi. Dişleri keskindi ama beni öyle nazikçe ve özenle öpüyordu ki bunun hiçbir önemi kalmıyordu. İçimde ışığa, rüzgâra ve dokunuşa hasret yumuşacık, nadide bir çiçek açtı. Başka bir evrende bu son öpüşmemiz olabilirdi. Ama bu evrende buna izin vermeyecektim.

Pencerenin önünden bir gölge geçince birbirimizden ayrıldık. Rook beni gönülsüzce yere indirdi, yeni doğmuş bir geyik yavrusunun zayıf bacaklarına sahipmişim gibi öne doğru tökezledim. Portreyi bir kalkan gibi tutup ters çevirdim.

Kapıma bir şeyler oluyordu. Koyu, parlak lekeler kapının üzerine sayfaya dökülen bir mürekkep ya da hemen altında tutulan mum ateşinin bir parça kâğıdın üzerini karartması gibi yayılıyordu. O ekşi çürüme kokusu burnuma çalınana ve yüzeyinde beyaz küfler belirene kadar kapının çürüdüğünü anlamamıştım. Menteşeleri gevşeyince ahşap kapı yan yattı. Tahta-

Ninova

ları şeritler halinde soyuldu ve düşerken sünger parçaları gibi dağıldı. Pirinç kapı tokmağı yere düşüp bir köşeye yuvarlandı. Sonunda Alder Kralı belden eğilerek ve artık boş olan dar kapı boşluğundan geçebilmek için omuzlarını yanlamasına çevirerek içeriye girdi. Arkasından vuran ışık onu gölgede bırakıyor, bakılamayacak kadar parlak siyah bir silüete dönüştürüyordu. Sıcaklık odaya yayıldı.

Salonuma pek çok peri gelmişti ama onun gibisi bir ilk oluyordu. Doğrulduğunda farklı bir açıdan vuran ve şiddetinden odadaki pencerelerin sorumlu olmadığı güneş ışığı sakalını alevlendirdi ve zümrüt yeşili cübbesini parıldattı. O bizden çok önceki bir zamana aitti ve bunun ağırlığı üzerini bir pelerin gibi sarmıştı. Onun önündeyken bir çocuk kadar küçük göründüğümün farkında olarak öne doğru bir adım attım. Bana bakmadı. Beni görmüyor gibiydi. Gür kaşlarının gölgede bıraktığı gözleri sonsuz yıllar arasından bugünü, onun için havada kalmış sayısız benzeri arasındaki tek bir toz zerresinden daha az önemli olan bir günü ve bir saati arıyor gibiydi.

Özgüvenim sarsıldı. Planımın tek bir kusuru vardı; aşağıya bakmazsa işe yaramazdı. Bu yüzden konuşmak için boğazımı temizledim.

"Eskiden size tapıyorduk, değil mi, Majesteleri? Ormandaki heykelleri gördüm. İnsan eliyle yapılmış oymalardı onlar."

Uzaktan gelen bir kuş sesini dinliyormuş gibi başını yana eğdi.

"Heves'te mevsimin yaz olmadığı bir masal dinlediğimi ya da bir hikâye kitabı okuduğumu hatırlamıyorum," diye devam ettim. "Bizi cezalandırmadan önce ne zamandır hükümdar olduğunuzu söyler misiniz?"

Sesi canlı bir ağaca aitmiş gibi çatırdadı. "Bir çağ boyunca hükmettim. Ölümlüler tabi olmadan önce de kraldım. İlk önce bana hayran oldular. Sonra benden korktular. Ama artık

Ninova

unutuldum. Ne tuhaf. Uyudum mu uyandım mı ya da ikisi arasında bir fark var mı, hatırlayamıyorum." Bakışları aşağıya indi ve anlayışla keskinleşti, dalışa geçen bir şahinden bir tavşan gibi kaçma dürtüme direnmek için tüm kaslarımı gerdim. "Bir gün İyi Kanun'u çiğneyen Isobel adlı ölümlü bir kızı ve Rook adlı bir prensi cezalandırmak için geldim."

"Evet," diye yanıtladım, boğazım bir kemik kadar kurumuştu. "O gün bugün, Majesteleri. Ama öncelikle size tıpkı benden önceki ölümlüler gibi bir armağan hazırladığımı söylemek isterim."

Portreyi kaldırdım. Bakışlarını portreye çevirip üzerinde sabitledi. Kalbim korkudan küt küt atıyordu. Eserimi onun için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi boş gözlerle inceledi, öyle ki Rook'un ya da Gadfly'ın portresini veya beyaz bir tuvali kaldırıp göstersem ancak bu kadar boş bakabilirdi. Ama sonra ölüm döşeğinde son nefesini veren bir adam gibi uzun uzun, ağır ağır serbest bıraktığı soluğu salonuma bir esinti gibi yayıldı. Omuzlarını arkadan vurup parlatan uhrevi gün ışığı bulutların arkasında gözden kayboldu ve yüz hatlarını gölgede bıraktı. Bir kez daha taht odasındaki yaşlı adam haline gelmişti. Hâlâ üzerinde toz tabakası vardı. Gölgeler çatal boynuzlu tacının iki boynuzu arasındaki örümcek ağını görünür kılmıştı. "Bu da ne?" diye sordu kısık, boğuk bir sesle.

"Sizsiniz, Majesteleri."

Kendisine baktı. Kendi yüzüne kendisine ait değilmiş gibi baktı oysaki ona; binlerce yıl boyunca tahtında oturan ama irili ufaklı her türlü kaybı hisseden, sonsuz hayatının her yükünü çeken bir hükümdara aitti. Bir zamanlar seven ve belki de sevilen bir varlığa aitti. Dudakları titredi. Bir damla gözyaşı yanağındaki toz tabakası üzerine parlak bir çizgi çekti.

"Rüya gördüğünüzü söylediniz, Majesteleri. Bir şey dilediğinizi söylediniz. Neydi dileğiniz?" Tuvali arka tarafından daha

Ninova

sağlam tutabilmek için elimin pozisyonunu ayarladım. Vücudumun ısıttığı metal, avucumda kıpırdandı.

Yüzünü buruşturdu. "Ne cüret... Ne cüretle bunu bana gösterirsin?" Sesini gitgide yükselterek söylediği sözlerinden sonra ağaçları hırpalayan bir fırtına gibi uğuldadı. Duvarlar sarsıldı ve dallar evin dışını kırbaçladı. "Rüya görmem ben. Sizin Zanaat dediğiniz önemsiz şeylere değer vermem." Bana bir darbe indirmek için elini kaldırdı. Yine de gözlerini portresinden ayıramıyordu.

Şimdi. Öne atıldım. Alder Kralı üzerine sıçrayan, yalnızca bir tabloyu ve üzerindeki ıslak boyaları kuşanmış ölümlü bir kızı bir tehdit olarak görmedi. Esas görmediği şey, kendi felaketi olacaktı. Ağırlığımın tüm gücünü arkasına almış olan demir hançer tablonun arkasından kayıp kralın kaburgaları arasına saplanarak kalbini parçaladı.

Alder Kralı dizlerinin üzerine çökerken Rook'un beni bekleyen kollarına düştüm. Portre parçalanıp yere düştü, hayatım boyunca yaptığım en güzel şaheser yamulmuş tuval çerçevesi, parçalanmış tuval bezi ve yeri lekeleyen boyalardan ibaretti artık. Hançeri kalbinden çıkarıp zarar görmemiş bir şekilde ayağa kalktığını hayal edince nabzım örs kemiklerimi dövüyordu. Ama o sadece elini cübbesine bulaşan sarı boyaya götürdü ve ona kendi kanından daha şaşırtıcı gelmiş gibi baktı. Sahte cazibesi solmaya başladı ve açığa çıkan gerçek görüntüsü karşısında boğuk bir ses çıkardım.

Alder Kralı'nın boyu değişmemişti ancak bir ceset gibi bir deri bir kemikti, güvelerin yediği cübbesi cılız bedeninin üzerinden dökülüyordu ve tıpkı bir zamanlar gürbüzken hastalıktan kuruyup kalmış bir adam gibi görünüyordu. Gözleri derin çukurlara gömülmüştü ve renksiz cildinin çürümüş bir tülbent bezini andıran yumuşak, aşınmış bir dokusu vardı. Çatal boynuzlu tacı kirden kararmıştı, zaman içinde kırılmış parçaları olsa da uçları hâlâ korkutucu derecede sivriydi ve tacın kafasına

Ninova

oturan kenarı alın kısmından etine batmıştı. Vücudundan mide bulandırıcı pis bir koku yayılıyordu. Devrilip yuvarlandığında kulağından bir leş böceği alelacele çıkıp sakalına saklandı.

Dudakları hareket etti. "Korkuyorum," diye fısıldadı meraklı bir ses tonuyla. "Hissettiğim şey..."

Gözleri kapandı. Halıdan onu sarıp sarmalayacak yosunlar yükseldi. *Yeri mahvedecek,* diye düşündüm birden duruma pratik yaklaşarak. *Cesedini taşımalıyız.* Ancak bu fikir aklıma gelir gelmez Rook kucağında benimle beraber kenara sıçrayıp sırtı ve kollarıyla bana kendini siper etti. Yeryüzü dalgalandı. Altımdaki döşeme tahtalarından bir varil kadar kalın bir kök, tahtaları balta gibi kırıp çıktı. Halının, şövalenin, kanepenin, benim ve Rook'un üzerine bir dalga halinde yayılan çiçekler sonunda odanın uzak ucundaki duvara çarptı. Camlar patlayıp parçalandı. Dallar tavanı yardı. Çiviler gerginlikten gıcırdadı ve pes etti, sonra ev büyük bir gümbürtüyle parçalandı, çatısının bel vermiş ahşap kiremitleri dört bir yanımıza çöktü. Yıkımın ortasına kör edici derecede parlak ışıklar hücum etti.

Görünüşe göre sonu gelmişti. Rook omzunun üzerinden bakmadan önce üstümde bir dakika daha uzandı, alçı parçaları saçlarından yere döküldü. Salonumun kalıntıları arasında ayağa kalkmama yardım etti. Artık bir salondan çok ormana benziyordu: Salonun tam ortasından, çatının yarısını ve güney duvarının bir kısmını yıkıp devasa bir gürgen ağacı çıkmıştı. Deliklerden içeriye vuran ışık yosunlardan, eğrelti otlarından ve çiçeklerden oluşan, orada burada kalan tuhaf şekilli çıkıntılar dışında mobilyadan eser bırakmayan orman altı bitkilerini açığa çıkarmıştı. Kazanmıştık ama o anda tamamen uyuşmuş hissediyordum. Salonumun ortasında durup Rook'un dikenli bariyerinin sarkık kalıntılarının ötesindeki buğday tarlasına bakmak tuhaftı. Uzaktaki figürler, herhangi bir insandan daha hızlı hareket ederek, bazıları dörtayak üstünde giderek ormana geri kaçıyordu.

Ninova

Üzerimize doğru bir rüzgâr esti. Rook kıpırdanınca botunun altındaki bir ahşap kiremit çatırdadı. Sonra sendeleyip yere düştü. Paniğe kapıldım. Beni vücudunu siper ederek korurken sırtına bir tahta parçasının saplandığını hayal meyal hatırlıyordum. Hemen yanında yere diz çöktüm, kolunu tutarken sihir gücü olmadan ağır bir yaradan sağ kurtulup kurtulamayacağını merak ettim.

Ancak acı çekmekten çok afallamış gibi görünüyordu ve ben ellerimi üzerinde gezdirir ve bir yarası olup olmadığını anlamaya çalışırken sahte cazibesi geri geldi. Elimi avucuna aldı. "Baksana," dedi ama başımı çevirmeme sebep olan şey o anda yüzüne yayılan ifadeydi.

Tarlayı süpüren esinti buğdayların başını ışıltılı dalgalar halinde eğiyordu. Rüzgâr ilerledikçe renkler değişti. Ağaçların üzerindeki yapraklar sarı, kırmızı ve parlak turuncu renkler aldı. Çok geçmeden bu dönüşüm tüm ormana yayıldı. Çok uzaklara kadar uzanan tek yeşil renk tarlaları çevreleyen çimenlere ve tepe tacında yer yer göze çarpan uzun, yalnız çam ağaçlarına aitti. Hevesli insanların nasıl bir kafa karışıklığı yaşadığını düşününce kahkaha attım: Bayan Firth afallamış bir şekilde mağazasından çıkıyor, Phineas bir kapısının yanında asılı duran tabloya bir de dışarıdaki manzaraya bakıyor olmalıydı. Mutfağın oradaki meşe ağacının üzerinden tek bir kırmızı yaprak süzülerek yere düştü.

"Ne kadar sessiz," diye şaşırdım. Esinti elbisemin eteklerini dalgalandırıyor, o hasret kaldığım güzel serinliği kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu. Kuşlar ağaçların üzerinde tatlı tatlı şakıyordu. Ormanın kıyısındaki cırcır böcekleri akıcı bir melodi tutturmuştu. Ancak tüm çekirgeler sessizliğe gömülmüştü.

Bahçedeki yıkıntıda göze çarpan yalnız bir figür, yere yayılan dikenlerin arasında dikkatle ilerliyordu. Sarı saçları güneşin altında iyiden iyiye parlıyordu, onu son görüşümden sonra kı-

Ninova

yafetlerini değiştirmişti; su yeşili bir yelek giymiş ve kusursuzca bağlanmış temiz bir kravat takmıştı.

Midem kaskatı kesildi. Salonumun bir yerine gömülmüş olsa da hâlâ demir bir hançerim vardı.

Gadfly hafif, hoş bir ses tonuyla bize seslendi. "Böylece yazın hükümdarlığı sona erdi ve Heves'e güz geldi. Baharın çok uzakta olması beni üzse de sonuçta dünya böyle işliyor ve bir gün mevsimlerin yeniden değişeceğine inanıyorum. İyi günler, Rook. Isobel." Birkaç metre ileride durdu ve eğilerek selam verdi.

Rook kaşlarını çatarak selamına karşılık verdi. Benim böyle bir yükümlülüğüm olmadığı için ona dik dik bakmakla yetindim.

"Ne hoş bir karşılama," dedi Gadfly. "Sadece ikinizi başarılı bir iş çıkardığınız için kutlamak istemiştim." Bakışları üzerime kayınca hiçbir şey açık etmeyen gözlerinin kenarını kırıştıran sıcak, kibar bir gülümseme takındı. "Tüm doğru seçenekleri seçtin. Şahane. Fevkalade. Alder Kralı'nı öldürdüğün anda bugüne kadar verdiği tüm emirlerin geçerliliğini de ortadan kaldırmış oldun. İkiniz artık İyi Kanun'un yükünü sırtlanmadan gönlünüzce yaşayabilirsiniz. Peri sarayları bir daha asla eskisi gibi olmayacak."

Bir şekilde sesimi çıkarmayı başardım. "Ama sen... senin istediğin..."

Ne *istemişti* hakikaten? O anda tuhaf bir şekilde her şey yerli yerine oturdu.

Gadfly yıllar evvel ben onunla ilk kez pazarlığa oturmadan, hatta belki de daha ben doğmadan önce planını tasarlamaya başlamıştı. Güvenimi kazanmak için evime böyle güçlü bir efsun yapmış ve planını uygulamaya geçirmeden önce bana bir zarar gelmeyeceğinden emin olmuştu. Rook'un portresini yapmam için gerekli ayarlamaları yapmıştı. Bizi Yeşil Kuyu'ya ge-

Ninova

tirmişti. Aslında hiçbir zaman Rook'u hedefleyemeyen Gadfly, demir hançerin elime geçmesini sağlamıştı. Başından beri hedefinde Alder Kralı vardı. Daha da kötüsü... onu benim can düşmanım haline getirmek ve beni ormanı aşıp, daha önceden belirlenen yolumdan sapıp Alder Kralı'nı yok etmek için imkânsız bir yola girmeye itmek için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Aynı oranda şaşkınlık ve öfkeyle kaynıyordu içim. Hissettiklerimin etkisiyle sesim sertleşti ve boğuklaştı. "Oyununuzda beni bir piyon olarak kullanmanız hiç hoşuma gitmedi, beyefendi."

Bana bir süre sessizce baktı. "Ah, ama sen bir piyon değildin ki. Sen başından beri kraliçeydin[21]."

Derin bir nefes aldım. Ses tonundaki değişiklikte deşifre edecek kadar sabrımın kalmadığı gizli bir anlam vardı. "Sense kalleşsin ve sonu nasıl olursa olsun yaptığın plan yüzünden çektiğimiz acıları asla unutmayacağım."

"Gerçek bir hükümdar gibi konuştuğunu söylemeliyim." Yeniden gülümsedi. Ancak yüzünden bir gölge gelip geçmişti ve bu kez gözlerinin çevresinde kırışıklıklar belirmemişti. Birden portreleriyle dolu odası aklıma geldi. Yüzyıllar boyunca onları arzuladığı için değil, beni ve Zanaatımı beklediği için o portreleri sabırla biriktirmişti, tıpkı yüzyıllar boyunca tek başına ördüğü devasa bir ağın ortasında bekleyen bir örümcek gibiydi.

"Bunun en iyisi olduğuna inanıyorum," diye devam etti, beni dikkatle izlerken. "Benim türümden birine güvenmek, bir ömre yetecek kadar büyük bir aptallık. Ölümlüler her zaman gerçekte ne olduğumuzu ve daima sadece kendimize hizmet ettiğimizi unutmakta çok daha başarılıydılar."

[21]Kraliçe, burada aynı zamanda Türkçeye "vezir" olarak geçmiş satranç taşı anlamında kullanılmıştır. (e.n.)

Ninova

Bahar prensinin ziyaretini uzatıp artık bıktırdığını ima eden bir ses tonuyla, "Gadfly," dedi Rook.

"Mümkünse son bir şey daha söyleyeyim." Gadfly kıyafetinin kollarındaki görünmez tozları silkeledi ve Rook'a kaşlarını kaldırarak baktı. "Henüz kral ilan edilmediğinin farkındasındır herhalde? Yapman gereken belli bir şey olduğunu biliyo..."

"Evet, biliyorum!" diye lafını böldü Rook sinirli bir şekilde.

Rook'a meraklı bir bakış attığımda gergin bir şekilde gözlerimden kaçındığını gördüm. Evin içinden bana o "belli şeyi" açıklama yükünden onu kurtaran kararsız ayak seslerinin geldiğini duyunca rahatlamış göründü ve o anda ben de her şeyi unutacak kadar mutluydum.

"Emma!" diye seslendim. "Güvendeyiz! Şu anda... salondayız."

İki elini tutan ikizlerle birlikte dikkatlice odaya girerken, "Bunu görebiliyorum," dedi Emma sakince. "Duvarlarda delikler var. March, yerden aldığın şey her neyse sakın yeme."

"Çok geç," dedi May.

Emma başını iki yana salladı. Salonu ve sonra da bahçeyi gözleriyle taradı ve Gadfly'ı görünce gözlerini kıstı. "Bu dağınıklığı kim toplayacak şimdi?"

"Ah, canım," dedi Gadfly. "Ne yazık ki gitmem gerekiyor."

Ninova

Epilog

Rook'un yaralı eline sargı bezini düzgünce sararken bu kez canının acıdığını gizlemeye çalışmamasına memnun olmuştum. Aradan iki hafta geçmişti ve artık yarası neredeyse iyileşmek üzereydi. Onun peri ışığının ametist rengi parıltıları altında mutfak masamda oturuyorduk, o gün salonumuzu yeniden inşa eden işçilere ödeme olarak iki düzine efsun yapmış olmasına rağmen ışığı hâlâ parıl parıl parlıyordu. Hâlâ ormana dönmekten bahsetmemiş ya da kral pozisyonuna yükselmesiyle ilgili bir şey söylememiş olması dikkatimden kaçmamıştı, bu yüzden o anda oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanmaya başladığında neyin peşinde olduğuna dair mantıklı bir teorim vardı.

"Bir seferinde sana," dedi, "benim türüm arasında halef selefliğin nasıl işlediğinden, yani bir prensin diğerinin yerine nasıl geçtiğinden bahsetmiştim. En azından eskiden nasıl işlediğini anlatmıştım... çünkü yasalar artık farklı olabilir."

"Evet ve bu korkunç bir şey," dedim samimiyetle. "Birbirini öyle öldürmek... ah."

Konuyu kendi kendime çözerek Rook'u hazırlıksız yakalamış olmalıydım. Rengi atmış bir şekilde alelacele konuşmaya devam etti: "Yani teknik olarak Alder Kralı'nı öldüren kişi *sen* olduğun için sen şu anda... yani... peri saraylarının kraliçesi konumundasın. Ben de..."

Ona acımıştım. Rengi yeşile çalmaya başlamıştı. "Rook, seninle evlenmekten ve seni kral ilan etmekten mutluluk duyarım. Ama önce senden bir isteğim var ve bu çok ama çok önemli."

Daha ziyade rahatlamış mıydı yoksa korkmuş muydu, emin olamamıştım. "Benden istediğin ne, sevgilim?"

Ninova

"Senden hissettiklerini tekrar ifade etmeni istiyorum, mümkünse."

"Isobel." Diz çöküp elimi öptü ve büyük bir adanmışlıkla gözlerimin içine baktı. "Seni gökyüzündeki yıldızlardan bile daha çok seviyorum. Seni Lark'ın elbiseleri sevdiğinden bile daha çok seviyorum."

Dayanamayıp patlattığım kahkahadan kendim bile ürkmüştüm.

"Seni Gadfly'ın aynaya bakmayı sevdiğinden çok ama çok daha fazla seviyorum," diye devam etti.

"Bari bunu demeseydin!"

Kahkahalarımız karanlık bahçeye yayıldı, uyuyan tavuklarla dolu kümesi, kırmızı yapraklı meşe ağacını geçti ve tarlada fısıldayan, yarısı hasat için kesilmiş güz buğdaylarının ötesine kadar yankılandı. Vahşi rüzgâr seslerimizi ormana, cırcır böceklerinin yarımaya yeni bir şarkı söylediği yere kadar taşıdı. Bir yerlerde periler ziyafet veriyordu. Diğerleri bir baloda dans ediyordu. Başkaları hâlâ ağaç kabuğu şeritlerinin kenarlarına dokunup sessiz düşüncelere dalarak kendi portrelerini inceliyordu. Zayıf, ölümlü bir kadın, keskin dişleri olan bir kızın ve açık sarı saçlı, iyi giyimli bir adamın yardımıyla kitaplarını topluyordu. Fakat ne yapıyor olurlarsa olsunlar, ormandaki herkes derin bir nefes alıp güzün tadını, değişimin kokusunu, dünyanın daha önce hiç şahit olmadığı, benzersiz bir kralın ve kraliçenin haberini bekliyordu.

Elbette ki biz sonsuza dek mutlu yaşayamazdık çünkü ben böyle saçmalıklara inanmam ama ikimizin de önünde cesaret isteyen uzun bir macera ve nihayet iple çekeceğimiz bir sürü şey vardı.

Ninova

Teşekkür

Ninova

Ailem bana inanmasaydı bu kitabı yazma ve bastırma cesaretini kendimde bulamazdım. Anneme ve babama sarsılmaz destekleri ve beni sürekli teşvik ettikleri için teşekkür ederim. Dünyanın çoğunluğu, hatta kendim bile hayallerimin sağlamlığından şüphe ederken annem ve babam bana güvendi, onlar olmasaydı bunu başaramazdım. Onları sonsuz seviyorum.

Yayın temsilcim Sara Megibow tam bir süper kahraman. O yanımda olmasaydı bu yolculuk nasıl olurdu, hayal bile edemiyorum çünkü muhtemelen böyle bir yolculuğa çıkamazdım. Minnettarlık hissettiğim şeyi anlatmak için yeterli bir kelime değil: Sara'nın bir düzine minik Fabergé yumurtasından yapılmış sekiz bin dolarlık bir yüzüğe ve kendine ait özel bir adaya sahip olmayı hak ettiğini söylesem abartmış olmam.

Editörüm Karen Wojtyla'yla çalışmak hem çok keyifliydi hem de benim yazım biçimimi o kadar iyi anlıyordu ki bu beni sürekli şaşırtıyor ve mutlu ediyordu. Her ne kadar bana Isobel'in Firth & Maester's markalı elbiselerinin ceplerini iptal ettirmiş olsa da (ki her zamanki gibi çok haklıydı) Karen'le birlikte çalışmak bir ayrıcalıktı. Bu kitaba inandığı için ona da çok teşekkür ederim.

Ayrıca Simon & Schuster'dan Annie Nybo, Bridget Madsen, Sonia Chaghatzbanian, Elizabeth Blake-Linn ve Barbara Perris de dahil herkese yardımları ve özverili çalışmaları için teşekkürü bir borç bilirim.

Erkek kardeşim Jon Rogerson'a ve aynı zamanda Kate Frasca'ya kalacak bir yerim olduğundan emin oldukları, karnımı doyurdukları ve bana en rahat eşofman altlarını aldıkları için teşekkür ederim.

Arkadaşlarım Rachel Boughton ve Jessica Stoops olmasaydı böyle bir insan olamazdım. Her zaman bana bir mesaj kadar uzak oldukları, beni herkesten iyi tanıdıkları ve yıllar boyunca

yazı demeye bin şahit isteyen çalışmalarıma katlandıkları için onlara sonsuz minnettarım. O kadar iyiler ki onları hak etmiyorum. Umarım onlar da kendi kitaplarını yazarlar.

Kristi Rudie'ye beni televizyon maratonları için evden sürükleyerek çıkardığından dolayı teşekkür ederim. Bana farkında olduğundan çok daha fazla yardımcı oldu aslında.

Swanky Seventeens topluluğuna, bu kitabın yayın yolculuğuna paha biçilmez bir destek verdikleri ve arkadaşlarım Heather Fawcett ile Katherine Arden'la bağlantı kurmamı sağladıkları için teşekkür ederim. Bu iki dostum da benim için sonsuz birer ilham ve cesaret kaynağıydı. Daha nice uzun mu uzun e-posta zincirlerine diyelim.

Nicole Stamper, Liz Fiacco, Jessica Kernan, Jamie Brinkman, Katy Kania ve Desiree Wilson'a suç ortaklarım oldukları için teşekkür ederim.

Jessica Cluess'a ben çılgın bir fanı gibi davransam bile bana tavsiyelerde bulunduğu için teşekkür ederim.

Allison'a bu kitabı "ıslak" bulduğunu söylediği için teşekkür ederim. Konuyu çok iyi anlamış.

Son olarak bu kitabın kapak tasarımına hayat vererek inanılmaz bir iş çıkaran Charlie Bowater'a çok ama çok teşekkür ederim.

Kitap Kurdu